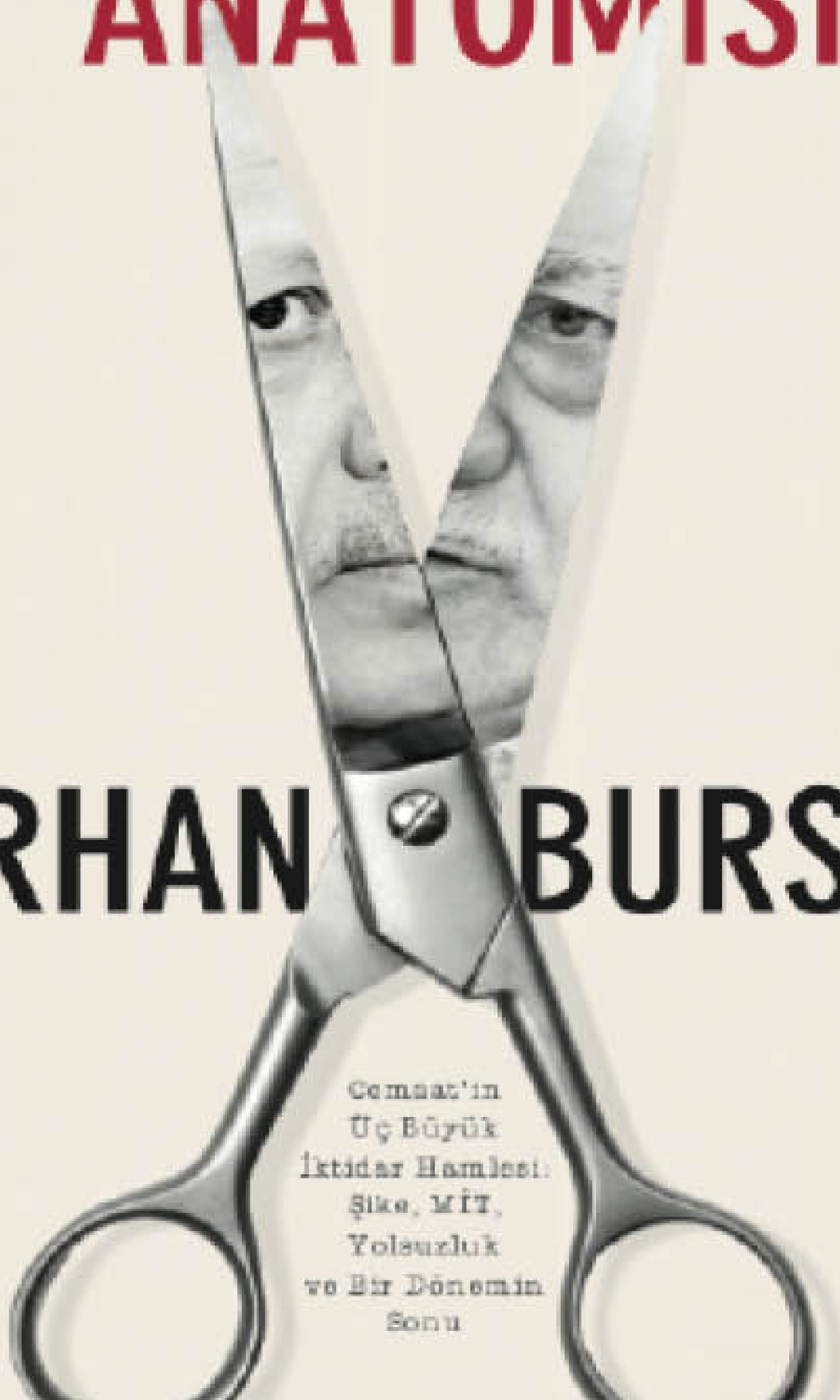
ÇATIŞMANIN ANATOMİSİ

ORHAN BURSALI

Cemaat'in
Üç Büyük
İktidar Hamlesi:
Şike, MİT,
Yolsuzluk
ve Bir Dönemin
Sonu

KIRMIZIKEDİ

Orhan Bursalı

İstanbul'da Riyaziyeci Salih Zeki İlkokulu, Gelenbevi Ortaokulu ve Vefa Lisesi'nden sonra, Berlin Hür Üniversitesi Otto Suhr Enstitüsü'nde Siyaset Bilimi, özellikle de *Das Kapital*, Almanya'nın Restorasyonu ve Üçüncü Dünya Ülkeleri üzerinde okudu. Almanya'da öğrenciliği sırasında 12 Mart 1971 askeri yönetimine karşı mücadeleye katıldı. 1972'de Türkiye'ye izine geldiğinde tutuklandı, askeri mahkemede yargılandı, iki buçuk yıl hapis yattı. Gazetecilik hayatına 1976 yılında başladı. Çeşitli gazetelerde dış haberler şefliği, yazı işleri sekreterliği, yayın konseyi üyeliği görevlerinden sonra *Cumhuriyet*'e geçti; 1987 Şubatı'ndan itibaren *Cumhuriyet Bilim ve Teknoloji* dergisinin yayın yönetmenliğini yapıyor. *Cumhuriyet* gazetesinde haftanın dört günü "Bilim ve Siyaset" köşesinde yazıyor.

1990-1998 yılları arasında TRT 2'de "Bilim Dünyası", "Bilim Gündemi", "Bilim Dosyası" başlıkları altında programlar hazırlayıp sundu. 1995-2000 arasında, 7'den 70'e herkese bilimi interaktif öğretmek amacıyla oluşturulan Bilim Merkezi Vakfı'nın kurucu üyesi oldu ve beş yıl boyunca müdürlüğünü yaptı. İstanbul'un ilk eğlenceli bilim gösteri merkezi olan Deneme Bilim Merkezi'nde, ülkemizdeki ilk bilim şenlikleri ve sergilerinin içerik ve organizasyonlarını gerçekleştirdi.

1999-2002 arası İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde "Bilim ve Teknoloji Gazeteciliği" dersi verdi. Çeşitli üniversite ve kurumlarda, "Popüler Bilim", "Bilim ve Toplum", "Üniversiteler ve Bilim", "Atatürk ve Bilim", "Toplum ve Etik", "Bilim-Teknoloji ve Ekonomi" politikaları ve güncel siyaset üzerine konferanslar verdi, bildiriler sundu...

Kitapları

Yarınına Koşan Bilim: Bir XX. Yüzyıl Takvimi, Editör, Yapı Kredi Kültür, 1993
Türban: Erkek Sorunu mu? Kadın Sorunu mu?, Cumhuriyet Kitap, 2008
Bilim, Toplum ve İnsana Bakış, Cumhuriyet Kitap, 2009
Bilgi Toplumu Sınıfı, Dünya ve İktidar Sorunu, Türkiye Bilimler Akademisi, 2009
Ulus Yıkıcılığı Zamanları, Cumhuriyet Kitap, Kasım 2010
10 Yıldır AKP-Uluslararası Göstergelerle Türkiye, Cumhuriyet Kitap, Kasım 2011
Hey Türkiye Nasılsın?, Cumhuriyet Kitap, Kasım 2013

KIRMIZIKEDI

Kırmızı Kedi Yayınevi: 383
Güncel: 20

Çatışmanın Anatomisi
Orhan Bursalı

Editör: Tunca Arslan
Kapak Tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu
Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Birinci Basım: Kasım 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-08-5
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com /www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Orhan Bursalı

ÇATIŞMANIN ANATOMİSİ

Cemaat'in Üç Büyük İktidar Hamlesi: Şike, MİT, Yolsuzluk ve Bir Dönemin Sonu

İnceleme

KIRMIZIKEDİ

“Gülen, AKP ile giderek yol ayrımına gelecektir!
Kaderleri farklıdır ve
herkes kendi kaderini kendi çizmektedir...”

“Neden Şaşırıyorsunuz?”
Cumhuriyet, 6 Haziran 2010

Önsöz Yerine...

Bu kitabın yazımına 2012 Şubatı'nda MİT'e yönelik Cemaat operasyonunun ardından başladım. 7 Şubat 2012, Cemaat ile Erdoğan arasındaki ikinci büyük çatışmanın tarihiydi. İlki ise, 2011 sonlarında yaşanan, boyutları ve hedefleri açısından çok önemli, ancak ciddi bir iktidar çatışması olarak algılanmayan Şike Operasyonu ve İkinci Şike Yasası olayıydı. Bu ilk operasyon aslında AKP içinde büyük karışıklığa yol açmıştı, ilk kez bir yasayı Cumhurbaşkanı Gül tamamen geri çevirmişti ve partisi, Recep Tayyip Erdoğan'a adeta ilk başkaldırı denemesini gerçekleştirmişti.

Cemaat ile RTE / İktidar arasındaki bu çatışmanın, bir taraf galip gelinceye kadar süreceği açık seçikti. *Cumhuriyet* gazetesinde "Bilim ve Siyaset" köşesinde Kasım 2011'den itibaren bu büyük çatışmayı haber veren ve peş peşe yayınladığım analizlerimi, hayat doğrulamaya başlamıştı. Ben de oturup 2012 ilkbaharında iktidar çatışmasının öyküsünü yazmaya başladım. Analizler, Cemaat-AKP ittifakının komplolarına kurban giden siyasi tutuklularca Silivri hapishanelerinde de büyük bir dikkatle izleniyordu. Belki de en iyi okurlarım onlardı! Kitabın 60 sayfası bitmişti ama araya başka şeyler girdi. Yaz aylarında, *Hey Türkiye Nasılsın*? kitabına yoğunlaştım. 2014 başında kitaba geri döndüm, sonunda elinizdeki bu metin ortaya çıktı. Dört yıllık, adeta özel bir siyasi tarih...

Gülen Cemaati ile Erdoğan iktidarı, 2005'ten sonra büyük bir balayı yaşadılar. 2007 genel seçimleri öncesi önemli olaylar bu iki yapıyı kader birliğine itti: Cumhuriyet mitingleri, Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki büyük çatışma, o zamanki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın bence hâlâ karanlık bir olay olan ve kendi inisiyatifiyle yazdığı 27

Nisan 2007 gece yarısı muhtırası[1], 27 Temmuz 2007 Genel Seçimleri... Ve aralarında "et ile tırnak" algısı oluştu. 2007'den sonra da, Ordu'ya ve muhalif güçlere karşı büyük tertip hazırlıklarına başlandı. Ergenekon soruşturma ve operasyonları, arkasından Balyoz sahtekârlıkları ve son olarak Odatv gazeteciler operasyonu, Erdoğan iktidarınca, Gülen Hareketi ile birbiri ardına devreye sokuldu. "İnisiyatif kimdeydi?" sorusunun anlamı yok. İstihbarat, emniyet ve yargıda en aktif ve örgütlü güç olan Cemaat yapısı, operasyonların sürdürücü ve belirleyici gücüydü.

2007 sonrası, Cemaat'in devlet içinde siyasi anlamda da hızla yükseldiği dönemdi. Cemaat'in iş dünyasında da yükseldiği, emniyet ve yargıdaki güçleriyle, iş dünyası dahil dört bir yana korku ve endişe saldığı, medyada örgütlenmesini üst düzeylere tırmandırdığı, elde ettiği büyük güce dayanarak ortalıkta dolaşan kişi ve yapıları devşirmeye başladığı, taraftar bulduğu, *Taraf* isimli gazeteyle solcu ve aydın eskilerini, liberalleri operasyon aracı olarak kullandığı bir karanlık dönemden bahsediyoruz!

2010 Anayasa Referandumu, alabildiğine iktidar terörünün estirildiği koşullarda yapıldı ve yargı tamamen teslim alındı. Müttefikler arasında ne yaptığını en iyi bilen ve yarı illegal örgütlü güç algısı yaratan Cemaat kanadı idi ve yüksek yargıyı ele geçirmişti. 2007-2012, o karanlık beş yıl, Cemaat'in altın çağı oldu!

Ama, ikili arasında sorunlar da vardı ve bunlar su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Hatta 2010 genel seçimlerinden önce... Cemaat koltuk istiyor, Erdoğan iktidarı da veriyordu. Ama bir noktada artık RTE kanadının "Ne oluyoruz" dediğini anlıyoruz. Onu ver, bunu ver, şunu ver ve MİT'i de ver! Erdoğan anlaşılan bu isteklere bir set çekti. Taa 2007'de, bir "etkili bakan", iktidarın rahatsızlığını veya çatışmanın ilk filizlerini şöyle dile getiriyordu: "**Bu Cemaat de çok olmaya başladı, el attığı bütün işlerden biz zararlı çıktık.**"[2] Demek, Erdoğan o zamandan beri pek çok şeyin farkında, ama Cemaat'i bir yandan

kullanıp onunla yardımlaşıp bir yandan da kontrol edebileceğini düşünüyordu!

Dershaneler, aslında ilk 2011'de çatışma konusu oldu. Ama 2012 MİT'e yönelik operasyondan sonra, dershane konusu Cemaat-RTE arasında tam bir savaşa dönüştü. Dershanelerin kapatılması gündeme geldi; RTE kendi eğitim anlayışının arka bahçesi olarak İmam Hatipleri yüceltecek ve Cemaat'in "Altın Nesil"ine, kendi "İmam Hatip Nesli" ile karşı koyacaktı... Erdoğan 24 Kasım 2013'te, dershaneler savaşı alabildiğine sürerken, "**bizden ne istediler de vermedik**" diyecekti. Bu aslında, Cemaat'in Altın Çağı'nın da itirafıydı. Şimdi Cemaat'in yayılmasını sınırlama dönemine girilmişti.

Cemaat, artık Erdoğan'la birlikte yol alamayacağı kanaatine vardı. Cemaat'in aslında AKP ile derin bir sorunu yoktur, temel sorunu Erdoğan'laydı. RTE'siz AKP'nin diğer önde gelen adamlarıyla uzlaşarak devleti yönetmede büyük bir adım atacağını hesap ediyordu. Emniyet ve yargıdaki büyük gücünü, Erdoğan iktidarını sarsmak-sallamak için kullanacaktı. Bu güçlerini, Ergenekon ve Balyoz operasyonlarında hem kanıtlamış hem de geliştirmişti. Dershaneler meselesini de böyle aşabilirlerdi.. Bu nedenle, Şike Yasası olayından sonra, Kürt sorunu üzerinden iktidarı vurarak Erdoğan'ı zayıflatmaya karar verdiler. Kürt sorununu ve çözüm sürecini, RTE'yi zor durumda bırakmak için anlaşılan önemli bir fırsat olarak gördüler.

Oslo'da PKK ile gizlice sürdürülen görüşmelerin içeriğinde ve KCK operasyonlarında MİT elemanlarının "suç işlediğine" ilişkin kanıtların bulunduğuna inandılar ve bunu bir operasyona dönüştürme kararı aldılar. Erdoğan, ilk Kürt açılımının Habur Olayı'yla büyük bir fiyaskoya dönüşmesi sonucu, kamuoyunda olumsuz bir görüntüye de sahipti. Cemaat, şimdi Oslo ve KCK operasyonunda MİT'i "suçlu" bularak, RTE'ye karşı savaşını Habur'un başarısızlığı üzerine inşa etmeye kalkıştı.

Ama bundan önce Cemaat, Erdoğan'a karşı ilk denemeyi-yoklamayı, Şike operasyonunda yaptı. Açık söylemek gerekirse, Şike süreci içinde Cemaat'in atakları, hükümet ve parti içinde büyük bir sarsıntı yarattı. RTE'yi salladılar ama deviremediler.

Şike'nin ardından da hemen MİT operasyonunun tezgâh-lanması, hiç raslantı değildir. Vakit geçirmeden, devlet içinde sahip oldukları gücü sonuna kadar kullanarak, Erdoğan ve iktidarına karşı kesin sonuç alıncaya kadar atakları birbiri ardına ve kararlılıkla sürdüreceklerdi.

"MİT Hamlesi"nden sonra her şey yıldırım hızıyla gelişti. Bir yandan totaliter yönetim kurmaya yönelen Erdoğan, öte yandan cumhurbaşkanlığından sonra ne olacağı bilinmeyen Gül ve nihayet devlet içinde örgütlenmesiyle artık her şeyi belirleme noktasına ulaştığına inanan Gülen Hareketi...

Cemaat'in saldırısı 17 ve 25 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'yla zirveye ulaşacaktı... **Bu üç operasyon, yani Şike, MİT ve Yolsuzluk zincirin birer halkasıydı** ve sonuncusuyla Cemaat, Erdoğan ve iktidarının işini bitirmeye yönelmişti. Cemaat, Erdoğan iktidarını, en yumuşak karnından, yolsuzluk ve rüşvet olaylarından vurarak safdışı bırakmak istedi. Belli ki, kendileri için başarılı olmayan MİT operasyonundan sonraki hamle için, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük yolsuzluk ve rüşvet olaylarını saptamaya başlamışlardı. Bizlerin bildiği, sezdiği büyük yolsuzlukları, belgeleyerek halkın önüne koydular. Bu, iktidar çatışmasının sonuncu hamlesiydi, camlar kırılmış, aradaki bütün köprüler atılmış, iktidar doruğundan kimin kimi aşağı atacağının hesaplaşması başlamıştı. Bakanlar düşürülmüş, Erdoğan'ın telefon konuşmaları, medyaya müdahaleleri, ihale payları, villalardaki paraların nakilleri, büyük ihalelere müdahaleleri ve aile vakfı TÜRGEV'e işadamlarının aktardıkları yüzmilyonlar, ülkenin nasıl bir yolsuzluk iktidarınca yönetildiğinin belgesel filmi gibiydi.

Üçlü İktidar Savaşı

Bir noktaya daha değineyim: Aslında, iktidarda tam bir üçlü çatışma söz konusuydu. **Cemaat-Erdoğan ve Cumhurbaşkanı Gül**... Cemaat bu hamleleri yaparken, aslında 2011'den beri Erdoğan ile Gül arasında da sessiz ve derinden, büyük çekişme sürüyordu ama bu çekişme Cemaat-Erdoğan çatışmasının gölgesinde kaldı ve daha düşük düzeyde seyretti. Gül ile Erdoğan arasındaki sorunlar, 2014 Ağustosu'nda yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimine doğru yoğunlaşacaktı. Gül-Erdoğan çekişmesi biraz da, Gülen Cemaati ile Erdoğan arasındaki çatışmanın sonuçlarına göre seyredecekti. Erdoğan tek adam olarak, ülkede hükümet dahil her şeyi yönetecek bir pozisyona, yani "Başkan"lığa kendini hazırlarken, Gül'ü safdışı bırakmaya girişecekti ve bunun ilk işaretleri taa 2011'de belli olmaya başlamıştı.. Bütün bu süreçler, RTE'nin hem Gül'ü tasfiyesi hem de Cemaat'in devlet gücünü kırmasıyla sonuçlandı. Dört yıllık bir iktidarın heyecanlı öyküsüdür yaşadıklarımız. Kitap, nefes nefese, birbiri ardına yaşanan çok özel, kısa gibi görünen ama adeta upuzun bir tarihin öyküsünü anlatmayı deniyor.

1 http://tr.wikipedia.org/wiki/27_Nisan_Genelkurmay_Başkanlığı_Basın_Açıklaması

2 Ahmet Hakan, "Cemaat, Ey Cemaat", *Hürriyet*, 2 Nisan 2007. Hakan, Van'da rektör tutuklanması, Ankara-İstanbul polisleri arasındaki savaş, Andıç ve günlüklerin ortaya serilmesinin arkasında hep Cemaat arandığını, ama görüştüğü bir bakanın konuya girerek, Cemaatçi polisler ile Cemaatçi savcıları anlatmaya başladığını yazıyordu. www.hurriyet.com.tr/yazarlar/6249583_p.asp

Çatışmayı Önceleyen Yazılardan Notlar

Bütün bu karanlık dönemden geçerken, yaşadıklarımıza erken düşülen notlardan kısa anımsamalar yapacağız.

Cemaat'in RTE'ye İlk Çıkışması Üzerine

"Gülen, AKP ile giderek yol ayrımına gelecektir! Kaderleri farklıdır ve herkes kendi kaderini kendi çizmektedir."

(6 Haziran 2010, "Neden Şaşırdınız?", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*; Fethullah Gülen'in "Otoriteye karşı geldiler. İsrail ile anlaşmalıydılar, yanlış yaptılar" sözleriyle, RTE'nin İsrail politikasına yaptığı eleştiri üzerine yazıdan.)

Gül-Erdoğan-Cemaat Kavgası

"İktidar odakları arasında mücadele ateşlenmiştir. Bu, sorun çözülünceye kadar sürecek. Güçlü bir olasılıkla, bu mücadele sonunda saflar ve destekler değişecektir.. Eğer Cumhurbaşkanlığı seçimi en geç 2014'te yapılacaksa, Türkiye'nin zirvesinde **Üç Koltuk** boşalıyor. Kişiler ve şapkalar değişecek. Gül, **Cumhurbaşkanlığı'ndan** ayrılıyor. Erdoğan, **Başbakanlık'tan**. Ve Erdoğan **Parti Başkanlığı**'ndan..."

(11 Aralık 2011, "3 Koltuk Boşalıyor: Gül-Erdoğan-Cemaat Kavgası", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*.)

"Cemaat'i Siyaset Yükseltti, Siyaset Batıracak"

"Siyasi çatışmanın dozu yüksektir ve çözüm hiç de öyle yağdan kıl çeker gibi olmayacak. Çünkü **arada üçüncü bir güç var: Cemaat**! Cemaat siyasetin göbeğinin de göbeğinde. Bu siyasi-dini kurum, bir süredir Erdoğan'ın bazı bakanlarını hedef aldı. Cemaat, güç topladığı Emniyet ve Adalet kurumlarında, AKP ile çatışıyor. Erdoğan'ın, boş

koltuklar meselesini yağdan kıl çeker gibi çözmesine engel olan bu durumdur. Tehditler ve yeni saflaşmalar dönemindeyiz. Cemaat'i yükselten, doğrudan siyaset yapması ve iktidar odağı haline gelmesidir! İktidarın nimetlerinden menfaat dağıtması, iktidar olanaklarıyla örgütlenmesidir. **Cemaat'i yükselten siyaset, batmasına da neden olacaktır**!"

(12 Aralık 2011, "3 Koltuk Boşalıyor-2", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet.*)

Cemaat, Erdoğan'ı Suçluyor

"Cemaat, Erdoğan'ın **Ergenekon'u tafsattığı ve bugün gelinen noktada artık bir uzlaşma ile davaları sonuçlandırmak istediği** düşüncesinde... Bu iki yapının arasında **büyük bir çelişki** olduğu açık. Ama gelinen noktada, AKP, büyük bir baskı altındadır, hem dış hem iç... Burada durmak istiyor!

Subayları daha ne kadar, artık esarete dönen yargılamada içeride tutabilirsin? **Gazetecileri** daha ne kadar terör örgütü faaliyetleri şaklabanlığıyla, uydurmacasıyla içeride tutabilirsin? İçeriyi ve dışarıyı daha ne kadar aldatabilirsin veya oyalayabilirsin? Seçilmiş milletvekillerini içeride tut...

Daha ne kadar??!!!

Erdoğan ile Cemaat çatışıyor... Anlıyoruz ki, **siyasi davalar üzerinde süren cemaat vesayeti, hukuksuzluğu ve zorbalığı, AKP'yi bunalttı!** Öğrencilerin, sosyalist gençlerin aylarca içeride tutulması da, küfede kırılan yumurtalardan bir kısmını ifade ediyor. **Şike olayı** da, Cemaat ile Erdoğan arasındaki kırılmanın tam dışavurumu...

Cemaat her şeyi "organize ağır suç"a sokarak, sözde temizlik yaftası altında, aslında futbolda kendisine yer açmak istiyor. **Futbol, kitleleri gütmek için iyi bir araç** sanıldı..."

(13 Aralık 2011, "3 Koltuk Boşalıyor-3: Cemaat-Erdoğan İkiliği", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet.*)

“Cemaat: Bedel Zamanı...”

“Cemaat, **üçüncü ‘eşit güç’ olarak büyüdüğünü** düşünmektedir! Dolayısıyla tepelerde üç koltuk için üç güç çarpışmaktadır!

Erdoğan ile Cemaat arasında, eski ittifakın yürüyeceğini artık sanmıyorum. **Camlar kırılmıştır**. Cemaat, varlığını, Erdoğan’ın iktidar ve gücüyle eşitlediği (ni düşündüğü) zamandan beri, bu böyle!

Bazı yorumlara göre, Cemaat-AKP ittifakı bozulmaz. Tartıştığımız bu değil. Cemaat, kendisi için en uygun koşulları yaratmak için, liderlikte kimin olacağı konusuna ağırlık koyuyor. Cemaat’i AKP’siz düşünmek neredeyse olanaksızdır. Ama tersi için aynı şeyi söylemek, çok da doğru değildir! Ama bu ‘politika oyunu’nu kaybetmesi durumunda, bir de bedeli olacaktır! **Cemaat, artık bir siyasi iktidar odağıdır! Bunun da bedelini er geç ödeyecektir!”**

(15 Aralık 2011: “3 Koltuk Boşalıyor-4: Cemaat: Bedel Zamanı”, Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*.)

AKP Rahatsız

“Cemaat: Güce sığın- otoriteye boyun eğ”: Boyun eğmeyi, içinde yaşadıkları ortamdaki en büyük otorite ile uyumlu yaşamak olarak algılayın! Hoşgörü sloganlarının anlamı da budur. Rakipleri bertaraf etme politikası: Ben o kadar tehlikesizim ki!.. Barış içinde beraber yaşayalım... Tabii, onların belirledikleri bir zamana kadar... Cemaat’in **dünya karargâhı ABD’dir**! En büyük uyumu da ABD ile gösterir! F. Gülen’in ABD aleyhine tek sözünü bulamazsınız! ABD ile uyumu, ABD ve dünyada rahat faaliyet gösterme ve büyüme olanakları sağlamıştır... **AKP,** Cemaa’tin siyasi bir erki kullanmadığı dolayısıyla ‘yıpranmadığı’ halde ülke politikalarını domine etmesinden rahatsız.”

(18 Aralık 2011, “3 Boş Koltuk-5: Gücün Altında Büyüme”, Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*.)

Gerilim Büyük

“Cemaat ile Erdoğan arasındaki gerilim, sandığımızdan çok fazla. Öyle ki bir bakan taaa Pensilvanya’ya gidiyor! Bizim günlük siyaseti izleyen gazeteci yorumcularımız sanıyor ki, karşımızda bütünsel bir blok var! ‘Onlar en sonunda anlaşırlar ve bütünleşirler’ demek, bir siyasi yorum değildir.

Arınç’ın gazeteci tutuklamalarındaki işgüzarlıklar, hukuksuzluklar ve bütün davaların uzayarak işkenceye dönüşmesi konusunda rahatsızlıkları ciddidir. ‘Gözaltılar bizim talimatımız değil, güvenlik, Emniyet, savcılık yetkilerini kullandı, bu süreçlerin süratle neticelendirilmesi arzumuzdur’, sözleri, Erdoğan’ın rahatsızlığının dışavurumuydu ve dolaylı olarak Cemaat’e yüklenmeydi!

Erdoğan şunu gördü mü: Cumhurbaşkanlığı Köşkü’nün, günlük siyasette etkisinin kırıldığı bir ‘sürgün’ yerine dönüştürülmek istendiğini? Erdoğan ya teslim olacaktır, o zaman siyasi kariyerini de sonlandıracaktır ya da gücünü en azından koruyacaktır. Acaba Erdoğan, koşullar ne olursa olsun, Cumhurbakanlığı’na aday olur mu?”

(19 Aralık 2011, “3 Koltuk Boşalıyor-6: Erdoğan’a Hançer?!”, Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*.)

Erdoğan 10 Yılın Denklemini Kuruyor

“Temel siyasi gerçek şudur: Erdoğan bugün sahip olduğu liderlik gücüne dayanarak, eğer siyasetten emekli olmaya niyeti yoksa, Cumhurbaşkanlığı’nı, Parti Başkanlığı’nı ve Başbakanlığı, öyle bir şekilde ‘bağlamaya’ çalışacak ki, önümüzdeki 10 yılda kendisini ve geleceğini görebilsin.

Lider konumundaki bir politikacı, bu hesaplamaları ve buna yönelik stratejileri, zirvede olduğu sırada yaparsa, en yüksek yararı sağlayacak denklemler kurar!.. Öyleyse, Erdoğan için temel soru: 10 yıl sonra da Türkiye’de egemen kişi olma hesabı, politik denklemi nedir?

Şunu söyleyebiliriz: Parti Başkanlığı’nı ve Başbakanlığı da himayesi-vesayeti altına alacak bir Köşk... Bunun en kestirme çözümü ise,

şüphesiz Başkanlık Sistemi'ne geçiştir. Erdoğan iki-üç yıldır bunun iklimini yaratacak çalışmalar yapıyor.

Bu arada Gül'e gelince, Cemaat güçleriyle ittifak yapabilir. Ama hiçbir siyasi lider, bir Cemaat insanı-politikacısı olarak liderlikte-iktidarda kalamaz. Ta ki, cemaat, AKP'nin içini tam oymuş olsun. Zaten o zaman AKP diye bir şey kalmamıştır."

(20 Aralık 2011, "3 Koltuk Boşalıyor-7: Erdoğan Vesayet Arıyor", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet.*)

Cemaat'in Erdoğan'ı Kuşatması: Yargıyla Erdoğan'ı Vurur mu?

"İkincisi ve en önemlisi, iktidarın (gayri) resmi ortağı. Cemaat'in devleti ve AKP'yi-Erdoğan'ı kuşatması... (Baransu'nun) Erdoğan'a 'MİT'i senden iyi biliyorum, Kasımpaşalılığın bana sökmez...' biçimindeki 'kabadayılığı', aslında Cemaat'in Erdoğan'a karşı ana düşüncesinin dışa vurumuydu. MİT'in yeniden yapılanması gerektiğini gündeme getirdiğine göre, Cemaat'in üzerinde çalıştığı yeni hedefi, MİT'te yapılanma...

Cemaat-Erdoğan siyasi çatışmasında, akla gelen fantastik sorulardan biri de, acaba Cemaat Erdoğan'a da hukuk mızrağının ucunu gösterir mi? Bu fantezi sorunun ardındaki olgu, Cemaat'in kendisine karşı olan ve rakip olarak gördüklerine her türlü hukuki tuzağı kurabilecek bir güce ulaştığını sanmasıdır."

(2 Ocak 2012, "2012 Beklentiler: Erdoğan-Cemaat", Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet.*)

Ve...

7 Şubat 2012 gazetelerinden başlıklar:

– Özel savcılık, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı şüpheli olarak sorguya çağırdı!

– Cemaat'in MİT üzerinden Erdoğan'a karşı hükümet darbesi girişimi!

– İktidara sabotaj!

– 7 Şubat darbesi!
– MİT üzerinden Başbakan’a darbe!
– Hükümete sabotaj!
– 4 MİT’çi görüldüğü yerde yakalanacak!

Hepsi Yakın Geleceği Haber Veriyordu

Bütün bu değinmeler ve saptamalar, Cemaat güçlerinin Erdoğan'ı da hedef alan operasyonunu ve Erdoğan'ın Gül ile çatışmasının ana noktalarını haber veriyordu..

Özellikle Ergenekon, Balyoz ve Odatv operasyonlarının hüküm sürdüğü yaşadığımız o karanlık dönemde, aydınlığı ve umudu her zaman açık tutmaya çalışıyorduk. "Bu kadar açık yazma; hedef oluyorsun", "Cesur analizler ama dikkat et", "Bugünler geçecek, en iyisi başına bir şey gelmesin biraz daha sakin ol", "Siyasete bu kadar damardan girme zamanı mı, biraz daha üstten yaklaşarak bilim konularına ağırlık versene..." ve benzeri uyarılar geliyordu hemen her gün yakın dostlardan ve okurlardan. Karanlığın, insanları esir aldığı, düşünceleri yoğun baskı altında tuttuğu zamanlardı. Ülke derinden sarsılıyor ve altüst oluyordu. Onlara şöyle söyledim:

"Kurabilecekleri en büyük ve son komplo ve tezgâh Odatv Davası'ydı, bu davayla grafikleri tepeden aşağı inmeye başladı hızla. Ayrıca gizli saklı bir şeyim yok, bütün haberleşmelerim mutlaka denetim altındadır. Konuşmalarım, yazdıklarım gibidir, aman beni dinliyorlar diye bir endişe taşıyamam ve kendi hayatıma ve düşüncelerime baştan bir sansür uygulayamam. Ayrıca siyasi zulmü geriletmenin başka bir yolu yoktur, olgular temelinde ve hep haklı zeminde yazarak mücadele etmek zorundayız. Hukukun bittiği yerde hukuku savunacaksınız. Haksızlığa tepki vereceksiniz."

Bu tepkiyi medyada pek çok gazeteci ve yazar verdi. Gönülleri rahattır bu nedenle...

Toplumsal ve siyasi olayların dışında kalmayı zül sayan gazeteci ve yazarların, olaylar ne kadar şiddetli ve yok edici olursa olsun,

çoğunlukla başka çareleri yoktur. Kendilerini çıkmaz sokakta bulmazlar. Tam tersine, olayı net gördüklerinde, önlerinde uzayıp giden yolda koşmaya başlarlar. Medyada birçok arkadaşımız susmadı, cesur kaldı ve yapmaları gerekeni yaptı. Zaten başka türlüsünü yapmak kendini inkâr etmek olurdu. Ya varoluşunu reddedeceksin veya geldiğin noktada yaşamını sürdüreceksin, yazarak konuşarak ve yorumlayarak. Üstüne başına ne gelirse kabul ederek...

Anlamaya çalışmak, yazılarımın ana uğraşı. Ne oluyor? Neden ve nasıl? Olayların içindeki güçlerin ve karşılıklı etkileşimlerin yaratacağı yeni olayları görmeye çalışmak... Bilimsel yaklaşım, aslında problem çözmeye benzer. Olgulardan varsayımlar üretirsin... Bu sana çok sayıda kapı açar, oradan yürür gidersin. Aklın gösterdiği yoldur bu. Başka hiçbir şey insanı bazen bunun kadar mutlu etmez... Düşünsel hazzın derinliği...

Bu kitap, iktidar yapısını ve bu bağlamda yaşadığımız büyük ve derin olayları anlamaya yönelik çabaların ürünüdür. **Aslında kitap, iktidarın ikili-üçlü yapısını anlamaya çalışan özel bir siyasi tarih denemesi sayılabilir.** 2007'den bu yana yaşadığımız büyük ölçekli dönüşüm, başka bir "tarih yazımı" konusu olabilir. Burada ise çok daha özel bir alana giriyorum: **Erdoğan-Gülen siyasi yapılarına ve aralarındaki işbirliği ve çatışma nedenlerine...** Tabii kısmen Gül de var aralarında.

Gelişmeler, bu konuda analizleri doğrulayan sonuçlar üretti...[3][3]Örneğin bir yazıda "Cemaat Erdoğan'a hukuk mızrağının ucunu gösterir mi?" diye soruldu. İki ay geçmedi ki, Cemaat'in güçlü olduğu Özel Yetkili Savcı-Yargıçlar aracılığıyla MİT üzerinden Erdoğan'ı da hedef aldığını gördük. Başbakan, öyle ki, "Hakan Fidan'ı değil beni tutuklasınlar" bile dedi!

33 *Cumhuriyet*'ten iki yazarımız MİT üzerinde çatışma başladıktan sonra bu analizlerin hakkını veren notlar düştüler yazılarına. Mustafa Sönmez dostum, 11 Ocak 2012 tarihli *Cumhuriyet* gazetesindeki "Para Meta Para" başlıklı köşesinde şöyle yazacaktı: "Koalisyonun nasıl çatırdamaya başladığını, kavganın nasıl alevlendiğini bir başka *Cumhuriyet* yazarı Orhan Bursalı da Aralık 2011'den bu yana neredeyse pehlivan tefrikası gibi uzun uzun hikâye ediyor. Öngörüleri, bir bir çıkıyor."

Emre Kongar da, aynı günkü “Aydınlanma” köşesinde, “Aslında, Orhan Bursalı’nın da önceden haber verdiği bu çatışmalar, bu çatlaklar hiç de şaşırtıcı değil... Bekleniyordu, geç bile kaldı!” diye yazdı. Kongar 23 Şubat 2012 tarihinde de yine “Aydınlanma” köşesinde “Cumhurbaşkanlığı seçimindeki süreci ve son günlerde ortaya çıkan AKP-Cemaat çatışmasını, Orhan Bursalı çok önceden art arda yazılarla çözümlemeye başladı. Daha yazılarının mürekkebi kurumamıştı ki, olaylar Bursalı’nın öngördüğü biçimde patladı” diyecekti. Ali Sirmen de bu değerlendirme yazılarıma göndermeler yapmıştı. Çalışma arkadaşımlarıma ta o zaman teşekkür etmiştim. Bana cesaret vermişlerdi. Tekrar sağ olsunlar.

Siyaset Dışı Bakışlar

Çatışma başladıktan sonra bile pek çok siyaset yazarından ve okur kitlesinden şu tür yorumlar geldi: "İkisi birbirini ısırmaz", "Bunlar çatışır gibi yapıp gündem değiştiriyor ve Türkiye'yi aldatıyorlar", "Bunlar etle tırnak gibi iç içedirler", "Cemaat ile Erdoğan arasında çatışma olduğunu söylemek yanılgıdır."

Bu değerlendirmeler siyasetdışıydı. Kafalarda oluşturulan dogmaların ürünüydü. Belki de umutsuzluğun doğurduğu bir yalnızlığın ürünü. Oysa ortada **iki ayrı gövde** (AKP-Cemaat) ve **iki ayrı lider** (RTE ve Gülen) ve iki ayrı kişilik (Gül-RTE) vardı. Bunların hem gelişim-oluşum tarihçeleri hem siyasi çizgileri, siyasi taktik ve stratejileri farklıydı. Bir ve aynı değiller. Ortak yönleri bile farklıdır!

Şimdi perdeyi "çatışmaların" kronolojisine sadık kalarak, Şike olayıyla açalım. Sonra da MİT operasyonuna gideceğiz... Ve 17 Aralık 2013 rüşvet olayına ve oradan başka çatışma konularına... Tabii kitabın temel tezi, Cemaat'in tamamen siyasi bir yapı olduğu, klasik olmayan örgütlenme ve ülke yönetimini devralma politikaları için özel stratejilere sahip bulunduğudur... Karşımızda, klasik olmayan, ama siyasi parti gibi davranan bir "Hareket" vardır. Gülen Hareketi'nin yapısı, devleti ve siyaseti ele geçirme politikaları, yükselişi ve düşüşü, bu özel tarih yazımı denemesinin merkezinde bulunmaktadır...

Başlayalım...

BİRİNCİ BÖLÜM

Erdoğan'a İlk Büyük Saldırı: İkinci Şike Yasası!

Cemaat'in, esasen Fenerbahçe Cumhuriyeti'ni ve oradan dolaylı olarak Başbakanı hedef alan Şike Operasyonu, Recep Tayyip Erdoğan'ın hastalığı dönemine rastladı. Cemaat tüm medyasıyla ve kadrosuyla, ağır cezaların indirilmesini öngören İkinci Şike Yasası'nı Meclis'ten geçirmemek için harekete geçmişti. RTE'nin çelik çekirdek kadrosundaki hemen herkes sarsıldı, dağıldı; yasaya hayır oyu vereceklerdi. Gül cezaları indiren yasayı tümüyle geri çevirdi. RTE yalnız bırakıldı. Bu onun için ilk büyük sarsıntıydı. Ama 10 gün sustuktan sonra, yasanın mutlaka aynen geçirilmesini emredince, herkes tıpış tıpış evet oyu verdi. Bu olayın cezasını ise Cumhurbaşkanı Gül çekecekti.

Fethullah Gülen'in, Başbakan Erdoğan'a karşı ilk büyük kuvvet gösterme denemesi, İkinci Şike Yasası aracılığıyla gerçekleşti. Erdoğan ile Cemaat'in adamları deyim yerindeyse boğaz boğaza geldiler. 2011 Ekim-Kasım'ından itibaren günlerce siperlerden birbirlerine ateş ettiler.

Şike olayı ilk kez 2010-2011 futbol sezonu döneminde patladı. Cemaat'in kontrolündeki Özel Yetkili Savcılar ve polisler, özellikle Fenerbahçe Kulübü üzerinde yoğunlaşarak, telefon trafiğini izlemeye aldı, bazı konuşmalardan ve kulüp-futbolcu ilişkilerinden yola çıkarak futbolde şike yapıldığına ilişkin ipuçları yakaladıklarını ileri sürdüler. Olayın ilginç yönü, bütün bu soruşturmaların Özel Yetkili Savcılık ve mahkemelerce sürdürülmesiydi. Bu kurumlar tamamen Cemaat'in kontrolündeydi. Soruşturmanın doğrudan **örgütlü çete** kapsamında başlatılması, bu konuda ilk soru işaretlerini yarattı. "Şike Çetesi"

olabilmesi için, lig dünyasında tek merkezli olarak futbol sonuçlarını para karşılığında ayarlayan bir yapının olması gerekirdi. Soruşturmanın içeriğine bakılacak olursa, böyle bir merkezi yapı yoktu. Şike yapılmış olsa bile, bunun kulüp başkanı veya bir kulüp yöneticisi tarafından, beraber çalıştığı bazı insanlar aracılığıyla gerçekleştirmesi çok doğaldı. Yani bireysel ilişkiler aracılığıyla... Bunun da şüphesiz kanıtlanması gerekirdi.

Soruşturma **Fenerbahçe** ve özellikle **Aziz Yıldırım** üzerinde odaklandı. Normal mahkemelerin kapsama alanı içine girmesi gerekirken, olayın "örgütlü suç çetesi" çerçevesine sokulması başlı başına sorun oluşturuyor, kasıt aranmasına yol açıyordu. Özel Yetkili Mahkemeler olunca da, bunlar üzerinde Cemaat'in yapılanması-denetimi gündeme geliyordu. **İşin ilginci, Cemaat'in kalemlerinin ve medyasının, şike konusunun en yaman takipçileri olmasıydı**..

İlk Şike Yasası (Sporda Şiddet ve Düzensizliğin Önlenme-sine Dair Kanun) 14 Nisan 2011'de kabul edildi. Yasa, 15 yıla varan ağır hapis cezaları öngörüyordu. 2011 Temmuz'unda da liglerde soruşturma başladı. 11 ilde Aziz Yıldırım dahil 50 kişi gözaltına alındı.

Fenerbahçe gibi milyonlarca taraftarı bulunan ve "Fenerbahçe Cumhuriyeti" olarak nitelenen bir kulüp üzerinde yoğunlaşan operasyon, milyonları harekete geçirdi ve olayın siyasi yönü de ortaya çıktı. Cemaatçilerin kulübü ele geçirmek istedikleri gündeme geldi. Fenerbahçe Kulübü Yüksek Divan Kurulu Başkanı **Yüksel Günay**, "Fenerbahçe Spor Kulübü Türkiye'nin en yaygın, en güçlü sivil toplum kuruluşu ve Bakanlar Kurulu kararıyla kamu yararına çalışan bir spor kulübüdür. Hiçbir tarikat, İslam örgütü zemininde bir yapılanma bu kulübün içinde yapamaz" diyecekti. Fenerbahçeliler Facebook sayfaları açacak, Yıldırım'ın gözaltına alındığının ertesi günü **"Cemaat akıllı ol, Fenerbahçe'yle uğraşma"** pankartlarıyla tepkiler ortaya koyacaktı. Stadyumlarda ilginç protestolar yaygınlaşacak, örneğin 2012 Şubatı'nın başında Ordu'da oynanan maçta, 10 bini aşkın futbolsever, bu kez şike değil ama *Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi*'nin

okullarda kaldırılmasını protesto amacıyla, tek ağızdan Hitabe'yi okuyacaktı... Gençliğe Hitabe çok sayıda başka stadyumda da okundu!

Neden Futbol? Hedef Ne?

Gülen Cemaati futbol sahalarında yıllarca zaten bayrak gösteriyordu, özellikle Galatasaraylı futbolcular içinde. Bazı sivrilmiş futbolcuların, örneğin Hakan Şükür'ün Cemaatçiliği bilerek magazinleştiriliyor ve futbol içinde Cemaatçilik akımı kotarılmaya çalışılıyordu (Örneğin Hakan Şükür, nitekim, daha sonra, 17 Aralık 2013 Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'nda AKP milletvekililğinden ayrılacak ve RTE'ye bayrak açacaktı)... Burada amaç, çok sevilen ve bütün toplumun ilgi odağı olan futbol üzerinden, çok daha geniş kitleler içinde meşruiyet arama ve yayılma olarak görülebilir. Örneğin *Zaman* gazetesi Hakan Şükür'e geniş yer veriyordu. Futbolun her zaman, çeşitli amaçları olanlar için kullanışlı bir alet, meşruluk kazanma zemini, kitleleri yönlendirme aracı olduğunu biliyoruz!

Cemaat'in stratejik politikası, ele geçirmek ve yayılmak istediği bir yere, mümkün olduğunca tepeden yerleşmektir. Bunu yapamıyorsa, yıkmaya yönelik politikasını devreye sokuyor. Bu açıdan, Fenerbahçe'ye tam merkezden saldırdığı varsayılabilir. Genellikle "yuvalanma" biçiminde çalışıyorlardı. Ordu, polis ve devlet içinde yıllarca böyle yayıldılar. İktidara ortak olduktan sonra poliste ve yargıda egemen konumlarını, hedef yapıları yıkmak ve kendi yönetimlerinde yeniden kurmak için harekete geçtiler.

Burada temel soru şu: Cemaat gerçekten Fenerbahçe'yi ele mi geçirmek istiyordu? Yoksa bunun ötesinde siyasi bir hedefi mi vardı?

Fenerbahçe içine, istedikleri gibi "sızamamış" olabilirlerdi. Laik, Atatürk'e ve Cumhuriyet'e sevgiyle bağlı yönetimden zerre kadar haz etmiyorlardı belki. Bu yönetimin devrilmesini, etkileyebilecekleri başka insanlardan oluşan bir yönetimin kurulmasını istiyor olabilirlerdi. O halde, Aziz Yıldırım ve arkadaşlarını on paralık edecekler ve işi

bitireceklerdi. Önemli olan bizzat kendilerinin orada yönetimde bulunması değildi. Evet bütün bu nedenler söz konusu olabilirdi ama Cemaat medyası ve önde gelenleri, böyle bir amaçlarnın bulunmadığını yazıp söyleyip durdular. Onlara göre, ortaya bir suç yapısı çıkıyordu, bundan kimse alınmamalıydı. Ama olayın arkasında daha büyük bir hedef olduğunu da görmek gerekir: Aziz Yıldırım ve yakın çalışma arkadaşlarının yanısıra ve "**Fenerbahçeli" Erdoğan'ı ve iktidarını** zorlamak.

İlk ve İkinci Şike Yasası

Ağır cezalar öngören ilk şike yasasının kabul edilmesinden hemen sonra büyük şike operasyonu başladı.[4] Daha soruşturma safhasında, yayınlanması yasak bütün soruşturma dosyası medyaya sızdırılıyor ve henüz yargılama başlamadan Fenerbahçe yönetiminin yıkımı adım adım gerçekleştiriliyordu! Cemaatçilerin, polis ve yargı eliyle uyguladıkları bu yöntem, tipiktir. Bütün Ergenekon, Balyoz ve gazeteci tutuklama davalarında da, Cemaatçiler henüz iddia aşamasındaki her şeyi medyaya sızdırmış ve sanki her şey gerçekmiş gibi büyük bir kamuoyu yaratmışlardı. Bu yargısız infazdı. Balyoz, Ergenekon ve Odatv hakkında estirdikleri rüzgârın şiddeti durulunca, gerçekler bir bir ortaya çıkmaya başlamış, davalar için delil olarak ortaya sürdüklerinin hemen hepsinin uydurulmuş birer tezgâh olduğu anlaşılmıştı.

Erdoğan, Fenerbahçeli taraftarların büyük protestosundan rahatsız oldu. Son tahlilde seçmenin oyu söz konusuydu! Fenerbahçe camiası ise gerçekten **Fenerbahçe Cumhuriyeti** olarak nitelendirilebilecek milyonlarca üyeli ve taraftarlı bir kulüptü. Başbakan, kulübün yanında olduğunu göstermek için katıldığı Lefter'in cenaze töreninde, 16 Ocak 2012 tarihinde ıslıklarla protesto edildi. Kendisi ve iktidarı, Fenerbahçelilerden kitlesel bir çizik yemişti. Cemaat, Fenerbahçe üzerinden Erdoğan iktidarını vuruyordu! Cemaat bundan 25 gün kadar

sonra da, 7 Şubat 2012'de, MİT üzerinden RTE'ye büyük saldırıyı yöneltecekti!

Konuya salt **Cemaat'in Fenerbahçe'yi ele geçirmesi** açısından bakmak, küçük penceredir. Konu, siyasidir ve iktidar çatışmasının bir parçasıdır. Gülen hareketi ile Erdoğan arasında **ilk büyük çatışma düzlemidir**.

Cemaat'in denetimindeki Emniyet'ten ve özel savcılıktan şike üzerine ne var ne yok medyaya sızdırılarak, Aziz Yıldırım ve arkadaşları aşağılandı. Cezaların ağırlığı konusunda toplumda yükselen sesler karşısında, Erdoğan, daha yeni kabul edilen yasanın öngördüğü yüksek cezaları, ikinci bir yasayla azaltarak, cezada "normali arayış"a girdi. Bu, futbol kulüplerinin ve taraftar çoğunluğunun da hoşuna gidecekti. AKP, CHP ve MHP'nin ortak girişimiyle Meclis'e yeni bir şike yasa tasarısı sunuldu. Tabii ki kıyamet koptu! Cemaat medyası cezaları indiren tasarıya karşı büyük bir kampanya başlattı. Cemaatçilerin etkisi altındaki *Taraf* gazetesi de Başbakan'a muhalefete geçecekti.[5]

RTE Yalnızlaşıyor... Hükümette Bölünme Beklentisi

Cemaat'e yakın Hüseyin Gülerce "yasa aynen iade edilirse Ak Parti kendi ayağına kurşun sıkmayı bırak, kendi sandalyesine tekme vurmuş olur" diyordu.[6] Gülerce, AKP'yi idam sehpasına çıkarıyordu! Oysa cezaların indirilmesi taraftar kitlesinin hoşuna gidecek bir işlemdi. Cemaat dışında, herkes bundan yararlanacaktı!

Şike Yasası'nda ceza indiriminin aslında bir bahane olduğunu, Gülencilerin Erdoğan'a karşı büyük bir kuvvet denemesine girdiğini ve sonunda AKP ve hükümet içinde bölünme olmasını beklediklerini de anlıyoruz: **Erdoğancılar ve Gülenciler**! Böyle bir olasılık, Erdoğan'ın parti içinde otoritesinin kırılması ve resmen iki ayrı iktidar odağı anlamına gelecekti! Bu umudu da, İkinci Şike Yasası'nın Meclis'teki oylamasına katılımın azlığı besliyordu: Yasanın oylamasına 302

milletvekili katılmamış, bunlardan bir kısmı Meclis'te olmasına rağmen kuliste beklemiş, 246 vekil "evet" oyu kullanmıştı. Şimdi de Cumhurbaşkanı'nın yasayı veto etmesine bel bağlanmıştı.

Cemaat'in kontrolündeki ve parasal destek sağladığı pek çok gazeteci yazarın da, belki de ilk kez Erdoğan iktidarına karşı Şike Davası'nda tavır aldıklarını görmeye başladık. Bunu da, aslında büyük ayrışmanın ilk işaret fişeklerinden biri olarak kabul edebiliriz.

Gülen Hareketi'yle ittifak halinde, *Taraf* gazetesinin yönetmeni olarak hükümete Şike Olayı'nda "çakan" bir yazar, "AKP'nin Mafya Aşkı Neden Kabardı" başlıklı yazısında şöyle diyecekti: "Bizim iktidar partisinin bu mafya aşkı da nereden çıktı? Nedir AKP'nin bu mafya düşkünlüğü? Yedi ay önce çıkan Şike Yasası bu gelişmeyi durduracak bir yasaydı. Ağır cezalar caydırıcıydı. Şimdi AKP yüz seksen derece çark ederek, kendi yaptığının tam tersi bir yasa hazırlayıp fevkalade şaibeli ve kirli bir oyunun baş aktörlüğüne soyunuyor. Baştan aşağıya kire ve şaibeye bulaşıyor."[7] Oysa Erdoğan çark etmiyor, sadece yüksek cezalarda indirim yapıyordu!

Cemaat gazetesinden bir başka yazar da, tehditvari bir dille Erdoğan'a çatıyordu: "Başbakan, partisinde kanunun inatla aynen geçmesine karşı çıkan isimleri arayıp 'aynen' konusunun altını çizmiş, ardından konuşma yasağı koymuş. Parti yöneticileri de gruba, 'Değişikliğin altındaki imza Başbakan'ın imzası demektir, ona göre ha!' diye sert çıkmış... Şike Kanunu'nda gösterdiği sert kararlılık ve direnç, metanetin değil, aslında bükülüşün emaresidir... Durmayınız efendim, yola devam; ustalık devri denilen demek bu imiş!.. 'Bir başbakan vardı' deyip üzüleceğiz."[8]

Cemaat yanlısı yazarların bu konuda çok yazısı var, ama hepsi aynı telden çalıyor, Erdoğan ve iktidarını hedef alıyor. Biz şimdi Erdoğan cephesine dönelim yeniden.

Karşı Cephe ve RTE'nin Suskunluğu

Cemaatçilerin başını çektiği Şike Yasası'nı veto kampanyası karşısında, Erdoğan susuyordu. Şike çatışması aynı zamanda ameliyatı dönemine de denk geldi.[9] Israrla evinde konuşmuyordu. Veto kampanyası, Başbakan'ın yakın çalışma arkadaşlarını ve çok sayıda milletvekilini de etkilemiş ve yasanın veto edileceği şeklinde bir söylenti rüzgârı esmeye başlamıştı.

Cumhurbaşkanı Gül, "veto et" baskısından yararlanarak, yasayı hukuki bahanelerle veto etti. Bazı hukukçular bu gerekçeleri zorlama bulacaktı: "Suç ve ceza arasındaki adil dengenin korunması", "cezada öngörülen amacın gerçekleştirilmesi" ve "kişiye özgü yasa çıkarılmaması" gibi Anayasa Mahkemesi'nce formüle edilen işlevsiz/belirsiz ilkelere referansla yetinmesini eleştireceklerdi. Bu, Gül'ün **bir yasayı bütünüyle ilk vetosu** oluyordu!

Bazı hukukçular, ileri sürülen veto gerekçelerinin ise hukuk anlamında tutarlı veya geçerli bir yönü de bulunmadığına dikkat çekecekti: *Meclisin siyasi kararına, bir yargıç havasıyla yaklaşıyordu!* Burada aslında Gül'ün, Erdoğan'a karşı Cemaat ile ittifaka giriştiği ve ileriye siyasi yatırım yaptığı görülüyordu. Şike Yasası'na Veto, **iktidar savaşları** sürecinin de gereği ve işaret fişekleriydi; tarafların Erdoğan'a karşı harekete geçmesinin somut koşulları vardı. İktidar erkinin dört ana gücünün kimler tarafından yönetileceği belirlenecekti.

a) 2014 Ağustosu'nda yapılacak Cumhurbaşkanlığı koltuğu,

b) 2014'de yeniden doldurulması beklenen AKP lideri koltuğu,

c) Başbakanlık koltuğu ve

d) Tüzükteki üç dönem milletvekili kuralı gereğince, AKP'de yeniden milletvekilliği adaylığında bulunamayacak olan 70'i aşkın milletvekilinden boşalacak koltuklar.

Bu koltuklara egemen olmak, ülke yönetiminde ağırlık kazanmak demekti. O sıralarda, Cumhurbaşkanı Gül, 2014'te süresi bittikten sonra siyasi geleceğini göremiyordu. Yasayı veto etmesinin tek anlamı, kendisine bir siyasi gelecek arama amacı olabilirdi. AKP içinde büyük

bir milletvekili kitlesinin, Erdoğan’a rağmen, Şike Yasası’nın yumuşatılmasına karşı çıktığını da görmüştü. Erdoğan ise Anayasa’ya başkanlık sistemini sokarak “Başkan” olma, AKP liderliğini koruma ve hükümeti de atama planları yapıyordu. Bu planlar içinde Gül’e yer yoktu. İkinci Şike Yasası’nı veto ederken Gül, aslında parti ve hükümet içinde oluşan bir ittifakın (Cemaat, Arınç, Yazıcı, çok sayıda milletvekili...) en güçlü odağı olarak davrandı.

Cumhurbaşkanı’nın Şike Yasası’nı vetosuna, Erdoğan’ın yanıtı ise sert oldu, durumu evinden gözledikten sonra harekete geçti:

a) Şike Yasası’nın olduğu gibi Meclis’e gönderilmesini istedi,

b) Cumhurbaşkanlığı seçimini düzenleyen yasa değişikliğini yaptı ve Gül’ün yeniden seçilmesini yasakladı! Gül’ü tasfiye programı, ta o zamandan işlemeye başlayacaktı.

Erdoğan’a yakın bir akademisyen şöyle yazacaktı: “Başbakan Erdoğan 10 gündür ortalarda görünmese de, dinlendiği mekândan da ülke gündemini belirleyen tek merci olduğu konusunda tereddüt olmadığını gösterdi... Yokluğunda Çankaya’nın gündem belirleme konusundaki öne çıkışını da, yasayı aynen iade ettirerek sona erdireceği anlaşılıyor. Çankaya seçimi yaklaştıkça daha ne atraksiyonlara şahit olacağız... Konu aslında şikeyi de aşan bir mesele... Bakalım sürecin ilerleyen adımları Silivri’de süren davaların genelini nasıl etkileyecek? İlginç şeyler oluyor... İzlemeyi sürdüreceğiz.”[10]

Cumhurbaşkanı’nın vetosu üzerine Şike Yasası yeniden Meclis’e geri döndüğünde, Başbakan hâlâ konuşmuyordu! Gümrük ve Ticaret Bakanı Hayati Yazıcı, “Yasayı aynen Köşk’e göndermekten yanayız açıklamasıyla mutabık değilim. Birilerini rahatsız edecek olsa da kendi özgür irademle düşüncelerimi açıklıyorum. Ben hiçbir zaman kişisel irademi ipotek altına almam” diyecekti. Bu açıkça Erdoğan’a karşı bir tavırdı.

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ise vetodan sonra şöyle konuştu: “Cumhurbaşkanımızın takdirlerine, hukuki mütaalasına ve gerekçesine

aynen katılıyorum. Artık bu gerekçeler doğrultusunda siyasi partilerden hiçbir temsilci, bu kanunun tekrar çıkarılması için bir gayret göstermeyecektir.”

Arınç, (her zamanki gibi!) erken konuşmuştu. Ya Başba-kanını tanımıyordu ya da Erdoğan’ın hastalığının henüz belirli olmayan kısa ve orta vadeli sonuçlarını hesap ederek, Erdoğan sonrası döneme “politik yatırım” yapmaya soyunmuştu. 2014’te Cumhurbaşkanlığı koltuğuyla birlikte Parti Başkanlığı ve Başbakanlık koltuğu boşalacaktı. Arınç’ın bu tutumu, Erdoğan’ın da sessizliğinden yararlanarak, yakın gelecekteki büyük iktidar oyununda kendine alan açma hamlesi olarak yorumlanabilir!

Ama kısa bir süre sonra hemen “hayatının yanlışını yaptığını” itiraf edecekti! Ne zaman? Erdoğan’ın milletvekillerine talimat vererek “Yasayı aynen geçirin ve Çankaya’ya gönderin” demesinden ve yasanın aynen geçmesinden sonra, şöyle diyecekti Arınç:

“Tek bir yanlışım var. O da büyük bir yanlış. Kendimi affedemiyorum o konuda. Benim, bu kanunu bir daha getirmeye cesaret edemezler lafım affedilemez bir hata. Benim şunu bilmem gerekirdi ki her sebeple bir yasama düzenlemesi yapılabilir. Yasama yetkisini kullanırken Meclis bunu dengeleyecek. Ben sevinçle ‘Bir daha Meclis’ten geçmez’ dememeliydim. Neler gördüm, bu Meclis’ten bir daha gelir ve geçeri aklıma getirseydim de o cümleyi kullanmasaydım. O süreçte Başbakan’la bu konuyu hiç konuşmadım... Bu meseleden dolayı biz birbirimize düşer miyiz? Bu sinek ısırığı kadar basit bir olay. Ben düşüncelerimi ifade ederim. Bundan partimin zarar görmesini istemem.”[11]

Böyledir siyaset... Erken öten horoz, bazen kafasını kendi keser!

Erdoğan Darbeyi Savuşturuyor...

İlk Sonuçlar ve Tasfiye Mekanizması

Başbakan, iktidar kavgasında Gülen Hareketi'nin ilk büyük hamlesini işte bu tek sözüyle savuşturdu. Yalpalayan bütün milletvekilleri, bakanları ve yardımcıları derhal derlenip toparlandılar ve Meclis'ten yasayı jet hızıyla aynen geçirip Köşk'e yolladılar.[12]

Erdoğan, yakın çalışma arkadaşlarında, "çelik çekirdek" kadrodaki yalpalamaları yakından izlemişti. Doğrusu bunu bekliyor muydu? Cemaat'in Şike saldırısı karşısında bu yalpalamaları nasıl yorumlamıştı? Şunu gördüğünü söyleyebiliriz:

1) F. Gülen, ciddi bir siyasi güç. Bir merkez! Büyük bir siyasi saldırıya kalkıştığında ve kendisi de "alanı boş" bıraktığında, çevresini etkileyebiliyor, kafa karıştırabiliyor, iktidarını ve kendisini zayıflatabiliyor ve yeni bir saflaşmayı gerçekleştirebiliyor. Güçlü bir çekim gücü yaratabiliyor. Acaba, Erdoğan olmasa ve gücü iyice zayıflasa, hükümet, Gülen'in yönettiği/etkilediği bir "Gülen kabinesine" dönüşür mü? Evet! Erdoğan bunu düşünmüş müdür?

2) Çevresindeki (çelik çekirdekteki) arkadaşları zaman içinde epey bağımsız kişilikler oluşturmuşlar. Başka yerden rüzgâr esince yalpalıyorlar, biraz boş bırakınca ve Şike gibi ciddi bir olayda susunca, Gül ya da Gülen gibi, kendine karşı bir koalisyon gibi, başka iktidar odaklarına yöneliyorlar..

Erdoğan'ın "çelik çekirdek"teki bu **yalpalamadan sonuçlar çıkardığı**, aslında kendisinin, her "tek lider", "güçlü lider", "otoriter insan" gibi, aynı zamanda ama **"yalnız insan"** olduğunu gördüğü ve kavradığı söylenebilir mi? Bence evet!

İki ayrı ders ve sonuç çıkardı bu "bela"dan. İlki, parti tüzüğünde bulunan üç dönem milletvekili seçilme kuralında yapacağı değişiklikti. Erdoğan, 2012 Mayısı'nda Pakistan- Kazakistan gezisi sırasında gazetecilere "üç dönem" kuralında değişiklik yapacağını söyledi.[13]

Tüzükte 132. madde şöyleydi: "Ak Parti listelerinden aday gösterilip seçilmiş olan belediye başkanları ve milletvekilleri, en fazla üç dönem aday gösterilebilir." Bu, partinin bütünü için problemli maddeydi,

kendisi dahil... Madde 2012 sonbaharında, Ekim 2012’de yapılacak parti kongresinde değiştirilecek ve “Ak Parti listelerinden aday gösterilip seçilmiş olan belediye başkanları ve milletvekilleri kesintisiz en fazla üç dönem aynı görevi yürütebilir. Ancak, ara veren kimseler tekrar aynı görevlere aday gösterilebilir” şeklini alacaktı. Burada, herkese konan üç dönem şartı, “*kesintisiz üç döneme*” dönüştürülüyordu. Ayrıca, tüzükte genel başkanlıkla ilgili 75. maddedeki “ancak aynı kişi, kurucu genel başkanlık hariç, en fazla dört olağan dönem genel başkan seçilebilir” kuralına şu ifade eklendi: “... Ancak ara veren kimseler tekrar aynı göreve seçilebilir.” Böylece bir dönem ara vererek tekrar genel başkan olabilmenin yolu açıldı.[14]

Ne var bunda, demeyin.

a) RTE, İkinci Şike Yasası’nın çıkartılması sırasında parti içindeki dalgalanmayı görünce, tüzükteki değişimi, özünü bozmadan ama kesintisiz sözcüğünü ekleyerek ve genel başkanla ilgili maddeye de eklemeler yaparak, hem partinin “baba”larına, bir dönem (yani beş yıl!!!) ara verdikten sonra tekrar eski görevlere seçilme hakkı getirir ve onlara yeniden seçilme umudu verirken, aslında yaptığı, kendisine bütün kapıları açarken ve yerini sağlamlaştırırken, “baba”ların hepsine tasfiye yolunu açmaktır. Kafası bu konuda nettir. Yerlerine, “siyasi kişilikleri” yeterince ve onlar kadar olgunlaşmamış, tek başlarına hareket etme yetenekleri henüz gelişmemiş, dolayısıyla kendisine tabi olma olasılıkları çok yüksek olacak “gençleri” getirmektedir.

b) Erdoğan’ın yanında, ilk yola çıktığı “arkadaş”larından kimse kalmamış, hepsi bir şekilde tasfiye edilmiş olacak. Herkes bir şekilde, ya RTE’ye ayak uyduramayıp ayrılacak, ya RTE’ye sürekli farklı görüşler/politikalar dillendirdikleri için tasfiye edilecek ya da başına buyruk olanların da tüzükle defterleri dürülecekti. Ertuğrul Yalçınbayır’lar, Abdüllatif Şener’ler, Suat Kınıkoğlu’lar, Ertuğrul Günay’lar, Haluk Özdalga’lar... Murat Başeskioğlu, Kürşat Tüzmen, Mehmet Aydın, Nazım Ekren, Erkan Mumcu, Sait Yazıcıoğlu, Kemal

Unakıtan, Yaşar Yakış, Ali Çoşkun, Osman Pepe, Zeki Ergezen, İdris Naim Şahin, İmdat Sütçüoğlu, Sami Güçlü... Daha onlarca isim. Kurucu üyelerin sanırım yüzde 80'inden fazlası bugün bir şekilde tasfiye edildi. 2015 Haziranı'nda yapılacak genel seçimlerle de, geri kalan kurucu üyeler (Arınç'lar...) tasfiye edilmeyi bekliyor. 14 Ağustos 2001'de kurulan partide, eğer RTE'nin öngördüğü süreç işlerse, 2019'da Cumhurbaşkanlığı bitecek ve yeniden parti başkanlığına dönebilecek, yanında büyük olasılıkla kuruculardan hemen hemen hiç kimse kalmayacak.

c) Tasfiye mekanizmasını anlamak için örneklemek gerekirse; partinin kuruluşu için ilk yola çıkan Gül'ü harcamış durumdadır. RTE Cumhurbaşkanı seçildikten sonra, 2015 seçimlerinde ve sonrasında bile Gül'e şans tanınmayacağını, RTE'nin danışmanları belirtiyordu, nitekim bu gerçekleşti. Gül, İstanbul'da ofisini (Siyasi Ofis- Merkez) kurdu ve siyasal odak olarak parti içinde veya dışında, gelişmelere göre geleceğini inşa edecek fırsatlar kollamakta.

İkinci çıkardığı ders veya sonuç bence tamamen kişiseldi, işin özünde hep yalnız insan olarak kalacağının bilinciydi. Siyasette ana gerçek buydu: Güçsüzleştiğin anda yıkılırsın. Seyirci kaldığın anda ipleri kaçırırsın, kadronu kaptırırsın... Parti içindeki mutlak gücünü ve egemenliğini sürdürebilmesinin tek yolu seçmenden sürekli destek almaktı. Bizzat, kendisi, Recep Tayyip Erdoğan olarak, tek başına seçmeninin desteğini sık sık almalıydı, sandıktan sürekli çıkmalıydı, oradan alacağı destek, aynı zamanda parti içinde de tek adamlığını tartışılmaz kılacak ve herkese boyun eğdirecek ana kuvveti olacaktı.

Nitekim, RTE her fırsatta büyük organizasyonlarla kitlelerin karşısına çıktı. Sandıktan aldığı sonuçlar da Recep Bey'i tartışmasız lider kıldı.

Erdoğan Gül'e Dokunuyor, Cemaat İlk Yenilgiyi Tadıyor

Konuyu bağlayalım: İkinci Şike Yasası'nda yakın arkadaşlarının yalpalamaları, kendisini yalnız bırakabileceklerini göstermeleri,

RTE’nin orta vadeli tasfiye programını kafasında netleştirmiş gözüküyor. Unutmayın ki bu yalpalama zamanı ile parti tüzüğünde değişiklik planlaması arasında topu topu beş-altı aylık bir süre vardı! Henüz parti kongre tarihine de altı ay! Ama planları hazırdı. İkinci Şike Olayı’nın yarattığı şok üzerine, değerlendirmeyi sürdürelim:

RTE, Hocaefendi’nin bütün siyaset stratejisinin, bugün geldiği nokta itibariyle, artık **RTE’siz bir hükümet hedefine kilitlendiğinin** farkında mıydı? Peki, Gülen Cemaati’ni salt bir “Hizmet Cemaati” olarak gören ve Gülen’in siyasi iktidar stratejisini anlamak istemeyenler? Siyaseti ve iktidara gelme meselesini, klasik “parti” kurarak sandık sonuçlarına indirgeyenler? Gülen, ülkede “iktidarı devralma”da yeni bir strateji uyguluyor. Bu, dünyada bile bir yenilik sayılır! Bu konuyu sonuç bölümünde genel değerlendirmede ele alacağız, biz **Erdoğan’ın karşı hamlesine** dönelim.

Recep Tayyip Erdoğan, Şike Yasası’nı veto eden Cumhur-başkanı’na, karşı hamle olarak, hem de bir yasayla şiddetli bir şekilde dokundu ve Gül’ün görevini yedi yıl olarak belirledi, beş yıl mı yedi yıl mı tartışmalarını bitirdi, üstelik Gül’e Cumhurbaşkanlığı’na yeniden seçilmeyi de yasakladı! Erdoğan’ın bu yasası, Özal dönemindeki siyasi yasaklılar dönemini anımsattı! CHP yasayı Anayasa Mahkemesi’ne götürdü... Anayasa Mahkemesi sonradan, Gül’ün yeniden cumhurbaşkanı seçilmesini yasaklayan maddeyi iptal edecek ve Gül’e yol açacaktı.

Sonuçta, Gülen’in Erdoğan’a karşı kullandığı Şike silahı, önemli ölçüde geri tepti (siyasal savaş böyledir, yenildin mi tamam): a) Erdoğan sağlam biçimde ayakta kaldı, etrafını derleyip toparladı; b) Süreçte tepkiler Cemaat’in üzerinde yoğunlaştı; Gülen ve hareketi, geniş kamuoyu gözünde epey yara aldı ve itibar kaybetti... c) Cemaat’in iktidar savaşı, Cemaat ile Fenerbahçe arasındaki savaş olarak algılandı!

En sonunda, Cemaat “Bizim Fenerbahçe kulübünü ele geçirmek gibi bir niyetimiz yok, neden ele geçirelim” mealinde açıklama yapmak zorunda kaldı. Şu savı ileri sürdüler: “Son günlerin hararetli tartışma

konusu ‘Cemaat Fener’i ele geçiriyor’ iddiaları ise kötü niyetli değilse cahilce sözler. Cemaat ve futbol takımı kavramlarının varlık nedeni ve varoluş tanımı bir arada olmalarına izin vermiyor. Bir cemaat, futbol takımını ele geçirmek ister mi? The Cemaat, Fenerbahçe’yi neden ele geçirmek istesin... Bir yeri ele geçirmenin yolu onu yok etmek ve bütün taraftarlarını kendine düşman etmek midir?”[15]

Şüphesiz, gelinen nokta itibariyle oldukça geç yazılmış bir yazı ve geç ileri sürülen bir mantık. Her şey olup bitmiş, ortada bir enkaz var ve Cemaat kendini kurtarmaya çalışıyor. Çok sık rastlanan bir durum! Aslında burada karşı soru ve mantık, “Evet neden ele geçirmek istemeyesiniz ki, ama başaramadınız ve işleri berbat ettiniz” olabilir. Arkasından da “Neden FB’yi iktidar savaşı için araç olarak kullandınız ve yıkmaya çalışıyorsunuz?” sorusu, işin sonradan büründüğü siyasal boyut itibariyle gelir. Ortalık darmadağınık olunca, “Bizim ne ilgimiz var?” diyerek kenara çekilme tutumuyla karşı karşıyayız. “Fenerbahçe’yi ele geçirmek neden iyidir?”, sorusuna ise ciddi yanıtlar var.[16]

Fethullah Gülen “partisi” bu “savaş”tan yara alarak çıkmıştı ama “karşı saldırıya” geçerek kendini kurtarma çabaları sürecekti. Yine bir Cemaat yazarı[17] Galatasaraylı bir gazetecinin yazısına da referans vererek “Bize yönelik bu saldırılar geri tepecektir” diyordu! Cemaat’in *Aksiyon* isimli haftalık dergisi de Fenerbahçelileri suçlayacak, Ergenekonculuklarını gündeme getirecek ve bir yandan da Cemaatçilerin solcu düşmanı yüzlerini gösterecekti.

Başka ilginç bir olay, Cemaat’in Fenerbahçe savunmasında, saldırganlığını sergilemesidir. Özellikle mesleğini yapan gazetecilere karşı... Örneğin Fenerbahçelilerin farklı düşüncelerine yer veren Ruşen Çakır’a, Cemaat’in *Samanyolu TV*’si ve *Zaman* gazetesi tam bir karalama ile tepki gösterdi. Çakır’ın 12 Eylül dönemindeki “solculuğunu” gündeme getirdiler! İnsanın “sana ne insanın solculuğundan” diyesi geliyor! Hayır, mantıkları hiç değişmiyor: Bir

insana saldıracaksan, solculuğundan başla, en büyük küfür, saldırı, itibarsızlaştırma konusu solculuktur, Cemaat'i desteklemeyen solcu batırılmalıdır; en iyi solcu ise Cemaat'i destekleyen, hele solculuklarından vazgeçmiş olanlardır.

Oysa Ruşen Çakır, o sert dönemlerde "bertaraf olmamak" için tarafsız kalma politikasını açıklamıştı! Çakır, Ahmet Hakan'ın "Tarafsız Bölge" programında, bu saldırılar karşısında, "Yazıları art niyetle yazmadım, Cemaat beni susturmaya çalışıyor, ama susmayacağım diyecekti...[18] İşin ilginci, Cemaatçiler, MİT ve Şike Olayı'nda Başbakan'a karşı giriştikleri mücadelede kayıplara uğrayıp itibar kaybedince, bir "algı düzeltmesi"ne girişmişlerdi ve ilk olarak da Çakır'ı davet etmişlerdi! Biri çağırıyor, ama yeni bir durum ortaya çıktığında, diğeri saldırıyordu!

Fenerbahçe Cumhuriyeti'ne, üstelik Erdoğan üzerinden saldırı, Cemaat'e iki yenilgi getirmişti! Fakat, bunlar daha büyük savaşın ön habercisiydi. Cemaat, daha da büyümelerinin yolunu Erdoğan'ın tıkadığı düşüncesindeydi. Bu konuda kesin kararını vermişti ve hedefine onu koymuştu.[19] Ayrıca anlaşılan, büyük müttefiki ABD de Cemaat'in elini serbest bırakmıştı..

7 Şubat 2012 MİT saldırısıyla savaş yeni ama daha büyük bir safhaya girecek, arkasından ise 17 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu gündeme bomba gibi düşecekti.

Gelin şimdi Şike Operasyonu'ndan daha büyük ve doğrudan Erdoğan'ı hedef alan, Türkiye'yi sarsan MİT Operas-yonu'na geçelim. Kapışmanın bir üst derecede şiddetli hali. Seyre değer!

4 Davanın seyri ve mahkûmiyetler için: http://tr.wikipedia.org/wiki/2011_Turk_futbolu_sike_davası

5 AKP milletvekili, Ergenekon dosyalarının yayılmasında başrolde oynamış, eski gazeteci, RTE'ye yakın Şamil Tayyar "Yasa değiştirilirse istifa ederim" diyecekti: "Bu yasa yürürlüğe girdiğinde telafisi imkânsız zararlar açılır. 10 yıldır çetelerle mücadele etmiş bir siyasi partinin refleksi bu olmamalıydı. Bundan dolayı çok üzüntülüyüm. Bu kanun çıkarsa, devam eden operasyonun malum şüphelileri bırakılırsa ve bu bir gösteriye dönüşürse, Türkiye ikinci bir Habur Vakası yaşayabilir." Tayyar, tasarı yasalaştıktan sonra Cumhurbaşkanı'na mektup yazarak yasayı veto etmesini istedi.

6 Mehmet Tezkan: “Gülen Cemaati ile AKP arasında çatlak olur mu? Gülen Cemaati’ne yakın duran yazarların söylediklerine bakılırsa sorun derin. Mesela Gülen’e yakınlığıyla bilinen *Zaman* gazetesi yazarı Hüseyin Gülerce televizyon ekranına çıkıp; ‘yasa aynen iade edilirse Ak Parti kendi ayağına kurşun sıkmayı bırak, kendi sandalyesine tekme vurmuş olur’ demiş. Anladığım kadarıyla Gülen Cemaati Şike Yasası’nda olmasa bile Şike Yasası’ndan sonra AKP içinde ciddi bir kırılma bekliyor. *Zaman* gazetesi yazarı da bu beklentiyi açık açık ifade etti zaten.” *Milliyet*, 9 Aralık 2011.
7 Ahmet Altan, yayın yönetmeni ve yazar, *Taraf*, 8 Aralık 2011. *Vatan* gazetesi yazarı Reha Muhtar ise 8 Aralık 2011’de, Erdoğan-Gülen anlaşmazlığına yer verecek ve “Futbolda şike yasası bu ayrılıkların zirve yaptığı yerdir” diyecekti. Muhtar, “iktidar çatışması” çerçevesinde değil, bazı konularda farklı görüşler çerçevesinde kalacaktı.
8 Ahmet Alkan, *Zaman*, 11 Aralık 2011
9 Başbakan Erdoğan 26 Kasım 2011’de bağırsaklarından polip veya tümör ameliyatı olmuş, evinde mutlak dinlenmeye çekilmişti. Olayları evinden izliyordu. Gül ise İkinci Şike Yasası’nı 2 Aralık 2011’de, yani Erdoğan istirahatteyken veto etti. Erdoğan, ikinci ‘tamamlayıcı’ ameliyatını ise 10 Şubat 2012’de geçirdi, bu da 7 Şubat 2012’deki MİT’e yönelik operasyondan dört gün sonraya denk geldi!
10 Prof. Dr. Osman Özsoy, www.haber7.com/haber/20111206/Erdogan8217in-sike-yasasina-bakisi.php
11 CNNTürk canlı yayınında Hande Fırat’ın sorularını yanıtlarken konuştu, 14 Aralık 2011.
12 AKP’li Mevlüt Akgün değişikliğe karşı çıktığı için Adalet Komisyonu toplantısına katılmadı, Şamil Tayyar tabii ki istifa etmedi, çünkü istifa şartını “yasanın referanduma götürülmesine” bağlamıştı! Ama Meclis’te oylamaya katılmadı. İkinci Habur falan da yaşanmadı! Gül, Erdoğan, Gülen çekişmesi üzerine muhalefet milletvekilleri üstü kapalı değindiler: Ömer Süha Aldan (CHP) “bu yasayı önümüze bir lobi getirdi, başka lobi de iade edilmesini sağladı” dedi. Oktay Öztürk (MHP) veto kararında “lobiler çatışması” derken Ali Uzunırmak yasanın veto gerekçesini şöyle açıkladı: “Gelecekte siyasi manevra alanı açmak amacı”. Gülenci avukat ve hukukçular da, Şike Yasası’nı topa tuttular, hatta “Türkiye, Birleşmiş Milletler güvencesini kaybeder ve iş yapamaz” diye tehdit-ler savuranlar bile oldu! Cemaat’e yakın Hakan Şükür oylamaya katılmadı, Bülent Arınç yurtdışı bahanesine sığındı, Halil Ürün tek ret oyu veren AKP milletvekili oldu.
13 Çiğdem Toker, *Akşam*, 22 Mayıs 2012, http://www.aksam.com.tr/guncel/ak-partide-uc-donem-dugumu-cozuluyor--117942h/haber-117942
14 *Anka Ajansı*, 30. 9. 2012 ve Zeynep Gürcanlı haberi, www.hurriyet.com.tr/gundem/21596336.asp Bu maddeyle yapılan yorum da RTE lehine: “Madde yazılırken, ‘Büyük Kongre’nin, olağan mı, yoksa olağanüstü kongre mi olduğuna ilişkin bir ibare konulmadı. AK Parti kaynaklarına göre bunun hukuki sonucu şu olur; Recep Tayyip Erdoğan partinin kurucu genel başkanı. Kuruculuk dışında, dördüncü dönemi de dünkü kongreyle başladı. Yani Erdoğan, tüzük gereği bir sonraki AK Parti Kongresi’nde aday olamayacak. Parti genel başkanı olarak bir başka isim seçilecek. Ancak partiden talep gelmesi ve bu çerçevede kısa süre içinde ‘olağanüstü kongre’ toplanması halinde, Erdoğan yeniden genel başkan seçilebilecek. Olağan kongre ile olağanüstü kongre arasındaki zaman dilimi de, Erdoğan’ın genel başkanlığa ara verdiği dönem olarak sayılacak.”

15 Bülent Korucu, *Zaman*, 15 Mayıs 2012. Ayrıca Kadri Gürsel, *Milliyet* 17 Mayıs 2012, Cemaat yazarının bu görüşüne katılıyor ve asıl amacın Fenerbahçe'yi ele geçirmek değil futbolda üç büyüklerin kurduğu egemenliği yıkmak olduğunu ileri sürüyor. Tabii, bu da bir görüş... Cemaat Fenerbahçe'yi "dağıtarak", Yıldırım'ı içeri tıkarak bunu nasıl gerçekleştirir, başka bir konu. Büyük kulüplerin öyle darmadağın edilmesi, dünyanın en zor olayı.
16 http://papazincayiri.blogspot.com/2012/05/cemaat-fenerbahceyi-neden-ele-gecirmek.html Ayrıca Cemaat'i koruyan yazarlardan Nuh Gönültaş şöyle diyecekti: "Diyarbakırlı Aziz Yıldırım'ın Fenerbahçe'yi ele geçirmesi sorun değil de, Erzurumlu Fethullah Gülen'in ele geçirmesi mi sorun?" Yani, evet ele geçirmek istemesinde ne sorun var, diyordu.
17 Hüseyin Gülerce, *Zaman*, 24 Mayıs, Habertürk ekranından: "Fatih Altaylı da çok güzel sormuş. Ya kardeşim sen bize şikeyle ilgili konuş. Sen bunlara cevap vereceğine, her sıkıştığında Atatürk'e sahip çıkıyorsun. Atatürk'ü de rahat bıraksınlar. Şu anda köşeye sıkışan herkes cemaat adı altında Hizmet Hareketi'ne saldırmayı bir yol bellemiş. Ama bu geri tepecektir." (www.gazeteciler.com/gundem/huseyin-gulerce-aziz-yildirima-patladi-52079h.html).
18 "Fenerbahçelilerden de çok tepki almıştım. Yazılarımı çok pasif bulduklarını, Cemaat'i Fenerbahçe taraftarıyla barıştırmaya çalıştığımı söylediler. Diğer yandan Cemaat'in susturma girişimine karşı da 'susmuyorum arkadaş' diyorum." *Gerçek Gündem*, 22 Mayıs 2012. Aynı konuşmada Çakır "Onları dünyanın dört bir yanında gördüm, çok iyi tanıyorum, çok oturmuş küreselleşmiş bir cemaattir, bu yayınlar bu yapıya uygun değil" diyordu. Ama bu çok mu çok masum ve Cemaat'in iktidar savaşını gözden kaçıran bir yaklaşımdı. F. Gülencilerin gerçek politikalarını ancak Türkiye'de görmek mümkündür. Dünyada varoluşları ve sahip oldukları güç, özünde Türkiye'yi kuşatmaya yönelikti.
19 22 Ocak 2012 tarihli yazım şöyle bitiyordu... Bu paragrafı, yeni bölüme ilk başlangıç olması için de aşağıya alıyorum: "**Cemaat'in adamları, Başbakan'ın otoriter kişiliğinden şikayetçi**! 'Otoriter rejim' kaygısını dile getirmeye başladılar! Çünkü Başbakan'ın 'otoriterliği', Cemaat'i de sınırlandırmaya yöneldi! Cemaat, devlet/bürokrasi içinde istediği her türlü atamanın gerçekleşmemesi nedeniyle, Başbakan'a karşı siyasi konum belirledi! Erdoğan gibi otoriter bir lider yerine, daha yumuşak ve etkilenmesi kolay başka bir lideri tercih ediyorlar. Bu (nlar) kimlerdir?!.. **Erdoğan'a karşı Cemaat-liberal yazar çizer ittifakı bir yıla yakındır iyice pekişti.** Amerikancı-Cemaatçi *Taraf*, bu ittifakın baştacıdır. Tabii, Cemaat'in diğer gazetelerinde de bunu görürsünüz. Liberal eksen, Erdoğan'dan dışlandıkça, Cemaat'e yamanmaktadır. Daha neler göreceğiz neler!"

İKİNCİ BÖLÜM

Türkiye Sarsılıyor: MİT'e Operasyon

...En önemlisi, iktidarın (gayri) resmi ortağı Cemaat'in devlette tırmanışı... Cemaat'in devleti ve AKP'yi- Erdoğan'ı kuşatması... Bu bağlamda, Erdoğan ile Cemaat arasındaki ilişkilerdeki gelişmeler, siyaset, AKP ve ülke için önemli.

Bu bağlamda, Cemaat'in liberal-Amerikancı gazetedeki koçbaşısı malum kişinin (M. Baransu) Erdoğan'a "MİT'i senden iyi biliyorum, Kasımpaşalılığın bana sökmez..." biçimindeki "kabadayılığı", aslında Cemaat'in Erdoğan'a karşı ana düşüncesinin dışa vurumuydu. İkisi arasındaki "diyaloğu" ilgiyle izledim!

Koçbaşı, MİT'in yeniden yapılanması gerektiğini gündeme getirdiğine göre, Cemaat'in üzerinde çalıştığı yeni hedefinin, MİT'te yapılanma olduğu ortaya çıktı... Cemaat-Erdoğan siyasi çatışmasında, akla gelen fantastik sorulardan biri de, ***acaba Cemaat Erdoğan'a da hukuk mızrağının ucunu*** *gösterir mi? Bu fantezi sorunun ardındaki olgu, Cemaat'in kendisine karşı olan ve rakip olarak gördüklerine her türlü hukuki tuzağı kurabilecek bir güce ulaştığını sanmasıdır...*

(2 Ocak 2012, "2012'den Beklentiler: Erdoğan ve Cemaat", Bilim ve Siyaset – *Cumhuriyet*)[20]

7 Şubat 2012 akşamı Türkiye sarsıldı. PKK'nın şehir yapılanması olduğu ileri sürülen KCK soruşturmasını Cumhuriyet Savcısı Bilal Bayraktar ile birlikte sürdüren Savcı Sadrettin Sarıkaya, Başbakan'ın güvenilir adamı MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile eski Müsteşar Emre Taner ve eski Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş'i "şüpheli" sıfatıyla ifade vermeye çağırıyordu. Gazetelerdeki ilk habere göre "MİT

yöneticilerine, internette de yayınlanan 47 dakikalık Oslo'daki görüşmelere ilişkin ses kayıtları, PKK ile yapılan görüşmelerin içerikleri, Öcalan'la İmralı'da yapılan görüşmelerin örgüt yöneticilerine aktarılıp aktarılmadığı" sorulacaktı.[21] Savcı, eski ve yeni MİT yöneticilerini Beşiktaş'ta ifadeye bekliyordu! İlginç bir ayrıntı da şuydu: Sarıkaya, iş bitiminde genellikle "yaya" olarak adliye binasından ayrılırken, o gün sivil polis eşliğinde arabayla "işyerini" terk edecekti!

İstanbul Başsavcısı Çolakkadı, olaydan ve durumdan habersizdi; AA'ya verdiği demeçte, "Bilgimiz yok, bilgi verilmiş değil. Olsa verilirdi diye düşünüyoruz. Eğer doğruysa bize bilgi verilmeden yapılmış demektir", Özel Yetkili Başsavcıvekili Fikret Seçen de sorulara, "Öyle bir şey yok" diyecekti! Yani Başsavcılık'ın, altındaki savcının Türkiye'yi sarsan girişiminden haberi yoktu! Ancak ertesi gün her ikisi de konuşacaktı: Evet ifadeye çağrıldılar.

O akşam Türkiye karıştı. Sosyal medyada mesajlar ışık hızıyla yayılırken, Ankara'dan haberi doğrulayacak bilgi alınamıyordu. Ertesi gün çok satan gazetelerin bürolarına, MİT'çileri şüpheli olarak ifadeye çağıran kaynaklardan gittiği belli olan, MİT ve KCK ilişkileri konusunda dosyalar gönderiliyordu. Bazı gazete temcilcileri özel Twitter hesaplarına "Okudukça ürperiyorum... Türkiye yakın siyasi tarihinin en heyecanlı günlerine doğru sürükleniyor... Genelkurmay Başkanı teröristlikle, MİT Müsteşarı PKK'ya destekle, TSK Karayılan'ı eğitmekle suçlanıyor..." mesajları düşüyordu.[22] MİT'in, KCK'nın şehir içi terörist faaliyetlerine KCK içindeki adamları aracılığıyla karışmış olduğu iddiası ortalığı kapladı!

Ankara, yani hükümet şaşkındı! Hiç kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu! Adalet ve İçişleri Bakanlarının bile! Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, "Şüpheli sıfatıyla KCK içerisinde bu üç kişi nasıl yer alır, aklımla izah edemiyorum. Olsa olsa tanıklıklarına başvurulabilecek bir nokta olur diye aklıma geliyor" derken, Dışişleri Bakanı Davutoğlu, "Hukuki süreç bağlamında ortada netleşmemiş bir tablo var, bu nedenle

bağlayıcı bir yorumda bulunmak doğru olmaz" diyecek, ama Hakan Fidan'ın başarılı çalışmalarını savunacaktı.[23] Köşe yazarları, saat saat kronoloji oluşturarak gelişmeleri anlamaya ve ilişkilendirmeye çalışacak ve 8 Şubat'ta öğlene kadar henüz Başbakan'ın bile olaydan haberi olamayabileceğini yazacaklardı. Özel Yetkili Savcı'nın, MİT Müsteşarı'nı sorguya çağırdığı doğru muydu? Bu bile anlaşılamamıştı! Eğer doğruysa gerçekten bir deprem yaşanıyordu! MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Başbakan'ın çok güvendiği ve adım adım bütün süreçlerden geçirerek MİT'in başına getirdiği adamdı. Hakan Fidan'ı sorguya çağırmak hatta tutuklamak demek, Başbakan Erdoğan'a yönelik bir operasyon anlamına gelirdi.

İstanbul'da, Özel Yetkili Savcılık olduğu açık seçik belli olan kaynak, Hakan Fidan'ın sorguya çağırıldığı haberinin kesin doğru olduğu konusunda teminat veriyor ve gazetecilere, "Merak etmeyin, yürüyün" diyordu**.** Demek ki İstanbul'da Ankara'ya rağmen bir şeyler yapılıyor. Acaba İstanbul'da bir çevre, bu haberin, ertesi güne kalmadan, bir an önce yayılmasını mı istiyor?.. Acaba bu çevre, o gece, Ankara'dan bazı çevrelerin devreye girip, MİT Müsteşarı'nın ifade vermesini engelleyeceğinden mi endişe ediyor?"[24]

Ama bu "çevre"nin adı yoktu! Her zamanki gibi! "İstanbul çevresi", Ankara hükümetine kafa tutuyor, Ankara'nın adamını "şüpheli" sıfatıyla sorguya çağırıyor! Ancak sanki aniden patlayan bu önemli olayın, kimler arasında ve neden geçtiği konusunda bir sav ileri sürülmüyordu. Gazeteciliğin en temel vazgeçilmezleri olan "kim, neden ve nasıl" gibi sorulara bile yanıt yoktu! Bir korku mu (Cemaat ve yargısından), yoksa gerçekten bilinmezlikten mi veya aralarında böyle bir çatışma olabileceğine asla inanmamaktan mı?

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik de şaşkındı! O Çelik ki, her konuda doğru-yalan mutlaka söyleyecek bir şeyleri olan politikacıydı! AKP'ye, bakanlara, hükümete yönelecek tüm eleştirilere karşı bir Çin Seddi örmekle ve yalanlamakla ünlüydü, ama bu konuda

söyleyecek tek sözü yoktu! Şaşkın ve olan biteni anlamaz durumdaydı! Başbakan'ın "yakın ofisi"nden Ömer Çelik de öyleydi! Anlaşılan her ikisi de Başbakan'dan tek haber alamamışlardı! Hükümet mi yıkılıyordu, RTE neden susuyordu!

Ama olayı izleyen iki-üç gün içinde, manşetlere çıkacak başlıklar şunlar olacaktı:

– 7 Şubat darbesi!

– MİT üzerinden Başbakan'a darbe!

– Hükümete sabotaj!

Kim Yaptı Bunu?

Ve satır aralarında ise, "fail"in izleri belli edilmeye çalışılıyordu. Evet, girişimi savcı yapmıştı da, peki "savcı" kimdi? Bazıları "fail"i, AKP'yi destekleyen devlet içinde ayrı siyasi yapılanma olarak tarif etmeye çalışırken, bazıları ise fail olarak, "devlet içindeki bürokratik yapı" diyordu! Bazıları, "devletin güvenlikçi (polis yargı) sözde bağımsız (!) yapısının bir girişimidir" diyor, bazıları da "devlet bürokrasisi ile dışarıdaki bir gücün birlikte harekete geçmesi" olarak görüyordu. Ama bunlara göre her durumda suç Erdoğan'daydı, çünkü "Kürt politikasında masa başı görüşmelerle Kürt Meselesi'ni çözmekten vazgeçmiş ve işi devletin güvenlik kurumlarına havale" etmişti! Böyle edersen işte başına da böyle işler gelirdi!

Yani yorumlardan yorum beğen, yanlışlardan yanlış, saptırmalardan saptırma beğen, bir durum vardı başlangıçta... Zaten ait olduğu siyasi, dinci, ideolojik kanatlara göre mevzilenmiş, gerçekleri aramak ve yazmakla değil, paşababalarının çıkarını savunmak ve bunun için her türlü bilgi ve haber saptırmasını ilke edinmiş türlü çeşitli medya köşetaşlarından ne beklenirdi![25]

Kimse, açıkça bunun Pensilvanya'nın güçleri (Gülen) ile Erdoğan arasındaki büyük çatışma olduğunu yazmak veya anlamak istemiyordu! Şüphesiz, bunu ima edenler yok değildi! Gülen-Erdoğan çatışmasını yok sayanlara göre, böyle bir çatışma "asla mümkün değildi, onlar et ile

tırnak gibi iç içe geçmişlerdi". Aslında Gülen Cemaati'nin siyaseti ve gövdesi ile Erdoğan ve AKP'nin siyaseti ve gövdesinin tamamen ayrı varlıklar olduğu, özünde ayrı ayrı devinim içinde oldukları görülmüyordu. Bunlardan bir kısmı, Gülen Cemaati'ni "siyasi bir varlık" olarak görmüyor, bir "Hizmet Hareketi" olduğunu belirtiyor ve ülkeyi yönetmek gibi bir hedefi olmadığını düşünüyor, yazıyor, çiziyordu. Bırakın Pensilvanya'nın devlet ve toplum içinde sonsuz bir yayılma refleksini, çalışmasını ve bunun nedenlerini sorgulamayı...

Oysa Gülenciler ise en basitinden şu gerekçeyle hareket ediyorlardı: Bir Hizmet Hareketi'nin en iyi hizmeti bütün topluma vermesi için ülkeyi yönetmeye talip olmasıyla mümkündür! Neden "sınırlı hizmet" versin ki bu millete ve vatana! İktidara gelirse, en azından iktidara gelen partileri yönlendirirse, hizmetini en mükemmel şekilde verir!

Zaten, Gülencilerin devlet yapılanması içindeki bütün faaliyetleri, her aşamada, bütün kritik yerlere ele geçirmeye yönelikti. Ve sürekli bir "görünmezlik perdesi" ardında saklanıyorlar ve işlerini sürdürüyorlardı. Ülke çapında toplam faaliyetlerini örgütlü bir şekilde sürdüren büyük bir yarı yasal-yarı yasal olmayan bir siyasi yapıyla karşı karşıyaydı devlet ve ülke. Ama en ciddi demokratik kafalara bile şunu dedirtiyordu: Kardeşim yakasında Gülenci mi yazıyor? Gülenci olmadığını söyleyene biz nasıl Gülenci-Cemaatçi deriz. Bu bile gizli bir örgütün yapısını ve yarattığı tehdidi anlatmaya yeterdi. Böyle yarı gizli ve devlet güçlerini elinde bulunduran örgütlere de fazla bulaşmaya gelmezdi. Silivri ve Odatv tutuklamaları ve davaları korkutucu örneklerdi!

Oysa medyada herkes, kimin, hangi gazetenin, yazarın neci olduğunu az çok bilir; örneğin tartışma programlarına konuk seçerken, Cemaat'in görüşlerini temsil etmek üzere mutlaka Cemaat'ten insanlar çağrılır ama onlara açıkça "Gülenci" denmez! Hatta bazen çağrılan konuklardan bazılarının Gülenci olduğunu bile bilmezler, sonra öğrenirler. Çünkü Gülenciler bazı "düşünce kuruluşları", enstitüler, dernekler, avukatlar vb. oluşturmuşlardır ve onlar sanki tarafsız uzman kuruluşların

temsilcileridir. Uzman olarak getirilir, ama tamamen Cemaat'in politikalarını savunur. Bir bakmışsınız, konuklardan üçü Cemaatçidir! Ama farklı kimliklerle orada bulunmaktadırlar (CNNTürk'te bir programa katıldığımda başıma geldiği ve durumu araştırdığım için biliyorum!)

Cemaat sanki bir gizli örgüt gibi. Bence gibisi fazla; her şeyleri ortada, paraları, okulları, matbaaları, sözcüleri, gazeteleri, dergileri, dernekleri, vakıfları, enstitüleri, şirketleri, iş dünyasında adamları, tüccarları, işadamları, medyadaki sözcüleri, yazarları... Say sayabildiğin kadar... Hükümette bakanları, Meclis'te milletvekilleri...

Adı var, sanı var, ama ortada kimse yok! Epeyce komik bir durumla karşı karşıyayız yani! En Cemaatçi bilinen adamları bile, şöyle şeyler yazabilir örneğin: Valla 30 yıldır Cemaat'ten tanıdığım bir dostuma sordum, Cemaat'in böyle bir amacı olmadığını söyledi! Bana hiç yalan söylemez!

Oldu olacak bir fıkra uyduralım:

Hocaefendi Fethullah Gülen'e sormuşlar:

– Gülenciler ABD ile yakından dostmuş, Türkiye'de Erdoğan'a karşı imişler, ne dersiniz?

– Valla sanmıyorum, ama Cemaat'ten çok saygıdeğer bir tanıdığım var, ona bir sorayım, size doğru yanıtı öyle vereyim!

Neyse, bu kitabın konusu kimin Gülenci olduğu değil, sadece çatışmayı derinlemesine ve nedenleriyle değerlendirmek. Bu kısa saptamalardan sonra "olay yerine" dönelim ve Başbakan'a biraz daha bakalım.

Başbakan, "Altın Vuruş"u Karşılıyor

Ama şüphesiz ki Başbakan Erdoğan yoğun telefon trafiği arasında Hakan Fidan'dan bilgi alıyor, olayın boyutunu, nedenini, amacını, hedefini saptamaya çalışıyordu. Başbakan'ın neler yaptığı, kimlerle konuştuğu, neler düşündüğü konusunda sızan bilgi yoktu. Düşünün ki

koca bir MİT vardı, her yere sızıyordu, hatta KCK yönetimine bile sızıp orada KCK'lıymış gibi eylemler yapıyordu ama Cemaat'in kendisine ve Başbakan'a karşı giriştiği operasyondan habersizdi!

Başbakan'ın girişeceği kararlı "karşı atağa" bakarak ve medyadaki kalemlerinin yazdıklarını dikkate alarak, küçük bir senaryo yazabiliriz:

Başbakan şaşkın mıydı? Belki de, epey bir süredir, 2007'de ilk kez mim koyduğu, 2010'da daha güçlü bir mim koyduğu, özellikle 2011 Haziran seçimlerinden sonra yoğun problem yaşadığı ve durmadan yeni koltuklar ve yetkiler isteyen, parti ve milletvekilleri, hatta bakanlar arasında yayılma olanaklarını artırmaya çalışan "ortağından", böyle bir atak bekliyor muydu? Bence hayır! Belki, atağın, MİT Müsteşarı'nı sorguya çağıracak ve tutuklamaya yönelecek boyutta ve çapta olabileceği aklına gelmemişti! Bu açıdan şaşkınlık yaşamış ve kendi kendine "Ne oluyor..." diye sormuş olabilir. Oysa iki ay kadar önce yaşadığı Şike Yasası olayını unutmuş olamazdı ama yine de MİT üzerinden böylesine daha büyük bir saldırı aklının ucuna bile gelmemiştir. Saldırının boyutunu görünce ise mutlaka çok şaşırmıştır.

Neredeyse her konuda her gün beş posta konuşan Baş-bakan, bu kez susuyordu. Olayı iyice kavradıktan sonra ne yapacağına karar verme molası almış olabilirdi. Hakan Fidan olayı, belki de "ortağı"yla yaşadığı sorunu kökten halletme fırsatı yaratmıştı! Haziran 2011 Genel Seçimleri sonrası selam gönderdiği ve teşekkürler ettiği Pensilvanya, aslında hemen yanıbaşında, iktidarın içindeydi, paralel bir "siyasi" iktidar kurmuştu. Dur durak bilmeden ilerliyordu ve iktidarını inşa ediyordu. Pensilvanya, çevresini tamamen sararak, partinin, milletvekillerinin, hatta bakanların arasında nüfuzunu yayarak, her şeyden önce Emniyet, İstihbarat ve Yargı'da büyük ölçekte örgütlenerek Başbakan'ın "kuyusunu kazıyordu". Başbakan bunu görmüş ve kararını vermişti. Güvendiği, işbirliği yaptığı hiçbir adamını yedirmeyecekti. Ayrıca "namlu" açıkça ve doğrudan kendisine yönelmişti. Hakan Fidan üzerinden kendisine "ateş" ediliyordu.[26] Namlunun ucundaki Hakan

Fidan'ı ise savcılığın davetine göndermeyecek ve girişimi boşa çıkartacaktı..

RTE hiç tereddüt etmedi. Önce Özel Yetkili Savcı Bedrettin Bey'i görevden aldırdı. Zaman, "savcının yetkisine siyasi müdahale" gibi suçlamalarla uğraşılacak zaman değildi. Ne derlerse desinlerdi! Darbe krizi, ancak olağanüstü önlemlerle giderilebilirdi. Özel Yetkili Savcı ve mahkemelerle birlikte çalışan, her şeyi hazırlayıp savcıların önüne koyan ilişkili operasyonel polis yapısı da bu karardan sonra yavaş yavaş dağıtılmaya başlanacaktı. Bu iki "bütünleşik yapı", yani Emniyet-Yargı, Silivri davalarında kendisine en büyük desteği sağlayan Pensilvanya'nın egemenlik alanlarıydı! Bunu bir buçuk yıl sonra, 17 Aralık 2013'te Cemaat'in bu kez yolsuzluk ve rüşvet silahıyla vurduğu iktidarın has gazetecilerinden milletvekili Şamil Tayyar, "Emniyet'i Cemaat'e bıraktık" tweeti ile itiraf edecekti!

Emniyet İstihbaratı da Cemaat'e bırakılmıştı! Tabii hepsinden önemlisi, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nda (HSYK) ağırlık Cemaatçilere teslim edilmişti; bu kurul, Özel Yetkili Mahkemeler'in neredeyse tamamını Cemaatçi yargıç ve savcılardan oluşturacak, Cumhuriyet'in gerçek savcılarını ise ayıklayacaktı. Bu bütünleşik yapı, özellikle Pensilvanya'nın devlet içindeki örgütlenmesini ve etkinliklerini ortaya seren muhaliflere karşı amansızdı, hukuksuzdu ve düzenbazdı. Tamam, ordunun, subayların defterini dürmek, muhalefete karşı komplolar düzenlemek iyi güzeldi de bir süredir, bu bütünleşik yapının polisiye ve hukuki işgüzarlıkları baş ağrıtıyordu. Evet, birlikte yola çıkmışlardı ama iplerin Erdoğan'ın elinden kaçıyor olduğu da bir gerçekti. İşte MİT üzerinden kendisine darbe teşebbüsü ortadaydı.

İktidarı Zorlayan Olaylar

Cemaat'in Emniyet ve Yargı içindeki faaliyetlerini *Haliç'te Yaşayan Simonlar* kitabında anlattığı için, yılların sağcı polis şefi Hanefi Avcı'yı uyduruk-sahte suçlamalarla "aşırı solcu" yapmışlar, hakkında dava

üzerine dava açmışlar ve tutuklamışlardı. Yine, Cemaat'in polis teşkilatındaki faaliyetlerini anlatan *İmamın Ordusu* kitabını yazan gazeteci Ahmet Şık da hemen Ergenekoncu yapılmış ve davaya dahil edilmişti, üstelik kitabı da yayımlanmadan "tutuklanmıştı"! Böylece Türkiye yayımlanmayan kitapların yasaklandığı bir ülke olmuştu! Hem Türkiye'de hem dışarıda kıyamet kopuyordu.

Araştırmacı gazeteci Nedim Şener de Ahmet Şık ile "aynı paket" içine dahil edilmişti, o da Özel Yetkili Savcılar ile polislerin Hrant Dink cinayetindeki perdeleme faaliyetlerini açığa çıkartan çalışmalar yapmış, *Ergenekon Davası'nda Fethullah Gülen Belgeleri* gibi kitaplar yazmıştı. Nedim Şener ve diğerlerinin ortaya çıkardıkları her şey gelip Cemaat'e dokunuyordu! Her iki gazeteci de, iktidara ve Cemaat'e karşı güçlü bir muhalefet odağına dönüşen Odatv için uydurulan "suç zinciri" içinde, Ergenekon kazanına atılmıştı. Odatv'nin kurucusu Soner Yalçın ve çalışma arkadaşlarıyla birlikte, uzun bir tutuklu gazeteciler listesi ortaya çıkmıştı.

"Dokunan Yanar", Cemaat'i anlatan bir slogan olmuştu! Ahmet Şık, elleri kelepçeli, otomobile bindirilirken haykırmıştı bunu. Üretilen protesto sloganı "Yansak da Dokunacağız", Türkiye'nin sınırlarını aşmıştı.

Üstelik Pensilvanya, Emniyet ve Yargı'da güçlendikçe güçleniyordu, Erdoğan'ın denetleyemediği bir iktidar odağına dönüşmüştü. İki ayrı iktidar odağı vardı! Cemaat ayrıca "**siyasi bir kimlik**" oluşturmuştu, içte ve dışta kendisinden ve hükümetinden ayrı politikalar savunuyordu! Erdoğan, eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un tutuksuz yargılanması için irade beyan ediyor ama Başbuğ tutuklanıyordu; ayrıca kendisine daha ağır bir yanıt veriliyor, tutuksuz yargılanan Hurşit Tolon da hemen tutuklanıyordu. Öyle anlaşılıyordu ki, Cemaat, özellikle ordu üzerindeki operasyonlarında amansızdı. Cemaat'in iktidarla asgari programı, evet "**askeri vesayeti bitirmek**"ti. Ama Cemaat için bu bir "asgari program" değildi. Cemaat, ordunun, özellikle ve ağırlıklı olarak Deniz ve Hava Kuvvetleri'nin neredeyse tüm kurmaylarını biçmeye,

alttan kendi adamlarını yükseltmeye yönelik operasyonlarını sürdürmeye kararlıydı. Başbakan, generallere yönelik operasyonlardan rahatsızlığını dile getirdiğinde Cemaat medyasında
hemen, “Ergenekonculara hoşgörülü davranılıyor” yazıları boy gösteriyordu. Acaba Erdoğan, Cemaat’in TSK içindeki örgütlenmesini görüyor muydu, bu örgütlenmenin hedef ve amacı üzerinde fikir sahibi miydi?

Dönelim Başbakan’a: Bütün bunlar ve daha bir sürü baş ağrısı, Erdoğan’ın kararını kesinleştirmesine yardımcı oldu. Önlerinde çok önemli günler vardı; 2014’te üç koltuk, yani Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Parti Başkanlığı koltukları yeniden doldurulacaktı. Cemaat’in bu atağı, aslında 2014’e ve 2015’e yönelik siyasi güç toplama operasyonuydu. Açık ki Pensilvanya, 2014’e güçlü bir şekilde girmek istiyor ve koltuk, yetki, makam, güç paylaşımından mümkün olan en büyük yararı elde etmek istiyordu. Bu hedeflerine ulaşması Tayyip Erdoğan o koltukta oturduğu sürece ya imkânsız ya çok sancılı ya da çok zor olacaktı. 7 Şubat 2012 MİT Operasyonu aslında, Cemaat’in bu kararı vermesinin, açıktan ve cepheden Erdoğan’a saldırmaya girişmesinin bir sonucudur. Bu tarihten önceki karşılıklı ve pek de medyaya yansımayan ama ipuçlarını güçlü bir şekilde görüdüğümüz “el ense çekmeler”, Cemaat’in istediklerini pek de alamayacağının göstergeleriydi.

MİT’e yönelik operasyonun, aslında Erdoğan’a da yönelik olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Güçlü oldukları yargıyı sonuna kadar kullanacaklarının kanıtıydı bu girişim. MİT Müsteşarı Hakan Fidan’ı tutuklasalar, bunu izleyecek zincirleme olasılıkları mutlaka hesap etmişlerdi. MİT’i ve Başbakan’ı, Oslo’da PKK ile sürdürdükleri gizli görüşmeler nedeniyle vuracaklardı. Hakan Fidan büyük bir olasılıkla “vatana ihanet”e benzer ceza maddelerinden yargılanacaktı. Eh, Fidan’ın en büyük koruyucusu, Oslo görüşmelerini sürdürmesi için gerekli emir ve talimatları aldığı kişi olan Başbakan’dı. Büyük bir kamuoyu yaratılabilir, Erdoğan iktidarda oturamaz hale getirilebilirdi.

Yıkılmasa bile, AKP ve halk içinde itibarına büyük darbeler vurulabilirdi. Sonrası, Allah kerim!

Pensilvanya gücüne güveniyordu, AKP içinde siyasi planda önemli desteğe ulaşmış olabilirdi; buna dayanarak Erdoğan'a meydan okumaya kalkışmıştı. Şike Yasası'ndaki parti içi gelişmeler ve çekirdek kadronun Cemaat tarafında saf tutması da bunu gösteriyordu. Erdoğan darbe alıp yıkılırsa, Gül'ün onun yerine geçmesi kesin söz konusu olacaktı.

Ayrıca Pensilvanya, polis ve yargı gücüyle becerdikleriyle ve seçimlerde Erdoğan'a verdikleri destekle büyük bir özgüven kazanmıştı; "Her şey benden sorulur", "Ben olmasam Başbakan hiçbir şey yapamaz, iktidar bile olamazdı, o halde iktidardan hakkımızı almalıyız" gibi düşüncelerle ve devlet içinde ulaştıkları örgütlenme düzeyleriyle egoları yedi kat gökyüzüne vurmuş da denebilir.

Veya bütün bu ve benzer olasılıklar, abartılmış bir karışımla, Pensilvanya'nın düşüncesini esir almış ve eylemlerine damga vurmuştu!

Erdoğan, Derinden Ama Kararlı Gidiyor

Recep Tayyip Erdoğan, bütün bu güçlü olasılıkları ne ölçüde kafasında tarttı bilmiyoruz ama Cemaat'in niyetini görmemek için kör olmak gerekirdi. Fakat siyasi olarak doğrudan Cemaat'i hedef alacak açıklamalardan da şiddetle kaçınıyordu. Partiden bir açıklama yapılmayınca, iktidar yandaşı yazar takımının ağzından da Cemaat'e yönelik söz çıkmıyordu. Öyle ki mesela AKP'nin propaganda şefi ve başkan yardımcısı Hüseyin Çelik, yaşanan bunca olaya rağmen "Cemaat devleti ele geçirmiş, devlete sızmış iddiası kargaları bile güldürür"[27] diyordu. Ya yaşanan büyük olayı "sıfır kavrama"sının ürünüydü bu sözleri ya da gerçeği saklama görevi gereğiydi (her zamanki gibi!). Tepeden işaret gelmeyince, medyadaki bazı **yararlı salaklar**, "Devlet içindeki Kemalist yapılanmanın işi" demeye bile getireceklerdi.

Erdoğan, öncelikle şu MİT'e saldırıyı savuşturmak zorundaydı. Hakan Fidan'a "sorguya gitme" dedi. MİT de savcının bu talebini

“görevsizlik ve yetkisizlik” olarak gördü ve ifadeye gitmedi! Beşiktaş’taki savcılık binası önünde, gazeteciler iki gün boyunca MİT’çilerin gelmesini boşuna bekledi. Savcı Sadrettin Sarıkaya, MİT’in bu açıklamasını dikkate almadı ve hemen “görüldükleri yerde yakalanıp getirmeleri” için Ankara Cumhuriyet Savcılığı’na talimat yazdı.

MİT yasasında da gerçi MİT’çileri koruyucu bir madde vardı ama Özel Yetkili Savcıların yetkilerini düzenleyen yasa da savcılara istedikleri herkesi sorgulama hakkı tanıyordu. Üstelik, istedikleri her olayı kendi görev alanları çerçevesinde görebiliyorlardı, Şike Davası’ndaki gibi! RTE, bu yetkinin kullanılmasını Başbakan’ın iznine bağlayan ve adı “MİT Yasası”na çıkan yasa değişikliğini hazırlattı ve Meclis’ten anında çıkarttı.[28] Yasanın Anayasa’ya aykırı olup olmadığı, şu aşamada önemli değildi.

Sonuçta Erdoğan MİT atağını geçiştirmek ve ikili iktidar yapısını ortadan kaldırmak için belki de tarihi bir fırsat yakaladı. Polisteki bazı “Cemaatçileri” başka görevlere kaydırdı. Pensilvanya ise, “Aramıza nifak sokmak istiyenler var” diyor, her zamanki gibi bütün iddiaları reddediyordu. İktidarın yargı ve polisteki operasyonlarından sonra Erdoğan ve adamları yine de Pensilvanya’nın başını okşadı, el altında tutmayı sürdürdü, “Sen bizimlesin” dedi, ortalığı yatıştırma görevini üstlendi. Pensilvanya da tepkiyi ve gücü görünce, bir adım geri atmış göründü. Ama bunlar geçici göz kırpmalardı. RTE henüz Cemaat’in oy potansiyelini bilmiyor olabilirdi.

Ama ateşi söndürme girişimleri olsa bile, hesaplaşma daha bitmemişti. MİT olayından sonra, Cemaat yeni bir atak için güç toplamaya başlayacaktı. Şimdilik, karşılıklı olarak, birbirlerinin böğürlerine bence birer hançer saplamışlardı.

Şimdi bir adım geri çekilip, bu öykünün “belge”lerine bakalım biraz...

Çatışmanın Erken Sinyalleri

Şimdi 7 Şubat 2012 MİT çatışmasından biraz geriye doğru gideceğiz. Çünkü, bu büyük saldırıdan önce, yaşananlar var.[29] Bir deprem yaşanacaktı ama nasıl, nerede, kaç şiddetinde olacağı, ne gibi sonuç ve değişikliklere yol açacağı ve kimlerin ne kadar kayıp vereceği tabii ki bilinemezdi.

Cemaat depremin işaretlerini veriyordu. Örneğin Pensil-vanya'nın "Balyoz Bavulcusu", *Taraf* yazarı Baransu'nun 21 Kasım'da "Usta Gemin Su Almaya Başladı"[30] başlıklı yazısıyla Erdoğan'a görülmemiş saldırısı, bence bir dönüm noktasıydı ve bir top güllesi etkisindeydi. Yazar, Erdoğan'ı tepeden tırnağa eleştiriyordu. Pensilvanya'nın Erdoğan'a yönelik önemli bir saldırısını adeta haber verir gibiydi:

"Parti (AKP yani) **milliyetçi çizgiye** iyiden iyiye kayıyordu. Parti rotasını şaşırmaya başlamıştı. Bülent Arınç ve partinin ileri gelenleri, Balyoz ve Ergenekon sanıklarını kurtarmak için havayı koklamaya başladılar; 'Askerler zaten emekli edilecekler, tutuklu olmalarına gerek yok. Bir orta yol bulalım.' Ankara'da bu ses sıkça duyulur oldu. Yüzde 50 (oy) AK Parti'ye iyi gelmemişti. Gözler kör olmuş, parti akıl tutulması yaşamaya başlamıştı."

Yazar AKP'yi, "oy vermeyeceğim" diyerek uyarıyordu. Tabii, bu kişisel bir mesaj değildi, Balyoz Davası'nı başlatan, sahada ve ön cephede görevli bir adamın ve temsil ettiklerinin mesajıydı.[31] Ergenekon, Balyoz ve Odatv davalarında AKP'yi "yumuşamak"la ve davaları bir şekilde sonlandırmak için çareler aramakla, "Durmak yok yola devam"dan sapmakla suçluyordu.

Bir yol ayrımının işareti okunuyordu Baransu'nun yazısından. En önemli nokta, Erdoğan, Arınç gibi önde gelenlerin Silivri davalarını bir şekilde sonlandırmak niyeti içinde olduklarını söylemesi ve bu açıdan onlara saldırmasıydı. Ona göre, AKP iktidarı Ergenekoncularla uzlaşma arıyordu, tutuklu generalleri serbest bırakacak formülün peşindeydi. İktidarın sözcüleri ve ağır topları da aslında Baransu'yu doğrulayan yönde işaretler veriyordu; özellikle de Arınç!

Baransu’nun yazısı internet sitelerinde “Erdoğan’a Uyarı” başlıklarıyla da duyuruldu.[32]

“Eyvah Ergenekoncular Canlanıyor” Korkutmacası

2011 Kasımı’ndan itibaren Cemaatçilerin en çok korku saldığı nokta “eyvah Ergenekoncular canlanıyor” temasıydı! Bu korku silahını hükümete karşı da sık sık kullandılar. Bunun temel bir nedeni vardı.

Çünkü eğer hükümette Cemaat’in korktuğu biçimde böyle bir gelişme olursa, Silivri davalarının çöküşünün altında kalacak olan Cemaat’ti! Silivri davalarının kokusu çıkmış, belgelerin sahte ve senaryoların düzmece olduğu tamamen kanıtlanmıştı. Silivri tam bir adaletsizlik, haksızlık ve üçkâğıtçılık temelinde sürdürülüyordu ve insanlar ciddiye alınabilecek bir idida olmadan içeride tutuluyordu. Hükümet kanadında rahatsızlıklar vardı. Baransu’nun yazısını, bu çöküşü önlemeye yönelik, hükümete bir uyarı olarak da algılamak gerekirdi.[33] Yazar, Erdoğan’a bu “atış”larını, MİT konusunda ve Şike Yasası’nın “yumuşatılması” kararı üzerine de sürdürüyordu. Şüphesiz Baransu’ya, Cemaat’in diğer yazar ve yayın organlarından da destek vardı. Aslında **Baransu, Cemaat’in Erdoğan ile ipleri kopardığını** haber veriyordu.

O anda Cemaat’i en çok korkutan, TSK operasyonlarının durdurulması, hatta subayların serbest bırakılması tehlikesiydi. Böyle bir gelişme, Ordu’da kendi adamlarına yükselme şansı yaratma olasılığını da azaltıyordu.

Pensilvanya (Gülen ve Hareketi) – Erdoğan arasındaki alttan alta gelişen süreç, artık dışarıdan da net olarak görünmeye başlamıştı. Henüz MİT’e operasyon yapılmadan üç ay kadar önce Cumhuriyet’te “Ayrışma: Cemaat İktidara Karşı mı?”[34] başlıklı makaleden, konumuzla doğrudan ilişkili bölümleri alıyorum, sonraki bütün olaylar bu doğrultuda gelişti.

20 12 Ocak 2012 tarihli "Erdoğan'ı Kuklalaştırma" başlıklı yazımda da RTE'nin İlker Başbuğ'un tutuksuz yargılanması isteği üzerine Cemaat'in saldırısını konu alıyor ve şöyle diyordum: "Çok ilginç bir olay seyrettim yine ekranda, hem de yakından! Bir eski hâkim avukat, Erdoğan'ın 'tutuksuz yargılansınlar' sözünün yargıyı etkileme olduğunu söyleyerek, 'nerede Erdoğan hakkında da fezleke düzenleyecek cesur bir savcı' diye bağırdı! Anladım ve baktım ki, bu da Cemaat'ten... Cemaat, Erdoğan'ı derdest edecek, ama şimdi ne yeri ne zamanı!..
İktidarı bölüştüğü ortağı, o noktaya geldi ki, Başbakan'ı 'kuklalaştırabilir'.
Verdikleri desteğin, birlikte 'başardıklarının' diyetinin bu olduğunu düşünüyorlar... Baş aşağı gidiş, kaçınılmaz olarak başlamıştır. Cemaat de bu kaderden kurtulamayacaktır... tetikçiler de..."
21 *Hürriyet* İnternet sitesi, 7 Şubat 2012, Arda Akın'ın haberi.
22 Metehan Demir, o sırada *Hürriyet* Ankara Temsilcisi, 8 Şubat 2012.
23 Böylesine büyük bir gizlilikle sürdürülen operasyonun diğer bir benzerine, 20 ay kadar sonra, 17 Aralık 2013 tarihinde hükümeti darmadağın eden Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'nda şahit olacaktık. Başbakan dahil, bakanlar, çocuklarının evlerine sabah erken saatlerinde baskınlar yapılınca soruşturmayı öğreneceklerdi... Suyun bile sızamadığı bir yapıyla karşı karşıyaydı hükümet!
24 Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*, 9 Şubat 2012.
25 2012 Ocağı'nın başındaki yazılarım Cemaat'in MİT'i hedefe oturttuğuna dikkat çekiyordu. Bu bölümün başına koyduğum alıntıya bakın. 10 Şubat 2012 tarihli, MİT'e yönelik operasyondan sonraki "Büyük Kapışma, Devamını Bekleyin" başlıklı, olayla ilgili ilk yazım çok netti:
"Cemaat ile Erdoğan arasında epey bir süredir tırmanmakta olan gerilim doruk yaptı ve Cemaat'in yargısı Erdoğan'ın kapısına dayandı!.. **Cemaat, uzun bir süredir MİT'i hedef almaktadır**. MİT, önemli bir iktidar alanıdır. MİT'te Cemaat yapılanmasını istiyorlar. MİT içinde yeterince etkin olamadıkarı anlaşılıyor... TV'lerde Cemaat yanlısı yazar **Faruk Mercan** da '*Ordu'da, devlette operasyonlar yapıldı, Ergenekon ayakları ayıklandı, oralardaki bu değişim dönüşüm MİT'te de olmalı, MİT bunların dışında kaldı'*... diyordu! Erdoğan-Cemaat çatışmasında temel sorun çözülmek zorundadır. Bu sorun, **patron kim** meselesidir! AKP kendi başına bir parti olarak varolacak mı, yoksa, Cemaat'in partisi mi olacak... Cemaat... AKP'ye, devlete, iktidara yapışmıştır... Bekleyin... Bu mesele, Cemaat'in güttüğü davaların mekânı Silivri ve Başbuğ'u da yakından ilgilendiriyor."
26 12 Şubat 2012, *Cumhuriyet*'teki "Bilim ve Siyaset" köşesindeki yazımdan: "Hakan Fidan Tutuklanacaktı! Erdoğan-Cemaat arasındaki iktidar mücadelesini ve saflaşmayı görmek, Cemaat'in etki alanındaki özel yargının bugüne kadarki 'sert' ve 'kararlı' tutumunu izlemek, Fidan'ın başına gelecekleri görmek için yeterlidir. Mahkemelerin önüne kim çıkartıldıysa, savcılıktaki görevlilerin istekleri doğrultusunda, içeriyi boyladı! Bu Erdoğan'a yönelik bir **altın vuruş** denemesiydi. 'Ortak', eline geçirdiği bu (yargı) aracı(nı), Erdoğan'ı bertaraf edip iktidarı ele geçirmek için kullanmaya yöneldi! MİT ve Hakan Fidan bunun aracıydı!"
27 20 Şubat 2012, NTVMSNBC: Cemaa'tle hükümet arasında çatışma olduğu iddialarını yorumlayan Çelik, "Cemaat'in bir kaydı mı var? Yıllardır bu paranoyayla yaşadık. İnsan kendisine ait olan bir şeyi ele geçirir mi? Şu ele geçiriyor, bu ele geçiriyor....Cemaat devleti ele geçirmiş, devlete sızmış, bunlar kargaları güldürür. Bu paranoyaları bir tarafa bırakalım" dedi. Şu Çelik'in yatacak yeri yok. Çelik'in ve Erdoğan'ın bu tutumları, belki de Cemaat'in sahip olduğu düşünülen oy hesabına dayanıyordu!

28 Yasaya göre, MİT'çilerin veya Başbakan'ın özel olarak görevlendirdiği kişilerin, görev sırasında veya görevin niteliğinden doğan operasyonlarda işledikleri suçlardan dolayı haklarında soruşturma yapılması, Başbakan'ın iznine bağlı. Bu kişilerin Özel Yetkili Mahkemelerce soruşturulması da Başbakan'ın iznine bağlı. Kılıçdaroğlu "12 Eylül Paşalarının yapamadığını o yaptı" sözleriyle Başbakan'a yüklenecek, "Kim bu Başbakan'ın görevlendireceği özel yetkili adam, CIA ajanı mı? Onlarca devlet görevlisi faili meçhul cinayetlerin faili olarak ortalıkta hala geziyor" diyecekti. (17 Şubat 2012 tarihli grup toplantısı.)
29 Gelişmeleri önceleyen çatışma yazılarımı, sanırım okurların ve medyadaki kanaat önderlerinin önemli bir çoğunluğu abartılmış buluyordu. Okurlardan sık sık "çok ciddiye almayın, bunlar iyi polis kötü polis rolündeler", "bunlar çatışır görünse bile sonunda anlaşırlar, birbirlerini ısırmazlar", "aralarındaki anlaşmazlığı çözerler, bunlar et ve tırnak gibidirler" benzeri mesajlar geliyordu. *Hürriyet*'ten bir arkadaşım, birlikte olduğumuz Kılıçdaroğlu'nun bir yemeğinden sonra, "Cemaat-iktidar çatışmasını haber veren yazılarını gün ışığına çıkarsan iyi olur. Ben bile Orhan abartıyor diye düşünmüştüm bu yazıları okurken, konuyu ilk gündeme sen taşıdın" dedi.
30 Mehmet Baransu, "Kozmik Oda" isimli köşesi, *Taraf*, 21 Kasım 2011.
31 Baransu, Cemaat'in SamanyoluTV'sinde katıldığı bir programda Cemaat'in ve kendisinin Ergenekon sürecindeki rolünü şöyle itiraf edecekti: "Mustafa Balbay'ı biz aldık, içeri aldık, aldılar, alındı içeri, işte şeyden dolayı." Tanrısal bir dil sürçmesiyle hakikatı dile getirme! www.youtube.com/watch?v=oBgQD3NVmL4&feature=youtu.be
32 24 Kasım 2011'de "Ayrışma: Cemaat İktidara Karşı mı?" başlıklı yazıdan. Baransu'nun bu yazısının sonuçlarını değerlendiriyordum. 2011 Kasım ve Aralık'tan beri, 7 Şubat 2012'de MİT'e saldırı gününe kadar peşpeşe yayımlanan analizlerim, 2014 sürecine yönelik büyük çatışmaların kopacağını öngörüyordu.
33 Cemaat'in topluma açık yüzü, yazar Hüseyin Gülerce'nin 16 Mart 2012 tarihli *Zaman*'daki, Odatv'den Nedim Şener ve toplam dört kişinin tahliyesinden sonra yazdığı "Ergenekon Güç Toplarken..." yazısı çok tipik ve ilginçtir: "Şu anda Ergenekon, üç cephede birden güç toplama hamlesi başlattı. Hrant Dink davası kararına tepki, Sivas Katliamı davası kararına tepki ve Nedim Şener ile Ahmet Şık'ın tahliyeleri üzerlerinden kamuoyu oluşturma..." Cemaatçilerin, adalet, haklılık diye bir dertleri yok, kim salıverilse "Ergenekon güçleniyor" diye ayağa kalkıyorlar. Ergenekon, daha şimdiden Cemaat'in en büyük korkulu rüyasına dönüştü. Balyoz da öyle... Odatv hele, başlarında bir çorap...
34 Orhan Bursalı, *Cumhuriyet*, 24 Kasım 2011**.**

Ayrışma: Cemaat İktidara Karşı mı?

İktidar ortakları arasında kopuş mu var? Bir ayrışma? Herkes kendi yoluna mı? Cemaat, AKP'yi tehdide mi başladı?.. ABD'de iyi bir eğitimden geçirilerek, Ergenekon, Balyoz ve gazeteci operasyonları öncesi Türkiye'ye postalanan "önemli şahsiyet", "Usta gemin su almaya başladı" diye, Erdoğan'a ve hükümete giydirmez mi! Bir dizi laf ebeliğinin içinde, üç noktaya vurgu yapıyor;

Hükümet,

1) Ergenekoncularla uzlaşma arıyormuş, askerlerin topuk selamını yeterli görmüş; Arınç, askerlerin tutuksuz yargılanması için havayı kokluyormuş... Orduda kurumsal hiçbir düzenleme yapılmamış... (İmam ordusu kurulması gibi...)

Bu önemli Cemaat şahsiyeti, yazısında, hükümetin "şikecileri" aklama girişimini de eleştirdiğine göre, Şike Operasyonu arkasındaki esas güç de anlaşılmış oldu!

2) Medya "candaşıyla yoldaşıyla" hâlâ yerinde duruyormuş. (Yeni operasyonlar planlamışlar da hayata mı geçmemiş acaba?!)

3) "CHP'nin (ve diğerlerinin) dört ayağı atlarınki gibi kırılmasına" rağmen, henüz vurulmamış!

Sonuçta diyor ki:

"*Ustalık döneminin sayın 'ustası', 'kalfaları' ve 'çırakları', geminiz çok fazla yerden su almaya başladı. Rotanız şaştı... Bu millet, statükonun emrine girenleri, onbaşıları tarihin çöplüğüne göndermekte bir an bile tereddüt etmez... Benim ve ailemin 17 oyunu, aldığınız oylardan çıkartabilirsiniz...*"

Yani Cemaat başkaldırıyor. Hükümetten memnun değil. Hükümet Cemaat'in koyduğu hedeflere doğru yeterince ve koşar adım gitmiyor.

Tehdit: “*Oy vermeyiz*!”

Bu tehdit aslında yeni değil. “Cemaat”in kalemleri, daha önce de, örneğin Beşir Atalay’ı hedef almıştı! Demek Atalay, onların doludizgin gidişlerini biraz frenleyici dengeler aramış!

Sorunlu bir durum. AKP ne yapacak? Parti olarak mı kalacak, yoksa “**üstü AKP-içi ise tamamen cemaatleşmiş**” olarak mı devam edecek!?

Bir kurt postunun içinde ikinci bir kurt olmaz.

Bir postun içinde ise iki kurt iç içe hiç olmaz.

“Alttan/içten oyma” işlemleri, partinin hayati kan ve kalp damarlarına mı gelip dayandı?

Bülent Arınç, tutuklamaların bu kadar uzun sürmesine ve milletvekillerin hâlâ içeride tutuklu olmalarına karşı çıktığında, “Arınç, iyi polis kötü polis rolünde” diye düşünmüştüm.

“Bay Balyoz”un bu yazısı, Arınç’ı “temize çıkardı”. Adam samimi!

Ama, Başbakan Yardımcısı olmasına rağmen, güçsüz (mü?!).

Silivri’ye sesini duyuramıyor mu hükümet? Silivri derken, hukuka yani! Silivri’den bir yargıç da geçenlerde şöyle dememiş miydi: “Dışarıdan sesler bize sinek vızıltısı!”

Oralar tamamen Cemaat’in denetiminde demek ki!

a) **AKP bütün ülkeye egemen**. Fethedeceği kale kalmamış gibi!

Ordu tam zapturapt altında.

Medyada *Cumhuriyet*, *Sözcü*, *Aydınlık*... kaldı.

(Erdoğan) Kazanımlarını sağlamlaştırmak, iyice hazmetmek zamanı olduğunu düşünüyor olabilir. Kurdukları düzen tıkır tıkır. Adamları dünyalıklarını yapıyor. Şan, şöhret, övgü, tapınma derecesinde yağcılık, el pençe divan durma... bütün çevrelerde!

İçeride yönelecekleri MHP ve CHP kitleleri için, uzlaşmalar aramak zorundalar.

Daha ne olsun? “**Şam’da kayısı**” olsun! (O konuda da çabaları üst düzeyde!)

b) **Cemaat ise köktenci**! “Eski düzen”den hiçbir şey bırakmamayı, her şeyi silip süpürmeyi, kendi yeni düzenleri için gerekli görüyorlar!

“Eski düzen”in “**temizlikçileri**” onlar!

Aşağıya egemenler, polise, yargıya falan.

Bu nedenle, “Durmak yok, yola devam”ın esas sürdürücüleri.

Tuzak kurmada, alavere-dalaverede, gazetecileri içeriye tıkmada, esas takım onlar.

Parti, öyle anlaşılıyor ki, ilk yıllarda “temizlik” işini onlara havale etmiş! “Temizlikçiler”, yollarının her yerde kendilerine açılmasını ve kabinenin kendilerini izlemesini istiyor.

Ama, halk karşısında sorumlulukları sıfır, sorumlu olan AKP ve liderleri...

Bir uzlaşma olmazsa, “Usta”ya sürekli direnirlerse, boyun eğmezler ve aldıkları ile yetinmezlerse...

Ayrılık kaderde var...

İzleyeceğiz...

Doğrusu, daha üç ay dolmadan, 7 Şubat 2012 gibi erken bir zamanda büyük çatışma patladı ve “ayrışma” gündeme geldi![35] İktidar savaşında Cemaat’in ne kadar gücü olduğunu bilemeyiz. AKP hükümetini nerelerden nasıl vurabilir, bunu MİT darbesine gelinceye kadar bilmemiz mümkün değildi. Ama daha sonra ortaya çıktığı gibi, Cemaat yargının neredeyse bütün can damarlarını elinde tutuyordu. Bu, 7 Şubat 2012 MİT darbesi sürecinde de böyleydi, bir buçuk yıl sonra 17 Aralık 2013 yolsuzluk ve rüşvet darbesi sırasında da... 12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu sonrası yargının tamamen yeniden yapılanma sürecinde, Cemaat özellikle HSYK (Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu) ile Yargıtay’da egemenliğini sağlamlaştırmıştı. Silivri davalarına bakan bütün Özel Yetkili Savcı ve yargıçların hemen hepsi, dava adamlarından atanacak, oradan çıkacak mahkûmiyet kararlarını onamak için de Yargıtay’ın özellikle 8. Ceza Dairesi sıkı tutulacaktı. Böylece mahkûmiyetleri onaylama zinciri kurulmuştu. Ergenekon Davası’nın

keskin gazetecesi ve sonrasının AKP milletvekili Şamil Tayyar da “Emniyet’i Cemaat’e bıraktık” diyerek bunu itiraf eadecekti!

Ayrı bir nokta ise Pensilvanya’nın bu operasyonuna, ilişki içinde olduğu ABD’li güçler de “hadi” diyerek destek vermiş olabilir. Her ne kadar Cemaat-ABD ilişkisini ileriki bölümlerde bir başlık altında değerlendirecek olsak da, akla gelen temel bir soruya burada yeri gelmişken kısaca yanıt arayalım:

Bu operasyonun veya Pensilvanya’nın arkasında ABD desteği var mıydı?

MİT Operasyonunun Arkasında ABD mi Var?

Başbakan, acaba “Pensilvanya’nın bu saldırısının arkasında başka şeyler de olabilir mi?” diye düşünmüş müdür? Pensilvanya, Washington’un koruması altında! Kendisine bu yolla bir mesaj mı verilmek isteniyordu? Pensilvanya’nın, Başbakan’ın adamlarını, yani MİT’çileri tutuklamaya yeltenmek gibi, büyük ölçekli ve cesaret isteyen siyasi bir girişimde bulunabilmesi için, Washington’un desteğini arkasında hissetmesi gerekir miydi gerekmez miydi... Elimizde doğrudan bilgi ve belge yok ama bu soru, konuyu aydınlatmada bir kapı açabilir. Ek olarak aklımızda tutmamız gereken bilgi de Cemaat-ABD arasında balayı ilişkilerinin varlığı ve bunun sürdüğüdür. İlişkiler fotoğrafına bakarak, bir siyasi analiz yapabiliriz.

Washington’un, “Erdoğan ile artık beraber yürüyemem” noktasına vardığının çok güçlü işaretleri vardı ve var. Ara-larındaki ilişki yer yer derin hayal kırıklıklarıyla bezelidir. Daha 2005’te, Erdoğan’dan kendisine istediği gibi bir yâr olamayacağını görmüş, Zapsu’nun “Bu adamı delikli taştan süpürmeyin kullanın...” demesi üzerine durumu gözlemeye başlamıştı. Ayrıca belirtelim ki, ABD’nin beğenmese-istemese bile RTE ve hükümetini durup dururken yıkacak bir gücü de yoktur. Durumu idare etmeyi ve fırsatları değerlendirerek tavrını koymayı tercih etmek zorundadır. En azından bugünkü koşullarda

böyledir. 2012 ve 2013'te ABD yönetimi ile Erdoğan ve Davutoğlu arasındaki derin hoşnutsuzlukların Amerikan medyasına, diplomatik/siyasi ilişkilere yansıdığı görülüyordu. Bunun en uç noktası, Obama'nın Erdoğan ile telefon görüşmesi yaparken elinde beyzbol sopası tutan fotoğraflarının yayınlanmasıydı.

7 Şubat 2012 MİT Operasyonu,[36] ABD'den bağımsız, tamamen Pensilvanya'nın kendi inisiyatifiyle gerçekleşti diyemeyiz. Çünkü, Erdoğan ve hükümeti, ABD açısından gerçekten vazgeçilmez olsaydı ve mutlaka iktidarda kalması gerekseydi ABD Cemaat'in bu operasyonuna kayıtsız kalmazdı. "Hey, dur ne yapıyorsun" derdi. Elinin eteğinin altındaki Cemaat'in Erdoğan'a karşı bu operasyonlarını kesin hoş karşılamaz, gerekli mesajları iletir, hatta Cemaat saflarında bulundurduğunu sandığım adamlarını devreye de sokarak bu ataklara engel olurdu. Bu tür girişimlerin binbir yolu vardır. Bu nedenle, Cemaat'in Erdoğan'a karşı ataklarında, en azından ABD'nin zımni desteğini mantıksal olarak varsayabiliriz. Bir buçuk yıl sonra gerçekleşen yolsuzluk ve rüşvet operasyonu için bu göz yumma varsayımını haydi haydi geçerli sayabiliriz.

MİT Müsteşarı Hakan Fidan da Cemaat'in hedefindekilerden biriydi. İran'ın adamı olmakla suçlanıyordu! ABD'nin ve İsrail'in de Fidan'dan pek "hoşnut olmadığı" ve Fidan'ın İsrail'in sırlarını İran'a sızdırdığı iddia ve yorumları gazetelerde yer alıyordu. Cemaat'in rahatsızlığının önemli bir nedeni de, MİT içine yerleşme isteklerinin, Hakan Fidan'da yankı bulmaması, hatta Fidan duvarına çarpması olduğu da yorum ve haberlerde yer almıştır. Dolayısıyla, Cemaat'in Fidan'a yönelik operasyonunun temelinde, böyle çok yönlü bir çıkar bağlantısı görülüyor. MİT'e yönelik operasyonda, Cemaat tarafından ileri sürülen, "soruşturmanın Recep Tayyip Erdoğan'ı hedef almadığı" iddiası doğru olsa bile, salt Hakan Fidan'ın hedef alınması ve onu yerinden etmesiyle sonuçlanması bile, Cemaat'in amacına uygun çok önemli bir sonuçtur.[37]

Baransu'nun "Usta Gemin Su Almaya Başladı" yazısında başka bir noktaya dikkatinizi çekmek isterim: Baransu Erdoğan'ı "milliyetçiliğe kaymakla" suçluyor! Böyle bir "kaymadan" ABD'nin de pek hoşlanmayacağı ortada. Çünkü (yakın) Ortadoğu'da ABD'nin planlarının çözümüne, milliyetçi yaklaşımın yararı değil zararı olur. Ama Balyozcu yazar, "milliyetçi" diye ifade ettiği bu eğilimi Erdoğan'da 2011 seçimleri öncesinde de görebilirdi. Bu eğilimi milliyetçilikten çok, Ortadoğu İslam ülkelerinde ümmetçi bir yaklaşımla, içi boş "Yeni Osmanlıcılık" yaftası altına gizlenmiş, yayılmacılık olarak tanımlamayı tercih ederim.[38] Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin bu politikaları, ABD'nin tepkisini çekmiş, önde gelen ABD gazetelerinde "Yeni Osmanlıcılar" diye alaycı, eleştirel yazılara konu olmuştu.

Cemaat-AKP arasında ilk büyük siyasi farklılık İsrail konusunda ortaya çıktı. Bu aynı zamanda, ABD-Erdoğan arasındaki ciddi farklılık-anlaşmazlık demekti. Cemaat, Gazze'ye Marmara gemisiyle çıkartma yapmaya kalkışan AKP'ye, "Otoriteye boyun eğ" sözleriyle "ABD'nin Ortadoğu politikasının bir parçası" olmasını söylüyordu. Erdoğan'ın "bölgesel güç" politikası ise ABD politikasıyla çelişiyordu. O zamanlar iktidarın her iki kanadına yakın Nihal B. Karaca "Mavi Marmara'nın yola çıkması ve sonrasındaki gelişmeler, İsrail ile ilişkilerin bozulması Cemaat'in hükümetten ayrı düşmesine neden oldu. Cemaat için, Türkiye'nin İsrail'i karşısına alması, Ortadoğu ülkesi olmayı tercih etmesi anlamına geliyor, hükümet içinse bu "bölge gücü" olmanın anahtarı. Hakeza, İran için alınan riskler de Cemaat'e fazla ve gereksiz görünüyor. Bu kesimde, hükümetin 'bölge gücü' olmak için attığı adımların, kurduğu ittifakların ve dahi kurmaktan kaçındığı ittifakların maceradan ibaret olduğu kanısı hâkim" şeklinde yazacaktı.[39] MİT'e saldırısından sonra ise RTE'ye bağlı yazarlar, "Amerikancılığına" gönderme yaparak, Cemaat'ten "The Cemaat" biçiminde söz edeceklerdi! Böylece medyada Cemaat kanadı "yazarlar-çizerler" ile

RTE kanadı “yazarlar-çizerler” arasında da ayrım ortaya çıkıyor, yeni bir saflaşma görülüyordu. Gazeteciliklerinin, siyasi mihrakların vurucu güçleri olarak hizmet ettikleri ve kullanıldıkları veya kalemlerin bu denli “sözcü” olarak ortaya çıktıkları başka bir dönem bulmak zor olabilir ülkede...

MİT ve Hakan Fidan konusunda bir noktaya daha değinelim: ABD ve İsrail’in, doğrudan yetkili ağızlarından olmasa bile, iki ülkenin medyasında Hakan Fidan’ı hedef alan yayınlar, başka konuları da gündeme getiriyor. MİT ile ABD-İsrail arasındaki “eski tür” ilişkilerde bir dönüşüm mü yaşanıyor, sorusu belki de düğüm noktasıdır. Eski tür ilişkiler derken, ABD-CIA’nın Türkiye siyasetindeki ve dolayısıyla MİT ile köklü geçmişini, yerleşmişliğini, gelenekselleşmiş, kanıksanmış, siyasette at oynattığı ve belki de biçimlendirdiği ilişkilerini kastediyorum. Türk politikasında “Amerikancılık” vardır. İktidara gelecek politikacıların “Kâbesi” orasıdır. RTE’nin, daha başbakan değilken başbakan gibi ağırlandığını, AKP kadrosunun ilk yıllarda tamamen Amerikancılığa soyunduğunu, meşruiyeti özellikle orada aradığını, bu yolla aynı zamanda Türkiye’nin iktidar odaklarındaki yerleşik Amerikancılığı da kendi lehine dengelediğini belirtelim. Zamanla RTE ile ABD arasında ilişkilerdeki “git-gelli” durumlar, RTE’nin özellikle Ortadoğu ve İslam dünyasındaki “farklı politikaları”, ABD ile ilişkilerde denge arayışları ve “kendini kabul ettirme” ısrarları, “yeni bir durum” yaratmış gibidir. Bu bağlamda RTE’nin MİT’i tamamen kendi kontrolü altına alma politikasının da, MİT ile ABD/CIA-İsrail arasındaki ilişkilerde de “yeni durum” yarattığı söylenebilir.

ABD’nin, RTE-Hakan Fidan ve “Yeni MİT”inden, bütün bu açılardan dolayı “rahatsız” olduğu söylenirse, doğruluğu kolay yadsınamaz. Bu siyasi ilişkiler bütününde, Cemaat’in MİT operasyonu böylece başka yönlerden de anlam kazanıyor.

Özetle şunu söyleyebiliriz: Cemaat’in MİT’e yönelik cesur saldırısının arka planda ABD desteğine sahip olduğu, büyük olasılıktır.

Bütün siyasi analizlerden, varabileceğiniz nokta ancak burası olabiliyor.

Şimdi biz 7 Şubat 2012 hamlesinin sıcaklığına dönelim... Ne olup ne bitti ve kim, nasıl gördü olayı...

“İktidara Sabotaj”, “Hükümete Darbe Girişimi”, “Kemalist Darbe”

MİT Müsteşarı’nı ve emekli MİT’çileri tutuklama girişiminin boyutlarının ve siyasi yönünün izini sürelim:

Başbakan için bu “saldırı”nın kaynakları, aslında olan biteni açıklayacak kadar netti. Hakan Fidan hedef gibi görünse de, o sadece bir sıçrama tahtasıydı; onun sorguya çağrılması ve tutuklanması, aslında bağlı olduğu Erdoğan’ı hedef almaktı. Medyadaki “Başbakan’ın adamları” bu operasyonun adını çok geçmeden koydu: **Erdoğan’a ve hükümete yönelik bir operasyon**!

Eski MİT Müsteşar Yardımcısı, Kürt meselesinin çözüm görüşmelerinde ve kamuoyu oluşturmada önemli roller alan Cevat Öneş ilk demecinde bu girişimin siyaset-iktidar üzerinde yeniden bir “vesayet”e yöneliş[40] olduğunu söyleyecek, ikinci demecinde ise “Bu olay AK Parti’ye, siyasete yapılan bir darbe girişimidir. AK Parti’nin ayakları kesilmek istenmiştir”[41] diyecekti! Erdoğan’ın MİT yasasında gerçekleştirdiği değişikliği ise, “Hükümet, darbe girişimine dur dedi” biçiminde değerlendirecekti.

Cevat Öneş’in eksik bıraktığı veya es geçtiği nokta ise, bu darbe girişimini bir savcıya, tek bir kişiye indirme gayretidir, “savcının yaptığı, darbe girişimidir” denmektedir! Bir MİT’çiye, analizciye, bu kadar önemli bir operasyonu bir savcının işgüzarlığına veya girişimine indirgemek yakışır mı, diye sormayalım; çünkü söz konusu olan kişi yine de iktidarın müttefikidir, dikkatli konuşmayı seçmesi için anlaşılabilir nedenleri olabilir. Öneş, savcının arkasındaki –siyasi– güçleri gündemine getirmemekle birlikte, yine de “hükümeti kuşatan güçler”den bahsetmekte ve bu olayın bir süredir adım adım geldiğine

işaret etmektedir! Öneş "bu adımların geldiğine işaret eden değerlendirmeleri" nerede yaptı bilmiyoruz.

Cevat Öneş, ertesi gün bir başka gazeteye verdiği demeçte ise, bir adım ileri atarak şöyle diyecekti: "Özellikle Emniyet-Yargı bünyesinde 'otoriterleşme' eğilimi gösteren bir yapının, siyasi iradeden (hükümetten) de ayrışarak ve kuşatma eğilimleri göstererek, kurumsal yapıları ve siyaseti etkileyebilme arayışında olduğu iddiaları üzerinde önemle durulması hassasiyet kazanan bir meseledir."[42] Öneş, bu yapının kimliğini hâlâ açıklamaktan kaçınıyordu.

Aynı gün bazı gazete köşelerinde de "Bu esas olarak Tayyip Erdoğan'a karşı bir yargı darbesi girişimidir"[43] denecek, olayın arkadaki güç yine ya kasten saklanacak veya gözden uzak tutulacaktı. Şu teşhise bakın: "Özel yetkili yargı mensupları aracılığıyla yargının bu son krizde aldığı rolün doğru teşhisi, geleneksel bürokratik devletçi yapının siyasal iktidara başkaldırısı ve meydan okumasıdır."

Bu ünlü "dış politika analizcisi"ne göre, özel yetkili yargının böyle davranmasının nedeni de, Başbakan'ın Kürt meselesini çözmek için açılımcı yoldan ayrılması ve güvenlikçi önlemlere (KCK operasyonları vb.) başvurmasıymış. Böylece devletin "geleneksel" güçleri yeniden iktidar oluyor, eskisi gibi, Kürt meselesini bir güvenlik meselesi olarak görüyor ve Başbakan'ı sıkıştırıyormuş! Yani yazar neredeyse bu "devlet güçlerini" Ergenekoncu, belki de "CHP'nin adamları veya Kemalistler" olarak ilan edecek ama eli ve dili varmıyor! Bugün bu değerlendirmesi geçerli sayarsak, bu "analizci"nin bahsettiği devletin geleneksel güçleri karşımıza Cemaat ve kadroları olarak çıkacaktı!

Vallahi, CHP doğrusu iyi sıyırdı bu "devletin geleneksel güçleri" yorumundan! Erdoğan'a karşı bu darbe girişimi, düzmece belge ve tertiplerle CHP'nin omuzlarına iyi ki yıkılmaya kalkışılmadı! Yoksa hepsi Silivri'yi boylardı!

Oysa ki, devletin içindeki güçler çoktan dönüştürülmüş, iktidara tabii kılınmıştı. 10 yıl geçmişti, darbe yapabilecek kadar da güçlü,

hükümetten bağımsız ve ne idüğü belirsiz bir "bürokratik devletçi yapı"dan söz etmek, siyaset bilmemek, AKP'nin devleti nasıl denetlediğini görmemek veya görmek istememektedir. Türkiye devleti, 1950'den bu yana hiç bu kadar güçlü şekilde bir siyasi iktidarın emri altına alınmamıştı! Ama, eğer "analizci" olup da, ABD'nin Ortadoğu'daki planlarının "çözüm ortağı" rolünü üstlenmişsen, hem iktidar oyunlarına hem MİT meselesine hem de Kürt meselesine Amerikancı çözüm gözlüğüyle bakar ve böyle analizler yaparsın. Tabii buna bir de yazarın Pensilvanya-ABD dostluğunu eklersek, neden "darbe teşebbüsü"nün ardındaki gerçek güçleri isimlendirmekten kaçındığı ve olayı "devletçi gelenekçi güçler"e yıkmanın en pratik ve kolay yolu olarak seçtiği anlaşılabilir!

Bu tür bir değerlendirmeyle vurulan diğer bir "kuş" da, Erdoğan'ı, KCK devlet yapılanmasına karşı operasyondan uzaklaştırmak isteğidir. Sanıyorlar ki, Kürtlere karşı sürdürülen KCK operasyonu Erdoğan'a ait değildir; bu operasyon, Erdoğan'ın bilgisi, onayı ve politikası dışında, "devletin gelenekçi polis ve yargı güçlerinin" bağımsız olarak sürdürdüğü bir operasyondur! Bu operasyona da (zavallı) Başbakan, boyun eğmekte ve izlemektedir! Aynı yazar, bunu izleyen üç-beş gün sonraki yorumlarında ise, MİT'e yönelik operasyonun gerçek sahiplerine dokunmaya başlayacaktı, ama çok dikkatli...[44]

Devlet içinde "geleneksel yapının" bir savcısı, düşünün ki, Don Kişotluğa soyunuyor ve Erdoğan yeldeğirmenine karşı saldırıya geçiyor! Oysa, Erdoğan'ın (ve Cemaat yapılanmasının) benimsemediği soruşturmalara kalkışacak bir savcının başına neler gelebileceğinin bol bol örneklerini yaşadık ve yaşıyoruz.

Eski Erzincan Başsavcısı ve CHP Milletvekili İlhan Cihaner'i tutuklamaya ve yargılamaya kadar varan olaylar, hükümetten bağımsız bir "geleneksel devlet yapısı temsilcisi"nin üzerine böyle büyük bir olayı yıkmanın olanaksızlığını gösteriyordu. İktidarın ortaklarından olan İsmailağa Cemaati'nin yasalara uygun görmediği faaliyetlerine

soruşturma açtı diye, İlhan Cihaner kaynar kazana atılmıştı. “Deniz Feneri” savcılarını düşünün! Sonucu RTE ve adamlarına dokunan bir davayı tarafsız sürdürmeye çalıştıkları için, görevden alındıkları gibi mahkemeye bile çıkarıldılar!

İlk yorumlarda yaygın olarak görülen, Cemaat-iktidar kavgasının özünün gözden kaçırıldığıdır. Oysa Pensilvanyalı güçler ve iktidar, başından beri bu eski “geleneksel devlet güçleri”ni zaten tasfiye etmişlerdi. “Orada” kimse kalmamıştı zaten!

Gerçek olan ise şuydu: Pensilvanya, bütünüyle savcıların MİT’e yönelik operasyonlarının arkasında durmakta, Başbakan’a ateş püskürmekte, Hakan Fidan’ın ve MİT’in PKK terör örgütüyle kirli ilişkilere girdiğini yazmakta, dahası şöyle demektedir: “MİT bütünüyle hallaç pamuğu gibi atılmalıdır, Ergenekon yapılanması sadece orada kalmıştır, MİT’in geçmişi de kirlidir!”[45]

Burada Cemaat’n MİT’i hedef almasının başka bir yönünü de vurgulamak gerekir. İlki, MİT üzerinden RTE’yi zayıflatmak ve itibarını kırmak ise, ikinci önemli nedeni de, Cemaat’in MİT içinde örgütlenmesine iktidarın zorluk çıkardığıdır. 2012 Yazı’nda bir televizyon programında beraber olduğum, *Yeni Şafak*’ın şimdi Cemaat’e karşı en keskin yazarlarından biriyle sohbette, sorum üzerine şöyle dedi: Cemaat, İstanbul MİT Bölge Müdürlüğü’nü istiyor! Devletin can alıcı tüm kurumlarında, ordu, polis, yargıda örgütlenmeye büyük önem veren bir yapılanma, devletin en önemli kurumu MİT’ten de payını resmen istiyor demekti bu. Cemaat’in MİT’i hedef almasının böyle bir yönü de vardı, ulaşamadığı, önemli bir yönetim katını ele geçiremediği yapıyı dağıtmak istiyordu.

MİT darbesinin nasıl yorumlandığı konusuna biraz daha devam... AKP’ye destekçi bir başka köşede de, bunun “bir sivil darbe girişimi” olduğu görüşü dillendirildi, Cemaat ise “sivri uç” olarak nitelendirildi[46] ve Erdoğan desteklendi. O zamana kadar polis-özel savcılık yapılanmasının açtığı bütün davalara, ileri sürülen sahte belgelere

sonuna kadar destek veren yazar, gelinen noktada, hükümete darbe sürecinde ayrışacak ve şöyle yazacaktı:

“Bu sivri uç, hangi iktidar güdüsü, zihniyet, sosyolojik temelli adli refleks ve grup tarafından beslenirse beslensin (muhtemelen bunların hepsi birden)... ‘**otonomlaşan ve alanını genişleten yargı-polis mekanizması**’ olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu ucun yarattığı sorun ise (Hakan) Fidan meselesinin de ötesinde, pek çok konuda, özellikle siyasi nitelikli davalarda (Ergenekon, Balyoz, KCK, hukuk devleti işleyişini olumsuz etkilemesi, denetimsiz yargı ve emniyet mekanizması üzerinden otoriterleşme kokuları yaymasıdır...”

Bu “yapılanma”nın, Silivri ve KCK davalarında da şüphe uyandırıcı işleri tezgâhladığının görülmesi için, Erdoğan’ı tehdit etmesi mi gerekiyordu?! Aynı yazar, 10 Şubat tarihli yazısında[47] şunu belirtecekti:

“Ergenekon, Balyoz gibi davalar üzerinden götürülen değişim süreci, eski aktörlerin önemli ölçüde tasfiye olmasına rağmen, özellikle 2010’dan itibaren adli süreçlerle daimi kılınmaya çalışılan bir güvenlik politikasına teslim olmuş ve polis-yargı cihazına teslim edilmiştir... Yargı, aşırı güçlenmiş, Özel Yetkili Mahkemeler ve savcılıklar otonomlaşma eğilimi kazanmıştır... Bir diğer gelişme de bu ‘yeni iktidar merkezi’nin belli bir siyasi grup ve anlayışla üst üste oturması ve onun tarafından kontrol edilmesi olmuştur. Bu grup güvenlik birimleriyle, yargısı, polisi, basındaki sağa sola dağılmış kalemleriyle toplumsal ve siyasal güç kavgasına girişmiştir. Bugün gelinen noktada daha çok pay istediği siyasi iktidarı karşına almıştır. Ergenekon, Balyoz ve KCK türü davalar üzerinden güçlenen, ‘polis ve yargı çarkı’nın keyfi ve hoyrat uygulamalarının, elindeki gücü siyasi bir cihaz haline çevirmesinin ve siyasi alana girmesinin kökü bizce burada yatmaktadır.”

Yazar, “belirli siyasi gurup ve anlayışla” biçiminde tarif ettiği Cemaat’in, polis ve yargı içinde palazlanmasıyla siyasi iktidar mücadelesine giriştiğini vurguluyor. Cemaat’in siyasi niteliğini vurgulaması ve kabul etmesi bir aşamadır! Ama, sanki, polis ve yargıda

durup dururken böyle bir “oluşum” meydana gelmiş ve “belli bir siyasi grup ve anlayışla” da bu oluşum örtüşmüş... Cemaat’in devlet içinde, poliste, yargıda örgütlenme ve gelişme politikaları sanki yeni bir oluşumdu.

Cemaat’in buralarda örgütlenmesine iktidar da izin vermişti. Çünkü orduyu ve muhalefeti tasfiye etmeyi amaçlayan ortak çıkarları, bunu gerektiriyordu. Ayrıca Erdoğan’ın, bütün dini cemaatler arasında, “en fazla korunmaya mazhar” olan müttefiki Pensilvanya idi. Bir de, Pensilvanya, zaten devlet içinde, poliste ve hukukta uzun zamandır örgütlü bir güce ulaşmıştı... Darbenin niteliği üzerinde devam edelim, çünkü konunun en önemli yönünü anlamaya çalışıyoruz.

Evet, “Bu Bir Darbe, Ama Kemalist Darbe!”

Şimdi Başbakan’ın siyasi başdanışmanı, milletvekili Yalçın Akdoğan’a gidelim, *Yeni Şafak*’ta manşet olan yazısında keskin bir saptama yaptı: “Yargı ve güvenlik bürokrasisi içinde kimseye güvenmeden, gizli kapaklı iş çeviren bir grup, ülkeyi yönetmeye ve siyaset mühendisliğine kalkışıyorsa, bunun daha önceki durumdan ne farkı olur?”

“Daha önceki durum” dediği, siyaset üzerinde vesayet sahibi olarak “mücadele” ettikleri, a) ordu, b) “eski” yargı... Cemaat’e diyor ki, “yahu bu vasilerden kurtulmak için anamız ağladı, şimdi siz vasi olarak ortaya çıkıyor ve hükümeti yönetmeye kalkışıyorsunuz...”

Bakın, Erdoğan’ın yardımcı beyni Akdoğan, “Her türlü oyunun farkındayız...” başlıklı yazısında hükümete karşı Pensilvanya atağını nelerle kıyaslıyor:

Dokuz yıldır içimin daraldığı, kalbimin sıkıştığı onlarca olay yaşadım... 27 Nisan’da (2007) yayımlanan bildiride ve öncesindeki uzun gecelerde tarifsiz gerilimler yaşadım. Ama şu son günlerde yaşananlar hepsinden fazla içimi daraltıyor. Bu olayların hepsi Başbakan Erdoğan’ın volkan gibi patlamasıyla, önüne aldığı her şeyi

silip süpürmesiyle aşıldı. Bugün de durumu bir dayatma ve saldırı olarak görerek benzer patlama bekleyenlerin sayısı az değil, doğrusu haklı gerekçeleri de yok değil. Ama bazen susmak bağırmaktan fazla etki yapar, patlamaktansa sağduyuyu kuşanmak, insafsızları da insafa getirir...[48]

Akdoğan Cemaat'i açıkça adını koyarak hedef almaktan kaçınıyordu. Aslında RTE'nin de 7 Şubat'tan sonra sadece yasal önlemler alarak olayı ve Cemaat'i geçiştirmesini de anımsayalım; RTE Cemaat'le açıkça ve isim koyarak çatışmayı henüz yeğlemiyordu. Akdoğan da Başbakanının bu politikasını uç noktalara tırmandırarak, içinde tek doğru olmayan şu cümleleri yazıyordu:

"AK Parti ile Gülen Cemaati arasında hiçbir zaman bir çatışma ve çekişme yaşanmamıştır (yalan para ile değil ya! O.B.) Başbakan Erdoğan'ı gönülden seven Cemaat mensupları ile Hocaefendi'ye sevgi besleyen AK Partililer arasında bir çatışma ve çekişme olamaz, bunlar birbirinden ayrılamaz, çünkü bunlar aynı insanlardır. Fitne ateşine odun atanlar, parti ve cemaati 'kaybet-kaybet' sarmalına sürüklemek istemekte... Bu işleri üreten akıl da nasıl bir tutulmaya uğradığını veya nasıl bir kriz ürettiğini görmelidir."

Başbakan da böyle önemli zamanlarda yaptığı gibi (Şike yasası olayında da) susacak susacak ve 19 Şubat'ta yaptığı ilk kapsamlı konuşmada "fitne ve fesada alet olmayız, kaos ve çatışma beklemesin" diyerek, Akdoğan'ı doğrulayan şekilde konuşacak ama en önemli noktayı da vurgulayacak, "Seçilmişleri (kendileri) atanmışlara (Cemaat yargısı) kul etmeyiz" diyecekti.

Bu sözlerde Cemaat'i sakinleştirme çabası şüphesiz ki var... Çünkü birlikteliği daha bir süre götürmek zorunda hissediyorlardı kendilerini. 2010 Anayasa Referandumu'nda Cemaat'in büyük desteğini unutmuş değillerdi. Cemaatçiler de zaten MİT Operasyonu'nu kastederek "Bu işi MOSSAD yaptı" diyerek, suçluyu bulduklarını ilan ediyorlardı.[49] Komik komik şeyler!

Bu müdahalenin adını koymaya devam edelim: “7 Şubat Müdahalesi, Türkiye’ye karşı bir sabotaj girişimidir”[50] diyor, AKP’ye yakın bir araştırma kuruluşunun yazarlarından Taha Özmen, “27 Nisan’dan 7 Şubat’a Siyasete Müdahale” başlıklı yazısında:

“Neresinden bakarsanız bakın, geçtiğimiz hafta yaşadığımız sürecin mahiyeti bir ‘ulusal güvenlik krizi’, ismi ise ‘7 Şubat müdahalesidir.’ 1960, 1980, 28 Şubat darbeleri; 2004-2006 darbe planları, 27 Nisan 2007 darbe girişimi ve 14 Mart 2008 AK Parti’yi kapatma davası nasıl sivil iradeye karşı farklı düzeylerde darbe vurmayı amaçlıyorsa, 7 Şubat da yeni Türkiye’ye karşı bir sabotaj girişimidir...”

Bu analizde, bu “sabotaj” girişiminin ilginç bir şekilde **dış bağlantılarına** da dikkat çekiliyor. Kimmiş acaba bu “dış bağlantı”!? Aynı kaynaklarda aynı gün yayımlanan bir diğer analizde ise,[51] *MİT* üzerinden iktidara yönelik bu girişimin eski Kemalist vesayet müdahalelerinin bir benzeri olduğu belirtiliyor ve girişim “**neo-Kemalist vesayet**” olarak adlandırılıyor! Pensilvanya “Kemalist vesayet” ile eşdeğer tutuluyor!

Gülen: “Hortumlamalarının Şahitleri Olmasın İstiyorlar”

Aslında bu saptama, Pensilvanya’nın “siyasi karakteri”ni deşifre ediyor! AKP yorumcuları ve liberaller arasında, Kemalizm, çeşitli müdahalelerle siyaseti tepeden yönlendirme aracı olarak nitelendirilir. “Ordu vesayeti”ni de bunun ana mekanizması olarak kabul ederler. Şimdi Pensilvanya’nın kendisini ve girişimini de, tıpkı Kemalizm gibi, siyasete el koymanın kestirme yolunu izlemekle suçluyor ve onları “Yeni Kemalistler” olarak nitelendiriyor!

Bu tanımlama, yıllardır yaşadığımız Pensilvanya stratejisini de anlatıyor: Ordu, yargı, hukuk, polis, valilik, kaymakamlık gibi, yönetimin tayin edici merkezlerinde yoğunlaşmak, kilit noktalara insanlarını yerleştirmek. Tabii ki, buralara egemen olmak, ülkeyi siyasi olarak yönetmek için en azından bu aşamada yeterli değildir. Tepeden

de siyaseti yöneteceksiniz, yönlendireceksiniz, gerekirse ve gücünüz varsa da el koyacaksınız. Pensilvanya'nın, bu amaçla, son 10 yıl içinde AKP içinde siyasi koşulları oluşturmakta epey mesafe aldığı görülüyor... Ki, ikinci şike yasası, aslında Pensilvanya'nın en büyük siyasi gövde gösterisi ve Erdoğan'ın üzerinden atlama girişimiydi; başlı başına bir büyük siyasi müdahale olayıydı; siyaset oyuncuları/yapıcıları bunu es geçtiler.

Star'da İbrahim Kiras olaya başka bir ayrıntı getiriyor. Silivri yargılamalarında artık arşı alaya yükselen hukuksuzluklar, keyfilikler vb. karşısında; hele hele Başbakan'ın Başbuğ için "tutuksuz yargılanması" isteğine Hurşit Tolon'un da tutuklanmasıyla yanıt verilmesi karşısında; savcıların özel yetkilerine bir sınırlama girişimi hazırlığının yapıldığını belirtiyor "Belki de alınacak bu önlemlere engel olmak için o düğmeye (MİT'çilerin yakalanması) basılmıştır" diyordu.

Aslında Fethullah Gülen'in şu sözleri hem Gülen'in iktidara tam ortaklık isteğini hem de RTE ve arkadaşlarının buna yanaşmadıklarını anlatırken, ilginç bir yaklaşımda bulunuyordu: "Yanlarında kimseyi istemiyorlar, tek başlarına iktidar olmak istiyorlar ki, hortumlamalarının şahitleri ve karşı çıkanları olmasın." Buradan yola çıkarak 23 Şubat 2012 tarihli "Bir Ara Sonuç" başlıklı yazımda, "Cemaat bunca yıldır devlette, iktidarda; mutlaka Erdoğan ve arkadaşları hakkında biriktirdikleri dosyalar vardır" diyerek, farkında olmadan bir buçuk yıl sonraki, 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'nun hazırlıklarına işaret ediyorduk. Gülen de bu sözleriyle, yoğunlaşacakları yeni mücadele alanına dikkat çekiyor olabilirdi.

Çeşitli kaynakların yorumları da gösteriyor ki, Gülen Cemaati'nin denetlediği Emniyet ve özel yetkili yargı gücü, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı tutuklamaya yönelerek, Başbakan'a karşı büyük bir siyasi hamle yaptı. Bu hamlenin nedenleri ve boyutları üzerindeki yorumlar değişiyor. Kimi "iktidardan daha fazla pay kapma" gibi sınırlı bir amaç üzerinde dururken, bazıları da bunu bir "hükümet darbesi" olarak nitelendiriyor. Dahası, bu girişimin "dış bağlantıları"na da işaret ediyor.

Ama mesela “arkada ABD desteği var” deme yürekliliğini gösteremiyor. Özetle bu hamlenin Erdoğan’ı tasfiye ederek hükümeti yönetme girişimi olduğu açık. Cemaat’in AKP ile bir sorunu yoktur. Ama Erdoğan (ve bazı arkadaşları) ile var.

Sorun, Kürt Meselesi veya MİT mi?

Yine iktidar yanlısı bazı yazarlar “darbe girişimi”ni, “Kürt meselesini görüşmelerle çözmek isteyen” Erdoğan iktidarı ile Kürt meselesini eskisi gibi yine “güvenlikçi”, yani asker ve polisiye önlemleriyle çözmek isteyen, devlet içindeki devlet-bürokratik güçlerin arasındaki kavga gibi değerlendiriyor.

İktidarın amiral gazetesi *Sabah*’ta “derin analizleri”yle tanınan bir akademisyen yazar, özellikle bu görüşü net olarak savundu.[52] Ona göre, bu krize, Kürt meselesinin Oslo süreciyle barışçı çözümüne karşı çıkanlar, “değişime direnen yargı, belli derin devlet kanatları, hatta bazı aydınlar.” yol açmıştı! Yazar, iktidara destek veren “İslami modernite” yanlısı unsurların (Gülenciler demek istiyor!) şimdi ise bu güçlerle birleştiği görüşündeydi. Yine döndük geldik, devlet içinde Kemalist-Kemalist artıkları ile Gülenci ittifak masalına!.. KCK’ya yönelik operasyonlar da güvenlikçi çözümler peşinde koşanların politikasına mal ediliyordu.

Oysa Erdoğan, taa 2011 seçimlerinden önce Kürt politikasını değiştirmişti. 2008 Eylülü’nde başlatılan PKK-MİT arasındaki Oslo görüşmeleri,[53] Erdoğan’ın Kürt seçmenlerini uzun vadeli olarak “elinin altında tutmak” amacını taşıyordu. RTE bu politikasını özellikle seçimlerden önce “barış ve ateşkes” görüşmeleriyle hep sürdürdü! Kürt politikasını duruma göre değiştiriyordu. Erdoğan, KCK operasyonlarını başlatmış, 2011 seçimlerinde Kürtlere karşı milliyetçi, hatta MHP ve Bahçeli’yi bile gölgede bırakan bir politika izlemeye girişmişti! Seçim meydanlarında, Apo’yu bile asabileceğini söylüyor, Devlet Bahçeli’yi idamı kaldırarak Apo’yu kurtarmakla suçluyordu.

Başbakan, seçim stratejisini şunun üzerine kurmuştu: Kürt politikası kartını MHP'nin elinden alarak milliyetçi kesilmek ve MHP'yi vurmak, seçmenlerinden önemli bir kesimini "çalarak" MHP'ye yüzde 10 seçim barajının altına düşürerek Meclis dışına itmek. Böylece seçim sistemi gereğince AKP'nin milletvekili sayısı artacak ve 368 üzeri milletvekili kazanacaktı. Bu amaçla, MHP'nin önde gelenlerine seks kasetleri şantajları bile düzenlenmiş ve MHP'nin itibarı yerle bir edilmeye çalışılmıştı. AKP'nin amacı, Anayasa'yı tek başına değiştirecek bir Meclis çoğunluğu elde ederek, başkanlık sistemini öngören yeni Anayasa veya Anayasa değişikliğini, referanduma gerek kalmadan Meclis'e kabul ettirmekti! Ama bilindiği gibi bu hesaplar tutmadı, MHP beklenilenden fazla oy alarak Meclis'e girdi.

Çatışmanın görünürdeki nedeni olan Kürt meselesi nedir, kısaca bakmazsak, konu eksik kalır.

MİT'e Operasyon Araçları: Oslo Görüşmeleri ve KCK

Cemaat'in, Başbakan'a yönelik atağını "Kürt kartı" üzerinden yapmaya hazırlandığını, geriye dönük bir zaman ve olaylar rekonstrüksiyonu ile saptıyoruz. Oslo görüşmeleri 2009'da başladı. Bu görüşmelere paralel olarak, Türkiye'de yasadışı "paralel devlet/paralel hükümet" kurmaya başladıkları gerekçesiyle, Kürt hareketine karşı, 14 Nisan 2009'da 13 ilde 90 adrese KCK (Koma Civakên Kurdistan-Kürdistan Topluluklar Birliği)[54] operasyonları başladı.[55] Kürtler özellikle belediye yönetimlerinde etkili oldukları bölgelerde, öteden beri savundukları bir özerk yapı oluşumunun temellerini atıyorlardı KCK yapılanmasıyla. Bu, devlet içinde en masumundan bir özerk bir bölge veya yapı, devletçik kurma anlamına geliyordu ve daha sonra örneğin federatif bir yapıya veya eşit ilişkiler temelinde bir konfederasyona, nihayetinde bir ayrı devlet yapısına dönüşme potansiyelini de içinde taşıyordu. Zaten İmralı'da Öcalan, dış politika ve savunma dışındaki

bütün alanlarda kendi kendini yöneten bir Kürt Özerk Bölgesi'nin kurulması isteğini açıklamıştı.

KCK operasyonlarının Erdoğan'ın isteği dışında gerçekleştiği konusunda, daha sonra bir takım savlar ileri sürülmesine rağmen, Recep Tayyip Erdoğan'ın 7 Kasım 2011'de Rize'de yaptığı konuşma açık ve nettir;[56] burada, devlet içinde ikinci bir devlete müsaade etmeyeceklerini çok sert söylüyordu. "Tek devlet vardır, milliyetçilikse bu, milliyetçiyim" diyecekti. Erdoğan bazen ümmetçi kılığına giriyor ve ulus devleti reddediyor, işte bazen da milliyetçi kılığında ulus devletçi gözüküyordu!

Peki iktidarın bir yandan Oslo'da ve İmralı'da Abdullah Öcalan ile gizli görüşmeler yaparken, aynı zamanda Kürtlere karşı KCK operasyonu düzenlemesini nasıl değerlendirmeli?

Erdoğan, KCK yapılanmasının başlamasıyla iplerin elinden kaçtığını ve bir daha asla geri dönemeyeceği veya döndüremeyeceği bir Kürt Özerk Bölgesi'ni kurma sürecinin başladığını gördü. Bu süreç kendi dışında başladıysa, o zaman ne Oslo'daki gizli görüşmelere ne de İmralı ile görüşmelere gerek vardı. Oysa Erdoğan hükümeti, bütün sürecin kendi kontrolü içinde geçmesini, bu sürecin epey bir uzun zamana yayılmasını, Kürtlerin taleplerine bazı adımlarla yanıt vermeyi, bu sürecin kamuoyuna yedirilmesinin ancak zaman içinde mümkün olabileceğini, bu şekilde milliyetçi ve ulusalcı tepkileri yumuşatacağını düşünüyordu. Kürt coğrafi yer isimleri, Kürtçe devlet televizyonu, Kürtçe adlar, Kürtçe harfler, üniversitelerde Kürt dili üzerine araştırma, Kürtçe kurslarla eğitim gibi adımlar bu sürecin belli başlı unsurları olarak ön plana çıktı. Okullarda tamamen Kürtçe eğitim temel bir istek olmasına rağmen, Türkçe dışındaki dillerde okullarda dil eğitimi verilmesi bazı koşullara bağlandı. Tabii iktidarın Anayasa'nın tamamen "Atatürk", "Türk" ve "Türkçe"den arındırılıp tarafsızlaştırılması ve kimliksizleştirilmesi dayatmalarını gerçekleştirebilecek bir gücünün olmadığı da ortaya çıktı.

AKP iktidarı, KCK operasyonlarıyla PKK'nın oldubittilerine set çekiyor ve onları iktidarın belirlediği sürece geri çekmeyi amaçlıyordu. KCK'nın, tüzük ve programı, PKK/BDP'nin güçlü ve örgütlü olduğu yerlerde özerk yapı örgütlenmesini öngörüyordu; kendi polisi, hatta mahkemesiyle... Tutuklamalarla da "eline bir pazarlık kozu" geçiyordu.. KCK operasyonlarının PKK'nın bu planını bozduğu, geciktirdiği veya ertelediği söylenebilir. Ancak Kürt hareketinin, özerk yapı oluşturma planlarının engellenmesinin belki de mümkün olmadığı bir noktaya geldiği görülüyor. Örneğin 2014'te Lice bölgesinde kurulan büyük bir okulda tamamen Kürtçe eğitim verileceğini açıkladılar...

Cemaat'in Kürt Politikasının Hedefleri

Bu kısa bilgilerden sonra, ana konumuza dönelim. Cemaat, Kürt meselesinin çözüm sürecinde Erdoğan'dan ayrı yerde görünüyor. Hatta bazıları, "Cemaat çözümü baltalıyor" görüşünde... Cemaat'in Kürt meselesinin çözüm sürecindeki "aykırı" tutumunu, Erdoğan'a karşı bir iktidar mücadelesinden ayrı düşünemeyiz. İkincisi ise "bize bırak biz çözeriz" önerilerinin Erdoğan tarafından reddedilmesi... Çünkü Kürt meselesi RTE'nin oyun ve oy alanı...

Cemaat'in RTE ile köprüleri 2011'de attığı ve Erdoğan'ı safdışı etmeye karar verdiği anlaşılıyor. Bunun pek çok işareti tabii ki var. Bunlardan biri, MİT içinde kendilerine yeterli koltuk verilmemesi, belki de MİT'ten tasfiye edilmeleridir. Devlet bürokrasisinde yeni makam isteklerini, Erdoğan ve arkadaşlarının "artık buraya kadar, sınıra geldiniz" diye geri çevirmeleri... Erdoğan'ın eğitim konusunda Cemaat'e alternatif imam hatip gençliği yetiştirme politikasına geçmesi vb... 2011 ve sonrasında aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, açıkça silahlar çekilecekti.

2011 yılı, Cemaat'in MİT üzerinden Erdoğan iktidarına saldırı için belge, bilgi topladığı bir yıl oldu denebilir. Eylül 2011'de Oslo görüşmelerinin sızdırılması ile 7 Şubat MİT Darbesi hazırlığının

hızlandığını söyleyebiliriz. Ayrıca savcıların, KCK operasyonlarında ele geçirdikleri belgelerde, MİT elemanlarının da KCK yapısı içinde aktif rol aldıklarına, dahası bazı "terör eylemlerine karıştıkları"na ilişkin bilgiye ulaşmaları, 7 Şubat'ı tam olarak olgunlaştıracaktı. Tabii şunu bilmiyoruz: Savcıların eline bu bilgiler ilk ne zaman geçmişti? Daha önce mi, yoksa bazı gazete haberlerine göre, 13 Ocak 2012 tarihinde Diyarbakır'da 39 kurum ve kuruluşa yapılan ve 21 kişinin gözaltına alındığı KCK operasyonuyla mı... Yani 7 Şubat'tan 25 gün kadar önce mi? Ele geçirilen belgelerde MİT'e şu suçlamaların yapılmasına olanak veren bilgiler olduğu belirtiliyordu: MİT'in KCK yapılanması içinde rol oynamak, önceden bildiği eylemleri önlememek ve ayrıca KCK operasyonlarına son verilmesi ve tutukluların serbest bırakılması için PKK/KCK'ya güvence vermek.

Cemaat'le ilişki içinde oldukları sanılan savcı ve yargı insanları, KCK yönetimi içindeki MİT mensuplarını saptamışlardı. Savcıların sorguya çektikleri ve KCK'da eylemlerde veya örgütte önemli görevler üstlenen bazı tutuklular, savcıya "MİT elemanı" olduklarını ve "görevli" olarak orada bulunduklarını açıklamışlardı.[57] Savcılık, MİT'ten, sözü geçenlerin gerçekten de MİT elemanı olduklarını doğrulatmıştı. Gazetelere yansıyan haberlere göre, "Savcıların bu şahısların istihbarat elemanı olma sınırlarını aşarak suça iştirak ettiklerine dair de önemli bilgilere ulaştıkları iddia ediliyor. Ayrıca kamuoyunda büyük tartışma yaratan MİT yöneticileri ile KCK yöneticilerinin Oslo'daki görüşmelerine dair de şüphelilerden önemli bilgiler elde edildiği ifade ediliyor"du.[58] Ayrıca operasyonlarda Oslo görüşmeleri, Öcalan, KCK yöneticileri ve MİT mensupları arasındaki görüşmeleri doğrulayan ses kasetlerine ve bazı belgelere de rastlandığı belirtiliyordu.

Savcılar, gizli Oslo görüşmeleri ile KCK yapılanmasında MİT'in rolünü birleştirerek, Müsteşar Hakan Fidan ve diğer görevlileri 7 Şubat 2012'de ifadeye çağırdılar... Türkiye'nin sarsıldığı bir süreç yaşanacak, ancak hem Özel Yetkili Savcılar hem de gazeteciler, ifadeye çağrılan

Hakan Fidan ile eski Müsteşar Emre Taner ve Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş'i boş yere Beşiktaş Adliyesi'nde bekleyeceklerdi. Hiçbiri çağrıya uymadı. Başbakan duruma el koymuş, MİT yöneticilerine ifadeye gitmemelerini söylemişti. MİT mensuplarının ancak Başbakan'ın onayıyla ifadeye çağrılabileceklerini öngören bir yasa değişikliği yıldırım hızıyla bir hafta içinde Meclis'ten geçirilecekti. Böylece Başbakan, MİT'e yasal koruma ve dokunulmazlık sağladı. Erdoğan böylece Cemaat'in MİT üzerinden kendisine de yönelen saldırısını savuşturabilecekti.

Tabii Oslo görüşmelerine de değineceğiz, çünkü bir kilit nokta da burası... Nedir bu Oslo görüşmeleri ve gizli kayıtları kim sızdırdı?

Nedir Şu Oslo Görüşmesi?

Konuya biraz da bu yönden dahil olalım ve berraklaştıralım.

Erdoğan iktidarının MİT aracılığıyla Norveç'in başkenti Oslo'da 2010 yılı öncesinden (Kandil'den Karayılan'a göre 2008) PKK ile gizli görüşmeler başlattığı biliniyor. Bu görüşmelerden birine, muhtemelen sonuncusuna, Erdoğan'ın özel temsilcisi olarak, şimdi MİT Müsteşarı olan Hakan Fidan da katıldı. 2010 baharında gerçekleştiği ileri sürülen bu görüşmelerin ses kaydı, kısmen veya tamamen, 13 Eylül 2011'de medyaya sızdırıldı. Görüşmelerde MİT'çilerin bugünkü Anayasa çerçevesinde uygulanması olanaksız sözler verdikleri de görülüyor. Bu süreç İmralı'da 2011 Temmuzu'na kadar Öcalan ile sürdü. 2010'da yapılan toplantının, aslında 2011 Haziran genel seçimlerine giderken ülke çapında "sessizlik" sağlamaya yönelik olduğu söylenebilir. İktidar, Oslo görüşmeleri sonucu ülkede sağlanan ateşkes ortamında seçimlere gitmiş ve çatışmasızlık ortamından yararlanmıştı. Aslında, daha önce de belirttiğimiz gibi, seçimlere giderken bile KCK operasyonunu sürdürmüş ve çatışma politikası izlemişti; bu durum gerçi Oslo'da başlatılan "diyalog" süreciyle çelişiyordu! Ama Kürt tarafının bunu sineye çektiği anlaşılıyor, çünkü burada karar verici olan Abdullah

Öcalan’dı. Öcalan’ın da İmralı’da MİT’çilerle ilişkileri çok iyiydi, MİT’in kendisine büyük bir güven verdiği görülüyordu. MİT görevlilerinin katıldığı Oslo görüşmelerinin, şüphesiz ateşkes ortamının oluşmasında önemli bir payı vardı.[59]

Özel Yetkili Savcıların ise durup dururken MİT yetkililerini Oslo süreci nedeniyle sıgaya çekmeye kalkışmaları, Oslo bir hükümet iradesi olduğu için, aslında komikti ve bahaneydi. Fakat daha sonra savcıların MİT’i, Oslo görüşmeleri nedeniyle ifadeye çağırmadıkları ileri sürülecekti. Savcıların basına yansıyan ikinci gerekçeleri, KCK’nın içine sızan MİT elemanlarının veya adamlarının eylemlere katılıp suç işlediklerini belirten ifadeleriydi. Buna göre MİT suç işliyordu ve tabii ki soruşturulacaktı!

Cemaatçi yazarlar ise (Emre Uslu, Mehmet Baransu vb.), savcılığın bu girişimine tamamen destek çıktıkları gibi, daha ideolojik gerekçeler ileri sürdüler: Açılan davalarla Ergenekon’un bütün karargâhlarına girilmiş, darbeciler yakalanıp içeri tıkılmış, Ergenekon’a destek veren medyaya diz çöktürülmüş, ama o eski yapıdan bir tek MİT’e dokunulmamıştı. Ergenekon ise MİT’te ayakta duruyordu! Orada da çökertilmeliydi! MİT geçmişte çok karanlık işlere katılmıştı! Halen bu faaliyetini sürdürüyordu! Şimdi MİT’i sorgulama ve temizleme zamanı gelmişti!

CNNTürk’te katıldığım bir programda, hukukçu, uzman ve gazeteci Cemaat mensupları ile MİT’e operasyon tartışılmıştı. Üçü de MİT’in sorgulanmasının çok gerekli olduğunu söylüyordu. Dahası, MİT’in geçmişte kirli işlere kalkıştığının bilindiğini vurguluyor, bu temizliğin haklılığı konusunda benden de destek arıyorlardı. Onlara yanıtım yaklaşık şöyle olmuştu: “MİT konusunda bu tür eleştirileri biz yıllardır yapıyoruz, siz ise bu vagona yeni biniyorsunuz. Şimdi amacınız belki de, bugüne kadar istediğiniz gibi içine giremediğiniz MİT’i de kendiniz için kullanır duruma getirmek. Ve iktidar savaşında MİT gibi önemli bir kaleyi de amaçlarınız için ele geçirmek.”

Bu konu üzerine son iki satır söylersek: Oslo görüşmeleri olsun, KCK içindeki MİT'in adamları olsun, hepsi, iktidara saldırmak için bulunan bahanelerdi.

Görüşmeleri Kim Sızdırdı?

Oslo görüşmelerinin kamuoyuna sızdırılması önemli bir siyasi olaydı ve bir politikanın gereğiydi. Henüz daha sonuçları alınmamış gizli görüşmelerin sızdırılmasının Erdoğan'ı çok zor durumda bıraktığı kesin. Çünkü o güne kadar "PKK ile görüştüğümüzü söyleyen şerefsizdir!" anlamında yüksek perdeden adeta yemin billah konuşmalar yapmıştı, 2010 Eylülü Anayasa Referandumu'na evet denmesi için düzenlediği mitinglerde. Ses kaydı ise ilk kez Kürtlerin Dicle Haber Ajansı'nın internet sitesinde yayınlandı.[60] Bu görüşme tutanaklarının kim tarafından neden yayınlandığı, geniş tartışma ve karşılıklı suçlama konusu oldu. Çünkü Başbakan tam anlamıyla yalancı çıkartılıyor ve iktidarın PKK terör örgütüyle gizli kapaklı pazarlıklar yaptığı ortaya konuyordu. Acaba Erdoğan ve iktidarı, Kürtlerle pazarlıkta neler vermeyi vaat ediyordu? Özerklik mi? Ayrı bir devlet mi? Federasyon mu? Tutanakları kimler sızdırmış olabilirdi?

Tabii önce olayın iki tarafına bakmak gerekir. Hükümet sızdırmış olamaz, çünkü tamamen aleyhine bir durum. Kürtler mi sızdırdı? Bu konuda hem lehlerinde hem aleyhlerinde durumlar var. Evet, sızdırma yoluyla görüşmeleri yasallaştırmak istemiş olabilirler. Daha ne kadar Oslo'da kapalı kapılar ardında görüşülecekti? Üstelik KCK operasyonu yapan Erdoğan, kendilerine karşı ikili oynuyor, hem barış süreci diyor hem de binlerce siyasi aktif Kürt'ü tutukluyordu. PKK ise bu görüşmelerden bir an önce sonuç almak istiyordu. Zaten özerklik inşası için pek de RTE'nin onayına ihtiyaçları yoktu. Bugüne kadar olduğu gibi, sahada mücadele ederek istedikleri hedeflere varmışlardı ve yönetimde oldukları Kürt bölgelerinde özerk yapılar inşa edebilirlerdi.

Bu nedenle, görüşmeleri sızdırarak, RTE’yi bir anlamda zora koşmak, açık güreşe davet etmek istemiş olabilirlerdi.

Ancak başka bir bakışla da, sızdırmanın Kürtler tarafından yapılmadığına ilişkin şu gerekçeler ileri sürülebilir: Evet, KCK tutuklamalarıyla bize darbe vuruyor, barış süreci yavaş işliyor, ama yine de RTE ile görüşmelerde ileri adımlar elde edilmişti, MİT’in Oslo’da vaat ettikleri güzel bir yol haritası olarak görünüyor. Ayrıca İmralı’da Öcalan’ın durumunu iyileştirmenin, hatta onu oradan kurtarmanın yolu da, iktidarla diyaloğu sürdürmekten geçiyor. Bu nedenle Oslo görüşmelerinin sızdırılması, AKP ile başlatılan bütün süreci kesintiye uğratabilirdi...

İktidar, bu sızdırmadan dolayı Kürtleri suçladı... Kürtler ise “bu tutanakları internet sitemize biz koymadık, birileri virüs yoluyla bu tutanakları sitemize koydu”, açıklamasını yaptı; tutanaklar, yayınlanmasından kısa bir süre sonra internet sitesinden acele kaldırıldı. Ama tutanaklar her yere yayılmıştı. Acaba Kürtler, Oslo’da gizli görüşmeler yaptıklarını açıklayarak, Erdoğan’a gözdağı mı veriyorlardı? Görüşmelere aleniyet-resmiyet mi kazandırmak istiyorlardı?

Aslında görüşmelerde bir üçüncü taraf, üçüncü bir göz de vardı. Ev sahibi ülke ve görüşmeleri izleyen büyük devletlerin gözleri... Öteden beri Kürt çözümü dayatmasında olan bu çevrelerin, görüşmeleri sızdırarak ne kazanç elde ettikleri tartışma konusudur. Tek olasılık, Erdoğan’ı zor durumda bırakmak olabilir. Ancak 2011’de Erdoğan ile ABD-Batı arasındaki mesafe, hiç de 2013-1014 yıllarında olduğu kadar açık değildi. Bu nedenle onların sızdırma olasılığı en az olanıdır, denebilir mi?

17 Aralık 2013’te başlayan ve 2014’e damgasını vuran büyük yolsuzluk ve rüşvet açıklamasından sonra başlayan meydan savaşı sürecinde ise iktidar medyası, bu olasılığı parlatacaktı: “Oslo görüşmeleri yabancı bir servisin ajanlarınca Cemaat’e servis edildi.”[61] Çünkü RTE iktidarının dış düşman yaratma zamanına girilmişti!

Oslo görüşmelerini sızdıracak dördüncü taraf da Cemaat'tir. Zaten bir kısım gözler de Cemaatçilere çevrilidir. Çünkü onlar, bilgisayarlara dışarıdan virüs yoluyla belge, haber, bilgi yerleştirmekte usta olduklarını, özellikle Odatv Davası'nda çok iyi göstermişlerdi. 2011'de gerçekleşen sızdırma olayı, 2014'te bile güncelliğini koruyacak ve olay, tarafların birbirlerini açmaza düşürmek için sürekli kullanılan bir silaha dönüşecekti. Oslo'daki görüşmelere Kürt tarafı olarak katılan katılan Zübeyir Aydar ise, Oslo'daki gizliliğe uyduklarını söyleyecek[62] "Sızdıranlar Kürt sorununun diyalog yoluyla çözümünden yana olmayan kişilerdir" diyecek ve Cemaat'i işaret edecekti: "Cemaat birçok kurumu ele geçirdi ama MİT'i ele geçiremedi. MİT'i kendine göre dizayn edebilmesi için bazılarının suçlu gösterilmesi gerekirdi ve Özel Yetkili Savcılar aracılığıyla onları içeri almak istedi."

Kürtler, "çözüm sürecindeki ortakları" olan Erdoğan'dan yanadırlar, neredeyse tüm politikalarında! (Gezi direnişine bile, "Eyvah Erdoğan ya yıkılıp giderse..." endişesiyle karşı çıkmışlardı!) Cemaat ile Kürtler ise bu sızdırmada durmadan karşı karşıya geldiler. PKK yöneticilerinden Murat Karayılan'ın kendisiyle görüşen bir grup gazeteciye, 2013 İlkbaharı'nda "sızdıran Cemaattir" demesi üzerine Cemaat'in Samanyolu Haber televizyonu hemen yanıt verecek, "Dinleme belgeleri üç saat sitelerinde kaldı, Kürt haber ajansları ve siteleri de fırsat bilip bu haberi alıp yaydılar, böyle bir 'kolektif hata'yı nasıl izah edecekler?" diye soracaktı. Fethullah Gülen'in internet sitesinde[63] yayınlanan açıklamada da, Karayılan'ın iddiası reddedilecek, "Örgütün Avrupa'daki üst düzey sorumluları devlet yetkililerinin görüşmeleri tıkadığını ileri sürerek sızıntının gerekçesini dolaylı bir dille anlatmıştı. İmralı görüşmelerini *Milliyet*'e sızdırma işinin de BDP'li bazı yöneticiler ve DİHA muhabiri tarafından yapıldığını bizzat BDP yönetimi itiraf etmişti" denecekti.

İktidarın başı Erdoğan da NTV'de "Bizim yaptığımız araştırmalardan PKK tarafından sızdırıldığı çıkıyor" dedi (26 Eylül 2012). Genel

manzara, gelişme ve açıklamalar süreç içinde göz önüne bulundurulduğunda, belgelerin büyük bir ağırlıkla PKK tarafından sızdırılmış olduğu kanaati oluşuyor. Ama benzer fotoğraftan, Cemaat sızdırdı görüşü de çıkartılabilir.

Cemaat, Kürt Meselesinin Çözümüne Karşı mı?

Cemaat'in çözüm sürecinde Erdoğan ve hükümetine karşı tavır aldığı tartışmasız bir gerçektir. Zaten iktidar ve adamları da Cemaat'i Kürt meselesinin çözümünü sabote etmekle suçlamaktadır. F. Gülen örneğin, Kürt meselesinin çözümünün kendilerine bırakılmasını önermiştir. Önerileri, Cemaat'in etkin ve yetkin adamları ile işadamlarının Kürt bölgesine gönderilmesini ve uzun vadeli bir çalışma yapılmasını kapsamaktadır. Cemaat'in, çözümü, İslam dini temelinde birliktelikte aradığı açıktır. Hem müslümanlığı hem de mali-parasal güçlerini kullanarak, belki de PKK ayrılıkçılığını minimize edebileceklerini düşünüyorlar.

Nitekim Cemaat'in bölgede bu yönde güçlü çalışmaları da bulunuyor. Okulları, dershaneleri, dernekleri büyük bir faaliyet içindedir. İsteklerine "masum" açıdan bakarsak, devletin/iktidarın kendilerine büyük bir destek vermesi durumunda, Kürtlerin özerkliğe yönelik çalışmalarını zorlaştırmak ve onları bu zeminden uzaklaştırmak amacı güttükleri söylenebilir. Öyle ki, PKK ve BDP'nin, Cemaat'in bu çalışmalarından rahatsız oldukları ve hedef aldıkları da biliniyor. Cemil Bayık, Yüksekova Haber Sitesi'nde yayınlanan demecinde, (4 Aralık 2013) Gülen Hareketi'nin çözüm sürecine karşı olduğunu belirterek, "Gülen, PKK'nın kökününü kazınması gerektiğini söyledi" diyordu.

Fakat hükümetin, Cemaat'in "bana destek ver, meseleyi çözeyim" isteğini masum bulmadığı görülüyor. Cemaat'in bu kez bu yolla Kürtler arasında büyük bir taban bulabileceği, yayılacağı ve AKP iktidarına karşı siyasi bir güç oluşturacağı endişesi taşınıyor olsa gerek. Bu

nedenle iktidar Cemaat'in “bırakın biz çözelim” önerisine sıcak bakmamıştır.

Cemaat'in Kürt meselesinin çözümüne karşı olmasının bir nedeni de, Kürt ulusalcılığını sürdürenlerin Marksist kökenden gelmesi, solcu ve aynı zamanda laikliğe önem vermesi olarak görülebilir. Kürt Siyasi Hareketi'nin, PKK ve BDP liderlerinin laik tutumları biliniyor. Siyasette kadınlara büyük bir alan ve yol açtılar. Eşbaşkanlık kurumunu oluşturdular. Başları açık. Cemaat'in “İslamileştirme” politikasına karşın, laik veya seküler bir toplumdan yanalar. Abdullah Öcalan, Kürt Bölgesi için daha çok sosyalist düşünceden kaynaklanan önerilerde bulunuyor. Kürt Siyasi Hareketi'nin de bundan etkilendiğini biliyoruz. Cemaat'in din eksenli hareketi Kürtlerin bakışıyla, ideolojisiyle çelişiyor. Dolayısıyla aralarında böyle bir derin uzlaşmazlık var. Kürt Bölgesi'nde büyük bir İslamlaştırma operasyonuyla, Kürt Hareketini gerileteceklerini düşünüyor olabilirler.

Ama her durumda, Cemaat'in Kürt meselesinde bile kendi siyasi çözümlerini ortaya koyması, aslında tamamen din temelli yayılmacı siyasi bir karaktere sahip olduğunun da göstergesi kabul edilmelidir.

Cemaat'in, KCK Operasyonu ve MİT üzerinden iktidara saldırmasının, iktidarın çözüm sürecinde siyasi manevra alanını daralttığı yorumları da sık yapılıyor. Tabii, ilginç fikirler ileri sürerek görevi ortalığı karıştırmak olan, kıymetleri kendinden menkul bazı “gazeteci-yorumcu”lar ise, TSK'ya karşı yapılan operasyonlardan sonra, yenilen bazı “bürokratlar”ın, Cemaat içine sızarak Kürt çözümünü sabote etmeye çalıştığı gibi zırvalıklar da ileri sürüyor.

Ama Kürtlere yönelik KCK operasyonlarının Erdoğan'ın bilgisi ve desteği altında yapıldığı da açıktır ve Erdoğan'ın demeçleri ortadadır. Kürt Hareketi ise, bunu görmeye yanaşmıyor, operasyonlardan daha çok Cemaat'i sorumlu tutuyor, “Cemaat yönlendirmesi” görüşünü savunuyor. Kürt liderler, iktidar-Cemaat çatışmasında resmen hükümetten yana tavır koydular ve Cemaat'e cephe aldılar. Öcalan'ın

İmralı'da yaptığı açıklamalarda bu çok net olarak gözükmektedir.[64] İmralı tutanaklarında Öcalan 7 Şubat 2012 MİT krizinde doğrudan Cemaat'e karşı, hükümetin ve MİT'in yanında yer alıyor. Bu yaklaşımlarında, Öcalan'ın Erdoğan'la çözüm müttefiki olmasının etkili olduğunun altını çizmeliyiz.

Cemaat'in çözüm sürecine karşı olduğu iddialarına son bir yanıt, Cemaat'in resmi sözcüsü durumunda gözüken Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın Başkan Yardımcısı Cemal Uşşak'ın *Zaman* gazetesinde yayımlanan açıklamasında görülebilir. Şöyle diyor:

...Çözümden kastedilen PKK ile müzakerelerdir diyorsa buna dair, birtakım rezervlerin olması da doğaldır... Hocaefendi Kürt sorununun çözümünde Kürt kardeşlerimizin diline ve kimliğine dair ne söylüyor ona bakılmalı. Bu ülkede Kürtlerin kendi anadilleriyle eğitim yapabilmesini doğru buluyor ve destekliyor.... Kürtlerin özerklik ya da yerinden yönetim dahil, tüm görüşlerini ifade edebilmelerini savunurum. Fikir özgürlüğünün bir gereği olarak bunu diyebilmeliler. Ama bu talebin gerçekleşmesi mümkün değil. Bu olursa, Türkiye'deki Kürtlerin en temel insani ve İslami haklarının bloke edilebileceği endişesini taşıyorum. Türkiye'de Kürt sorununun çözümü toprağa ilişkin bölgesel çözümlerden geçmiyor. Öyle şeyler yapılmalı ki, Edirne, Diyarbakır, İstanbul ve Manisa'daki Kürtler için de çözüm olsun. Söz konusu talepler bölge dışındaki Kürtleri sıkıntıya sokabilir. Ama yarın öbür gün İngiltere ve İspanya'da olduğu gibi yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, tehdit olarak algılanmayacaksa o zaman ifade edilebilir. Dile getirme hakları var ama Türklerin de Kürtlerin de hayrına olacağını düşünmüyorum..."[65]

Bu açıklamada, Kürtlerin "İslami haklarının bloke edileceği" kuşkusu dile getirilerek, Kürt Hareketi'nin siyasi niteliğinin hedef alındığı görülüyor.

Cemaat'in bir başka yazarı da, konuya daha önce ayrıntılı bir yaklaşımda bulunmuş[66] ve şöyle yazmıştı:

KCK-PKK-BDP çizgisiyle temsil edilen siyasi Kürt-çülük hareketinin güven vermeyen tavır, hedef ve üslupları, tam bir endişe kaynağı... Yıllardır, terör, şiddet ve baskı ile ulaşamadıkları hedeflere, çözüm sürecinde ‘barış’ lafını öne çıkartarak, ‘artık siyasi mücadele dönemi” diyerek, farklı bir yolu deneyerek ulaşmak istiyorlar... Demokratikleşme derken, vali ve kaymakamların kaldırılmasını telaffuza kadar varan, bugünün gerçekleriyle asla bağdaşmayan, Türkiye’yi, federal bir yapıya doğru zorlamaya çalışan, ülkenin yüzde 85’ini oluşturan Türk çoğunluğun hassasiyetlerine balta sallayan bir tavır...

Yazar, Kürtleri dış güçlerle bağlantılı görerek, şöyle tavır alıyordu: “Türk milleti, Anayasa’dan silinmeyecektir. Ancak herkesi Türk olarak tanımlama devri, vesayet zihniyeti bitecektir... AK Parti, Türkiye’yi federasyona götürecek, ardından da bölünmesine neden olacak bir tavizi asla vermez, vermeyecektir.”

Cemaat, Kürt meselesinde ülkenin bütünlüğünden yana ve Türk kimliğini savunur bir görüntü vermektedir.

Yoksul Bölgede İslami Faaliyet

Cemaat’in, ayrıca Irak Kürdistanı’nda da yaygın eğitim faaliyetlerinde bulunduğunu anımsayalım. Medyada yer alan verilere göre Irak Kürdistanı’nda 18 Gülen Cemaati okulu var ve buralarda aynı zamanda Kürtçe öğretim yapılıyor.[67] Türkiye Kürtleri ve Irak Kürtleri İslamcı örgütlerin aktivitelerine sahne oluyor. İslamcılık faaliyeti için bölgenin geri kalmışlığı, aynı zamanda eğitim düzeyinin çok düşük olması ile yoksulluğun yaygınlığı, bu faaliyetlere büyük bir zemin yaratıyor. Doğu Anadolu ve Güneydoğu Anadolu’da Türkiye’nin en yoksul 20 ili bulunuyor. Yoksulluk ve işsizlik yine ülke ortalamalarının çok üzerinde. Marmara Bölgesi’nde 23 yaş üstü nüfus arasında okuma

yazma bilmeyenlerin oranı 2009 rakamlarına göre göre yüzde 7,02 iken, bu oran Güneydoğu Anadolu'da yüzde 34,08'dir.

Kadınların durumu zaten açık seçik. Feodal, ataerkil ilişkilerin yoğunluğu, bölgede yaşayan Kürt nüfus üzerinde Müslümanlık zemininde siyaset yapılmasına büyük fırsat sağlıyor. Öyle ki örneğin Hizbullah, PKK'ya kafa tutacak şekilde örgütlenebiliyor. Sözde laik Kürt siyasal hareketi de, Hizbullah, AKP ve Cemaat ile yine Müslümanlık zemininde rekabete girişiyor. Örneğin 2014'de BDP'lilerin de Kutlu Doğum Haftası'nı keşfettikleri ve kutlamalar düzenledikleri görülüyor... Dolasıyısıyla, Kürt bölgesinden demokratik bir gelişme, hareket beklemek en son düşünülecek bir iş...

Öte yandan, Erdoğan iktidarı ile Cemaat arasında, Kürt meselesinin çözümüne ilişkin görüş ayrılıklarının neler olduğu aslında hiç de net değil. Cemaat'in yukarıdaki görüşlerini, Erdoğan iktidarının da, resmen dile getirmese bile, açılım politikalarıyla savunduğu söylenebilir. Belki bir fark olarak, Erdoğan'ın, örneğin özerkliğe gidebilecek bir çözümün yolunu açtığı ileri sürülebilir. Özellikle Büyükşehir yasasıyla, Kürtlere bu konuda geniş bir alan açtığı, yorumlar arasındadır.

Bütün bu değerlendirmeler ışığında şu söylenebilir: Cemaat'in Kürt meselesini, iktidara karşı bir siyasi mücadele alanı-aracı olarak kullandığı görüşü, ağırlık kazanmaktadır. Kürt meselesine ilişkin politikalarda, Türkiye'de iktidara yönelik nüfuz artırma çabası ön plandadır.

Cemaat, Çözümde ABD Politikalarıyla Çelişmiyor mu?

Evet kafalardaki bu soruya da yanıt vermeli. ABD, Ortadoğu'da 1991 Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra 36. Paralel'in kuzeyini, Saddam uçaklarına, askerlerine yasak bölge ilan ettirmişti. Kuzey bölgede ağırlıklı olarak Kürtler yaşıyordı. Böylece Kürt silahlı hareketi bu bölgede hızla gelişme fırsatı buldu ve Batı ülkeleri genellikle Kürt hareketine destek verdiler. Barzani-Talabani hareketi, Kuzey Irak'ta

resmi Kürt Bölgesi'ni, adı konmamış bir Kürt devletini bu sayede geliştirdi, PKK bu bölgeyi Türkiye'ye saldırının üssü olarak inşa etti.

Şüphesiz ABD, PKK'yı "terörist örgüt" olarak kabul ediyor ama PKK fiiliyatta ne ABD ne de Avrupa ülkelerinde terörist örgüt muamelesi görüyor. Olay, Türkiye'nin "Kürt Sorunu"nun bir parçası, bileşeni olarak görülmekte.

Gelelim sorumuza... ABD, AKP'nin "Çözüm Süreci"nin müttefiki durumundayken, yine ABD'nin himayesindeki Cemaat'in bu sürece destek olmayan politikasını nasıl açıklamalıyız? Tabii bunu sorarken, ABD'nin PKK konusunda bir yandan AKP hükümetiyle işbirliği yaptığını, istihbarat bilgileri verdiğini de unutmayalım. Wikileaks belgelerine de yansıyan, "istihbarat savaşları" konusunda ABD-Türkiye ilişkilerini neredeyse bütün açıklığıyla yazan *Der Spiegel* dergisi, bu konuda net bilgi veriyor. Buna göre, ABD hem Ortadoğu'yu hem de Rusya ve Ukrayna'yı dinlemek için Türkiye'yle anlaşma yapıyor, dinleme istasyonları kuruyor, buna karşılık da Ankara'ya PKK faaliyetleri hakkında gelişmiş özel bilgisayar yazılımlarıyla elde ettiği bilgileri, koordinatları veriyor. Türkiye de bu bilgiler üzerine operasyon yapıyor.[68] Ama aynı ABD'nin özel yetkili kişileri, arada sırada, Kandil ve çevresinde PKK ile temaslarda bulunduğu haberleri de medyaya yansıyordu... AKP olsun Cemaat olsun... ABD gibi büyük güçlerle giriştikleri işbirliği ve ittifakları "mutlak" tek taraflı olarak görmek yanlış olur. Bu ittifaklara "efendi-köle" ilişkisi gibi bakmak, AKP ve Cemaat'i tamamen "uşak" olarak görmek, yaygın ama kaba bir siyasal bakıştır. Ne AKP ne Cemaat, ABD'nin doğrudan kurduğu, çalıştırdığı, kendine bağlı kuruluşlar. Bunlar, ABD'nin küresel politikası çerçevesinde tutum alırken, kendilerine özgü politik özgürlük alanlarına da sahipler. ABD, genel çıkarlarına çok aykırı kalmadığı sürece, bu politik oyun alanına göz yumar, yummak zorundadır. Ayrıca burada Cemaat'in, hükümetin çözüm sürecini tersine çevirecek bir politik gücü ve yaptırımı da bulunmuyor. Söz konusu olan, nüfuz sahası kazanmak,

genişletmek... Dolayısıyla, Kürt politikasında Cemaat'in farklı bakışı, ABD'nin Kürt politikasına zarar verici nitelikte değil.

Çok daha önemli bir nokta, ABD-AKP arasında özellikle Suriye, Irak, Mısır, İsrail ve Ortadoğu politikalarında ortaya çıkan önemli anlaşmazlıkları dikkate alırsak, Cemaat'in AKP'yi zayıflatma politikaları ABD'nin işine bile yarayabilir. Başka bir nokta ise, AKP-ABD politikaları arasındaki farklılıklar... Sık sık karşılaştığımız üzere RTE'nin ABD'den bağımsız tavırları, Cemaat ile kıyasanamayacak kadar çok ve başka bir kategorinin konusu.

MİT konusunu, yeri gelmişken 13 Şubat 2012'da yazımla şimdilik sonuçlandıralım. Şöyle yazdım:

35 Aslında büyük kopuşu çok daha önceleyen bir yazım, 6 Haziran 2010'da "Neden Şaşırıyorsunuz?" başlığıyla yayımlandı. O sırada F. Gülen, RTE'nin Gazze Çıkarması'na karşı çıkıyor ve "otoriteye boyun eğeceksin" diyordu. Yazımda bunu "AKP ile Gülen giderek yol ayrımına gelecektir. Kaderleri farklıdır ve herkes kendi kaderini kendi çizmektedir!" sonuç cümlesiyle değerlendiriyordum... Olaylar tamamen öyle gelişecekti! Bu kitabın içine bu konuyu almadım, ama belki de Cemaat ile Erdoğan arasında ilk büyük anlaşmazlık olarak görülmesi çok doğrudur. Erdoğan'ın Marmara ile Gazze Çıkarması ve Gazze'ye gideceğini açıklaması, ABD ile Erdoğan ve hükümeti arasında da ciddi bir anlaşmazlık konusuydu ve ABD'nin, 2005'ten sonra belki de Gazze ve "One Minute" olayıyla RTE ile özünde bağlarını koparttığı söylenebilir. Şike, MİT ve arkasından yolsuzluk soruşturmaları da bu tarihlerden sonra birbiri ardına sökün etti.

36 İlginç bir rastlantı (!), F. Gülen'in tam o tarihte önemli bir söyleşisi yayına kondu. Sözleri RTE iktidarını neden aşması gerektiğinin nedenleri gibi... Şöyle diyordu özetle: "Menfaat üzerine dünyalarını kurduklarından dolayı, başkalarını karalamak suretiyle, onlara alan tanımamak suretiyle, bütün alanları kendi hesaplarına işgal etmek gibi bir mülahazadan kaynaklanır. Her yeri biz tutalım diye düşünürler. Bazı siyasilerde olduğu gibi, 'bunlar madem bir güç haline geliyor en iyisi bunları batırmak ve bunlara alan bırakmamak lazım. Alan bütünüyle bizim elimizde olursa, kimse bize soru soramaz. Ama alanın içinde başkaları olursa sorgulamak meselesi de beraberinde gelir' gibi düşünürler. Bu insanların esenlik vaat etmeleri mümkün değildir." F. Gülen, bu siyasilerin şöyle düşündüklerini söylüyor: "İyisi mi bütün muhalifler yok olsun, Allahım bütün muhaliflerimizi yok eyle, bizi muhalifsiz bırak da, ayıplarımızı mayıplarımızı yakın takibe alan insanlar bulunmasın..." www.kure.tv/webtv/803-haber/hocaefendi-onemli-aciklamalar-yapti/10680-Bolum/111624/&embeddedplayer=v1

Bknz. "Evet bu bir sivil darbe girişimi", Orhan Bursalı, *Cumhuriyet*, 14 Şubat 2012. Yorumum şöyleydi: Gülen bu vaazında açıkça, Erdoğan iktidarıyla çatışmasının nedenlerini anlatıyor, gibi... Bu vaazın anahtar sözcükleri ve açılımları şöyle: İktidar, cemaate (fazla) alan (yetki-faaliyet, devlet ve hükümette) tanımıyor. Her yeri Erdoğan ve arkadaşları tutmak istiyor... Bu siyasiler, "Cemaat güç

haline geliyor, onları batırmak, onlara alan bırakmamak lazım; eğer bütün alanları biz kontrol edersek, kimse de bizden hesap soramaz, bizi sorgulayamaz” diye düşünüyorlar. Bunun için de bütün muhaliflerin yok olmasını istiyorlar... Gülen, kendilerini iktidarda, dürüstlük, fazilet denetçisi; yanlış yola sapmayı, hortumlamaları engelleyici güç olarak tarif ediyor. Biz olmazsak, bunların hepsi yoldan çıkar ve sapar, düşüncesinde.

37 Hakan Fidan üzerine spekülasyonların derli toplu bir haberine BBC’den de ulaşılabilir: www.bbc.co.uk/turkce/haberler/2013/10/131024_hakanfidan_emrecaliskan

38 Orhan Bursalı, *Ulus Yıkıcılığı Zamanı*, “Davutoğlu ile derin polemik” bölümü. Cumhuriyet Kitapları.

39 *Cumhuriyet*, 16 Şubat 2012 tarihli “MİT: Arkada ABD mi? Cemaat, Ergenekonluk! Otoriterlik Yakınması!” yazımda şu saptamalar vardı: “Cemaat ile ABD’nin ortak bir kaygısı var: Erdoğan otoriter, ülkeyi otoriter bir rejime kaydırabilir. Örneğin Cemaat’in medyada başlıca tartışmacısı Faruk Mercan, ortak bir tv programında ‘***Erdoğan’ın otoriterliğini tartışalım***’ dedi. Bu tavır alış, Cemaat ile Erdoğan arasındaki temel çatışmanın göstergesiydi. Cemaat’in, eğer olaylar sertleşirse, Erdoğan’ı faşistlikle suçlaması da beklenebilir!
(*The Taraf*’ı izleyin, Liberaller+The Cemaat+ABD ortaklığının adı) Bu şikâyet, Erdoğan’ın Cemaat’e, istediği bütün koltukları, olanakları, iktidar ve yönetimden daha büyük bir pay vermemesinden kaynaklanıyor. Zaten Pensilvanya’ya giden ‘bir bakan’ın Gülen ile tartışmasının temel konusu da buydu.
Aslında Erdoğan’ın otoriter kişiliğinden ABD de yakınıyor. Bazı sözcüleri, bunu dile getirdiler. ABD’nin Erdoğan’ın kişiliğinden şikâyetinin nedeni olarak şunu kabul edebiliriz: Ortadoğu’da kendine özgü bir politika alanı yaratmaya kalkışmak... Kısa sonuç: Cemaat ve ABD, Erdoğan’ın otoriter iktidarını ve gücünü sınırlamak konusunda, ortak düşünce içinde! Erdoğan daha ‘demokratik’ olmalı, yani Cemaat’e iktidarda daha büyük söz sahibi olmasına fırsat vermeli.
MİT-Hakan Fidan üzerinden sürdürülen iktidar-darbe-operasyonunun ardında, Erdoğan’ın iktidarını ve otoriterliğini sınırlandırma ve ABD’nin daha çok boyunduruğu niyeti var...”

40 Ruşen Çakır’a demeç, *Vatan* gazetesi, 10 Şubat 2012.

41 Murat Aksoy’a verilen röportaj, *Yeni Şafak*, 12 Şubat 2012.

42 Fadime Özkan’la söyleşi, *Star* gazetesi, 13 Şubat 2012.

43 Cengiz Çandar, *Radikal*, 11 Şubat 2012.

44 Cengiz Çandar, *Radikal*, “Yana ve Karşı Olunması Gereken Nedir”, 14 Şubat ve izleyen günlerdeki yorumları, 2012. “Gazetelerin birinci sayfalarında, köşelerde ve sosyal medya ortamında ‘Cemaat’ olarak bilinen isimler, MİT’e yasal düzenlemelere karşı tavır almış durumdalar ve dağıtılmakta olan ‘polis-yargı ekseni’ni hararetle destekliyorlar. Bu gelişmelerde ‘Cemaat’in yeri yoksa, niçin bu kadar ‘net’ tavır alıyor; saflarının nerede olduğuna dair niçin ‘parmak izi’ bırakıyorlar acaba? Takınılan tavrın ‘Cemaat’ imajını bozduğunu fark etmiyorlar mı? Üzerinde en hassas oldukları Ergenekon konusunun, ‘polis-yargı ekseni’nde uzun süredir yapılan yanlışlardan ötürü, inandırıcılığını ve geçerliliğini kaybetmekte olduğu tehlikesinin farkında değiller mi... Bakış açımızı yalanlamak istercesine ortaya konulan bu ‘çaba’ neyin nesi?” Sonraki bir yazısında da, Cemaat’in adamlarının bir ‘fikir yanlışlığı’ içine düştükleri yorumunu yapacak, onları bu yanlışlıktan vazgeçirmeye ‘doğru fikre’ çekme çabasına girişecektir!

45 O sıralarda katıldığım televizyon programlarında, Cemaatçi kontenjanından çağrılan kimseler, MİT'e karşı benimle ittifak arayışı içinde oldular ve MİT'in kirli geçmişinin bizlerce de tasvip edilmeyeceğini dile getirdiler. MİT'e yönelik biz solcu ve demokratların eleştirileri ile Cemaatçilerin eleştirilerinin çok farklı amaçlarla donatıldığını biliyoruz.
46 Ali Bayramoğlu, *Yeni Şafak*, 14 Şubat 2012 ve sonraki yazıları..
47 Ali Bayramoğlu, http://yenisafak.com.tr/Yazarlar/?i=31090&y=AliBayramoglu
48 Yasin Doğan adıyla, *Yeni Şafak*, 15 Şubat 2012.
49 20 Şubat 2012 tarihli "Okşayarak Temizleme" başlıklı yazımda, Cemaat'in medya yüzlerinden Hüseyin Gülerce'ye verilen bu sakinleştirme görevine işaret ediyor ama ekliyordum: "Bir halt yediler, bundan da İsrail'i sorumlu tutu-yorlar!.. Demiştim ki, Cemaat iktidar siyaseti yaparak yükseldi, düşüşü de bu siyasetle olacak... O günler çabuk geldi!"
Hemen ertesi günkü, 21 Şubat tarihli "Bu mossadçılar kim" yazımdan:
"Cemaat 'partiyi' kaybedince, güttükleri güvenlik ve savcılık güçleri de 'meydan savaşı'nda büyük kayıplar verince... Kendileri de muharebenin komutanları olarak cascavlak kalınca da... 'yahu ortalığı kim karıştırıyor... olsa olsa, savcılığın, polisin, MİT'in içine sızan MOSSAD ajanlarıdır, MOSSAD'ın hazırladığı dosyalarla harekete geçildi, amaç Türkiye'yi karıştırmak ve zora sokmaktır...' falan filan... Nasıl beğendiniz mi?
Birden, Erdoğan'ın 'görev başında' yakaladığı ve 'suçüstü' yaptığı adamlarını, MOSSAD ajanı diye 'ilahlara kurban' ediyorlar... Eh yani, 'komutanlar'ı 'biz yaptık' demeyeceklerine göre..."
Cemaat'te de aslında bir geri çekilme-hasar tespiti yapma aşaması görülür. Örneğin "Gülen Hareketi" tanımlaması siyasi bir hareketi tanımladığı için bunu terk ederler ve "Hizmet Camiası", "Gülen Gönüllüler Camiası" tanımlamalarını ön plana çıkartırlar. ("Bir Ara Sonuç", *Cumhuriyet*, 23 Şubat 2012).
50 Taha Özmen, 18 Şubat 2012, www.setav.org/public/HaberDetay.aspx?Dil=tr&hid=108677&q=27-nisan-dan-7-subat-a-siyasete-mudahale ve *Sabah*, 18 Şubat 2012.
51 Hatem Ete; "Vesayet, Siyaset, Cemaat", *Sabah*, 18 Şubat 2012 ve www.setav.org/public/HaberDetay.aspx?Dil=tr&hid=108604&q=vesayet-siyaset-cemaat
52 Hasan Bülent Kahraman, *Sabah*, "Fidan Değil Başbakan", 10 Şubat 2012 ve "Darbe Girişiminin Devlet Krizi Olarak Anatomisi", 13 Şubat 2012. Şu bilgiyi verelim: Bu akademisyen, Cumhurbaşkanlığı "kontenjanından" Kadir Has Üniversitesi Rektör Yardımcılığı'na atanmıştı ve içeriden pek çok akademisyen de üniversiteye katkısını eleştiri konusu yapıyordu.
53 PKK liderlerinden Mustafa Karasu'nun yaptığı açıklamalar; www.aksam.com.tr/siyaset/pkk-ilk-kez-acikladiosloda-neler-oldu/haber-199057; 31 Ocak 2014 erişimi.
54 PKK'yı da içine alan çatı örgüt. "PKK terör örgütünün kongre organı olarak kabul ettiği KONGRA GEL, 17 Mayıs 2005 tarihinde Ortadoğu ve Avrupa'dan katılan 213 örgüt mensubunun/müzahirinin katılımı ile kabul edilen "KCK sözleşmesi" ile kurulan PKK terör örgütünün çatı yapılanmasıdır. Sözleşmede KCK, demokratik toplumcu konfederal bir yapı olarak tanımlanmıştı." (Wikipedia)
55 Operasyonların kapsamı ve dökümü için ayrıntılı bilgi: http://www.yuksekovahaber.com/haber/kck-operasyonlarinin-basladigi-gun-98888.htm (8 Şubat 2014

erişimi) Operasyonlarda aynı zamanda Kürt medyasında çalışan gazeteciler ve bazı Türk akademisyenler de gözaltına alınmışlardı.
56 “Son KCK operasyonları... Kimse bizden bunun da durmasını beklemesin... KCK’nın nereye vardığını bilmeden ve bu işin içerisinde kimlerin ne tür rol üstlendiğini bilmeden yaptığınız açıklamalar... nerede olursa olsun teröre destektir, teröre hizmettir. Bu kadar açık konuşuyorum. Çünkü biz, devletin içinde devlete paralel bir devlet anlayışına müsaade edemeyiz. Türkiye’de tek devlet vardır, o da Türkiye Cumhuriyeti Devleti’dir. İkinci bir devlet olamaz. Bu ifadelerim sebebiyle beni ‘devletçi, milliyetçi’ diye ifade edenler varsa, bu ifadeleri kullanmak devletçilikse, milliyetçilikse evet, devletçiyim, milliyetçiyim. Çünkü biz bu gerçekleri ortaya koymaya mecburuz.” http://www.hurriyet.com.tr/gundem/19189502.asp
57 MİT’e soruşturma olayının patlak verdiği sırada, Başbakan Yardımcısı (daha sonra Adalet Bakanı) Bekir Bozdağ, 12 Şubat 2012’de Kanal7’nin Başkent Kulisi programında şöyle diyecekti: “Bu soruşturma KCK kapsamında ve belki de PKK’nın içerisinde pek çok istihbarat görevlisinin deşifre olması sonucunu maalesef doğurdu... Milli İstihbarat’ın terör örgütü içine sızmalarına baktığınızda, sızmanın suç işlemeden yapılmasının imkânı yok. Oraya girdiğiniz zaman, o faaliyetlerin içinde olduğunuz zaman karşıdakilerin güvenini kazanmak için de bazı şeyler yapması gerekir ama burada önemli olan şu, bu yaptığı şeylerin ülkenin aleyhine sonuçlar doğurmaması...”
58 http://www.radikal.com.tr/turkiye/kckdaki_mitciler_sorulacak-1078181 Savcıların ilgilendikleri sorular olarak şunlar gündeme yansıyacaktı: “Oslo Görüşmesi olarak bilinen buluşmadan Başbakan’ın haberi var mı? Örgütün eylemlerinden MİT’in haberi var mı? Varsa bu eylemler, güvenlik güçlerine bildirildi mi? Güvenlik güçlerinin KCK’ya yönelik operasyonlar önceden MİT’in içerisindeki bazı güçler tarafından örgüt mensuplarına bildirildi mi? KCK’nın **Türkiye** Cumhuriyeti tarafından taraf olarak kabul edilmesinde MİT’in rolü var mı? Öcalan ile örgüt arasındaki iletişimde MİT, herhangi bir rol üstlendi mi? KCK’nın devletleşme çabalarında MİT nasıl bir pozisyon üstlendi? KCK’nın kuracağı sözde devlet sınırlarıyla ilgili MİT bir bilgi sahibi mi?”
59 Mesele çok yönlü/boyutlu ve yıllardır süren bir terör olayı olduğunda, bir siyasi iktidarın terör örgütüyle bir çözüm aramak amacıyla gizli görüşmelere girmesi, şüphesiz politik araçlardan biridir ve mutlaka denenmelidir. Dünyada bunun örnekleri çok sayıda vardır. Önemli olan bu görüşmelerden ulus ve Türkiye için olumlu sonuçların çıkartılabilmesidir.
60 Kayıt ve metin için: www.aktifhaber.com/mit-pkk-gorusmesinin-sok-ses-kaydi-557853h.htm Murat Yetkin, “Türk Kışında İç Hesaplaşma”, *Radikal*, 9 Şubat 2012; Nazlı Ilıcak, “Oslo Süreci Fiyasko ile Neticelendi”, *Sabah*, 14 Şubat 2012.
61 *Sabah*, 8 Şubat 2014: “Oslo’daki görüşmenin ses kayıtları, yabancı bir istihbaratçının getirdiği hard diskin içinde paralel yapıya teslim edildi. Bu disk de Diyarbakır’daki BDP’de yapılan aramada bulunmuş gibi yapıldı...” Daha neler neler, tam bir uyduruk casusluk öyküsü imalatı gibi bir haber. Belli ki iktidar, Cemaat’i yabancı casuslarla ilişkide göstermek için zamanın geldiğini düşünmüştü.
62 BBC, 24 Eylül 2012.
63 http://fgulen.com/tr/turk-basininda-fethullah-gulen/fethullah-gulen-hakkinda-haberler/fethullah-gulen-hakkinda-2013-haberleri/35115-oslo-yu-sizdiranlarla-imrali-zabitlarini-servis-edenler-ayni
64 *Milliyet* gazetesinde Namık Durukan’ın yayımladığı ve büyük siyasi olay yaratan İmralı tutanakları (28 Şubat 2013).

65 *Zaman*, 12 Mart 2014.
66 Hüseyin Gülerce, "Endişe ve Kaygılara Cevap", *Zaman*, 10 Mayıs 2013. 17 Aralık 2013 rüşvet ve yolsuzluk operasyonundan sonraki süreçte, Cemaat'in ana güçleri ile Gülerce'nin arası biraz bozulmuş, Gülerce'nin AKP saflarından devşirme olduğu yazılıp çizilmişti. Gülerce'nin yukarıdaki sözleri, Cemaat'in Kürt politikasıyla örtüşüyor. AKP'ye de "bunları bunları yapamazsın" tavsiyesinde bulunuyor biçiminde yorumlanabilir. Aslında F. Gülen'in de buna benzer sözleri çeşitli konuşmalarında dile getirdiği biliniyor.
67 http://rusencakir.com/Gulen-cemaati-19-yildir-Irak-Kurdistanina-hizmet-goturuyor/1930
68 *Der Spiegel*, "Doppeltes Spiel" (İkili Oyun), Sayı 36/2014. Yazıda, İngiliz istihbaratının da bakanlıkları, özellikle İngiliz pasaportu taşıyan Bakan Mehmet Şimşek'i dinlediği posta kutularına girdiği, ülkemizde 13 kişiyi izlemeye aldığı, özellikle Enerji Bakanlığı ve o zamanki Bakan Hilmi Güler ile Çalık vb. gibi şirketleri izlediği konularında bile bilgiler var. Amerikalılar, anında telefon konuşmalarını analiz eden ve bilgi veren gelişmiş sistemlerini devreye sokuyor.

Görev: MİT’e Cemaat Borusu!

TV ve köşe yazılarında geniş bir “Cemaat suskunluğu” vardır. Cemaat’in iktidarın bir parçası olduğu görmezlikten gelinir. Cemaat sanki “iktidarın dışında” bir yerlerdedir. Bunun çeşitli nedenleri var, ama şimdi sırası değil...

Her taşın altında Cemaat arıyorsunuz (ne kadar aptalca söz!) demeleri, Cemaat’in devlet (vali, kaymakam vb) ile hükümetin icrasında (şüphesiz ki çeşitli bakanlıklar, eğitim, polis, YÖK, TÜBİTAK, ÖSYM vb.) ve yargı gibi sözde tarafsız organlardaki belirleyici ve etkileyici konumlarını görmeyi engellemek amacını taşıyor.

Cemaat’in iktidar hamlelerini, iktidarın ikili yapısı arasındaki keskin mücadeleyi ve aralarındaki politika farklılıklarını görmek için, medyalarına bakmak yeter! (...)

Orada her şey net ve açık.

Bu iktidar mücadelesi üzerine bazı merkez medyadaki ulema yazılarına bakıyorum da şaşıyorum. Bugünkü çatışmaya, Kürt sorununa federatif çözüm mü yoksa üniter çözüm mü gibi iki farklı yaklaşımın neden olduğu masalından tutun MİT elemanlarının PKK faaliyetlerine katılarak suç işlediğinin ortaya çıkmasına neden olduğuna kadar...

Her şey var da, ana konu, yani **Cemaat’in, (Gülen’in), Erdoğan’ın başını yemek istemesi** yok!

Erdoğan iktidarını çökerterek, (benzer kişi ve bakanları da kullanarak!) bir Cemaat Hükümeti kurmak istediği yok!

Cemaat ile Erdoğan ve ekibinin, örneğin ABD ve Ortadoğu politikaları da farklı. Ülkede kurmak istedikleri düzen de!

Star ve *Yeni Şafak*, Erdoğan'a yakın. *Bugün* ise Cemaat'e. Konu: "MİT savaşları."

Cemaat insanları bir süredir MİT'i hedeflerine aldı: Onlara göre MİT, Ergenekoncuların, hatta Aydınlıkçıların cirit attığı bir yapı. *Bugün* gazetesinden Nuh Gönültaş, Ergenekon'daki bir numaranın bulunmamış olmasının (vay vay vay... sahi o bulunmamış mıydı?!) suçlusu olarak MİT'i görüyor:

"Askerin içinde, Emniyet'in içinde, Yargı'nın içinde, üniversitede, medyada her yerde varlar, herkese dokunuldu, ama MİT'e hiç dokunulmadı. Niye? MİT'te yoklar mı? MİT'in başına istenilen kişi atanınca tertemiz mi oldu MİT?"

Yine Cemaat'e yakın gazeteci Faruk Mercan ile hukukçu, istihbarat uzmanı, Ankara enstitüsü araştırmacısı gibi unvanlarla tv programlarına katılan Cemaat yanlıları koro halinde MİT'i KCK üzerinden vuruyor ve bu kirli MİT'in değiştirilmesi, "tarafsız yargı"ya müdahale edilmemesi gerektiği üzerine konuşuyorlar.

Cemaat, bizle de MİT'in "kirli geçmişi" üzerinden ittifak arıyor: "Gelin, Kahramanmaraş ve diğer katliamlarda MİT'in rolünü sorgulayalım, yargılayalım, didik didik edelim.."

Onlardan birine dedim ki: *Oooo Bay Cemaat, biz onyıllardır MİT'in katliamlarda rolünü soruyoruz, sizler trene tam da şimdi binmeye kalkışıyorsunuz. Orada borunuzu öttürmek ve Erdoğan'ı vurmak zamanı, sizin için...*

MİT'in Cemaat adamlarının telefonlarını dinlediği de ortaya serildi. Ama bu "**toplu kalkışma**"dan anlıyoruz ki, **MİT Cemaat'i yakın izlemeye** almış. Karşı kampanya, bunun bir nedeni olabilir! *Bugün* gazetesi temsilcisi "*nerede basın özgürlüğü, telefonları dinliyor MİT*" diye bağırıyor ve MİT'e "*dokunan yanar mı*" diyor. Bu sloganı biliyorsunuz, Ahmet Şık, yazdığı kitap nedeniyle Cemaat yargısı tarafından tutuklandığında dile getirmişti.

İkincisi, cemaaatçiler, yukarıda sayıp döktüklerinin hepsine nüfuz ettiler: Ordu! Medya! Sağa sola götürerek ayarttıkları gazeteciler! Yargı!

Üniversite! YÖK! TÜBİTAK!.. Say babam say. Cemaat haklı, yukarıda saydıklarımızın içinde etkileyici, yönetici, denetleyici bir dizi konumda varlar da.

Bir **MİT'te boruları ötmüyor** demek ki!

MİT'i hedef seçmelerinin nedenlerinden daha güçlü başka bir tanesi de şu: MİT güçlü bir gizli denetim yapısı. Ve Erdoğan 10 yıldır bu yapıyı kontrolünde tutuyor, Fidan'la beraber kesin denetimi altına aldı.

Erdoğan, siyasi davaları sürdüren cemaatçi etkisindeki polis ve özel yargıyı ise kontrol edemiyor! Bu yapı, Cemaat'in denetiminde! Fidan hakkında soruşturmada içine düştükleri şaşkınlık bunun kesin kanıtı! Ama MİT ile bütün yapıları kontrol edebilir!

Cemaat, MİT'i denetleyemediği sürece, eksi konumda olmaya mahkûmdur.

MİT üzerinden iktidar çatışmasını analiz ederken, ana fikri kaybetmeyelim: Erdoğan'ı yalnızlaştırmak, kuklalaştırmak ve düşürmek!

("Bilim ve Politika", *Cumhuriyet*, 13 Şubat 2012.)

İki rakip arasındaki çatışmanın eğitim boyutuna geçeceğiz, ama önce gelin bir ara sonuç çıkartalım, hem bu öyküyü hem de hepimizi rahatlatalım...

Ara Sonuç: Cemaat Altın Çağ'ını Yaşadı

Şimdi buraya kadar yazdıklarımızdan bir ara sonuç çıkartıp öyle devam edelim.

1) MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve diğer görevlilere yönelik operasyon, Cemaat'in aynı zamanda Erdoğan'ı zayıflatmaya yönelik siyasal operasyonuydu. Ama, Erdoğan-Gülen ortaklığının arkasında bulunan ve o güne kadar bu ikilinin bütün operasyonlarına, hukuksuzluklarına, sahte deliller ve tuzaklarla Ordu'ya, üniversite hocalarına ve gazetecilere karşı yargı darbelerine büyük destek veren

liberaller, yandaş medya, yaşanan olayın adını koymakta cesaretli davranamadı.

2) Onlar belki de Cemaat ile Erdoğan'ın birbirine girmesinden hiç hoşlanmadılar ve endişeye kapıldılar. Çünkü bir "taraf tutma" seçeneğiyle karşı karşıya kalıyorlardı. "Birleşik güç"e sırtını dayamak daha güvenceliydi. Geliri, itibarı vb. garantiliydi. Parçalanmış ve birbirine giren bir iktidar yapısı ise, taraf tutma zorunluluğu doğuruyordu. Her iki tarafı da idare etmeye kalkışmak, ip üzerinde cambazlık yapmak olurdu. Gerçi bu cambazlığı deneyen de vardı... Neyse ki her iki kanadın da medyası herkesi besleyecek büyüklükteydi. Birisi olmazsa diğerinde yazı, çizi, tv programı vb. işler mutlaka bulunurdu ve açıkta kalmazlardı.. Nitekim öyle oldu. Hele 17 Aralık 2013 rüşvet ve yolsuzluk operasyonu öncesi ve sonrası, yandaş kanatlar birbirlerini hedef alacak şekilde ayrıştılar.

3) İki güç arasında, MİT operasyonuna kadar gelen süreçte, epey tartışma, gerilim, atışma yaşandı. Başbakan'ın 17 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'ndan sonra söylediği "ne istediler de vermedik" sözü, aslında MİT operasyonu süreci öncesini ve iki büyük operasyon arasındaki 22 aylık ara dönemi de kapsıyor. Ama Başbakan, Cemaat'in isteklerini ya yeteri kadar karşılamamış, ya bazı önemli isteklerini duymamış (MİT İstanbul Bölge Müdürlüğü'nü vermek gibi!) ya da bazı isteklerine kesin karşı çıkmış... Şunların bir listesini açıklasalar da öğrensek! Bu arada, Cemaat'in bu cesur sayılabilecek hamlelerinin ardında epey bir ABD desteğinin varlığını siyasi olarak hissetmek gerekir.

4) Cemaat, AKP ile ortaklık döneminde enine ve dikine büyümenin, yaygınlaşmanın, genişlemenin, daha büyük iktidar ve parasal güçlere ulaşmanın, yeni işadamları devşirmenin, okul sayısını artırmanın, devlet içindeki güçlerini takviye etmenin, Meclis'e milletvekilleri sokmanın, belki bakanlar kurulunda da temsil edilmenin, yargıyı ve polisi ele geçirmenin, iktidar ortaklığına dayanarak her alana derinlemesine nüfuz etmenin altın çağını yaşadı. Millet korktu, bankalar sesini çıkartamaz

oldu, gazeteciler korktu... TUSKON diye büyük bir işadamları konfederasyonu oluştu. Afrika dahil, ticaretleri arttı. Üniversitelerde çok yaygınlaştılar. Cemaat'ten rektörler ve yöneticiler türedi. Okulları ticaretlerini besledi, ticaretleri okullarını.[69]

5) Devlette ve sivil hayatta ulaştıkları güçle artık hükümetleri, iktidarları, siyaseti yönlendirebilecekleri, her istediklerini elde edebilecekleri bir düzeye-noktaya geldiklerini düşünüyordu Cemaat. Ellerindeki devlet ve toplum güçlerine bakıp, "tamam artık" dedikleri anlaşılıyor. Önlerinde ana engel olarak, kendilerine daha büyük yollar açmayan Tayyip Erdoğan ve arkadaşları olduklarını görüyorlardı. MİT Operasyonu, harekete geçme zamanıydı. Nereden ve nasıl harekete geçebilirlerdi. Öyle bir konu bulmaları gerekiyordu ki, hem Türkiye'yi sarsmalıydı hem Erdoğan'ı. Türkiye için hassas bir konu olmalı ve toplumun geniş kesimlerinden de destek bulmalıydı. Hükümeti çökertemeseler bile, Erdoğan'ın itibarını yerle bir etmeliydiler. Kim bilir, bu operasyondan sonra belki de hükümet yıkılır ve yerine kendilerinin çok daha üst düzeyde temsil edilebilecekleri hatta güdebilecekleri yeni bir hükümet kurulurdu...

6) Aranan konu Kürt meselesi oldu. Henüz Oslo tutanakları resmen açıklanmamış ama 2009'da devletin PKK ile görüşmeler yaptığı yazılıp çizilmeye başlanmıştı. Cengiz Çandar hükümetin Kandil ve İmralı'yla görüştüğünü yazıyordu (*Vatan*, 26 Eylül 2009). Beşir Atalay "Açılım"ın koordinatörlüğünü yapıyordu. İktidarla PKK arasında, Oslo'da gizli pazarlıkların yapıldığı bilgileri, Oslo adı anılmadan üstü örtülü basına sızınca, muhalefet Başbakan'ın PKK ile görüşme yaptığını dile getirince, Başbakan da *"PKK ile görüşmeler yaptığımızı ileri süren şerefsizdir"* diyecekti![70] Oslo'da 2010 Nisanı'nda yapılan 5. MİT-PKK görüşmelerinin tutanakları, 11 Eylül 2011'de internet sitelerinde kamuoyuna sızdırıldı ve kıyamet koptu.[71] Kılıçdaroğlu "Şimdi merak ediyorum, şerefsiz kim?" diye sordu (14 Eylül 2011). Erdoğan, "Biz değil devlet görüştü, devlet ile hükümet arasındaki farkı

bilmeyenlere...” diye demagoji yapacak, devleti ve MİT’i hükümetin yönettiğini ve bu toplantının da kendi emriyle yapıldığını saklamaya çalışacaktı.

Bundana sonraki bölümde, normal olarak, Cemaat’in Tayyip Erdoğan ve hükümetine karşı üçüncü ve sonuncu, en büyük hamlesi olan 17 ve 25 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu’nu ele almamız gerekirken, bu eğlenceli konuyu en sona, final bölümüne bırakıyoruz.

Şimdi, Cemaat-Erdoğan çatışmasının başka bir boyutuna geçip eğitim alanındaki iki önemli güç arasındakiçatışmaya gireceğiz, ki rüşvet ve yolsuzluk operasyonuna giden yolun taşları da bu çatışmayla birlikte döşendi. Cemaat’in eğitim politikası gençliği, Cemaat’in iman cenderesine sokmayı amaçlarken, Erdoğan’ın eğitim politikası da gençliği imam hatip boyunduruğuna vurmayı hedeflemektedir..

69 Afrika’da Cemaat’in okulları ile Cemaat’in tüccarlarının ve TUSKON’cuların ticaret ilişkileri atbaşı gidiyor. Afrika’nın çeşitli ülkelerinde bulunan bir dostum anlattı: Türkiye’de en düşük işler veya Türkiye’de artık iş yapamayacak teknolojiler oraya kaydırılıyor. Bizde artık ortadan kalkan, örneğin beton karma makineleri orada inşaaatlarda kullanılıyor. Briketçilik oraya kayıyor. Cemaat’in okulları çevresinde bir Türk kolonisi oluşuyor. Cemaat’in okullarına o ülkenin orta ve üst düzey çocukları da geliyor, böylece Cemaat ile ülkenin kalburüstü tabakası arasında ilişki başlıyor, al-ver ilişkileri. Ticari bir çevre yaratılıyor, arabulucuklar gelişiyor. Cemaat, dil, ilişki, çevre, ihale, iş alım ve yapımında aracılık ettikçe, bu yardımları alan Türk şirket ve tüccarları da Cemaat’e bunun bedelini (aracılık ücretini) düzenli olarak ödemeye başlıyor. Ve bu çerçevede Cemaatçilik yayılıyor.

70 22 Ağustos 2010 Kayseri mitingi: “Bizim dört kez bunlarla (terör örgütü) bir araya oturduğumuzu söyleme şerefsizliğini yapanlar bu alçakça iftirada bulunanlar, bunun hesabını her yerde vereceklerdir. AK Parti Hükümeti olarak bugüne kadar terör örgütüyle hiçbir zaman masaya oturmadık hiçbir zaman da oturmayacağız. Bu iftirayı atanlara söylüyorum, ey Kılıçdaroğlu, ey Bahçeli bizim masaya oturduğumuzu söylüyorsanız, bu iddianızı ispatla siz mükellefsiniz, siz...” (http://www.turktime.com/haber/Erdogan-dan-PKK-Ile-Gorustu-Imalarina-Cok-Sert-Yanit-Kandil-in-Hoparlorleri-Serefsizler/105202/) Bu sözleri aynı tarihlerde başka bir mitingte şöyle tekrarlayacaktı: “Burada bir kez daha açıklıyorum ne AK Parti ne AK Parti iktidarı hiçbir illegal örgütle hiçbir terör örgütü ile görüşmez, masaya oturmaz, müzakere yapmaz bunu böyle biliniz.” Erdoğan bu sözleri 12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu mitinglerinde dile getiriyordu. RTE muhalefet tarafından sıkıştırılınca daha sonra şu yola sapacaktı: Biz değil devlet görüşüyor! RTE bu tür yalanlara pek çok konuda hiç sakınmadan başvuracaktı.

71 Sızdırılan görüşmenin tam metni: www.taraf.com.tr/haber/pkk-mit-gizli-gorusmeleri-tam-metin.htm. Türkiye tarafından toplantıya, o sırada Başbakan, müsteşar yardımcısı görevinde olan

(daha sonra, 27 Nisan 2011'de MİT Müsteşarlığı'na atanacak olan) **Hakan Fidan** Başbakan R. T. Erdoğan'ın talimatıyla "özel temsilci" sıfatıyla katılmakta, bu görev tanımıyla İmralı'da Öcalan ve Oslo'da PKK ile görüşmeler sürdürerek, mektup alışverişi de yapmaktadır. Fidan, önceki dört gizli toplantıya katılmamıştı. Toplantılara MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş ve Emre Taner de katıldı. PKK tarafından da Mustafa Karasu, Zübeyir Aydar ve Sabri Ok ile arabulucular katıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gülen-RTE Anlaşmazlığında Eğitim Kavgası: Cemaat Dershaneleri-İmam Hatip Çatışması

AKP iktidarı devlet içinde, siyasi ve sosyal hayatta, medyada çok iyi örgütlenmiş ve iyi eğitimli nitelikli bir kadroyla karşılaştı... Bu kadroyla iyi zamanlarda birlikte çalıştı, kötü zamanlarda ise bu kadronun "başına bela" olduğunu gördü. 2011'den itibaren, Cemaat'i ve "Altın Nesil" diye adlandırılan damarlarını kesmeyi gündemine aldı. Dershanelerini kapatmaya, okullarını boşaltmaya yöneldi. Kendisine de Cemaat nesli gibi dindar, ama imam hatip nesli yaratmaya koyuldu. Bu kez de iktidar eliyle bir eğitim zorbalığı tüm Türkiye çapında yürürlüğe konuyor ve halka dayatılıyordu.

17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Soruşturması'nda ortaya serilen belgeler, suçlamalar ve tapelerde dile getirilen iddiaların en önemli odak noktalarından biri Erdoğan ailesine ait TÜRGEV, yani Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı'ydı. Devlet arazileri, belediyeler eliyle, yüz milyonlarca liralık bağış bu vakfa akıyordu. Vakıf aslında 1996'da İstanbul Eğitim ve Gençliğe Hizmet Vakfı adıyla kurulmuş, 2012'de ise adını TÜRGEV olarak değiştirmişti. Anlaşılan vakıf bu tarihte Erdoğan ailesi bireylerinin yönetimine geçmişti. Açık kaynaklarda Bilal Erdoğan ve kız kardeşinin vakıf yönetim kurulu üyesi olduğu belirtiliyordu. Vakfa ait sekiz adet kız öğrenci yurdu gözüküyordu.

TÜRGEV adı 17 Aralık soruşturmasında geçti ve vakfa iki kez üçer milyon lira rüşvet verildiği ileri sürüldü. Fatih Belediyesi, SİT alanında 5 milyon TL'ye kadar çıkan bir yurt yaptırarak bunu 25 yıllığına

TÜRGEV’e vermişti. Gerçi Ahmet Ergün adında bir vakıf başkanı vardı ama soruşturma dosyasından medyaya sızan bilgilere göre şöyle diyordu:[72] “Vakıf kendisinin (Erdoğan’ın), yurt kendisinin, öğrenciler kendisinin. Ben de zaten konu mankeniyim, konu mankeni.”

TÜRGEV’in yönetimindeki isimler: **Bilal Erdoğan** (Başbakan Erdoğan’ın oğlu), **Esra Albayrak** (Başbakan Erdoğan’ın kızı), **Serhat Albayrak** (Başbakan Erdoğan’ın damadının ağabeyi), **Reyhan Uzuner** (Başbakan Erdoğan’ın oğlu Bilal Erdoğan’ın kayınvalidesi), **Ziya İlgen** (Başbakan Erdoğan’ın eniştesi), **Şule Albayrak** (Başbakan Erdoğan’ın kızı Esra Albayrak’ın eltisi), **Ahmet Ergün** (Başbakan Erdoğan’ın en yakın arkadaşlarından), **Bülent Turan** (AKP İstanbul Milletvekili), **Hasan Can** (AKP’li Ümraniye Belediye Başkanı), **Mevlüt Uysal** (AKP’li Başakşehir Belediye Başkanı), **Mustafa Demir** (AKP’li Fatih Belediye Başkanı), **Mehmet Doğan Kubat** (AKP İstanbul Milletvekili), **Mustafa Ataş** (AKP İstanbul Milletvekili), **Yasemin Solmaz** (Erdoğan’a yakınlığıyla bilinen işadamı Remzi Gür’ün kızı), **Zeynep Feyza Eker Ayhan** (Tarım Bakanı Mehdi Eker’in kızı). Vakfı Bilal Erdoğan’ın yönettiği belirtiliyordu.

Suçlama: Kamuya ait arazilerin TÜRGEV’e usulsüzlük ve yolsuzlukla devredilmesi. Erdoğan adı nüfuz olarak kullanılarak bağış toplanıyor, buna karşılık da kamu kurumlarında ihtiyaç duyduğu belge, izin vb. işlemler gerçekleştiriliyordu. Bilal Erdoğan özellikle hazine arazileriyle ilgileniyor, hazine arazilerini ihaleye fesat karıştırarak usulsüz yöntemlerle vakıf zimmetine geçiriyordu.

Görülüyor ki vakıf sürekli arazi avı peşinde. Çünkü en kârlı iş, arazi elde etmek, üstelik kırk kuruş ödemeden, bedava... Bunun için de iktidarda olmanın nimetlerini kullanmak! Ver arsayı al işleri! Ali Ağaoğlu’nun bile vakıfla al-ver ilişkileri içinde pek çok işi halledilmişti. Daha sonra da ortaya çıktı ki, Rıza Sarraf da TÜRGEV’e “bağış” yapmış. TÜRGEV’e yurtiçinden “en az” 29 milyon, yurtdışından da 99 milyon 999 bin 990 dolar para geldiği belirtildi. Bu bağışın Suudi

Kraliyet ailesince, İstanbul Sevda Tepesi’ne inşaat izni verilmesi karşılığında gerçekleştiği ileri sürüldü.

Neyse, biz burada iddianame dosyası yazmıyoruz. TÜRGEV hakkında da daha pek çok iddiaya burada yer vermenin bir anlamı yok. Amaç, Erdoğan ve ailesinin çok ciddi bir şekilde gençliğimizi “imam hatipleştirmek-Erdoğanlaştırmak” için kolları sıvadığını vurgulamak. Üstelik de devletin, belediyelerin olanaklarını Erdoğan ailesinin vakfı için seferber ederek... Onlarca AKP belediyesinin vakfa arsa bağışladığı veya kullanımına verdiği haberleri bu satırlarıı yazarken bile akıp duruyordu. Örneğin Antalya’da eski CHP’li belediyenin kendi olanaklarıyla yaptırdığı bir kız öğrenci yurdunu, AKP’li belediye vakfa, devrediyordu! İktidarda olmanın avantajı, imtiyazı ve baskısı, ver-al biçiminde kullanılarak, bu vakıfta büyük bir servet birikimi sağlanmaya çalışıldığı açık.

Cemaat’in Eğitimli Gençliğine Karşı Erdoğan’ın İmam Hatipleri

Tabii odağımızda **Cemaaat ile rekabet** var! Erdoğan, Cemaat’e karşı eğitim alanında bir cephe açmıştır. Bu cephe TÜRGEV’den çok daha önemli olarak, 2012’de büyük olaylarla ve tartışmalarla Meclis’ten geçirilen 4+4+4 eğitim yasasıyla açıldı aslında. Eğitimin imam hatipleştirilmesi süreci çok daha eskiye dayanır. Ama konumuz RTE iktidarı dönemi. RTE, imam hatip okullarının “yıldızını parlatma” amacındaydı. 4+4+4 yasasının hazırlanmasında imam hatip mezunları dernekleri esas muhatap alınmıştı. Bakanlık bürokrasisi bile atlanmıştı. İmam hatip mezunu Erdoğan, 4+4+4 yasasıyla, hem ilköğretimi kendi iktidarı denetiminde dinselleştirme yoluna girdi, hem de imam hatiplerin eski ortaokullarını sisteme dahil etti. Ve aynı zamanda, mali desteği arttırarak ve imam hatip okullarını ailelerin gözünde “iyi okul” konumuna yükselterek cazip kılmaya çalıştı. Bu yasa, imam hatiplerin ortaokullarını kapatan sekiz yıllık kesintisiz eğitim yerine geçirilmişti.

İlk dört yıllık eğitimden sonra, artık imam hatip okullarına geçilebilecekti.

AKP Milletvekili **Ali Boğa** şöyle diyecekti:

“Şu anda bir şans geçti elimize. Biz bütün okulları, elbette bu okulların kaydında kuydunda sayıyı artıracağız. Ama bütün okulları imam hatip okulu yapma şansını elde etmiş durumdayız. 4+4+4’ten sonra Kuran-ı Kerim ve Peygamberimizin hayatının seçmeli ders olmasından sonra bu şansımız var.“[73]

İşe bakın ki hem yeni eğitim yasası hem de yukarıda sözünü ettiğimiz vakfın Erdoğan ailesinin yönetimine geçmesi 2012’de gerçekleşti. Bu dönem, Cemaat ile RTE’nin silahlarını artık birbirlerine doğrulttukları zamana denk geliyor. 7 Şubat 2012’de Cemaat’in MİT üzerinden Erdoğan’a saldırması ipleri koparmış, Erdoğan, Cemaat’in en büyük üstünlüklerinden biri olan eğitim alanında yeniden düzenlemeye giderek, bir yandan Cemaat’in gençlere ulaşmasını sınırlamaya, öte yandan da kendi “İslami gençliğini” yetiştirmeye yönelmişti.

Şüphesiz, dershaneler ve yurtlar da eğitim alanına sıçrayan bu savaşın ana konularından ikisiydi. 2013 sonlarına doğru ve 2014 yılında Erdoğan Cemaat’e dershaneler, okullar ve yurtlar cephesinde de resmen meydan savaşı başlattı. Aslında 2011-2012’de gündeme gelen dershaneleri kapatma konusunu, Milli Eğitim Bakanlığı, Cemaat’in büyük karşı koymasına rağmen resmileştirdi ve iki yıl içinde “ya özel liselere dön ya da kepengi indir” seçeneğini önlerine koydu. İkincisi, Cemaat okullarında okuyan ve yurtlarında kalan öğrencileri RTE bizzat devlet okul ve yurtlarına çağırdı.[74] 2014 eğitim yılında Cemaat okullarındaki öğrencilerin taban puanları tutması koşuluyla devlet okullarına kayıtsız şartsız geçebilecekleri kararını aldı MEB. 2014 Ağustosu’nda gelinen noktaya bakılacak olursak, normal lise bulabilmek bile giderek hayal olmaya başladı. Bir semtte örneğin kalan tek lise bile imam hatibe dönüştürülüyor[75] ve çocuklar ailelerin karşı çıkmasına rağmen kaçınılmaz olarak imam hatiplere yönlendiriliyor.

İstanbul Üsküdar, Kadıköy ve daha pek çok yerde veliler okullarının imam hatiplere dönüştürülmesine karşı gösterilere ve yasal girişimlere başladı. İktidar eliyle bir eğitim zorbalığı tüm Türkiye çapında yürürlüğe konuyordu. Anadolu liseleri sınavlarında okullara yerleşemeyen tüm öğrencilerin imam hatiplere kaydı için zemin hazırlanıyordu. MEB, 26 ilde 29 yeni imam hatip okulu açılacağını duyurdu, bunların 15'i yabancı
dili İngilizce olan kız Anadolu imam hatip lisesi olacaktı.[76] Liselere geçiş için iktidarın getirdiği TEOG (Temel Eğitimden Ortaokula Geçiş) sınavları sonucunda, binlerce öğrenciye normal lise bulunamadı. Normal lise bulamayanlar imam hatibe yönlendirilmeye başlandı. "Tercih işlemi yapmayan 134 bin 8. sınıf öğrencisi evlerine en yakın okula, imam hatip ve meslek liselerine yerleştirildi."[77]

RTE'nin, bu imam hatipleştirme/eğitimin dincileştirmesi işlerini oğlu Bilal'e havale ettiği, Ağustos 2014 başında CHP'nin açıkladığı bir dinleme tapesiyle ortaya çıktı. TÜRGEV ve Milli Eğitim Bakanlığı yöneticilerinin de bulunduğu bir toplantıda konuşan Bilal Erdoğan, eğitimin kızlı-erkekli olarak da ayrılmasını istiyor. İşte "büyük eğitim uzmanı"nın dedikleri: "Yeni planlanan okulları da ya kız ya erkek olarak planlayalım. Yani şimdi yeni planlananlarda 'hem kız hem erkek olarak' gelen projeler oluyor. Onları ortaokul ve lise diye çevirelim. 'Bu kız mı olacak, erkek mi olacak' diyelim. Yani kızı-erkeği aynı kampüs içinde düşünmeyelim. Artık düz lise de düşünmeyelim. Artık hepsi Anadolu lisesi..."[78]

Bilal Erdoğan bu kayıtlarda hazine arazilerinin nasıl afet yasalarındaki maddelerin iğfal edilerek vakıflara aktarılabileceği konusunda da derin bilgilerini ve önerilerini sergiliyordu. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, adı "paralel milli eğitim bakanı"na çıkan Bilal Erdoğan'ın eğitimi kafasına göre tasarlamasına karşı verdiği yanıt ise acınacak şekildeydi: "Herkesin önerilerine açığız!" Ne desin başka, oraya getirildi, gereğini yapacak.

Eh, en tepede bunlar olurken, Erdoğan ve Cemaat medyasının birbirlerini nasıl vurduklarını kestirmek zor değil. *Zaman* gazetesi dershanelerin kapatılması konusunu “Eğitime Darbe Planı” diye duyurdu. Başbakan Erdoğan’ın Cemaat’in yurtdışındaki okullarına karşı da harekete geçtiği, örneğin 2014 Nisanı’nda Azerbaycan’a ziyaretinde de İlham Aliyev’e bir dosya sunduğu, Cemaat’in oradaki faaliyetlerinin sınırlandırılmasını istediği, Aliyev’in de bu okulları kapatma sinyali verdiği haberleri medyaya yansıdı.

Cemaat, Türkiye’nin zeki çocuklarına, yurt, burs, para, dershane ve okulları hatta üniversiteleriyle büyük olanaklar sağladı. Dershaneler, ışık evleri, yurtlar, gençleri cemaatleştirme mekanizmaları olarak çalıştı. Bütün bunlar için gerekli olanakları da büyük ölçüde ülke içinde cemaatleşmiş adamlarından sağladı. 40 yıllık büyük bir sabırla sürdürülen çalışmalar sonucu, muazzam bir ekonomik birikim ve finans kaynağı yaratıldığı, bankalar ve TUSKON gibi işadamları örgütlerinin oluşturulduğu biliniyor. Kaynağının MİT olduğu açıklanan, MİT’in yalanladığı ama yayınına da engel olmadığı Cemaat üzerine bir rapor, *Aydınlık* gazetesinde yayımlandı.[79] Raporun RTE tarafından verilen talimatla hazırlandığı ileri sürüldü. Buna göre Cemaat’in:

Türkiye genelinde 210’dan fazla özel okulu, binlerce ışık evi, 460 dershane ve kursu, 500 öğrenci yurdu bulunuyor. Bunun yanı sıra Türki Cumhuriyetlerden Kanada’ya, Nijerya’dan Singapur’a uzanan 134 ülkede toplam 400 özel okul, bu ülkelerde 38 öğrenci yurdu, 13 üniversiteye hazırlık kursu ve on binlerce öğrencisi var. Cemaat’e bağlı bu eğitim kurumlarında 7.000’den fazla öğretmen, 1.000-3.000 dolar karşılığı görev yapıyor. Gülen’in “Altın Nesil” yetiştirme iddiasıyla yola çıkarak açtığı okulların mali portresi ise 5 milyar dolar olarak hesaplanıyor.

Raporda şirketlerle ilgili, “150 milyar dolara ulaşan cemaat sermayesinin Fethullah Gülen Cemaati’nin destekleyicilerine ait olduğu belirtiliyor. Büyük bölümü kayıt dışı olan bu sermayeyi, Cemaat’in

kontrolündeki şirketler elinde tutuyor. Bu şirketlerin yıllık iş hacmi ise 7 milyar doları aşıyor" ifadelerine yer verildi. "Cemaat'in 65'i büyük kuruluş olmak üzere 700 şirket tarafından desteklendiği" belirtildi.

Bu rapor, MİT'çe sızdırılmış olabilir. Ama özellikle ABD'de bazı araştırmacılara göre örneğin okul sayıları yukarıdakinden kat kat fazla. Son üç yılda Gülen Cemaati, Amerikan medyasına çeşitli açılardan haber oldu. Cemaat okulları üzerinde raporlar araştırmalar yayımlandı.

Örneğin ünlü Amerikan TV'si CBS'nin çok izlenen haber programı "60 Dakika" kuşağında (13 Mayıs 2012) Gülen Hareketi ele alınarak şunlar belirtildi: "ABD'de 130 okulu var, bu okullara ABD hükümetinden 150 milyon dolar yardım aldı. 'Hoşgörü, dinlerarası diyalog ve eğitime önem veren öğretisi' ilgi çekiyor. Bu sayede dünya genelinde milyonlarca müridi oldu. Onlara 'Cami yerine, dünya genelinde okullar açın; fizik, matematik ve kimya öğrenmek Allah'a ibadettir', diyor. Türkiye'de de çalışan gazeteci Andrew Finkel, programda düşüncelerini açıklarken, 'Gülen Hareketi kapitalizmi seviyor, dini bir cemaatten çok, bir iş kurma ağı gibi görünüyor' diyor."

Ama Finkel, Cemaat ile para arasındaki ilişkinin nedenini görmüyor, sadece görünene bakıyor. Para, Gülen Cemaati'nin sosyal ve siyasal yükselişinin de anahtarı ve sahip olduğu gücün en temel kaldıracıdır. Mesele "iş ilişkileri ağı"nın çok ötesinde. Bu konuya ileride değineceğiz.

Cemaat'in okulları üzerine başka bir rakam daha var: Gülen hareketince kitap yazdırılmış (veya yazmış)[80] bir Amerikalı sosyolog olan Prof. Helen Rose Ebaugh, Cüneyt Özdemir'in 5N1K programında (13 Ocak 2011), tahmini rakamlar açıkladı: 1.000'i Türkiye'de 1.000'i de Türkiye dışında toplam 2.000 kadar okulu varmış. 7 ila 10 milyon civarında insanı da etkiliyormuş, bunlara destekçi denebilirmiş, pek çok kişi yıllık gelirlerinin yüzde 5-20 arasını veriyormuş. Kendisi de Cemaat'i bir "sosyal hareket" olarak görüyormuş. Görüldüğü gibi, okul sayısında muazzam fark var. Bu konuda en doğru bilgileri verecek olan

kuşkusuz ki Cemaat'in kendisidir. Ama onlar da sustuklarına göre, kendileri hakkında abartılmış rakamların, sayıların ortalıkta dolaşmasını hareketlerini güçlendirici olarak kullanıyorlar demektir.

Yine Amerikalı muhafazakârların ekonomi ağırlıklı ünlü gazetesi *Wall Street Journal* (*WSJ*), Cemaat okulları sayısı konusunda bu doğrultuda yayın yaptı ve bir de interaktif harita yayınladı.[81] Buna göre, 160 ülkede 2.000 kadar eğitim kurumu (okul, dershane, üniversite, bölüm, dil öğrenme merkezleri vb.) var. Ancak bütün bu bilgilere de, Nedim Şener'in *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat*[82] kitabının önemli ölçüde kaynaklık ettiğini görüyoruz. *WSJ* diyor ki özetle,[83] Cemaat'in 2 milyon takipçisi ve 2 milyon sempatizanı var. İşadamları derneği TUSKON'un 55 bin üyesi var. Devlette ve yargı kurumlarında kıdemli adamları var...

"Onlar Amerikan Okulları"

Genelkurmay'dan bir Korgeneral şöyle diyordu: "Yurt-dışında o okullar Amerikan okullarıdır. Bu kesin bilgidir. O okullar ülkemizin kaynaklarıyla faaliyette. Öğretmen ve parası büyük ölçüde bizden gidiyor. Ama ondan önemlisi, CIA ile yol arkadaşı oldular..."

General, Gülen Hareketi'nin de başlangıçta devletin kontrolü altında olduğunu ama sonra denetimden çıktığını söyleyecek ve "ABD niye bu cemaati seçti", sorusuna, "Bu cemaat devlette örgütlü, poliste güçlüler ve yargıya da sızmaya çalışıyorlar. Devlet sürekli bunu izliyor, konuyu MGK'ya getiriyor, ama hepsi o kadar" yanıtını verecekti.[84]

"Altın Nesil", Ana Güç

Özetle, Cemaat ana gücünü "Altın Nesil" diye adlandırdığı eğitimli müritlerinden alıyor. Gülen'in esas üstünlüğü ve ayrıcalıklı konumu eğitime verdiği büyük önemden ve gençlikten devşirdiği çok iyi elemanlarını gerçekten büyük bir sabırla "Devletin kılcal damarlarına

sızacaksınız" diye bilinen politikası-talimatı gereğince, devletin her alanına yerleştirmesinden ileri geliyor. Bu konuyu, "bir devlet ve bir ülkenin yönetimi nasıl devralınır" görüşüne iyi bir örnek olarak ayrıca ele alacağım ve Gülen'in bu politikasının alışılmadık bir yeni siyasi yapılanmaya denk geldiğini anlatacağım. Bu nedenle burada eğitim konusunda Erdoğan ile çatışması çerçevesinden ayrılmayalım.

RTE ve AKP, iktidara geldiğinde devlet kadrolarında hangi ölçekte bir Gülenci kadroyla karşılaştı, bilemeyiz. Ama devletin bütün kurumlarında Gülenci kadroların varlığını kabul etmeliyiz. Cemaat'in bu politikası 1990'larda iyice şekillenmişti. Gençlerini siyaset, hukuk vb. gibi dallara özellikle yönlendiriyor, polis teşkilatını hedef alıyordu. Ordu da bunun dışında değildi.

AKP'nin, büyük ittifak çerçevesinde, Cemaat'e devletin bütün kademelerinin yollarını açtığı görülüyor. Bakanlıklar, idari yönetimler, THY gibi şirketler... Aklınıza hangi kurum gelirse, hepsi Cemaat kadrolarına açılıyordu. Cemaat'in AKP dönemi devlet içine yerleşmesini de bir altın dönem olarak nitelendirebiliriz. AKP bu anlamda kullanacağı hazır kadrolar bile buldu denebilir. Bunlarla uzun yıllar birlikte çalışacak, çatışma başlayınca da tasfiyeye girişecekti.

RTE, Cemaat'in eğitimli sağlam kadrolarının "bir ideolojik hareket için taşıdığı önemi" belki de geç gördü diyebiliriz. RTE 2011'den itibaren, eğitimi ön plana çıkarıyor, imam hatiplileri "yıldız gibi parlatma" politikasıyle birlikte 4+4+4 kesintili eğitimi başlatıyor, imam hatiplerin orta kısımlarını hayata geçiriyor, bu okulları daha avantajlı duruma getirmek için devlet desteğini artırıyor ve gördüğümüz gibi TÜRGEV desteğiyle de AKP'li seçmen-gençlik yaratmaya, girişiyordu. Bu politikada aynı zamanda Cemaat'in gençliğe yönelik eğitim politikasını dengeleme; Cemaat dershanelerini, yurtlarını ve okullarını sınırlama amaçlı olduğunu da görmek gerekir. TÜRGEV'in ilk aşamada kız öğrenci yurtlarına ağırlık verdiğini görüyoruz.

Artık, AKP'nin "Müslümanlık Gençlik" diye ortaya çıkan ve ağırlıklı olarak imam hatip mezunu bir gençliği oluşuyor. Uzun vadeli iktidar

hesapları yapan RTE ve kurmaylarının, karşılarına hemen her alanda önemli bir güç olarak ortaya çıkan Cemaat'in "su yollarını" keserken, öncelikleri arasına eğitimi aldıkları net olarak ortada.

Şimdi gelin şu "Dershaneler Savaşı"na bir başka açıdan daha bakalım.

Dershaneler Cemaat İçin Çok mu Önemli?

Cemaat geniş bir kadro harekâtıdır. Bu niteliği bir kitlesel seçmen tabanına sahip olmadığı anlamını taşır. Kadro hareketinin durmadan beslenmesi, yayılması, enine dikine gelişebilmesi için, sürekli genç kadrolarla takviye edilmesi gerekir. AKP bu "beslenmeyi" kesmeye yöneldi!

Bundan şüphe duyulabilir mi? Bir ülkenin ekonomi, ticaret vb. dahil, yönetici kadrosunu iyi eğitilmiş insanlar oluşturur. Cemaat'in ana politikası, her zaman çok iyi eğitilmiş bir kadro yetiştirmek ve bunları toplumda yönetici sınıfa yükseltmek oldu. Eğitim ve iyi yetişmiş bir gençlik, Gülen Cemaati'nin can damarıdır. İçerik başarısına çok önem verdiler. Cemaat ve dershanelerden sık sık sınav birincileri çıktı. Laik ve Cemaat'i bilen pek çok anne bile çocuklarını sıkı bir takip altında ama Cemaat dershanelerine gönderdi. Başarılı çocukların ailesine, "Verin bize okutalım" önerileri gitti sürekli. Yani "Verin çocuğunuzu Cemaatçi yapalım"... Bu açıdan bakıldığında, **Cemaat geniş bir kadro hareketidir**. Bu niteliğini, klasik olmayan bir siyasal parti açısından sonra tartışacağım. Ama kadro hareketi olmasının, kitlesel bir seçmen tabanına sahip olmadığı anlamını taşıdığını şimdiden belirteyim.

Burada vurgulamak gerekir ki, bu kadro hareketinin durmadan beslenmesi, yayılması, enine dikine gelişebilmesi için, sürekli genç kadrolarla takviye edilmesi gerekir. Belli bir büyüklüğe ulaşır ve beslenme kesintisiz sürerse, kadro hareketinin büyümesi giderek üstel bir özellik kazanır, yani çok hızlanır. Eğer "beslenme" kesilirse, büyüme

hızı düşer! Bunu bir "**saadet zinciri**" olarak düşünün... Saadet zincirinin sürekliliği ve gelişmesi, yeni kaynak akışının sürmesine bağlıdır! Para akışı kesilirse zincir kopar ve iflaslar başlar. AKP'nin Cemaat okul ve dershanelerine savaş açarak yapmak istediği de budur. Şüphesiz ki, hem de devlet erkini elinde tutan bir iktidarın bu politikasının, Cemaat aleyhine sonuçlar vermesi, eğitime aldığı öğrenci sayısında önemli azalmalar olması doğaldır. Bu açıdan Cemaat'in önemli bir güç kaybına uğradığını varsayabiliriz.

Dershaneler, özellikle ışık evleri, yurtlar ve giderek tabii ki okullar, Cemaat'i sürekli besleyen damarlardır. Kendi yakın çevremden tutun, hemen herkesin hayatında Cemaat'in yetenekli çocuklara derhal el atıp okutulmasını üstlenmeye gayret ettiğinin binlerce öyküsü vardır. Benzer öyküleri, Almanya'da Münih'te, Stuttgart'ta, Hamburg'da, Berlin'de bol bol dinledim. Yurtdışında ise daha amansız davranıyorlar. Stuttgart'ta oturan genç, örneğin Münih'teki bir okulda okuyacaksa, Cemaat evleri parasız hazırdır. Ama ana-babalara çocuğu istedikleri zaman görme yasağı koymaktan da çekinmezler. Amaç çocuğu ailesinden koparacak ve istedikleri gibi yoğurabilecekleri ortamlar hazırlamaktır. Işık evleri, yurtlar vb. bu amaçla düzenlenmiş; abilerin ve ablaların görevlendirildikleri birer cemaatleştirme yerleridir. Günlük rutinlerine uymak zorundasınızdır, yoksa dışlanır ve kapı önüne konursunuz.

Dershaneler de çocukların abi ve ablalarla temasa geldiği ve onların gözetiminde özel evlerde ders çalışmaya zorlandığı yerler olarak hizmet ederler. En önem verdikleri şey dershanelerin sınavlarda önemli başarılar elde etmesidir. En büyük reklamları budur. Veliler de "evet dershaneler cemaat yerleri ama çocuğumun sınavı kazanma şansı çok yükseliyor" düşüncesiyle cemaat deshanelerini tercih ediyor. Bazı ana-babaların, çocuklarını hem cemaat dershanelerine gönderdiklerini hem de ellerini kollarını atmaca gibi çocuklarının üzerinden eksik etmediklerini biliyorum. Eğer buralarda Cemaat'in torna makinesine girerse çocuk, "ana-baba malı" olmaktan genellikle çıkıyor. Bir "hizmet

hareketi” görevlisi olarak hayatını sürdürüyor.[85] Dershane ve ışık evlerinde olan bitenler üzerine medyaya yayılan çok öykü var.

1990’lardan beri Cemaat’in öğrencilerinden “Altın Nesil” diye bahsedilmekte, ışık evleri konu edilmekte, Cemaat’ten ayrılan gençler öykülerini anlatmakta; Altın Nesil ile birlikte yeni bir toplum-düzen yaratılacağı, devletin ve toplumun tamamen dönüştürüleceği düşüncesi, siyasal ve sosyal programı yansıtılmaktadır. Gülen’in Anadolu’da verdiği konferansların ana konularından biri hep “Altın Nesil”di. “Altın nesil, ‘günümüz şahabeleri gibi bir yaşantıyla, İslam’ın evrensel değerlerini yeniden insanlığın gündemine taşıyacaktı. Gülen’e göre bu bir ütopya değil, kesinlikle hayata geçirilebilecek bir olguydu.” Tabii Darwin’e ve evrim gibi bilimin en temel can damarına savaş açılıyordu. Fakat bilimin verilerini de her zaman kullanıyordu. Vaazları, büyük bir bağışçı kitlesini harekete geçiriyordu.

Bunları Faruk Mercan’ın kitabından okuyoruz. 12 Eylül 1980 darbesinin “felsefi analizini” yapan Gülen’e göre, “tatmin edilmemiş, terk edilmiş bir gençliğin birbirini öldürmesi normaldi”. Türk gençliği “soysuzlaştırılıyor, ona canavarlık aşılanıyor” ve millet seyrediyordu. Bu “oyunun gerçek yüzünü ve vahşetini ilk sezen ise, ‘son karakol’un kahraman bekçileri olan askerler oldu”. Demokratik sistemi tahrip pahasına da olsa, duruma “el koydular” ve “komünist bir ihtilale dur dediler”. Hocaefendi de tıpkı bir zamanlar Celal Bayar gibi, “o kış komünizmin geleceğine” inanmış gözüküyor! 28 Şubat’a övgülerine rağmen daha sonra müritleri 28 Şubat’a nefretlerini dile getirecek ve 28 Şubat 1997 sonrasında devletteki varlıklarının epey zarar gördüğünü belirteceklerdi.

“Kılcal Damarlarda Dolaşacaksınız...”

Evet, “Altın Nesil” yetiştirilecek ve devletin en kılcal damarlarına yerleştirilecekti. Gülen’in o çok konuşulan ve bilinen vaazlarında dile getirdiği kılcal damarlar şöyle: “Mevcudiyetimizi hissettirmeden çok

ilerilere gitme, taa ilerilere gitme, şöyle can damarlarına girme... devletin kılcal damarlarında gezineceğiz.” Bu kasetin ilk kez ATV’de yayınlanmasında emeği olan Ayşenur Arslan, çok daha sonra bu olayı şöyle anlatacaktı: “Fethullah Gülen, ‘devletin kılcal damarlarında dolaşacağız’ diyordu. Zamanı gelinceye kadar sabırla bekleyeceklerini söylüyordu. 1999 yılında ATV Haber’de yayınlanan (yayınladığımız) kaset, Gülen’in o ifadeleriyle çok konuşulmuştu... Türkiye’nin pek çok köşesine ve hatta belki yurtdışına ulaşacak mesajında hedeflerini anlatıyordu. Başta da söyledim, devlet içinde nasıl örgütlenileceğini izah ediyordu.”[86] Gülen’in bu ünlü konuşmasına ileri bölümlerde yer vereceğiz.

Cemaat okulları ve öğrencileri üzerine doktorasını yapan akademisyen Berna Zengin, Gülen’in ünlü “devletin kılcal damarlarında gezineceksiniz” metaforunu Cemaat’in kasabalara kadar yayılan dershaneleriyle de birleştiriyor: “Modern hayata uyumlu, kapitalizmle çok fazla sorunu olmayan ama Türk kültürüne sahip çıkan, muhafazakâr sünni Müslüman insanlar... Bir de Cemaat’in şekillendirdiği benlikler radikal olmayan, çatışmaya girmeyen benliklerdir. Bunu Gülen kendi hikayelerinde de anlatır, “göze batmama, toplumun içinde olma ama kendisi olarak varolma...”[87]

30-40 yıldır, Cemaat’in yetiştirdiği talebeler, devletin her kademesine girdiler. 2014’te, Recep Tayyip Erdoğan, lanetlediği Gülen’in artık evli barklı olmuş, büyümüş, çeşitli bakanlıklarda, idari yapılarda, Emniyet’te, poliste vb. çok önemli görevler üstlenmiş “talebeleri” hallaç pamuğu gibi atmayı düşlüyor.. Ama yine de bağlı olduğu yasalar ve hukuk sistemi bunu pek de mümkün kılmıyor! Çünkü suç oluşturmaları ve bunu da kanıtlamaları gerekli. Ancak, devletin etkin ve önemli mevkilerinde bilinen Cemaatçileri dağıtıyorlar. Şüphesiz ki bu Cemaat için yine de büyük bir güç kaybı sayılır. Düşünün, o kadar sabırla tayin edici mevkilere yerleşmek için çaba sarfettiniz, ama bir çatışmada bu mevzileri kaybediyorsunuz!

Özetle, Cemaat ile RTE iktidarı arasında patlayan “dershaneler savaşı”nın her iki taraf açısından gerekçeleri var. Cemaat, can damarlarını ayakta tutacak; RTE de bu damarların beslenmesini sınırlayarak, Cemaat’in durmadan büyümesini engelleyecek.

Bu kavganın diğer yüzünde de, millet var... Çocuklarını özgürce ve fırsat eşitliğiyle eğitemeyen yurttaşlar... Her iki tarafın kurduğu, çocuğunu bana vereceksin kumpası içinde sıkışıp kalmış bir millet...

Ve özgürlüğünü, eleştirel aklını durmadan yitirerek, bu devam ederse nereye sürükleneceği bilinmeyen bir ülke.

Peki dünyaya yayılan Cemaat okulları?

Cemaat’in Küresel Okullarının Anlamı Ne?

AKP liderleri ve medyadaki yazarları, Cemaat’in yurtdışındaki okullarını öve öve bitiremiyorlardı. Bugün örneğin Azerbaycan’da kapatılması için Aliyev’e başvuran Erdoğan bu okulları göklere çıkartıyordu. Nereyeden nereye...

Düşüşte olan bir yapıdan insanlar uzaklaşır, yükseliş zamanlarında bu yapıya yanaşır!

Evet bu soruya doyurucu bir yanıt vermeye çalışmalıyız... Çünkü Cemaat’in ülkemizde en büyük “propaganda” aracı olarak, “hizmet”in başlıca ve üstelik küresel ölçekteki göstergelerinden biri, sayılarının kaç olduğu konusunda net bir bilginin olmadığı (niye kendileri açıklamazlar?!) “küresel okullar” gündemdedir. Cemaat, diyebiliriz ki siyasi olarak sırtını önemli ölçüde bu “itibarlı güce” dayamakta ve buradan da rekabeti ve çatışmayı sürdürmekte güç almaktadır.

İlginç bir durum olarak görülebilir: Cemaat, “Türk okulları”nı dünyanın neredeyse bütün ülkelerinde açmaya yöneldi. Ummadığınız ülkede, kentte karşınıza çıkıyorlar. Cemaat’in imamı kendine inanan işadamlarını “git şurada okul aç” diye yönlendiriyor! Araştırıyorlar,

inceliyorlar, bavullarını alıyorlar, parayı cebine koyuyorlar sonra da ver elini örneğin Tayland!

Bütün bunların bileşiminden bir de her yıl düzenlenen “Türkçe Olimpiyatları” ürüyor. Dünyadaki okullardan gelen çocukların katıldığı gösterilerde, seçme çocuklar Türkçe şarkılar vb. söylüyorlar. Kötü bir şey mi? Şüphesiz ki hayır! Dahası, bunları Cemaat’in görünüşte “milliyetçi damarı”[88] olarak bile nitelemek mümkün. Tabii ne kadar? Okullarda yabancı öğrenciler ne kadar Türkçe öğrenebiliyor? Bunlar tartışmalı. Bosna’ya gittiğimizde, havaalanındaki araba kiralama şirketinde bir Bosnalı kız hizmet ediyordu. Cemaat okulunda okumuş. Ama Türkçe bilgisi belki 20-30 sözcükle sınırlıydı! Yani Türkçe zorunlu bir ders değil, isteyen alıyor, alan da ancak genel anlamda Bosnalı kız kadar öğreniyor. Orada okuyan binlerce öğrenciden acaba kaç kişi şöyle adam gibi Türkçe konuşur, sorusuna verilecek yanıtın hayal kırıcı sonucu olacağını söyleyebiliriz.[89] Yani şu Türkçe Olimpiyatları, epey göstermelik ve propaganda amaçlı gözüküyor. Ama bu saptama, bu okulların kurulduğu bölgelerde “Türk” adına bir itibar kazandırmadığı anlamına gelmez. Çünkü, sıradan değil, iddialı okul kuruyorlar. “Türk okulları”nın tercih edilme nedenleri, “eğitim kalitesi”ne önem vermekle açıklanabilir. Üstelik İngilizce! Bu açıdan daha çok İngiliz kültürünün yayılmasına hizmet ediyor bile denebilir. Ama İngilizcenin “küresel yurttaş” yetiştirmenin başlıca araçlarından biri olduğunu da söyleyebilirsiniz.

Başka bir nokta da şudur: Cemaat okulları açıldıkları ülkelerde Türkiye ve Cemaatçi tüccarlarla ticari ilişkilerin gelişmesine de yarıyor. Cemaat’in işadamları buradan yarar sağlıyor. Okul kaliteli ise, özellikle yoksul ülkelerde, orta ve üst kesimlerin çocukları buralara gönderiliyor; bu okullar çevresinde bir ilişkiler ağı örülüyor. Ülkenin devlet ve iş dünyasından insanlarla ilişkiler geliştiriliyor, şüphesiz ki bu ilişkiler ticari fırsatlar yaratıyor.

Bu okulların, Türkiye'de siyasi partiler, kişiler ve kanaat liderleri arasında da önemli bir "sempati" yarattığı açık. Aralarında iktidar çatışması patlamadan önce, AKP'nin liderleri ve bugün Cemaat'i kötüleyen medyadaki yazarları, Cemaat okullarını öve öve bitiremiyorlardı. Bugün örneğin Azerbaycan'da kapatılmaları için Aliyev'e başvuran Erdoğan bu okulları göklere çıkartıyordu. Hepsi Pensilvanya'ya selam gönderiyordu. Şimdi ise kapatma için çaba içindeler. Davutoğlu, büyükelçiliklere, bu okulların kapatılması için diplomatik temaslara başlamaları talimatını göndermekte.

Ecevit'in "Arkadaşlara sordurdum. Çok ciddi ve çok iyi okullarmış. Aldığım bilgiye göre Müslüman Türki Cumhuri-yetlerde, İran ve Suudi Arabistan etkilerine karşı, Türkiye'nin etkisini artırıyorlarmış," benzeri sözler söylediği biliniyor, Ecevit, Gülen'le de üç kez görüşmüştü.[90]

Türk okullarının, F. Gülen ve hareketine Türkiye'de iyi bir milliyetçi destek ve zemin, önemli bir siyasi bağışıklık yarattığı açık ve seçik. Öte yandan CIA'nın bu okullardan stratejik konumda olanları bir casusluk üssü olarak kullandığına ilişkin de medyada bol iddia var. Örneğin "Eski MİT'çi Osman Nuri Gündeş, Gülen Cemaati'nin Orta Asya'daki okullarında CIA ajanlarının 'öğretmenmiş gibi' çalıştıklarını iddia etmişti. Bu iddiaya yeni bir kanıt, eski FBI çalışanı araştırmacı Sibel Edmonds'tan geldi. Edmonds, bir ABD Dışişleri Bakanlığı çalışanından iddiayı teyit ettirdi"[91] haberi gibi... Gündeş, MİT İstanbul Bölge Başkanlığı yapmıştı ve bu iddialarını *İhtilallerin ve Anarşinin Yakın Tanığı* kitabında açıklıyordu. Habere göre "Türki Cumhuriyetlerdeki okullarında diplomatik pasaport sahibi CIA ajanlarının, 'İngilizce öğretmeni' diye barındırıldıklarını iddia etti. Gündeş'in verdiği sayıya göre sadece Kırgızistan ve Özbekistan'daki okullarda en az 130 CIA ajanı, öğretmen kılığında çalışıyordu."

Şüphesiz bunlar iddia ama kaynaklar çok ilginç ve kuvvetli. Zaten Özbekistan ve Rusya'nın (dini propaganda yaptığı gerekçesi veya bahanesiyle) Cemaat'in okullarını kapattığı biliniyor. Hem de Rus

ilgililerin “CIA bunları paravan olarak kullanıyor” biçiminde ağır ithamlarıyla. ABD’de Gülen Cemaati’nin yayılmasına geniş hoşgörüyle bakıldığı, ABD’nin her zaman politik olarak yararlanmayı da hiç ihmal etmediği bilinir. Gülenciler, bu iddiayı da “iftira” diyerek yalanlıyor.[92] Amerikan istihbarat kurumlarında uzun sure çalıştıktan sonra serbest gazeteciliğe geçtiği belirtilen Wayne Madsen de “Gülen’in CIA tarafından kullanıldığını” ileri sürmüştü. Buna göre “CIA aralarında Gülen’in de olduğu dünyanın değişik yerlerindeki dini liderleri” kullanıyordu.[93]

Gülencilerin ülke dışındaki bu yaygın okul-eğitim faaliyetlerinin de, RTE ile büyük çatışmasında sonra aşağı doğru inişe geçtiğini söylemek yanlış olmaz. Türkiye’de de eğitim alanındaki büyük etkinliklerinin artık eskisi olmayacağı da açık. Dershanelere getirilmekte olan yasakları, şüphesiz yurtlar üzerindeki denetimleri de ve belki de tüm yurtların devlete teslimini de beraberinde getirmesi büyük olasılık. Evet, sonra da ışık evleri gündeme gelebilir. İşadamlarının da eskisi gibi Cemaat’e bol keseden eğitim vb. yardım ve hibelerini gerçekleştiremeyecekleri varsayılabilir. Çünkü iktidar bunları da adım adım gözetim altına alma çabası içine girdi. Düşüşte olan bir yapıdan insanlar uzaklaşır, yükseliş zamanlarında yanaşır!

Şimdi Cemaat üzerine siyasi tezlere geliyoruz:

Yenilikçi ve alışılmamış bir siyasi parti hareketi ve iktidara yürüyüş eylemi olarak, Gülen Cemaati... Uzun zamandır makalelerimde ileri sürdüğüm bu görüşleri, şimdi daha derli toplu olarak ve yeni katkılarla sunuyorum.

72 www.diken.com.tr/analiz/9-soruda-turgev/

73 www.ntvmsnbc.com/id/25376553

74 Balıkesir mitingi, 28 Şubat 2014, “Göndermeyin çocuklarınızı bunların okullarına. Bunlara tavır koyun. Çünkü yalan var, dolan var, her şey var. Her türlü iftira var. Bunlara dersi, bunları boykot ederek vereceksiniz.” Ayrıca RTE daha önceki bir konuşmasında da “Devlet yurtlarında boş yerleri tespit ettik. Hemen başvurun. Eğer yer yoksa sizleri otellerde ağırlayacağız. Bunların zulmüne siz asla muhatap etmeyeceğiz” demişti.

75 Şinasi Akay isimli okurum gönderdiği bir mesajında şöyle diyordu: “Sayın Bursalı, Anadolu liseleri giriş sonuçları açıklandığında Anadolu liselerine her dört gençten biri ancak yerleşecek. Geri kalanı da adresinin yakınındaki imam hatip liselerine yerleştirilecek. Örneğin Ankara’da Gazi Mustafa Kemal Devlet Hastanesi’nin karşısına devasa bir imam hatip lisesi yaptılar ki bir yabancı görse vallahi orayı bir üniversitenin fakültesi sanır. İşte böyle fakülte görünümünde imam hatip liselerimiz var. Bu iktidar “Müslümanın ibadet yeri camidir”diyerek Alevi’yi “sünni”,”Anadolu liselerini kazanamayanların yeri imam hatiptir” diyerek de “gençleri” imam/hatip yapmaya kararlı görünmektedir. Ve ne yazık ki Anayasa Mahkemesi bile 4+4+4 sistemini “çağdaşlık” diye görmüştür. Gelecekte torunlarınız eğitildiği okullarda öğrendiği eğitimle ”dede içime cin kaçtı” diye önünüze gelirse vereceğiniz cevabı şimdiden düşünmelisiniz.
76 *Cumhuriyet*, Sinan Tartanoğlu haberi, 20 Haziran 2014. Aynı sayfada başka haberler: LYS sınavlarında imam hatipliler başarı sıralamasında en alt sıralarda yer aldı, Cemaat okullarından yine şampiyonlar çıktı... 10 Temmuz 2014 tarihli *Hürriyet*’ten: Anadolu imam hatip okullarının kontenjanları 5 kat artarak 200 bini aştı.
77 *Cumhuriyet*, 23.8.2014.
78 http://www.cumhuriyet.com.tr/haber/turkiye/101537/Bilal_den_egitime_ayar__Kizli-erkekli_olmasin.html
79 10 Ağustos 2012; www.aydinlikgazete.com/mansetler/14359-cemaatin-para-kaynaklari.html; http://www.odatv.com/n.php?n=iste-mitin-the-cemaat-raporu--1008121200
80 “The Gülen Movement: A Sociological Analysis of a Civic Movement Rooted in Moderate İslam” (Gülen Hareketi: Ilımlı İslamcılık Temelli Bir Yurttaşlık Hareketinin Sosyolojik Analizi). Türkçesi, *Gülen Hareketi*, Doğan Kitap. “Gülen hareketi üzerine dünyada ilk akademik çalışma” diye takdim ediliyor! Yazar ile ilgili *Zaman* gazetesinde de bir söyleşi yayımlandı, orada söylediklerinden anlıyoruz ki; Cemaat’le yağ bal... Diyor ki özetle: “Bana, Cemaat’ten korkanlar diyor ki; yargıda, orduda, poliste örgütleniyorlar, ben de onlara belge getirin diyorum, ama hiçbir belge gösteremiyorlar. Sebebi korku ve ideolojik...” Kadıncağız, 100’ü aşkın insanla konuşmuş ve “bu hareketin siyasi niteliğine ilişkin en küçük bir delil bulamadım ve bu hareketin siyasi değil toplumsal bir hareket olduğu kanaatine vardım” demiş. Oldukça kullanışlı bir “besleme” olduğu belli. Acaba konuştuğu 100 kişinin listesini kendisine Cemaat mi vermiş? Ve kitabı Cemaat mi ısmarlamış yüklü bir telifle...
81 20 Şubat 2014; http://online.wsj.com/news/articles/SB10001424052702304757004579332870328602110?KEYWORDS=fethullah+gulen&mg=reno64-wsj&url=http%3A%2F%2Fonline.wsj.com%2Farticle%2FSB10001424052702304757004579332870328602110.html%3FKEYWORDS%3Dfethullah%2Bgulen; www.internethaber.com/abd-gazetesi-cemaatin-haritasini-cikardi-tikla-gor-633142h.htm
82 Destek Yayınları, 2010. Nedim Şener, 1990- 2006 tarihleri arasında, Genelkurmay’ından tutun MİT’ine ve Emniyet’ine kadar çeşitli birimlerinin çeşitli tarihlerde hazırladığı raporları, Ergenekon Davası’nın eklerinden bulup çıkartarak bir kitap yayımladı.
83 Tam metin için: www.internethaber.com/gulen-ak-partiye-resti-cekti-633066h.htm

84 Sabahattin Önkibar, *Takkeli Firavunlar ve Büyük Siyasi Sırlar*. s.185. Hayatı Ankara siyaseti içinde geçen gazeteci Önkibar, bu ilginç kitabında, bire bir yaşadığı olayları anlatıyor. Bu sözleri, kendisini Genelkurmay'a davet eden bir Korgeneral söylüyor. Önkibar da, Gülen'in bizzat siyasetçi Namık Kemal Zeybek'e de kendi tabanına da amacının "Kemalist vesayesi kırmak" olduğunu söylediğini yazıyordu. Önkibar da, 2003'den sonra da ABD'nin, Ordu'ya karşı bu operasyonda hem Cemaat'e hem RTE'ye destek verdiği görüşünde. Bir önemli noktaya daha işaret ediyor: "Cemaat'in ilk talebi Silahlı Kuvvetler'in öğrenci kabulünde yapılan güvenlik soruşturmalarının savcılıklara verilmesiydi. Peşi sıra MİT'i istediler". Tabii kontrol ettikleri savcılar aracılığıyla kendi öğrencilerini Orduya temiz kağıtla sokacaklardı! s.187-188. Kitapta, Cemaat'in dışarıdaki okullarının arkasında ABD ve Musevi lobisinin olduğu da belirtiliyor.
85 Gençlik zamanımızda birlikte mücadele ettiğimiz bir solcu arkadaşımla iki yıl önce ilginç bir görüşmemiz oldu. "Bak, bizim yapamadığımızı Gülenciler yapıyor. Adamlar militan yetiştiriyor, gizlice devletin her yerine yerleşiyorlar, sıkı bir militan örgüt gibiler, birbirlerine bağlı, devleti dönüştürüyorlar, ayrıca Gülen bir lokma bir hırka gibi yaşamalarını öneriyor, dava için her şey diyorlar..." Arkadaşımda bir hayranlık da görmedim değil. Ama birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk oluşturma becerisini de Gülen'e teslim etmeliyiz. Devlete egemen olduklarında ne hukuksuzluklar ve kötülükler yapabileceklerini ve gücü kötüye kullanacaklarını görerek...
86 "Yıllar Sonra Gülen Kaseti Vakası", Ayşenur Arslan, *Yurt* gazetesi, 17 Kasım 2013.
87 4 Aralık 2013, *Taraf*, söyleşi: Tuğba Tekerek, http://www.taraf.com.tr/haber-cemaat-in-hic-bitmeyen-sinavi-141182/ Gülen-İktidar kavgasında bütün iplerin koparıldığı 2014 yılından itibaren, iktidar gazeteleri vaktiyle Cemaat'te çalışmış insanlarla röportajlar yayınlamaya, Gülen ve cemaatini "deşifre" etmeye başladı. Bunların hiçbirine girmiyoruz.
88 Diğer bir damarı da acaba ülkenin Türk-Kürt olarak bölünmesine karşı çıkmaları olabilir mi? İktidarı, PKK'nın özerklik ve ötesine doğru giden politikasını desteklemekle suçlamasına bakılacak olursa... Tabii eğer PKK-KCK politikalarının ana amacı, buradan Erdoğan'ı zayıflatmak değilse!
89 Nurettin Veren, Gülen'in 40 yıllık yoldaşı, okulların kuulmasında başrolü oynayan adam, diyor ki: "Okullar vitrin olarak kullanılıyor.. O okulların hepsinde eğitim dili İngilizcedir Yurtdışındaki Fethullah okullarında öğrenciler haftada en az 20 saat İngilizce görürler. Türkçe seçmelidir... Zaten Orta Asya'daki Türkler genellikle Türkçeyi rahat öğrenirler. Siz de gitseniz Kazakçayı Özbekçeyi iki ay içinde konuşursunuz. Aynı kök birliği içinde dillerdir.." *Kuşatılan Türkiye*, Merdan Yanardağ.
90 www.zaman.com.tr/huseyin-gulerce/ecevit-gulen-gorusmeleri_451673.html
91 http://haber.sol.org.tr/devlet-ve-siyaset/gulen-okullarinda-cia-ajanlari-mi-calisiyor-haberi-38030; http://www.odatv.com/n.php?n=gulen-okullarinda-cia-ajanlari-calisiyor-2112101200 Nurettin Veren de (Gülen'in dostu) bu iddiaları doğrular nitelikte açıklamalar yaptı (Kuşatılan Türkiye).
92 http://tr.fgulen.com/content/view/18774/11/
93 Yılmaz Polat, *ABD'nin Özel Din Görevlisi*, Milenyum Yayınları. Polat, Gülen'in ABD'deki okulları üzerine de ayrıntılı bilgi veriyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İktidara Yürüyüşte Yeni Bir Siyasi Yöntem (Parti) ve İdeolojik Toplumsal Ütopya Önerici Olarak Gülen Hareketi

***“Cemaat siyasi hareketi** var karşımızda. ‘**Hizmet**’, iktidara gelme aracı veya vitrindeki görüntüsü. Eğer salt bir dini hizmet hareketi olsalardı, hem de **en üst düzeyde politikayla**, ne işleri vardı!*

*Mesela MİT’i neden ‘ele geçirmek’ istedin? (Başbakan ‘Bizden ne istediler de vermedik, Allah şahidimdir’ dedi. Doğruyu söylemiyor. Örneğin **MİT’i vermedi**, yüksek bürokraside hükümette istediği pek çok makamı vermedi!)*

Örneğin neden yargıda bu kadar örgütlendin?!

Emniyet’te, istihbaratta, poliste neden örgütlendin?

Neden (ABD’nin) Ortadoğu ve dünya siyasal politikalarını izliyorsun?

Neden gazetelerinde, televizyonlarında tamamen yüksek siyaset konularında tıpkı bir siyasi parti gibi ‘derin’ fikirlerini ileri sürüyorsun!

Peki neden medyaya bu kadar önem veriyorsun; gazeteler, televizyonlar, kamuoyunu gütmeler?

Neden Fenerbahçe konusuna dalıyorsun, tıpkı bir siyasi taraf gibi!

Madem ‘hizmet’ edeceksin, bütün bunlara ne ihtiyacın var?

***Yanıtı basit**: Çünkü Cemaat dinsel veya dünyevi, karşılıksız hizmet amaçlı hareket etmiyor.*

Bir politik örgütlenme! Tamamen farklı bir örgütlenme biçimi ve hedefi ile devleti, toplumun sivil, ekonomik vb. ana merkezlerini ele geçirerek Türkiye’yi ve yönetimi adeta devralma stratejisi izleyen siyasal bir hareket.

Bizim klasik siyasal sistem ve iktidara gelme algımızın ve bilgimizin dışında seyrettikleri için, onları bir ***cemaat siyasi partisi*** *olarak göremiyoruz. Olayın özünü gözden kaçırıyoruz, farklı bir paradigma karşımıza çıkınca...*

Aslında, ***Fethullah Gülen ve arkadaşları****, büyük bir sabırla, inatla, çalışarak, örgütlenerek, tarihsel bir siyasi örgütlenme başarısına imza attılar.*

Ben hepsine bu açıdan şapka çıkartıyorum!!"

(26 Kasım 2013, "Karşı-Devrim Çocuğunu Yedi" Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*.)

Bu bölümde, Gülen Cemaati veya Hareketi'nin bir gönüllü dini hizmet hareketi olmaktan çok, aslında...

• siyasi hedefleri olan,

• ama klasik bir siyasi parti örgütlenmesine gitmeyen,

• halk içinde siyasi partilere özgü örgütlenmeden çok, dini-cemaat-yardım örgütlenmesine giden,

• ama toplumun kanaat önderi düşünce odaklarında, tanınmış, sevilen kişi ve kuruluşlarda etkili olmayı seçen,

• ve paranın gücü ve büyümede önemi nedeniyle ticari-ekonomik faaliyetlerde ve örgütlerde var olmaya öncelik veren, bizzat kapitalist ilişkiler içinde olan,

• yeni ve ahlaklı bir toplum yaratma amacını taşımasıyla İslam dini merkezli yeni bir ideolojik toplumsal yapılanmayı amaçlayan ve kurgulayan; bu açıdan bir "ideolojik ütopya" öneren; bu amaçla da,

• medyanın hemen her kesiminde, televizyonlarıyla (Bugün, Samanyolu, Samanyolu Haber, Mehtaptv, Yumurcak, Ebru, Irmak, Dünya, KanalTürk vb); gazeteleriyle (*Zaman*, *Today's Zaman*, *Bugün*, kontrol ettiği *Taraf*); dergileriyle (*Aksiyon*, *Sızıntı*, *Yeni Umut*, *Zafer*); Burç FM gibi radyolarıyla ve çok örgütlü ve yaygın Cihan Haber Ajansı'yla.. ülke çapında toplumsal kanaat oluşturma ve denetleme gücüne sahip her alanda yaygın bir "kuruluş"tur.

• Tabii, Bank Asya gibi bankası, sayıları giderek artan, altı tane olduğu ileri sürülen üniversiteye, yüzlerce dershane ve vakfa, okullara sahip olmasıyla da toplumun damarlarına derinden nüfuz edebilmektedir.

• En büyük önceliği de, devlet içinde, devlet kurumlarında ve etkin güçlerinde örgütlenmeye öncelik vermesi, “yeni türde bir siyasi parti” olmasıdır. Üstelik, tıpkı ideolojik bir sağ veya sol kadro örgütlenmesine sahip, kadroları gizli-yarı gizli, yani temel kadrolarının Cemaat’le bağlarını inkâr ettiği, sıkı bir örgütlenme veya siyasi parti! Dahası, iktidara yapışınca da iktidar şiddetini kullanacak kadar amansız.

Bu çalışma ve değerlendirmelerde önceliği, siyasal iktidar ortağı ve siyasal icraatları olarak temayüz etmesi nedeniyle, siyasal özelliğine veriyorum. Dini ideolojik toplumsal yapı ütopyası daha geri planda bulunuyor. Siyasal özelliğine ilk değinimi 2010’da “Cemaat Bir Siyasi Partidir!” başlıklı yazımda yapmıştım.[94] Orada özetle şu görüşler vardı:

Cemaat Bir Siyasi Partidir!

İnsanlar karşılarında açık başkanı, merkez yönetimi, dalları budakları, il-ilçe örgütenmeleri olan, resmi parti görmedikçe şaşıyor. Fethullah Gülen Cemaati’ni, dinsel bir gönüllü hareket olarak görüyorlar. Tam onların inandırmak istedikleri gibi.

Cemaat aslında illegal-yarı illegal bir siyasi harekettir. İktidar ve güç odaklıdır! Topluma egemen olma odaklıdır ve bütün bunların sonucu da Türkiye’yi yönetmek odaklıdır!

Hemen her şey, bütün davranışları, politikaları, toplumsal güç ilişkileri, toplumda ve devlette yöneldikleri odaklar, insan yetiştirme politikaları, ama her şey, Gülen Hareketi’nin bir siyasal parti olduğunun göstergeleridir. Buna aykırı bir adım veya politika gösteremezsiniz!

Sosyoloji profesörü **Şerif Mardin** *Cemaat üyelerini birbirine yapıştıran tutkal nedir, bunu çözemedim* diyor. Ama bir ipucu bulmuş.

Özetle diyor ki, *bizim kullandığımız metodolojiyle bunu anlamak zor, yeni bir şey lazım....*

Sanırım bu, kendisinin de son TV söyleşisinde sık belirttiği gibi, “karmaşık” bir tutkal. Bunu tek bir “şey” ile açıklamak gerekmiyor. Mardin, Gülen Hareketi’nin içindeki tutkalı merak ediyor sadece; bu bilimsel bir meraktır; ama cemaati salt bir cemaat olarak görmemek gerekiyor. Cemaat’i bir siyasal hareket olarak nitelemeye başladığımız andan itibaren, Cemaat’i anlamak için gereken “farklı yaklaşım”ı belki de yakalamış oluruz!

Cemaatler ülkemizde bir ayaklarıyla neredeyse her zaman siyasetin içinde olagelmişlerdir, bir siyasal dayanakları vardır. Siyaset-Din-Cemaat ilişkileri tezgâhında, al-gülüm ver gülüm dayanışmasını biliyoruz. Cemaatlerden bakanlar olmuştur... Özal’ı düşünürsek, Başbakanlar ve Cumhurbaşkanları da!

Ama bugüne kadar hiçbir cemaat, Fethullah Hareketi kadar siyasete kilitlenmemişti ve çalışmalarının odağına siyaseti almamıştı. Belki diğerleri de bunu istemiştir, ama başaramamıştır. Fethullah Cemaati, çok geniş alana yaydığı faaliyetlerini, siyaset odağında yoğunlaştırıyor.

“Türk okulları”nı yaymak bile, siyaset odaklıdır! Üç-beş tane Afrikalı veya bilmem nereli öğrenciye, Türkçe Olimpiyatları gibi iddialı başlıklar altında düzenlenen organizasyonlarda, getirilip şiir okutulunca ve Türkçe konuşturulunca kalem erbablarının yağları eriyor! Bu etkinlikler, Cemaat’in Türkiye’de yayılmasına, yaygınlaşmasına ve Cemaat’in tüm resmi ve gayri resmi/gizli faaliyetlerine bir koruyucu/dokunulmaz zırh kazandırıyor. En çok da “Türkçü/İslamcı”ların! Onlardan önde gelenleri hemen Fethullah Gülen’e biad yolculuğuna çıkıyorlar ve “Türklüğü” ne büyük hizmetler yaptığını yaza yaza bitiremiyorlar!

Cemaat’in siyasi bir parti olarak hareket ettiğini anlamak için, gazetelerine bakınız. Önlerinde en büyük engel olarak gördükleri ordu ve yargı konusundaki politikalarına, eylemlerine bakınız. En önemlisi,

devleti dönüştürüyorlar. ***Eğitim poltikalarıyla, kendi yargı ve hukuklarını kurarak ve kendi işadamlarını büyük birlikler halinde*** örgütleyerek.

Karşımızda siyasi parti gibi örgütlenmemiş, ama yarı yasal, yarı gizli, ve de bazen tamamen gizli örgütlenmeleriyle, iktidarı devralmak istiyen bir yasadışı parti hareketi duruyor!

“Parti” paradigmanızı (bakış açınızı/anlayışınızı) değiştirirseniz, olayı tamamen saydamlaştırmış olursunuz!

(6 Haziran 2010, *Cumhuriyet*)

Şüphesiz diyeceksiniz ki, bir siyasi partinin amacı, iktidara gelmek ve ülkeyi yönetmektir. Peki, Cemaat bu “teori ve pratiğin” neresinde?

Şüphesiz ki vereceğim tek yanıt esas olarak şudur: İktidar mücadelesinde, RTE ve adamlarıyla giriştiği savaşta, MİT-Yargı-Emniyet ve TSK’daki örgütlenmelerinde... Sahip oldukları devlet gücünü amansız bir şekilde düşmanlarını-rakiplerini tasfiye için kullanmalarında...

Yoksa bir “dini hizmet hareketi”, “topluma hizmet” için bu kadar geniş kapsamlı bir örgütlenmeye, MİT dahil, devletin ana odaklarını ele geçirmeye ve orada var olmaya neden önem versin?

İşte şimdi, bu siyasi hareket’in parçalarına, yapısına, politikalarına, yukarıdaki görüşün ayrıntılarına bakacağız.

1- Gülen: Modernistliği, Küresel Girişimciliği ve ABD ile İlişkisi

Toplumda genel algı ve kanaat, Gülencilerin dini bir cemaat, bir hizmet cemaati veya hareketi, sosyal ama modern bir dini yapı olduğu biçimindedir. Kendileri en sık olarak, **hizmet hareketi** tanımlamasını kullanmayı seviyor. “Gülen Cemaati” de yaygın olarak kullanılıyor. Kendilerine siyasi amaç “suçlaması” yöneltildiğinde ise “hareket” sözünü bırakıyor, sadece “hizmet”i kullanmaya yöneliyorlar. Yani siyasi

ve toplumsal iklimin barometresine göre, öncelik verdikleri kavram değişiyor. Son 10 yıldır özellikle “hareket” kavramını öne çıkarmışlardı: **Gülen Hareketi**. Dış ülkelerde yabancılar da yaygın olarak bunun İngilizcesini kullanıyor: “Gulen Movement”. Hocaefendi için de son zamanlarda yaygın olarak “İmam” kavramı kullanılmakta. İmam, bir İslami dini terim olarak, İngilizceye girmiş durumdadır ve ortalama olarak herkes neyin kastedildiğini anlar: Camii-imam. Veya bir İslami ülkenin sözü dinlenen dini lideri... Amerikalılar buna bir de “Global” ön ekini taktılar: **Global (Küresel) İmam**. “Küresel” tanımına, dünyada yaygın okul örgütlenmesi nedeniyle hak edilmiş bir unvan denebilir. “160 ülkede örgütlenmiş...” diye başlayan bir cümle kuruyorsanız, başka seçeneğiniz yoktur!

Peki neden “küresel”?

Küresellik, çağımızın en büyük özelliğidir. Gülen, belki de bunu ilk keşfedip uygulayanlardandır. Kendisini küreselleştirirken müritlerini de, yönlendirdiği sermayeyi de küreselleştirmiştir. Düşüncesini de bu yola sokmuştur. **Gülen ve hareketinin modernliğinden** bahsediliyor ya, en büyük modernliği budur: Küresel oyunculuğa soyunması! Tabii bunun yanındaa, çağdaş bilim ve eğitimle donanmış kadro hareketi niteliği de aynı şekilde “modernlik” tanımına girer. Kapitalizm, yani ekonomik sistemle bir çelişkisi veya sorunu yoktur. Burada bir “sistem önerisi” veya değişikliği düşünmez.

İkincisi, bir Türk-Müslüman hareketin lideri... Küresel bir düşünce yarattığı iddiasında... “Küresel düşünce”sini tam anlayabilmiş değiliz. Sonuçta, dünyada bütün insanlığı duygu ve inançla saracak yeni bir dini-düşünce akımı yaratmış değil. Çıkış noktası İslam dini. İslam dini temelinde eğitilmiş bir büyük kadro hareketi. “Ahlak” temelli yeniden örgütlenmiş bir toplumsal yapı öneriyor. Ama ahlak zaten İslam’ın dogmaları arasında, ama en İslamcı olanlarda bile bunu arayıp bulmanız için bazen pertavsız gerekmektedir. Kapitalizmle ahlakı nasıl birleştirdiği konusunda da bir vaazı yok. İslam’ı, evet yorumluyor... Bir konuşmasını dinledim televizyondaki sohbetinde; çevrenin, yeşilciliğin,

çevreyi korumanın önemini anlatıyordu. Çok başarılı bulmuştum. Dinin önerdiği yeşil cennet imajı ile birleştirmişti çevrecilik akımını. F. Gülen, bilimden yararlanan bir kimse. Bilimin verilerini, bulgularını, dikkat ediyorum, bazı konuşmalarında kullanıyor. Yanındakilerden sürekli besleniyor. Bu açıdan bizim bildik, donmuş, ezberci imamlarla bir ilgisi yok. Modernliği, yenilikçiliği buradan kaynaklanıyor.

Gülen'in küreselciliğini, belki de 1998'de Vatikan'da Papa II. John Paul ile görüşmesiyle başlatmak doğru olabilir. Sonra, 1999'da "tedavi amaçlı" açıklamasıyla ki bence bahane, ülkeden ayrılıp ABD'ye gitti. Türkiye'de kendini siyasi olarak güvende hissetmediği ileri sürülebilir, bu haksız da olmayabilir,
ama Gülen, "küresel rol" oynamak amacıyla ABD'ye açılımını programlamış da olabilir: ABD'ye gitmeyi kararlaştırmıştı ve Papa ile görüşmesini de bunun üzerine gerçekleştirdi denebilir... Bu tercihi, kendisine "Küresel İmam" yolunu açtı. Gülencilerin ABD'de öğrenciler arasında yaygın olması, ABD'ye gitme tercihinde de rol oynamış olabilir. Şüphesiz ABD'de çeşitli dini görüş ve mezheplere geniş bir hoşgörü ortamının var olması da, oradaki varlığı ve yayılışı açısından bir tercih nedenidir. Bu yazıyı yazarken, MehtapTV'de 25 Mart 1990'da İzmir Şadırvan Camii'nde verdiği vaazı dinliyorum. Orada ilginç bir şekilde İslami düşünceyi dünyaya yayacak olanlardan bahsediyor. Demek ki, kafasında dünyaya açılım 1990'larda var...

"Hoşgörü" Sloganı: Yayılma ve Tehlikesizlik Konsepti

Gülen "hoşgörü", "dinlerarası hoşgörü" sloganını sürekli neden ön plana çıkartıyor? Bu sloganlar çok iyi seçilmiş, zararsız, dünyanın içinde bulunduğu koşullarda en çok ihtiyacı olan bakış ve yaklaşımları dile getiriyor. Bu sloganlar, Cemaat'in yaygınlaşmasında ve küresel ilişkiler kurmasında önemli rol oynuyor. Güçlendirici, yakınlaştırıcı! Cemaat'in en çok yararlandığı siyasettir hoşgörü konsepti. Ama Türkiye'deki pratiklerinde, hoşgörü diye büyüyerek ve genişleyerek,

Ergenekon, Balyoz, Odatv davalarında ve kendilerine eleştirilerde bulunan gazetecilere karşı nasıl büyük bir hoşgörüsüzlüğe yöneldiklerini de yaşadık. Devlet erkini ellerine geçirdiklerinde ve kullanmaya başladıklarında, bunu iktidarları için acımasız bir silaha dönüştürdükleri, sahte belge yaratmakta, hukuku ve adaleti askıya almakta ve belgesiz iddiasız uyduruk yargılamalar yapmakta da pek usta oldukları ortaya çıktı. Siyasal din adına, insanlara zulüm yapmak, bütün dinlerin tarihte ve bugünkü İslam dünyasında ortak nitelikleri oldu ve Cemaat de bu saflarda yerini aldı. Bu "siyasal günah"larından arınmaları zor. İnandıkları Allah'a takiye yapmak, tüm İslamcıların ortak özelliği mi?

Gülen ve hareketi, çıkış noktası olarak, güncel düşünce ve politika anlamında Ortadoğu İslam kaynağından beslenmiyor. Ortadoğu'da Suudi Arabistan, Müslüman Kardeşler veya başka bir İslami yorumla doğrudan ilişkisi yok. Bu açıdan, kendine özgü bir hareket yarattığı söylenebilir. Şüphesiz Saidi Nursi'nin koludur; yenilikçiliği, eğitimi ve bilimi önemle kullanıyor. Geniş ve eğitimli bir kadro hareketi... Gülen Hareketi'nin bu niteliğinin, Amerikalılar tarafından da saptandığını düşünmek gerekir. Ortadoğu değil, Türkiye ve Batı merkezli ortaya çıkışı ve yayılışı, dünyanın en büyük otoritesi olarak kabul ettiği ABD'nin politikalarına yaklaşımı, ABD ile ilişkilerini kolaylaştırmıştır.

ABD, Ilımlı İslam, AKP ve Cemaat İlişkisi

11 Eylül 2001, Amerika'nın en büyük travması ve küresel politikalarında ve İslama yönelik tavrında da dönüşümün tarihidir. Ilımlı İslam, bu tarihten sonra ABD'nin Ortadoğu politikasının ekseni yapıldı. ABD bu politika gereği "ılımlı" Gülen'e stratejik bakış geliştirmiş denebilir. İkisi arasındaki ilişkilerin esas tarihini belki de buradan başlatmak gerekir. Bu bağlamda ABD'nin yine ılımlı İslam politikası çerçevesinde, Erdoğan'ı destekledi ve ondan "İslam Dünyasında Küresel Ilımlı İslam Siyasal Oyuncu" olarak yararlanma yolunu seçti.

Beyaz Saray'ın geliştirdiği Büyük Ortadoğu Politikası'nda (BOP) Erdoğan'a önemli bir görev düştü. Bu politika şüphesiz ki şimdi tam anlamıyla çökmüş durumda. Ama ABD 2005'te Erdoğan ve iktidarının Ilımlı İslam'ının ötesinde, Ortadoğu'nun aslında İslamcı köktendinci kaynaklardan beslenmeye daha çok eğilimli olduğunun ayırdına vardı. Erdoğan ve Davutoğlu ikilisinin, Erdoğan'dan bir Ortadoğu İmamı veya Müslüman Dünya'nın lideri yaratma politikası, bu bağlamda İsrail'le çatışması, Müslüman Kardeşler'le ittifakı, ABD ile Erdoğan iktidarı arasındaki anlaşmazlığın ve gerilimin kaynağıdır. RTE'nin bu alanda bağımsız bir tutumu göze çarpmaktadır.

Amerikalılar, Ilımlı İslam politikalarına Gülen Hareketi'ni daha yakın görmüş olabilirler. Ayrıca, Gülen Hareketi'nin siyasal yönünün ve ABD doğrultusunda politikalarının da farkındalar. Gülen'e 2008'de "sürekli oturma ve çalışma izni" anlamına gelen yeşil kart-green card verildi. Bu tarih önemlidir. Gülen 2006'da bu başvuruyu yaptı, Türkiye'nin yakından tanıdığı ünlü isimlerin de bulunduğu çok sayıda Amerikalı, (CIA eski yetkilisi Graham Fuller, yine CIA ilişkili George Fidas, ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Morton Abramowitz) kefalet anlamına gelen mektuplar yazarak, 2008'de Gülen'e "Olağanüstü yetenekli yabancı" sayılarak yeşil kart verilmesine yardımcı oldular. Bunların çoğu, Türkiye'yi bilen, politikalarını tanıyan ve Türkiye'nin ABD çıkarları doğrultusunda davranması yönünde analizler yapan, bazıları ünlü kimseler. Tabii daha bir sürü itibarlı, dini ve akademik ismin de mektubu vardı dosyada.[95] Bu isimlerin bir kısmının ardında Amerikan hükümetinin olduğu ve referanslarıyla mahkeme sürecine etki yaparak Gülen'in ABD'de kalması yönünde siyasi anlamda bir karar verilmesini sağladıkları açıktır, çünkü savcılığın karşı iddiaları gündemdeydi. Mahkemenin karar aşamasında CIA ve Amerikan Savunma Bakanlığı Pentagon ile beraber adı geçen Rand Corporation adlı düşünce kuruluşu tam da o sırada "Türkiye'de Siyasal İslam'ın Yükselişi" raporu yayımlandı. 135 sayfalık raporda "Gülen hareketi

hakkında oldukça olumlu görüşler dile getiriliyordu... Rapor Fethullah Gülen’in onursal başkanı olduğu, Rumi Forum’da tanıtıldı. Raporu kaleme alan Angema Rabasa, raporu yazma fikrinin Rumi Forum’un davetiyle gittiği Türkiye’de oluştuğunu açıklayarak, Gülen ile Rand Corporation arasındaki ilişkinin düzeyi hakkında da bilgi verdi.”[96] Raporda başka ilginç saptamalar da var. Amerikalılar, Gülen ve hareketinin önemli siyasi kapasitesini ve Türkiye’de oynayabileceği rolü görmüşler diyebiliriz. Özellikle de RTE ve AKP iktidarıyla ilişkilerinin pek de istedikleri gibi gitmeyeceğini anladıklarında...

Gülen, ABD dışişleri yazışmalarının sızdırıldığı Wikileaks belgelerine de konu oldu. Bu belgelerde çok ilginç bilgiler ve kanaatler var. Gülen için, Yahudi ve Ermenilerden destek mektupları verilmesi için yapılan görüşmelerin içerikleri de... Bu cemaatler, Gülen’e yeşil kart için yenilenen başvuruda, Amerikan mahkemesine sunulacak belgeler arasına girecek destek mektubu vermeye yanaşmazken, Vatikan ise destekliyordu. ABD büyükelçisinin Washington’a gönderdiği gizli yazışmasında, Gülen Cemaati hakkında Türkiye’deki kanaatler aktarılırken, “Bazı rakip cemaat ve tarikatlar Gülen’i satılmışlıkla suçlarken, bizim en iyi irtibatlarımız arasında olan başka bazı mütedeyyin Türkler de, bu hareketi ikiyüzlülüğün en son noktası olarak değerlendirmişti... Gülen hareketinin nihai niyetleri konusunda derin ve yaygın kuşkular hâlâ geçerli. Bu hareketin bünyesindeki çeşitli çevrelerin içine çektiği insanlar üzerinde uyguladığı baskıya ilişkin ipucu veren anekdotlara sahibiz... Bu gerekçeler, Gülencilerin polis teşkilatı dahil birçok devlet kurumuna sızmalarıyla birleştiğinde, yüzeyin altında çok daha katı bir çizginin, dünya çapında bir İslamcı yayılma propagandası misyonunun yattığına işaret ediyor.”[97]

Evet, Amerikan Dışişleri Bakanlığı’na giden bilgiler ve yorumlar böyle gerçi ama bunlar Gülen’e yeşil kart verilmesini engellemiyor. Çünkü ABD’de Türkiye konusunda siyasi ve istihbarat alanında uzman önemli kişiler devrede.

Yani, F. Gülen ve dünyaya yayılan hareketi ve etkisinin siyasi yönünü bütün bu gelişmeler vurguluyor. ABD yeşil kartla Gülen'i kabul ederken, şüphesiz siyasi varlığını ve rolünü de bu değerlendirmelerin önemli bir parçası olarak kabul ettiğinin varsayabiliriz.

Şimdi, Gülen Hareketi'nin ABD'deki etkili varlığına biraz bakalım... Çünkü Türkiye dışında ana gücü burada...

2- ABD'nin 50 Eyaletinde Örgütlü, Kongre'de Etkili

2010'da Fethullah Hareketi'ne mensup olan ve Amerika'da yaşayanlar, Türki Amerikan Birliği (Turkic American Alliance- TAA) çatısı altında birleşti. Gülen Hareketi'nin ABD'nin bütün eyaletlerinde örgütlü olduğu belirtiliyor. 50 eyalette, altı federasyonda, 200 kadar dernekte örgütlü güç, Amerikan siyasetinde de dikkate değer bir ağırlığa sahip. Birlik, her yıl başkent Washington'da yıllık düzenli toplantılar, galalar, çeşitli konularda konferanslar yapıyor. Bu toplantılara Amerikan Kongresi'nin yaklaşık yüzde 10'u, yani ortalama 50 kadar Kongre üyesinin katıldığı bildiriliyor. ABD'yi bilen Türk gazeteciler bu kadar çok sayıda milletvekili ve senatörün bu toplantılara katılıyor olmasını, "çok önemli" ve bugüne kadar daha eski Türk derneklerindan çok daha başarılı buluyor.[98]

ABD'de gazetecilik yapan İlhan Tanır (*Posta212* gazetesi Washington Temsilcisi), katıldığı bu toplantılarda soruyor: Neden bu kadar çok Kongre üyesi buradasınız? Aldığı yanıt ilginç: "Nasıl gelmeyelim, bu insanlar benim seçim bölgemde (seçildiği eyalette) düzenli olarak büroma geliyorlar, bize katkıda bulunuyorlar, ilgileniyorlar..."

Cemaat üyelerinin Kongre üyelerini etkilemek için kullandıkları en önemli araçlardan başlıcası, tabii ki bağış. Özellikle seçim zamanı yapılan yüklü bağışlar, sürekli olarak bürolarına yapılan ziyaretlerle birleşince, Kongre üyeleri de bunlara bir noktada yanıt veriyor,

galalarına geliyor, konferanslarda boy gösteriyor ve şüphesiz ki gerektiğinde de lobi yapıyor. Gülen Hareketi ABD'de "140 civarında özel olarak işletilen ama devlet bünyesindeki okula (charter schools)" sahip. İhaleye giriyor, devlet okullarının bakımını üstleniyor, inşa ediyor. Tabii bunları yapanlar, Cemaat'e yakın işadamları... Cemaat'in kendi açtığı okullar başka...

2013 Ekim ayında Washington'da Ulusal Basın Merkezi'nde "Hizmet Hareketi ve Uluslararası Barış İnşası" konferansına "16 ülkeden 35 kadar akademisyen katılarak, Hareketin farklı yönlerini ele alan sunumlar" yapmışlar.

2005 seçimlerinde örneğin "Hillary Clinton için para toplama (fundraising) yemeği" düzenleyerek siyaset dünyasında dikkatleri üzerlerine çekmişler. Cemaat'in önde gelenleri, Ramazan aylarında Beyaz Saray'a davet ediliyor, Başkan Obama ile farklı ortam ve toplantılarda yılda en az birkaç kez tokalaşıyor, dertlerini, Amerikan sistemi içerisinde, oyunun kurallarına uyarak, en üst katmanlara kadar anlatabiliyorlar. Şüphesiz, Cemaat'e yakın insanların tüm ABD'deki ekonomik faaliyetlerini de vurgulamalıyız. Siyasi-kültürel lobi faaliyetleri, bu ticari faaliyetleriyle örtüşünce, ortaya daha bir elle tutulur güç çıkıyor.

Türkiye'de Cemaat şirketlerinin çatı örgütü TUSKON ile ABD'deki çatı örgütleri arasında işbirliği söz konusu. Avrasya ve Asya'ya yönelik konferansları ve iş girişimleri, aslında tam paraya ve işe odaklı Amerikalıların çok iyi anlayabilecekeri bir dil. Aynı şekilde Cemaat'e yakın şirketlerinin de bu dili çok iyi kaptıkları ve sürekli "paranın kokusu" peşinde koştukları görülüyor.

Özellikle ABD'deki ticari ve siyasi pratiklerinde şunu çok net olarak gördüler ve öğrendiler: Para iktidar ve güç demektir, yani siyaset ve siyaseti etkileyen araçlar.

Hadi gelin, Cemaat'in başka bir temel büyüme politikasına daha bakalım... Bu yapıyı daha iyi anlayabilmek için...

3- Gülen Hareketi: Bir Siyasi Büyüme Stratejisi Olarak Büyük Güçlerle İşbirliği ve Destekçilik

Gülen Hareketi'nin siyasi gelişme-yayılma stratejisini anlamak için, liderlerinin "Otoriteye karşı geldiler. İsrail ile anlaşmalıydılar, yanlış yaptılar" sözleri yeterince açıklayıcıdır ve RTE ile ilk önemli farklılığını bu sözlerle ortaya koymuştur. Büyük güçlerle çatışma, yanlarında dur, onların kanatları altında büyü ve genişle, Gülen'in ana stratejisidir. ABD için de bu böyle, bir zamanlar TSK ve siyasi partiler için de...

"**Fethullah Gülen** 'Otoriteye karşı geldiler. İsrail ile anlaşmalıydılar, yanlış yaptılar, İHH'yı da ilk kez duydum' dedi!.." Cemaat'in ABD küresel siyasetinin kanatları altında büyüdüğünü analiz eden 2010 Haziran başında yayımlanan yazım bu cümleyle başlıyordu.[99] Konu, iktidarın İHH (İnsani Yardım Vakfı)'nın kiraladığı Mavi Marmara gemisiyle Gazze'ye yardım çıkartması yapmaya kalkışmasıydı... Sonra bildiğimiz felaket gelecekti ve İsrail'in baskınıyla dokuz Türk öldürülecekti (31 Mayıs 2010). Gülen Cemaati de yukarıya aldığımız "Otoriteye karşı geldiler..." sözleriyle AKP iktidarını ve tabii Recep Tayyip Erdoğan'ı eleştiriyordu.

Cemaat ile AKP hükümeti arasındaki ilk önemli ayrılık noktalarından biridir Gazze'ye İsrail'in uyarısına rağmen yardım götürülüşü. Burada iki ayrı güç kristalize olmaktadır; bir yanda ABD'nin küresel politikalarını savunan Gülen ve cemaati, öte yanda ise İslam dünyasının liderliği rolüne (veya imamlığına) oynamaya başlayan Recep Tayyip Erdoğan. RTE, İsrail'e karşı Filistin savunuculuğuna soyunarak, Arap halkları arasında itibarını yükseltmektedir. Aslında İsrail'e karşı en büyük çıkışını, "Mavi Marmara Gazze Çıkartması"ndan 15 ay kadar önce, 29 Ocak 2009 tarihinde, İsviçre'nin Davos kentinde düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu'nda, tartıştığı İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'e yönelik o ünlü "One Minute" sözleriyle yapmıştı ve Peres'i "siz çocukları öldürmesini iyi bilirsiniz..." nutkuyla suçlamıştı. Aslında

İsrail, RTE'den, "One Minute"ın intikamını, Gazze'de Mavi Marmara kanlı baskınıyla aldı, bile denebilir!

Gülen Hareketi'nin siyasi gelişme-yayılma stratejisini anlamak için, liderlerinin "Otoriteye karşı geldiler. İsrail ile anlaşmalıydılar, yanlış yaptılar" sözleri yeterince açıklayıcıdır ve RTE ile ilk önemli farklılığını bu sözlerle ortaya koyacaktır. Ayrıca bu sözler, Gülen Hareketi ile Erdoğan arasındaki derin farklılığı, karşımızda iki ayrı hareketin, iki ayrı siyasi gövdenin ve iki ayrı başın bulunduğunun, et ile tırnak gibi olmadıklarının ilk net işaretiydi. Bu yazıdaki saptama, sonraki dört yıla damgasını vuracak ve gelişmeleri doğrulayacak şu yargıyla sona eriyordu: "Gülen, AKP ile giderek yol ayrımına gelecektir! Kaderler farklıdır ve herkes kendi kaderini kendi çizmektedir..."

Gülen Hareketi, küresel yayılma politikasını, ABD'nin şemsiyesi altında geliştirdi. ABD ile hemen hiçbir küresel sorunda çatışmadı, dahası destekçi oldu. ABD'nin İsrail politikasıyla, Ortadoğu politikasıyla, genel hatlarıyla uyumlu oldu. RTE'nin İsrail karşıtı Ortadoğu politikasını savunmadı. ABD, RTE'nin Ortadoğu ve İsrail politikasından derin rahatsızlık duyuyordu. İsrail ile çatışması, Arap dünyasında liderlik rolüne soyunması, daha sonra Irak, Suriye ve Mısır politikalarındaki farklılıklar iyice ortaya çıkacaktı.

Gülen'in ABD'ye sığınması, onun şemsiyesi altına girmesi, orada büyüyerek gelişme politikası, düşünce olarak 1997 öncesine gider. O tarihte çıkmakta olan bir gazetede yayımlanan söyleşide "ABD dünya gemisinin kaptanıdır" demişti...[100] Sadece bu kadar değil, şu sözler de ona ait:

"Amerika şu andaki konum ve gücüyle bütün dünyaya kumanda edebilir. Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir... Amerika hâlâ bu dünya gemisinin dümeninde oturan bir milletin adıdır... Amerika daha uzun zaman dünyanın kaderinde çok önemli rol oynayacaktır. Bu realite kabul edilmeli. Amerika gözardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı... Amerikalılar

istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinden hiçbir iş yaptırmazlar..Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa, bu itibarla, mesela Amerika ile çatıştığınız sürece bu projelerin gerçekleştirilmesi mümkün olmaz."

Henüz 1997'de bunları söylediğine göre, Gülen'in uzun vadeli bir stratejiyle ABD'ye göçe karar verdiği ve yayılma stratejisini ABD'de, bu küresel gücün kanatları altında ve onunla birlikte gerçekleştirmeyi belirlediği söylenebilir. Gülen ülke dışında ilk okullarını da 1992'de açtığına göre, aslında "yayılma stratejisini" okullar aracılığıyla planladığı da açık. Türkiye'de "Altın Nesil" stratejisinin başarıyla geliştiğini görünce, bunu ülke dışına yaymaya karar verdiği anlaşılıyor. Ayrıca "Altın Nesil" stratejisinin, toplum ve işverenler arasında büyük yankı bulduğu ve muazzam para toplamanın da "altın anahtarı" olduğunu söyleyebiliriz. Gülen'e inanan yığınların eğitimle ve en iyi eğitimi almış insanlarla toplumun ve ülkenin kurtarılabileceğine ve dünyada öne fırlayabileceğine de gönülden inandıklarını görüyoruz. (Aslında doğru bir saptamadır bu!). Bu ara nottan sonra yeniden ABD'ye göç meselesine dönelim:

Gülen, ayrıca, bu sözleri 28 Şubat 1997 "Post Modern Darbe"sinden sonra söylüyor. Askerler işbaşındadır, ülke içinde yayılmasının ve göze hoşgörünme politikalarının da sonuna geldiğini görmüş olabilir. Yeni bir kulvar açma zamanı gelmiştir. ABD'ye göçte "hastalık", bahane olarak duruyor. Bu sözlerin ardında, ABD ile Gülen Cemaati arasında zımni bir işbirliğini, karşılıklı çıkarların varlığını da görebiliriz. ABD ile hiç çatışmadan, işbirliği içinde okullar açılmakta... ABD'nin kontrolünden bile bahsedebiliriz. Aslında küresel bir hareket oluşturmanın yolu olarak da görülüyor... ABD ile böyle bir ilişkiyi baştan kabul ederseniz, şüphesiz size türlü çeşitli yollar açılabilir. Belki de, bu işbirliği, Ergenekon, Balyoz vb. gibi esas olarak TSK'yı bertaraf etmeye kadar da uzanmıştır. Zaten bu konuda yoğun yorumlar ve işaretler vardır.

“Kenan Evren Cennetliktir”

Gülen, genellikle gelişme, büyüme, yayılma stratejisini, büyük iktidar odaklarıyla çatışmama, iktidar odaklarıyla uzlaşma yanlısı bir siyasete dayandırır. Gülen, **12 Eylül 1980 darbecilerinin de karşısına çıkmadı.** Hatta, Kenan Evren’i “cennetlik” gösterdi. Cüneyt Arcayürek’e göre[101] Fethullah Gülen, din derslerini zorunlu kıldığı için “Kenan Evren *bu* hareketiyle cennetliktir” dedi. Gülen, 12 Eylül generallerinin özel korumasına mazhar oldu. Kenan Evren’in Gülen’in vaaz kasetlerini dinlediği belirtilir. 12 Eylül tutuklamalarında Gülenciler hiç yok gibidir. Gülen, darbeyi önceden haber alan insanlardan biridir. Darbe olduktan hemen sonra yazdığı ünlü “Son Karakol” başlıklı yazıda “Ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihâlelerin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz” demiştir.[102] Gülen hareketinin orduya çok önem verdiğini görüyoruz. Ordu içinde örgütlenme, Gülen yayılmasının çok önemli bir parçasıdır. 12 Eylül 1980 darbecileri Gülen’i koruyup kollamışlardı. Daha sonra ise Gülenciler, Ordu’da demokrat ve Kemalistlerin tasfiye edilmesiyle kendi adamlarına yol açacak Ergenekon ve Balyoz darbelerinin de başlıca kotarıcıları olacaklardır. Demek ki zaman artık onlar için olgunlaşmıştır.

Gülen Hareketi, ülkenin en büyük gücü olan TSK’yı karşısına almamaya, hatta onunla birlikte hareket etmeye özen gösteriyordu. Bu tutum, “büyük güçlerle çatışma, yanlarında dur, onların kanatları altında büyü ve genişle” politikalarına uygundur. Gülen, “darbe olmasaydı Türkiye komünistlerin eline geçecek ve dinsizleşecekti” benzeri görüşleriyle de askerlerle siyasi gönül ve ideolojik bağlantı kurmaktadır. Demek ki Gülen’e göre, tıpkı bir zamanlar Celal Bayar gibi, “Komünizm bir gece ansızın gelebilirdi...” Çünkü, “Eğer Silahlı Kuvvetler halletmeseydi, durum kendiliğinden milletin silaha karşı silah kullanması noktasına gelecekti, Çünkü Türk halkı komünist ihtilale karşı direnmese, o takdirde Müslüman Türkiye ortada kalmayacaktı.”

12 Eylül 1980 darbesinde solcular, ülkücüler, hatta CHP dahil diğer sağ merkez partilerin hepsi kaybeder, parçalanıp güç yitirirken, Gülen Hareketi kendini korumuş hatta güç toplamıştır. Tıpkı diğer siyasi İslamcılar gibi.

Gülen'in benzer tutumunu, 28 Şubat 1997'te TSK'nın müdahalesi ile Erbakan'ı iktidardan uzaklaştırma sürecinde de görüyoruz. O yıllar Gülen, kamuoyunda çok konuşulan, "yıldızı parlayan" bir Cemaat önderi ve siyasi liderdir! Gözler üzerindedir ve okulları tartışma konusudur. Gülen'in bu süreçte de, o sırada ön planda olan askeri komuta heyetiyle iyi ilişkiler içine girdiği görülüyor. Gülen, müdahaleye "Postmodern darbe" adını koyan ve o sırada sürekli sahnede olan general Çevik Bir'e "Genelkurmayımızın çok değerli İkinci Başkanı, Sayın Komutanım, Değerli Komutanım...", hitaplarıyla, kendi adıyla anılan okullarla ilgili bir mektup yazıyor:

Atatürk gibi, bir enkazın üzerinde büyük bir devlet kurmuş askerî, siyasî ve idarî bir dâhî bile, "Benim nâçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhûriyeti, ilelebed pâyidâr kalacaktır" derken, vatan, millet ve ülkeye hizmet aşkı tıpkı İstiklâl Harbimiz yıllarında olduğu gibi şahlanan insanımızın ortaya koyduğu bir hizmetin (okulları kastediyor, ob)... bu okullarla alâkam, sadece bir teşvik, bir çağrı ve bazılarının yanlışlıkla hakkımda taşıdıkları hüsn-ü zannı ülkeme ve devletime hizmet adına bir kredi kartı gibi kullanmaktan ibarettir... Batı, Rönesansını ilme ve sanata açılarak yaptığı ve dünya devletleri arasında geri planda kalışımızın en büyük üç sebebi cehalet, fakirlik ve tefrika olduğu için, cemaati her defasında çocuklarını okutmaya, bilhassa müsbet ilimlerle zihinlerini aydınlatıp, bağnazlıktan ve hurafelerden
kurtulmaya, çalışıp kazanmaya ve devletimize ve kanunlara bağlılık içinde iç bütünlüğümüzü korumaya çağırdım... Türkiye Cumhuriyeti'ni koruma ve kollama vazifesini deruhte etmiş şanlı ve kahraman ordumuzun seçkin ve şerefli bir mensubu ve Genel Kurmayımız'ın

İkinci Başkanı olarak, ne zaman, nerede ve ne şekilde arzu buyurursanız bu okulları şereflendirebilir ve her türlü teftişi yapabilirsiniz...[103]

Bu alıntıyı yapmamın nedeni, o dönemin siyasi gücünü (asker!) ilk elde tarafsızlaştırmaya, sonra da Ordu'nun genel ideolojik ve siyasi bakışıyla bütünleşmeye yönelik politikasını görünür kılmak. Dahası var: Gülen iki ay sonra da 18 Nisan 1997'de *Hürriyet* gazetesinin manşetine "Beceremediniz, artık bırakın" sözleriyle oturacaktı. Tabii, Erbakan ve hükümetini kastediyordu! Kanal D'deki açıklamalarında Refah-Yol Hükümeti'ne "Emaneti iade edin" diyecekti. Bu dönemde "asker daha demokrat", "hata yapsalar bile sevap alırlar" demeçleri çok konuşulacak ve temmuzda, Erbakan sonrası kurulan Mesut Yılmaz hükümetini "hayırlı olsun" sözleriyle karşılayacaktı.

Bunlar, ana iktidar gücü olarak gördüğü askere desteğin açık ifadeleriydi. Zaten 28 Şubat sürecini de kendisi ve cemaati büyük hasar almadan atlatacaktı. 1999'da da Amerika'ya yolcu olacaktı.[104]

Gülen hareketi AKP ile işbirliği döneminde altın çağını yaşadı dedik... Haksızlık etmeyelim. Bunda, ABD'ye göç etmesinin de aynı ölçüde etkisi oldu diyebiliriz. ABD ile ilişkileri, buldukları destek, güvenli koşullarda yaşamak ve Pensilvanya'nın gazeteci- işadamı, akademisyen, politikacılar için adeta bir hac yerine dönmüş olması, ayrıca Pensilvanya'nın yarattığı gizem ve çekicilik, Gülen hareketini yaydı ve genişletti.

Tabii, Gülen Hareketi'ne "biat"ta, Ergenekon, Balyoz ve Odatv davalarındaki amansız tutumlarının yarattığı korku ve endişe, "acaba benim de başıma bir şey gelir mi" düşünce ve duygusu da önemli rol oynadı: "Koskoca Orduya bunu yapabilenler, acaba bana ne yapmaz..." Hiç unutmayalım, polise, istihbarata ve yargıya sahip olanlar, insanlar ve toplum için en yıkıcı gücü de ellerine geçirmiş olurlar. Pek çok insanı kendisi olmaktan çıkartır, kendisini inkâr ettirir ve boyun eğdirir. Pek çok kişide "adaptasyon", yerli yersiz ortama uyum sağlama yeteneği, bence insanı daha sonra on paralık eden sonucuna bakılacak olursa,

gereksiz yere son derece gelişmiştir! Bunu en yakınımızdaki insanlarda bizzat gördüm ve yaşadım.

Gülen'in Büyümesi

Gülen Hareketi'nin kökleri Said Nursi'ye Nurcu harekete dayanırken, Erbakancılar, Recep Tayyip Erdoğan, Gül ve arkadaşları Nakşibendi tarikatına mensuplar. Bu tarikatın Nurculuk kolundan yürüyen Gülen, hepsini silip süpüren, kendi adıyla anılan büyük bir cemaat (Gülencilik) kurmuştur. Tarikat ve cemaatler tarihi, hep güçlü "din adamları"yla yazılmıştır ve zaten cemaatler-tarikatler kişilerin adlarıyla anılırlar. Dine getirdikleri dünyevi yorum veya yeni gibi görülen anlatımlarla ve açılımlarıyla büyüdüler.

Şunu da belirtelim: Tarikat- cemaat ilişkileri, insanların yoğun ihtiyaç duydukları "bir yere aidiyet" duygu ve ihtiyacı üzerinde gelişir. Kapitalistleşmesi, siyasetin ve devletin inayetine bağlı olarak gelişen ve aydınlanma devrimini gerçekleştirememiş, dolayısıyla bağımsız ve özerk yurttaş kimlikleri olgunlaşmamış bizim gibi ülkelerde, özellikle de İslam dünyasında, cemaatleşerek dayanışmanın ve böyle varoluş biçiminin verimli bir zemini-toprakları vardır. Devletin, toplumun, insanların içinde yaşadıkları çevresel ilişkilerin yurttaşlara veremediğini, cemaatler veriyormuş gibi algılanır. Siyasi yönü güçlü Gülen gibi cemaatler ayrıca kendisine inananları, devlet ve özel sektörde itibarlı işlere de yerleştirerek, insanların aradığı maddi bir gerçekliğe de yanıt veriyorlar.

Gerçi diyeceksiniz ki, kapitalist dünyada da özellikle mason örgütleri, Rotaryen ve Lions gibi kulüpler de, yola çıkışları çok farklı olmasına rağmen, son tahlilde özgür yurttaşların bir tür dayanışma-işbirliği biçimleri değil mi? Cemaatleşmede birleştirici hamur olarak kullanılanın ise "din etkeni" olduğunu unutmayalım.

Gülen'in büyütme ve küreselleştirme poltikaları eskilerinden çok farklıdır ve çok dünyevidir. Ayrıca çok da siyasidir ve yeni bir toplum

kurma önerisine sahipitir. Gülen, Erbakan ile başlayan siyasi farklılığını AKP-RTE'ye karşı da koruyacaktır. Gülen Cemaati'nin, AKP ile ilk başlarda sorunsuz bir ittifak kurmasını da, "**güçlü iktidarlarla hep işbirliği yap ve büyü**" politikasına rahatça bağlayabilirsiniz. Nitekim, Cemaat'in hem küresel güç ABD'ye dayanması hem de Türkiye'de AKP ile kurduğu büyük iktidar ittifakı, varlığının en güçlü zamanlarını yaşaması sonucu doğurdu.

AKP Neden Bu Kadar İmkân Tanıdı?

Burada temel bir soru var: Acaba Recep Tayyip Erdoğan ve AKP, neden Fethullah Gülen ve Cemaati ile bu kadar yoğunu bir işbirliği ilişkisi içine girdi, devletin bütün imkânlarını onlara açtı?

Nakşibendiler ile Nurcular arasında, "Kemalist devleti" yıkmada işbirliği yapma, siyasal İslamın -ve bunun toplumsal ifadeleri olan cemaatlerin- ittifakıyla, tamamen kendilerine ait olacak yeni bir devlet ve toplum oluşturma zorunluluğu mu? Cemaat'in, devlet ve toplumda etkin konumu ve seçmen üzerinde varsayılan etkisi, oy potansiyeli mi? Cemaat sermayesinin giderek büyümesi ve işbirliği zorunluluğunun ortaya çıkması mı? Yoksa ABD yönetim çevrelerinin, özellikle 2005'ten sonra, Cemaat ile işbirliği yapması için AKP'nin etkin çevrelerine tavsiyesi mi?

Araştırılması gereken konular..

Gülen-Ecevit İlişkisi

Büyüyen güçlerle ittifak politikasını bitirmeden, Bülent Ecevit ile Fethullah Gülen Cemaati arasındaki yakın ilişkiyi de bu bağlamda değerlendirmek gerekir. Ecevit, siyasette önemli ve iktidar olma potansiyeli yüksek bir politikacıydı. Gülen, genellikle toplumda ve siyasette bütün etkili kişilerle ilişki kurmayı Cemaat politikası olarak kabul etmiştir. Askerden, sağdan veya soldan... Örneğin 90'lı yıllarda

Gülen, İlhan Selçuk ile görüşmek istemişti. İlhan Selçuk, Cemaat'in bu temas arayışlarını birkaç kez bize dile getirmişti. Faruk Mercan'a göre, İlhan Selçuk bu görüşme talebine evet demiş, ancak ziyaret gerçekleşmemiş. O dönemde Gülen Cemaati üzerine kitaplar yazan ve medyada Gülen'e en büyük muhalefeti sürdüren ise Hikmet Çetinkaya idi ve Gülen ile böyle bir ilişki kurulmasına karşı olması da doğaldı. Çetinkaya, Ergenekon, Balyoz, Odatv süreçlerinden itibaren köşesinde Gülen konusunu ele almadı, hatta 2011'de Gülen Cemaati ile bir görüşme yaptı.[105] Ancak şunu da belirteyim: İlhan Selçuk, Gülen ile görüşebilirdi, ama bu görüşme Gülen'i "kabul etmesi" anlamına gelmezdi. Çünkü Selçuk, kendi varlığının, düşüncelerinin en iyi fikri takipçisiydi!

Gülen toplumun etkin güçlerine açılımını esas 1990'lı yıllarda yapmıştı. Faruk Mercan, Fethullah Gülen kitabının giriş bölümlerinde, Gülen'in sevilen sanatçılarla, işadamlarıyla (Koç dahil) ilişkilerinden örnekler verir. Gülen, *Hürriyet*'i ziyaret eder, burada tanıştığı Oktay Ekşi ve eşi Aysel Ekşi'yi, Halit Refiğ, Ali Saydam ve eşleriyle birlikte yemeğe davet eder. Bu yıllarda geniş bir gazeteci grubu, Hasan Cemal'den Tufan Türenç'e Zafer Mutlu'ya kadar, Gülen'in misafiri olurlar. Gülen, soruları yanıtlar, güçlü bir halkla ilişkiler gurusu gibi çalışır. Gülen, cemaati üzerinde dolaşan soru işaretlerini, endişeleri vb. böyle çıkışlarla aşma ve masumiyetini, topluma hizmete odaklandığını gösterecek girişimlere önem verdi.

Bülent Ecevit ile Gülen arasındaki ilişki 1995'lerden sonra gelişti. Ecevit, Gülen'in okullarını beğeniyor, övüyor ve Gülen Cemaati'ni diğer cemaatlerden ayırıyordu. Cemaat'in içinden gazeteci-televizyoncu Faruk Mercan Fethullah Gülen'in hayatını anlattığı kitapta, Bülent Ecevit ile ilgili bölümde şöyle diyor:[106]

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi savcısı Nuh Mete Yüksel'in, Gülen hakkında soruşturma açtığına dair bazı haberler İstanbul'a ulaşmaya başladı... Gülen'e telefon açan Bülent Ecevit; "Sağlığınız çok

önemli... Sizinle ilgili böyle bir soruşturma olsa haberimiz olurdu. Lütfen tedavinizi aksatmayın ve Amerika'ya gidin..." dedi... Gülen'in Amerika'ya gitmesinde en etkili nedenlerden biri Ecevit'in telefonuydu... Fethullah Gülen 2007 yılında Amerika'da kaldığı evdeki bir öğlen yemeğinde Bülent Ecevit'i şöyle andı: "Ecevit hayatı boyunca oruç tutmadı... Namaz kılmadı ama inancı sağlamdı... Sosyal demokrat bir zeminde doğdu ve İsmet İnönü'ye ortanın solu dedirtti... Okullara çok sahip çıktı... İşin büyüklüğünü sezmişti... Önüne bir dosya getirildiğinde elinin tersiyle itti... Eğer ahirette Allah bana şefaat etme imkânı verirse, bunu ilk önce Ecevit için kullanırım."

Rahşan Ecevit ise, *Habertürk*'te yayımlanan bir söyleşide, özetle şunları söyledi: "Gülen ve çevresindekiler bizimle hep görüşmek istedi. Bülent onlarla görüşmemişti. Bir gün evde kapı çaldı, bir açtık, Fethullah Gülen'di, kendisine şaşkınlıktan elimi uzattım, Gülen de elini çekmedi. Bülent Ecevit, Gülen'le randevusuz geldiği için kapı aralığında görüştü.."[107] Ama Faruk Mercan, Gülen'in evde ağırlandığını, Ecevit'in eliyle çay servisi yaptığını, Gülen'in evin sadeliğini dikkat çekici bulduğunu, masada ise Ecevit'in okuduğu bir Gülen kitabının olduğunu yazar. *Hürriyet* bu görüşmeyi yayımlar. Ecevit'in en çok yüzlerce Cemaat okulunda fen dersleri okutuluyor olmasından etkilendiği vurgulanır.

Bundan sonra Gülen ile Ecevit arasında iki görüşme daha yapılır, sonuncusunda Ecevit artık başbakan yardımcısıdır. CHP'li Adnan Keskin ise Ecevit'i "Gülen'in müridi" olarak görmektedir. Ecevit'in, liderliğini yaptığı koalisyon hükümeti döneminde, 1999'da, Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Gülen ve okullarını savunduğu bilinir ve yazılır. O sırada, "postmodern darbe"nin iktidar üzerinde etkisi sürmekteydi ve askerler "28 Şubat 1000 yıl sürecektir" düşüncesindeydi. Ama, Gülen'in devlette ve hükümet içinde koruyucuları olduğu açık seçik görülüyor. Kurumsal olmasa bile, bireysel temelde, bazı subayların da Gülen'e ilgisi inkâr edilemez. 28

Şubat'ın Gülen ve Cemaati'ne görülen önemli bir zararı olmadığı söylenebilir, her ne kadar Cemaatçiler bu eylemden çok zarar gördüklerini yazsalar bile!

Ordu ile ilişkiyi sonra yazacağız, şimdi Ecevit-Gülen ilişkisini tamamlayalım:

Bu ilişkinin, Cemaat'in seçimlerde Ecevit'i desteklediğine ve 1997 seçimlerinde iktidara gelmesinde etkili olduğuna ilişkin yaygın bir görüş vardır. Fakat, Cemaat'in seçmen oyunun düşüklüğü 2014 yerel seçimlerde ortaya çıktığına göre, "Gülen Ecevit'i iktidara taşıdı" iddiasının hayalden ibaret olduğu ve Cemaat tarafından el altından pompalandığı söylenebilir. Faruk Mercan da bu soruyu soruyor ve Gülen'in bugüne kadar "hiçbir parti için oy verin çağrısı yapmadığını" anımsatıyor. Ecevit-Gülen ilişkisi üzerine ararsanız epey malzeme bulursunuz... Burada kısa geçiyorum.

Ama şunu belirtelim ki, Gülen- Ecevit arasındaki ilişki, Ecevit'ten sonra, Gülen-Baykal ilişkisine adeta transfer olacaktır. Acaba Baykal da, Cemaat oyunun CHP'yi iktidara taşıyacak bir potansiyele sahip olduğuna mı inanıyordu? Baykal sonrası, Kılıçdaroğlu döneminde de CHP'nin etkin yerlerinde bulunan, özellikle CHP'ye sonradan geçen politikacılar arasında Gülen Cemaati'ne bir sempati görülmektedir. Burada CHP-Gülen ittifakından bahsetmek yerine, Cemaat'ten destek alarak, bir iki puan oy alarak yükselme ve "başarılı olma" arzusu görülmektedir. Gülen Cemaati'nde güçlü sol karşıtlığını unutmamak gerekir. Din ve ahlakı cemaatleşme ekseninin temelinde tutan bir siyasal hareketin, solcuları dinsiz imnansız nitelemesi gelenekseldir!

Kopmayalım öyküden...

Gülen ABD yolcusu dedik; 1998'de, gittikten kısa bir süre sonra ATV'de yayınlanan, elde edilen veriler değerlendirildiğinde büyük ölçüde Ordu'dan sızdırıldığı kanaati uyanan "devletin kan damarlarında dolaşacaksınız..." kaseti kıyameti kopartacaktı. Bu olaya bakmadan geçmeyelim, çünkü Gülen ile devlet ve toplum ilişkisinde bir kilometre taşıdır.

“Esnek Olun, Sivrilmeden Can Damarları İçinde Dolanın”

Bu sözleri Gülen, Cemaat üyelerine dağıtılmak üzere hazırlanan ve devlet kurumlarında nasıl yayılacaklarını ve nasıl davranmaları gerektiğini vaazeden bir kasette söylüyordu. Kaset 18 Haziran 1999’da ATV kanalında yayınlanınca Gülen’in sözleri Türkiye çapında büyük olay oldu, kaset yayınlandığında Gülen ABD’ye gitmişti.

Ayşenur Arslan, kasetin yayınlandığı 1999’da ATV’de, Haber Merkezi Müdürü Ali Kırca’nın ekibindeydi. Kaset üzerine daha sonra şunları yazacaktı: “Görüntüden, kameranın, Gülen’in bilgisi ve elbette rızasıyla orada olduğu anlaşılıyordu. Tahminen 20 kadar kişiye bir konuşma yapıyordu. Ancak yine tahminen, o kaset çoğaltılıp çok daha fazla sayıda kişiye ulaştırılacaktı. Kamera bunun için vardı. Fethullah Gülen de, Türkiye’nin pek çok köşesine ve hatta belki yurtdışına ulaşacak mesajında hedeflerini anlatıyordu. Gizli kamera çekimi değil... Gülen, kandırılarak konuşturulmuş değil.. Kaset ondan ya da o mekândan çalınmış değil...”[108]

Şimdi o ünlü konuşmaya bakalım, sonra konuşma için notlar düşeceğiz..

Gülen’in Ünlü Konuşması

İslami gelecek adına iki hedef Adliye ve Mülkiye: Arkadaşlarımızın mevcudiyeti İslami geleceğimiz adına bu işin garantisidir. Bu açıdan Adliye, Mülkiye veya başka hayati bir müessesede bizim arkadaşlarımızın mevcudiyeti öyle ferdi mevcudiyetler şeklinde ele alınıp öyle değerlendirilmemelidir. Yani bunlar gelecek adına bizim o ülkelerde garantimizdir. Bizim varlığımızın bunlar nabzıdır. Bu alanda varlığımızın teminatıdır. Bu ölçüde ve eğer şimdiden mevcut olanlar mevcudiyetini koruyamazsa,

arkadan gelenlerin mevcudiyetini koruyamayız veya korumada şimdi onları kazanmaya çalıştığımız gibi zorlanırız.

Zayiata meydan vermeyin: Daha bunun neye ihtiyacı var, nasıl takviye edilmeli, bu demeli, sürekli o araştırılmalı, daha bir takviye edilmeli, fakat mevcuttan da bir ölçüde taviz verilmemeli derken yani fevkalade korumaya alınmalı, katiyyen zayiata meydan verilmemelidir. Bu açıdan bizim ister bu dairede, ister diğer dairede arkadaşlarımızın korunması çok önemlidir. Bu koruma mevzuunda işte arz ettiğim gibi belki işin esnekliğinden istifade edilebilir.

Esnek olun, sivrilmeden can damarları içinde dolanın. Bu açıdan, bir taraftan bu kanun ve kuralları kullanma, biraz önce anlattığım esneklik içinde, diğer taraftan bir kanun ve kural adamı olma imajını uyarmak, yani harfiyen riayet ediyor bunlar denmeli, denmeli ki muntazam terfilerin arkasında bir ölçüde bu vardır. Ve sizin ileriki dönemde daha hayati, daha önemli yerlere gelmenizin arkasında da bu vardır.

Yani sivrilmeden mevcudiyetinizi hissettirmeden çok ilerilere gitmek, iş de bu iki müessesede olduğu gibi hayati dinamik bir kısım müesseselerde söz konusudur. Ta ilerilere gitme, böyle can damarları içinde dolaşma ve eğer dönülüp gelinecekse yara alınmadan hissettirmeden dönüp geriye gelme meselesi geleceğimizin adına çok esaslı hususlardır.

İstikbale yürümek için sistemin püf noktalarını keşfedin. Hâlâ bu sistem devam ediyor. Bu sistem içinde arkadaşlarınız istikbale yürüyeceklerdir. Öyleyse bu sistemin püf noktalarını keşfetmeleri lazım. Hava boşluğu gibi, bu meselenin bir yanıdır. Bir diğer yanı da ister Adliye'de, ister Mülkiye'de arkadaşlarımızın gittikleri yerlerde daha rahat iş yapmaları, tutulmaları, Kaymakam iseler Vali olmaları, sıradan bir hakim iseler takdir olunan bir hakim olmaları..., siyasi güçlerle ve bize yüzde yüz ters olan insanlarla açık bir diyaloğumuz olmasa bile böyle çatışmamalı.

Fakat az buçuk aynı cephe sayabilecekleri, yani duygu ve düşüncelerimize, siyasi mülahaza ile bile sıcak bakan ve bizi terk

etmeyen bir çevre içinde mülahaza edebileceğimiz siyasiler vardır. Refahtan bu günkü manası ile DYP'sine kadar uzanan bir siyasi yelpazedir. Bu insanlarla çatışmadan, onlarla aramızdaki farklı müşterekleri ortaya koyarak o çizgide münasebet tesisinde yarar vardır.

Müslüman durmaz, koşamıyorsan yerinde zıpla: Türkiye'de önümüzü kestiler. Yürüyemiyoruz, orada durgun sular gibi bir de gölleşme imajı uyandıracaksınız. Zorlayacaksınız, yerinde yürüyor gibi yapacaksın. Çünkü durmak, hem de durgunluk paslanma meydana getirir. Bu Mülkiye'de de, Adliye'de de her zaman söz konusu olur. Yürümeli, eğer biz tüm nabzı tuttuk, kalp dinledik. Baktık ki geriye adım attıracaklar, bence adım atmam beklerim, fırsat kollarım. Yani her şey bir oyundur. Kung Fu gibi bir oyundur. Taekwondo gibi bir oyundur. Yani her zaman insanın hasmını bir yumruk vurup yere yıkması şeklinde değildir. Bazen hasmımdan kaçmak bile çok önemli bir manevradır.

Kuvvet dengesi yoksa kuvvete başvurmayın: Çok iyi planlayacak, ona göre yürüyeceksiniz. Dışarıdan bizi korkaklıkla itham edeceklerdir. Allah bizim çaremize bakacak. Var olduğumuz, bu cepheye girdiğimiz, bu yola girdiğimiz günden itibaren hiç döneklik yapmış mısınız? İslam'a vefasızlık yapmış mısınız? Allah ve Resulü'nün karşısına çıkmış mısınız? Ona bakacaksınız, yani bu mevzuda fırsat bulup yola devam edeceksiniz. Yine orada o esnekliği gösterecek, geriye çekiliyor gibi yapacak, fakat adımlarınızı daha ileriye atıp gideceksiniz, işte bu herkes için, yani ister değişik şekilde resmi olsun, ister Mülkiye'de çalışan arkadaşlarımız olsun, ister Adliye'de çalışan arkadaşlarımız olsun herkes için söz konusudur bu.

Fuzuli kahramanlık yerine ele geçirmeyi tercih ederim: Bazı arkadaşlar bir takım cesaretli ruhları cesaretlendirmek, şecaatlendirmek, bir takım ruhları heyecanlandırmak için belki kahramanca tavırlara ihtiyaç vardır diye düşünebilirler. Fakat ben kuvvet dengesi olmadığı için şahsen o yol yerine kendi düşüncemi yayma, kendi düşünce sistemim adına her tarafı fethetme, ele geçirme yolunu şahsen tercih

ederim... Bu mesele Mülkiye ve Adliye’de çalışan arkadaşlarımız için çok önemlidir. Bence hususi ile öyle devlet memuru olan arkadaşlarımız kahramanlık yapamazlar. Fuzuli kahramanlık olur.

İmana ve Kuran’a hizmet düşüncesini evlerimizde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Sizin de aşina olduğunuz Işık evlerinde, ışık komplekslerinde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Burada da gerçekleştirmeye çalışalım. Bu hizmetin kendine göre bir sistemi var. Cezayir’i, Mısır’ı, Suriye’yi yaşamayalım. Ve Müslümanlara Cezayir’deki hadiseler gibi yeni bir hadise yaşatırlar, Suriye’deki 1982 vakası gibi bir vaka yaşatırlar... Dünya İslami gelişmeden çok korkuyor.

Bu dünyanın değişik ırktan, değişik düşünceden meydana gelen insanlarının dirilmesine, o kafir, o zalim dünyanın tahammülü yok. Çok tedbirli, çok temkinli ve tedbirli hareket etme mecburiyeti var. Bu hizmetin içinde bulunanlar, bu hizmete göre hizmet vermek isteyenler, her birisi dünyayı idare edebilecek bir diplomat gibi hareket etmeli, kendi planındaki meseleleri çözdükten sonra ülkesinde de çözmeye çalışmalı bu şekilde.

İman ve Kuran’a hizmet düşüncesini evlerimizde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Sizin de aşina olduğunuz ışık evlerinde, ışık komplekslerinde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Burada gerçekleştirmeye çalışırken bu hizmetin kendine göre bir sistemi var. Dünya firavunlar çağını
yaşıyor. Toprak firavun bitirmek için pek münbit.

Böyle bir dönemde tam özümüzü bulacağımız, kıvama geleceğimiz ana kadar, dünyayı sırtımıza alıp taşıyabilecek güce ulaşacağımız ana kadar, o kuvveti temsil edeceğimiz şeyler elimizde olacağı ana kadar, Türkiye’de ki devlet yapısı ölçüsüne göre, bütün Anayasal müesseselerdeki güç ve kuvveti cephemize çekeceğimiz ana kadar her adım erken sayılır.

İsterseniz Frenkçe tabiri ile bu evlere Sarf (şarj) evleri denebilir. Bu evlerde metafizik gerilime geçilir, bu evlerde planlar projeler üretilir. Bu evlerde yetişen yüreği pek, imanı pek veya onun sözleri ile diyelim,

hakiki imanı elde etmiş adam, kâinata meydan okuyan bu adamlar bu evlerde yetişirler. Bu evler doldurma boşaltma yerleridir. İnsanlar burada dolar, sonra gider boşluklara boşalırlar... Hususi ile her şeyin kapatıldığı, bütün kapılara kilit vurulduğu bir dönemde bu evler geçmişte olan misyonlarından daha büyük misyon yüklenirler.

Çünkü geçmişte bu evlerin yaptığı vazifelerden bazılarını medrese yapar. Bazılarını mektep yapar. Bazılarını tekke yapar. Bazılarını zaviye yapar. Gel gör ki bu evlerin temeline harç atıldığı zaman, dünyanın o dönem itibariyle en şereflilerinden birisinin kutlu eliyle harç atıldığı zaman artık medrese yoktu, mektep misyonlarından uzaklaştırılmıştır. Tekkenin kapısına kilit vurulmuştur, zaviyenin kapısın arkasına sürgü sürülmüştür. O kapıları açmak, o kapılardan içeri girmek mümkün değildir. Bütün bu büyük misyonu, bu çok ağır vazife ve mükellefiyetleri bu evler görecekti...

Allah bu evlere izin verdi. İzni Allah verdi, cami kapatan zihniyete rağmen, mescitte namaz kılınmasına müsaade etmeyen zihniyete rağmen, Allah şimdilik benim adım bu evlerden yükselsin ve benim adım bu evlerde anılsın, kitaplar okunsun, benden bahisler açılsın, geçmişte camilerde yapılan müzakereler yapılsın, kolektif şuurun müzakereleri, bundan sonra bu evlerde bir araya gelerek müzakere edilir.[109]

Konuşma Sonrası İlginç Gelişmeler

Bu konuşma Cemaat'in amaç ve hedeflerini net olarak ortaya koyan belgeydi. Şimdi bu konuşmaya ilişkin bazı notlar paylaşayım:

1) Fethullah Gülen, 19 Mart 1999'de ABD'ye gitti. Gidiş o gidiş.

2) Söz konusu kaset Gülen'in gitmesinden üç ay sonra, 18 Haziran 1999 tarihinde yayınlandı.

3) Nuh Mete Yüksel bu kaset üzerine soruşturma başlattı ve bir yılı aşkın soruşturmadan sonra kapsamlı iddianamesini 22 Ağustos 2000'de, yani kasetten 14 ay sonra tamamlayıp mahkemeye sundu.

4) Nuh Mete Yüksel, iddianamesinde, Gülen'in "devlete karşı savaş vererek hedeflere ulaşmanın yıpratıcı olacağını; mevcut sistemi yıkma yerine devlet modeline uygun bir örgütlenmeyle devlete alternatif bir sistem kurmayı hedeflediği; bu nedenle tüm devlet organlarında, yerel yönetimlerde, sivil sektörde örgütlendiği; ileride devlet yönetimini kontrol altına alabilmek için kısa vadede tüm kadrolara yandaşlarının getirilmesi veya bu kadroları işgal edenlerin kendine bağlanmasını hedeflediği" gibi, bugün tamamen bir gerçek olarak ortaya çıkan saptamalar veya iddialar ileri sürmüştü ve iki yıl boyunca Gülen hakkında tutuklama kararı alınmasını talep etmişti.

5) Dava sürerken, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi polisleri bir "**seks kaseti**" ortaya çıkartırlar. Kasette Savcı Nuh Mete Yüksel'in bir kadınla sevişirken görüntüleri olduğu iddia edilir. Hakimler ve Savcılar Yüksel Kurulu (HSYK) görüntüleri seyreder ve **'Hakimlik ve savcılık mesleğinin onuruna yakışmayan hareketlerde bulunduğu''** gerekçesiyle **''kınama''** cezası verir. Nuh Mete Yüksel'i görevden alır. Dava sürüncemeye bırakılır ve zaman aşımından düşer.[110]

6) HSYK'nın görevden aldığı Nuh Mete Yüksel o sırada bir de "AKP Genel Başkanı **Recep Tayyip Erdoğan** hakkında, **'Laik cumhuriyet aleyhine gizli ittifak kurma'** iddiasıyla soruşturma yürütüyordu ve iddianame hazırlama aşamasına" gelmişti.[111] Acaba, Nuh Mete Yüksel'i bu seks kasetiyle tasfiye operasyonunu Cemaat mi, yoksa RTE hakkında açılan dosya nedeniyle RTE'ciler mi tezgâhladı? Yoksa RTE-Gülen ittifakının temeli, Yüksel'i tasfiye operasyonu ortaklığıyla mı atıldı?

7) Tabii, seks kaseti deyince akla hemen Baykal'ın CHP liderliğinden düşmesine neden olan seks kaseti ve aynı dönemde, yani 2011 genel seçimleri savaşı sürerken, MHP'nin önde gelen liderlerinin karıştığı ve istifa etmelerine neden olan seks kasetleri geliyor. Cemaat+RTE iktidarı, veya Nuh Mete Yüksel'in bertaraf edilmesinde kullanılan seks kasetinin mimarı hangisiyse, yöntemi 2011 Genel Seçimleri öncesi CHP ve MHP'ye uygulayan odur...[112]

Şimdi, Gülen'in büyük güçlerle çatışmama politikası üzerine bir kısa değerlendirme yaptıktan sonra, çok önemli bölümlere geçeceğiz. Ordu ve Emniyet...

Ama önce **"çatışma, uyumlu ol, hoşgörüyle büyü"!!**

Çatışma! Uyumlu Ol! Hoşgörüyle Büyü!

Büyük güçlerle çatışmama ve böylece onların kanatları altında kalarak, cemaate olası zararları sıfırlama ve iktidarların hoşgörüsüyle gelişme ve büyüme. Bu konuyu ilk kez 2010 tarihli iki yazımda gündeme getirmiştim.[113] Özetle şöyle: Cemaat, AKP ile iktidar oldu! Ama Gülen hiçbir zaman AKP'li olmadı. Yine de AKP iktidarında en büyük pasta dilimini Gülen cemaati yedi. Yarın, AKP örneğin bir seçimde pılısını pırtısını toplayıp gidecektir, ama Cemaat ulaştığı gücü, iktidar ve toplumda yaygınlığını ve derinliğini korumak durumundadır! "Hoşgörü" (tabii ki kendisine), bu politikanın temel anahtarıdır.

Cemaat dünyada en büyük güç ABD ile, en büyük şeytanla, en büyük uzlaşmayı yapmıştır. Onun kanatları altında, küresel politikalarına destek çıkarak büyüme ve gelişme stratejisi benimsemiştir. ABD'den her anlamda beslenmektedir. Gülencilerin Wall Street Journal gibi, ABD küresel politikasının simgesi bir gazetenin vitrinine çıkıp, Saadetçilerin, cihatçı İslamcıların ve onlarla iç içe olan iktidarın, insani yardım kılığı altında İsrail'e karşı cihad operasyonunu eleştirmesinin nedeni de budur.

İsrail ve Yahudiler, ABD siyasetinde en büyük güçler arasındadır. Beyaz Saray'da, Pentagon'da, üniversitelerde, bilim kurumlarında, ticarette ve ekonomide... Gülenciler bu güçle çatışmazlar, yoksa ABD'deki yayılmaları ve rahatları büyük tehlikeye girer. AKP iktidarına da bu nedenle "otoriteyle birlikte hareket edin!" denmektedir.

Gülen haklıdır: "Maksadın insani yardım ise, İsrail ile birlikte hareket ederek bunu yapabilirsin." Ama maksatları tabii ki insani yardımdan çok, Arap dünyasında liderlik politikasıdır! Bu nedenle "büyük otorite"yle bazen uzlaşmakta bazen boyun eğmekte bazen de

kapışmaktadır. Gülen'in kitabında ise ana müttefiki büyük otoriteyle savaşmak yoktur! Büyük otoriteyle ittifak kendisine nema getirmektedir. Gülen ile AKP'nin kaderleri farklıdır ve herkes kendi kaderini kendi çizmektedir.

Gülencilerin politikaları, **kaleleri fethetmek** üzerine kuruludur. **Kale**, toplumun temel direkleri sayılabilecek her şeydir. Temel direk, örneğin devlettir, devletin en etkin yerleridir, başta polis, Emniyet, kaymakam-vali mali gibi yerler ve tabii ki iş dünyasıdır.

Ve devamında şüphesiz ki Ordu! Adalet sistemi, hukuk...

Kendilerine kapıları açacak ne kadar mevki, makam varsa her şey... Makam ele geçirmek çok önemli, makamdan yayılma ve adamlarını yerleştirme politikası... Örneğin THY'de artık eski yönetimden neredeyse hiçbir eleman kalmadığı için, FG'ciler ile diğer cemaatçiler arasında yoğun çekişmeler yaşanmıştır. Cemaat, binlerce üyesine ve sempatizanına iyi işler bulmak zorundadır.

Üniversiteler de ana hedeflerindendir.. AKP döneminde rektörlüklere atananlardan ne kadarı Cemaatçidir? Hem devlet üniversitelerinde kadrolaşma içindeler hem de kendi üniversite sayılarını durmadan artırıyorlar. Genç akademisyenlerine işyerleri açıyor ve oralardan yayılıyorlar. Yakından tanıdığım tanınmış bir bilim insanımıza, Gülencilerin 1998'de yaptığı öneri ilginçtir: Üniversiteden bir tanıdığı akademisyen arkadaşıma der ki: Fethullah Gülen Hocaefendi seni çok beğeniyor, takdirle izliyor çalışmalarını, seninle tanışmak istiyor!.. Tanıdığım, hık mık eder ama arkadaşını da kıramaz ve gider. Kalabalık bir grup vardır Gülen'in çevresinde. Tanışırlar, arkadaşımın yaptığı bilimsel çalışmalar övülür... Sonra Gülen'in çevresinden insanlar, başarılı akademisyene, çocuklarının eğitimine yardımları olabileceklerini bu ve benzer konularda hiç merak etmemesini söylerler.

Arkadaşım bu görüşmenin duyulmasını bile istemez, bilim kariyerine ve savunduğu görüşlere bir tür tecavüz edildiği duygusunu uzun süre üzerinden atamaz! Gülen'in adamlarının çalışma biçimleri açıktır: Her alanda seçkin insanlar hedeftedir, gözlerine kestirdiklerinin kapısını

çalalar. Bir çoğunu avlarlar da! Bakın çevrenize, ağa takılmış onlarca akademisyeni, gazeteciyi, "aydın"ı görürsünüz! Geziler, toplantılar, unvanlar, yeni kapıların açılması, yeni yükselme biçimleri... Bu alanda iyi para harcıyorlar! Şüphesiz ki ana elemanlarını daha ilk öğretim sırasında, dershanelerde, oradan avladıkları çocukları üniversitelere yönlendirerek yetiştiriyorlar. Yurtlarından tutun üniversitelerine kadar... Şüphesiz ki, iş **dünyası** en büyük çalışma alanlarından biri. Bir yandan kafaca müsait durumdaki işadamlarını götürerek Gülen'le tanışma, sohbet etme ayrıcalığını yaşatıyorlar... Sonra da gelsin cirodan, kârdan yüzdeleri Cemaat'e aktarmalar.. Dediğimiz gibi Gülen'in yaşadığı mekânı adeta bir hac yerine dönüştürmeyi çok işi başardılar!

İktidarlarla çatışma yok, gerektiğinde destekleme ve bu yolla (kendilerine) hoşgörü gösterilmesini sağlamak var! Hedeftekileri etkisizleştirme becerileri yüksektir: Sizden biridirler, onlardan biri olabilirsiniz. Aranızda fark yokmuş gibidir! Dün türbanın nasıl da Kuran emri olduğunu yayarlar. Ancak, türban üzerinde direnmenin kendilerine zarar verdiğini gördükleri an, aslında türbanın İslamda füruattan, yani usule ait, "takılmazsa insan kâfir olmaz" konuları arasında olduğunu söylerler. Türbanın hem Kuran'da emirlerden biri olduğunu söyleyip hem usule ilişkindir demek nasıl olur,
açıklanmaz. Cesurca çıkıp Kuran'da sadece "göğüslerinizi örtün" talimatı bulunduğunu söyleyemezler.

Konuyu bitirirsek, Cemaat'te uzlaşma, hoşgörü, ittifak politikalarının da bir sınırı olduğunu; kendilerinin yeterli ve gerekli gördükleri bir bürokratik, siyasi, toplumsal ve medyatik güç birikimine ulaştıklarına kanaat getirdikleri noktada, hem amansızlıklarını, ama aynı zamanda da AKP ile giriştikleri büyük mücadelede gördük.

Şimdi, kendi çizgimizde ilerleyelim: Yeni bir bir siyasi parti denemesi olarak, devlette ve toplumda örgütlenmedeki örneklerine bakalım; önce Ordu...

4- Cemaat'in, Ordu'yu Denetleme Politikası *"Erdoğan'a Askeri Darbe?*

Yoo hayır bu kez, başka bir 'fantezi' üzerinde düşünmeye çağırıyorum:

Cemaat, denetlemeye başladığı TSK'yı, Erdoğan'a karşı kullanır mı? Erdoğan'a karşı MİT Darbe Girişimi'ni, bu kez Askeri Darbe Girişimi izler mi, nasıl ve ne zaman izler?

Bu köşe 'fantezi' üretir oldu! Cemaat, denetlediği özel yargılama güçleriyle Erdoğan'a hukukun mızrağını gösterir mi, diye sorduk, bir ay geçti geçmedi, Cemaat'in yarı güçleri MİT üzerinden Erdoğan'ı silkelediler!

Bu güçler, tıpkı yargı mekanizmasında olduğu gibi, uzun zamandır orduyu da denetim çabası içindeler.."

(20 Mart Salı 2012 / "Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*)

Gülen Hareketi'nin Ordu içinde örgütlendiğine ilişkin görüşler 1980'li yıllardan beri yazılır. Bu konuda Silahlı Kuvvetler'in, Milli Güvenlik Kurulu'nun raporları vardır. Ordu içinde "irticai faaliyetler" adı altında yapılan ilişik kesme kararlarının pek çoğunun da, Cemaat'in adamlarını hedef aldığı söylenebilir. Cemaat'in faaliyetlerini 1990'lı yıllarda ısrarla yazan Hikmet Çetinkaya'nın *Cumhuriyet*'te yayımlanan yazı dizileri, kitapları, belgesel niteliktedir.[114] Özellikle İzmir'de askeri okullara girme faaliyetleri mahkeme dosyalarına yansımıştır. Okullarda başarılı öğrenciler yetiştirip devlet kurumlarına ve askeriyeye o zamanın deyimiyle "sızma" olarak nitelendirilen örgütlenme faaliyetleri, gündemden eksik olmaz.

Bir Cemaatçi genç, Çetinkaya'nın söyleşilerinde konuşuyor: "Hizmet, askeriyeye çok büyük önem vermektedir. Şu anda Hizmet'in hedefi askeriyedir... Hizmet devamlı olarak, uygun kişiliğe, asker kişiliğine sahip, sır vermeyen elemanları seçer ve eliyle askeriyenin içine koyar. Bunlardan biri de bendim. Ancak birkaç arkadaşımız, daha

sonra askeri okullarda fark edilerek okuldan uzaklaştırıldılar. Bizleri, askeri okullarda kendimizi belli etmememiz için özel olarak eğitirlerdi."

Amacımız 80'li 90'lı yıllarda medyaya yansımış olguları yeniden buraya taşımak değil. Ama konuya giriş yapmak için kısa bir anımsatma da zorunlu. Burada vurgulamak istediğimiz nokta, Cemaat'in Ordu ile ilişkilere özel önem verdiğidir. Cemaat "talebelerini" orduya yerleştirmek ister. Fırsat buldukça Ordu ile resmi ilişkilerini de sergilerler. Mesela Fethullahçı okullarda okuyan ve bilim olimpiyatlarında madalya alan öğrenciler, 1995'te Genelkurmay karargâhına götürülmüşler ve İsmail Hakkı Karadayı ile fotoğraf çektirmişlerdi.[115] Ordu ile ilişkiler ve güven verme politikasının bir parçası olarak görülebilir.

Cemaat'e yakın gazeteci Faruk Mercan, bahsi geçen kitabında, Gülen'in subaylarla ilişkisini taaa askerlik yaptığı zamanlarda başlatır. Ordu'da ve camilerde Gülen'in hutbelerini dinleyen yüzbaşılar, binbaşılar vardır. 1980 sıkıyönetim döneminde Gülen'in İzmir'deki vaazlarını dinlemeye giden subayları öğreniyoruz. 1997'nin 28 Şubat sürecinde, o sırada Devlet Bakanı olan Işılay Saygın, Gülen'in yakın arkadaşı Alaattin Kaya'yı alıp Çevik Bir'e çıkartıyor. Emekli subaylardan Albay Cemalettin Gürlek, müdür olarak atandığı Gülen'in ünlü Akyazılı Vakfı'nın kuruluşuna ve öğrenci kamplarına "disipliniyle" büyük katkılar sağlıyor.

Kılıçlarını Gülen'e Teslim Eden Teğmenler ve İstihbarat Merakı

Faruk Mercan: "Kenan Evren'in bacanağı Yakup Hacıhabiboğlu, Gülen'i tanıyordu. İzmir'de vaazlarını dinlemişti. İhtilalin hemen ardından Kenan Evren'e Gülen'den bahsetmiş, Evren'e Gülen'in vaaz kasetlerini götürmüştü... O sırada Ankara'da görevli olan Tuğgeneral Hasan Sağlam da Gülen hakkında bilgi sahibiydi..." Sağlam, Gülen'in korunması için çaba sarfetmiş. Turgut Özal da Milli Güvenlik

Kurulu’nda darbeci komutanlara teminat vermiş: “Ben kendisini çoktan tanırım, hakkında söylenen şeylerin hiçbiri varit değildir.”

Aslında Ordu içinde Cemaat örgütlenmesi konusu gündeme yeni gelmedi. Örneğin 35 yıl Gülen ile beraber olan Nurettin Veren[116] 2001’den itibaren Gülen ile yolunu, üstelik olaylı bir şekilde ve Gülen’in üstelik hayatına kastederek ağır saldırısına uğradığı iddiasını da ileri sürerek ayrıldıktan sonra, tv ve gazetelerde birbir ardına açıklamalar yapmıştı ve bugün yaşadığımız her şeyin varlığını ortaya sermişti. Veren’in daha önce *Cumhuriye*t’e yaptığı açıklamalar ise mahkeme yoluyla durdurulmuştu. Veren,[117] Merdan Yanardağ’a şunları söylüyordu:

Cemaat’e bağlı teğmenler göreve başlarken kendilerine verilen kılıçları Hocaefendi’ye getirirdi. Bunları Bozyaka’daki okulun üstünde yaptırdığı müzede bir süre sergilemişti, Gülen’e hediye ettiler.. ..askeriyedekiler periyodik toplantılarla... F. Gülen’le devamlı görüştüler... Liseden beri ilgilendiğim ve sonradan kurmay binbaşı seviyesine kadar ulaşan ve Fethullahçı olduğu için Ordudan atılan kurmay yüzbaşılar, binbaşılar var... Bunlar Gülen’le toplantılar yaparak, ona brifing vererek bu işe devam ettiler.. Bu toplantıları Gülen bizzat kendisi yapıyordu... Onlar da Hoca’ya yakın oldukları için mutlular. Olur olmaz her şeyi anlatıyorlar, sırf mühim bir iş yapmış olmak için... Bana 28 şubat öncesi (1997) bir kağıt verdi Gülen ve ‘git Demirel’e ihtilal olacağını haber ver’ dedi. Ben, Aysal Aytaç, Işılay Saygın ve Prof. Şerif Ali Bey ile Demirel’e gittik. Bu isitihbarat Ordu’dan gelmiş olabilir.” “Gülen 28 Şubat 1997 döneminde devlet içindeki bütün gelişmeleri adamları sayesinde hemen öğreniyordu. Dolayısıyla bu istihbaratlarla kendisine hemen bir rota çizdi ve ABD’yi, Vatikan’ı güvenli bir liman olarak arkasına almayı tercih etti.”[118]

Veren’in bu sözlerini, Hanefi Avcı da kitabında doğruluyor:

Ordu içinde hareketlenmelerin arttığı dönemde çok ciddi bilgiler alıyordum.... Ayrıca Ordu içindeki askeri kişilerden de bilgiler

geliyordu. Bu bilgiler nasıl geliyordu tam bilemiyordum ama bugün değerlendirdiğimde Ordu içindeki Cemaat yapısının bilgi sızdırma işini örgütlediğini anlıyorum. Bilgi ve belgeleri toplayanlar , bunları kullanabilecek olan bizim gibi kişilere ve yakın çevremizde çalışan taraftarları aracılığıyla ya da posta yoluyla ulaştırıyorlardı.[119]

Ordu içinden tıkır tıkır bilgi akışının tanıklıkları! Gerçi Ordu'nun 1997 Şubatı'nda hareketlenmelerini anlamak için içlerinde olmaya gerek yok, dışarıdan da normal gözler olan biteni görmekteydi! Zaten Ordu rahatsızlığını da hiç gizlemiyor ve dışa vurup duruyordu!

Ordu Raporları Gülen'i Tehlikeli Buluyor

Ordu'nun 2000 yılında örneğin, Gülen Hareketi'ni tehlikeli olarak gördüğü, Mustafa Balbay'a ait olduğu ileri sürülen günlüklerdeki notlardan da görülüyor. Orgeneraller, “Bu Gülen'i iyi tahlil etmek gerekiyor. Adam aylardır Amerika'da. Bunlar siyaseti ele geçirerek hedeflerine ulaşmak istiyor.. en tehlikelisi... Bakıyorsunuz ABD'nin çıkarı neredeyse oraya okul açmış... Bunlar şimdi ekonomik bir güç elde ettiler.. İşadamları tüccarları var... Kimi iş alanları öyle ki Gülen'in adamlarına para vermeyen ihale alamıyor” diyordu.

2002'de Genelkurmay İstihbarat Dairesi'nin hazırladığı raporlara da kaygı şöyle dile geliyordu:[120]

Fethullah Gülen'in amacı devletin tüm sistemlerine İslami hükümleri egemen kılarak teokratik bir İslam diktatörlüğünü kurmaktır. Bu amacına ulaşabilmek için de topluma hoşgörü ve barış mesajları vermeye yönelik ılımlı bir cemaat lideri portresi çizmeye özen göstermektedir... İlk etapta kurulu sisteme ters düşmek yerine, onunla barışık ama onu içten içe ele geçirici bir politikayı yeğlemektedir. Bu sebeple birinci hedef olarak, asker, sivil ve Emniyet teşkilatında örgütlenmek esas alınmıştır.

Ordu’nun 2004 yılında da hazırladığı bir raporla Gülen Cemaati’ne karşı alınması gereken önlemleri sıraladığı ve benzer değerlendirmeler yapıldığı görülüyor. Ordu uyanık olduğunu gösteriyor, ama siyaset alanı Gülen’e devlet kapılarını neredeyse sonuna kadar açmış durumda..

Nedim Şener, adını verdiğimiz kitapta Cemaat’e karşı en sert konuşmaları İlker Başbuğ’un yaptığını vurguluyor. İlker Başbuğ örneğin devletin sosyal devlet niteliğinin güçlendirilmesini talep edecek ve “Sosyal devlet niteliğinin zayıflamasının toplumları cemaatleşmeye doğru ittiği de bir gerçektir” diyecek daha sonra da şunları vurgulayacaktı:

Bugün bazı cemaatler ekonomik güç olmaya ve daha sonra da sosyol politik yaşamı biçimlendirmeye, dine bağlı bir tek tip yaşam tarzı olarak sosyal kimliklerini ortaya koymaya çalışmaktadır... İşte bu tip bazı cemaatler hedeflerine ulaşmada kendileri için en büyük engel olarak Türk Silahlı Kuvvetleri’ni görmektedirler ve bunun için de her fırsattan istifa ederek ve destekleyicilerinin de yardımıyla TSK aleyhine faaliyetlerde bulunmaktadırlar. TSK’nın buna tepkisiz ve etkisiz kalacağını düşünmek ise büyük yanılgıdır.

Başbuğ’un Cemaat’e karşı bu “uyanıklığının bedelini” daha sonra Cemaatçi Emniyet ve savcılar tarafından tutuklanarak ödediğini söyleyebiliriz!

Ordu’ya Sızmak ve Örgütlenmek Zor mu?

Ordu içine öğrenci yerleştirmek en zor işlerde biri, çünkü ordu işi sıkı tutuyor, dikkatle seçiyor ve işine yaramayacakları
eliyor. Devlete memur olarak girmek ne kadar kolaysa, Ordu’ya “sızmak” da o kadar zor. Ama Gülen Cemaati’nde görülen en önemli özellik, sabretmek ve zorlukları aşmak. Bu konuda çok başarılı oldukları şüphesiz. AKP iktidarı Cemaat’e savaş açtıktan sonra gördü ki, atı alan Üsküdarı geçmiş... Cemaat’e bağlı memurlar devletin her

yerinde, bakanlıklarda, valiliklerde, kaymakamlıklarda, Emniyet’te, poliste ve tabii ki yargıda... Üstelik tam gizli örgüt gibi, eşzamanlı olarak Gülen hiyerarşik düzenine bağlı olarak çalışıyorlar! Ve tabii ki Ordu’da da!

Devlete yerleşmiş olup da Ordu’nun bunun dışında kalması, eşyanın tabiatına aykırıdır. Kural olarak, en zor iş bile başarılabilir! Hasdal’da 2014 başında bazı subayları ziyaretimde, 2013’te bir Cemaatçi subayın Deniz Kuvvetleri’nde amiralliğe yükseltildiğini söylediler. Bu subayların tipik özelliği olarak da, kendi içlerine kapanık olması, aralarına karışmaması, aile ziyaretlerinde bulunmaması gibi nitelikleri saydılar... Balyoz’dan tutuklu kalan bir emekli general anlattı: “Bir astsubay töreninde bir baktım, oğullarını seyre gelenlerin oturduğu tribünler türban tarlası gibiydi!” Ordu ve devlet içinde şüphesiz ki çeşitli siyasi ve ideolojik görüşlerden insanlar bulunacaktır. Ordu içinde her ne kadar örneğin “komünist” bir subayın, bilindiği andan itibaren tecrit edilme durumuyla karşı karşıya kalması normal kabul edilse de, örneğin bir Ermeni, Yahudi veya Yunan asıllı bir Türk vatandaşının subay olması ve yükselmesi pratikte mümkün görünmese de...

Fakat Cemaatçiler epeyce “gizli” kaldıkları ve hareket ettikleri için, Ordu içindeki Cemaat hiyerarşisine bağlı çalışıyorlar. Mesela bir sol örgütün, Ordu içinde bir “devrimci hücre” kurduğunu düşünün!.. Balyoz Davası’nda, Gölcük Donanma Komutanlığı’na yapılan baskında, savcının elleriyle koymuş gibi döşemenin altında bazı harddiskler ve CD’ler bulması, Komutanlıkta epey örgütlü bir faaliyet içinde olduklarına bir kanıttır. Balyoz Davası’nda subayların mahkûm edilmesinde, Gölcük’teki sahtekar harddiskler kanıt olarak kullanıldı! Gölcük’teki gizli subay çetesi, denizcilerin tasfiyesinde, üzerine düşen görevi yerine getirdi. Sadece bu kadar değil tabii, tutuklanan subaylar hakkında verdikleri gizli istihbarat bilgileri, kimlerin tasfiye edilmesi gerektiği konularda da, tutuklama ve mahkûmiyetlerde, tasfiye görevini üstlenen “seçkin savcı ve mahkeme heyetlerince” kullanıldı. Görev

tamam! Cemaat hiyerarşik düzeni, Ordu- Emniyet- Savcılık ve mahkeme dörtgeninde "başarıyla" çalıştı!

Cemaatçiler sık sık hukukun arkasına sığınarak şunu der: "Cemaatçi diyorsunuz, o halde kanıtlayın cemaatçi olduklarını, insanları boşu boşuna suçlamayın!" Gizli bir örgütlenme ve ilişkiler ağı varsa, bunu ancak derin bir soruşturmayla açığa çıkartabilir ve gösterebilirsiniz... Bu konu sık sık gündeme geldi, taaa Silivri davalarından önce. Mesela Nurettin Veren, iddialarının soruşturulmasını istedi. 2006 ve öncesinde Emniyet'te Cemaat örgütlenmesi üzerine rapor yazıldı. Ancak bu raporları yazanlar ve bunlara itibar edenlerin başlarına çoraplar örüldü ve bir şekilde tasfiye edildi. Ordu ise ancak YAŞ- Yüksek Askeri Şura toplantılarında, saptanan Cemaatçi subayları tasfiyeyle yetindi. Bu bile sorun oldu ve AKP iktidarı bu tasfiyelere o zaman karşı çıktı, 2014'te ise bizzat tasfiyenin yolunu kendi açtı. Benim işim, eldeki veri, olgu ve gelişmelerden sonuçlar çıkararak, siyasi ve olgusal analizlerde bulunmak! Polis gibi "kanıt" toplamakla işim yok.. Balyoz ve Ergenekon davalarında gelinen nokta itibariyle, daha başından bu yana yazdığım yazıların üzerlerindeki "acaba" şüpheler de tamamen kalktı ve yazılar doğrulandı.[121]

Cemaat Ordu'da Neden Örgütlensin?

Bu sorunun en masum yanıt şudur: Cemaat'in yaygın faaliyeti, yetişkin elemanlarına iyi iş olanakları bulmak ve sunmaktır. Ordu'da subay olmak da itibarlı meslekler arasındadır, dolayısıyla Cemaat'in üye veya sempatizanlarını orduya da yerleştirmek istemesi çok doğaldır. Çünkü bu da bir hizmettir!!!

Bu yanıt tatmin edici mi? Evetse, o zaman neden "gizli"ce? Böyle bir yanıt, siyasi ve toplumsal hedefleri olan bir örgüt için şüphesiz komik olur. Cemaat'in devletin önemli mevkilerini, toplumu kendi düşünceleri doğrultusunda tepeden dönüştürme aracı olarak kullandığı açık. Ordu her zaman gerektiğinde siyasi bir güç olageldi, darbelerle ve gizli açık

daha yumuşak müdahalelerle siyasete şekil ve yön verdi. Cemaat yönetiminin hem bu açıdan hem de belki de Ordu'yu "komünizme karşı" bir kale olarak gördüğü için özel bir önem verdiği görülüyor. Düşünün: Ordu yönetimini en alttaki subaylardan en tepeye kadar siyaseti ve düşüncesiyle etkilemiş, Ordu'yu yönetmeye başlamış bir Cemaat'in, toplumu denetiminin ve yayılmasının önünde belki de, Hoca'nın ifadesiyle "son kale" de ele geçirilmiş olur. Ordu şüphesiz ki en önemli silahlı güçtür, onu yönetmeye başlarsanız, siyaseti de biçimleyebilirsiniz. Unutmayın ki Ordu'yu yönetebilmek, Ordu'yu kendi düşüncelerinizle donatmak anlamına gelir. Bir "ihtilalci" güçseniz, Ordu'yu ve başta Emniyet olmak üzere devletin diğer organlarını tepeden yönetmeye başlarsanız, seçim meçim, parlamenter sistem hepsi ikinci plandadır veya vitrinlik olarak durur.[122]

Olayın başka bir yönü daha ileri sürülebilir. Gülen Hareketi'nin ABD ile olan yakın ilişkisi açısından da meseleye yaklaşabiliriz. Ordu komutasında 1990'lardan sonra, 2000'li yıllara yaklaşırken, ulusalcı görüşler yavaş yavaş ön plana çıkmaya başlıyor. Ordunun savunma ihtiyaçlarının milli kaynaklardan sağlanması ve ABD'ye olan silah vb. bağımlılığının azaltılması projesi, savunma sanayi strateji belgeleri olarak ortaya konmaya başlanıyor. Milli Gemi projesi, Deniz Kuvvetleri'nde ortaya çıkıyor. Aselsan, Havelsan, Roketsan vb. gibi kurumların varlığı, bu stratejik düşünce dönüşümlerinin pratiğe yansımalarıdır. Ordu içindeki bu dönüşümün ABD'nin hoşuna gittiğini kimse söyleyemez. Ulusal çıkarları ön plana alan bir düşünce, şüphesiz ABD çıkarlarıyla çatışır. ABD desteğindeki Gülen Hareketi'nin Ordu üzerinde egemenliğinin, dolaylı olarak ABD politikalar çerçevesinde değerlendiren ciddi görüşler de vardır.[123]

"Bir cemaatin veya buna benzer toplumsal örgütlenmelerin ana hedefi nedir?" diye sorarsanız, yanıtı şu olur: Toplumun mümkün olan en büyük çoğunluğunu cemaatçi yapmaktır, mesela AKP'li, CHP'li vb. gibi. Hele bunu tepeden yaparsanız, o zaman toplumu da doğrudan

yönetiyor olursunuz. Toplum sizi içselleştirir, ana politikalarınızı kabul eder, farklı ve aykırı görüşler ise azınlık muamelesi görür, baskılanır.

Ama böyle bir toplum yapısı inşa etmek çok zordur, dahası imkânsızdır; çünkü toplum din, etnik yapı, dil, kültür, ortak geçmiş, yani milleti millet yapan unsurların hepsiyle birlikte varolmuştur ve Müslümanlığın Cemaat tipi uygulamasının herkes tarafından kabul görmesi ancak zorla olur. **Hiçbir güç, bir toplumu kendi istediği şekilde biçimlendiremez.** Tarihte de böyle bir şey olamamıştır. Ancak, İtalya ve Almanya'da görüldüğü gibi, (ve başka biçimde Sovyetler Birliği'nde!) toplum kısa süreli müthiş baskılanabilir. Bu açıdan toplumsal süreçleri tümüyle veya büyük ölçüde kontrole yönelik "totaliter" karakterli her "ideoloji" sonuçta çöker. İran da bunun bir diğer örneği olacaktır. Toplumu o kadar baskılıyorlar İran'da, ama gördüğümüz, sadece baskıcı düzenin sopasına karşı koyamadığı için şimdilik susan ama kendi görüşlerini de dile getirmekten korkmayan bir İran halkının varlığıdır.

Cemaat'in İki Dönemi ve Ordu

Cemaat'in Ordu üzerinde "çalışması"nı, iki döneme ayırabiliriz. Yukarıda sergilediklerimizi, Cemaat'in genel çalışması olarak nitelendirmek mümkün. İlk dönem, devletin tüm kurumlarında olduğu gibi özellikle de Ordu içinde yapılanma ve yerleşme dönemi. Uzun ve meşakkatli bir çalışma! Bu dönemde Ordu'yu sürekli okşuyorlar, Ordu'yu ülke için çok önemli görüyorlar, Ordu'nun siyasi etkisini çok iyi biliyorlar, Ordu'nun kendi üzerlerine gelmesine karşı çeşitli barikatlar örüyorlar... Ve şampiyon olmuş öğrencileri Genelkurmay'a çıkartarak fotoğraflar çektiriyorlar, aferinler alıyorlar ve fotoğrafları da okullarına dershanelerine asıyorlar: "Bakın, Ordu'nun bize karşı bir durumu yok, destekleniyoruz bile... Çocuklarınızı bize emanet edebilirsiniz! Şüphesiz bu birinci dönemde, öğrencilerini orduya yerleştiriyorlar da... Astsubay veya subay...

İkinci döneme gelince... Doğrusu karşılarına çıkan iktidara ortak olmak gibi bir altın fırsat bu döneme damgasını vurdu ve Ordu üzerine operasyonlarını bu kez tasfiye temelinde ve büyük ölçekli olarak yürütmeye başladılar. İktidar ortağı olunca, bu kez Ordu'ya yaranmaktan bir başka açıya, varolan Ordu'nun defterini dürmeye ve kendi yapılarını inşa etmeye giriştiler. Şüphesiz AKP de bu operasyonlarda ortaktı. Ergenekon başlığı altında bir dizi operasyon ve arkasından Balyoz davaları bu amaçla yürütüldü.

Ordu'nun tasfiyesinde veya siyaset üzerindeki vesayetinin kırılmasında ve önlerinde engel bir güç olarak tasfiyesinde, Cemaat ile AKP'nin hedefleri farklıdır. AKP tarafı, yani RTE, Türkiye üzerinde sürdürdüğü kendi inancına uygun ve iktidarını uzun dönemli kılacak bir toplum yaratma mühendislik çalışmalarının önünde Ordu'nun bir engel olmasını önlemeyi, öncelikle istiyordu. Genelkurmay, bu aşamada, tamamen
hükümete bağlı kalmalı ve bir tehdit unsuru olmaktan çıkartılmalıydı. Cemaat'in de bu kapsamda AKP ile çıkar birliği içinde olmasının yanısıra, bir başka hedefi daha vardı: Ordu'yu Cemaat'in yönetimine, denetimine almak...

Neden diye sorarsanız: Bu bir güç-iktidar savaşıdır.. Bu iktidar savaşı, Yargı'dan Ordu'ya hemen hemen etkin devlet güçlerinin tamamını kapsamaktadır.. Yoksa başka hangi saiklerde bir kuruluş her şeyi ele geçirmek ister? Şimdi, operasyonlara bakalım:

Ordu Üzerine Operasyonlar: Başlangıç 2007

2007, bütün bu operasyonlar için adeta bir kırılma yılı, başlangıç yılı oldu denebilir... Sanki, Cumhurbaşkanlığına Gül'ün ilk dönem seçilememesi, sonrasında yaşanılan bütün olaylarda kilit noktada duruyor gibidir. 24 Nisan ve daha sonra 6 Mayıs 2007 tarihlerinde, büyük siyasi ve hukuki tartışmalar sonucu Abdullah Gül Meclis'te

Cumhurbaşkanı seçilemedi. Gül, 22 Temmuz 2007 Genel Seçimleri'nden sonra, 28 Ağustos'ta seçilecekti.

Ama sadece Nisan ile Ağustos arasında değil, 2007 Martı'ndan itibaren çok önemli siyasi olaylar yaşandı. Bu bakımdan, Cumhurbaşkanı seçimleri Ordu'yu tasfiyeyi gündeme oturtuyor gibi görünmesine rağmen, daha öncesi olaylar, bu tasfiyenin çok daha önceden hazırlandığını göstermekterdir. Konumuzla ilgili olarak bir kısmına bakalım:

3 Mart 2007: ***Denizciler.com*** isimli internet sitesinde, Emekli Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'e ait olduğu ileri sürülen günlüklerde, Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz (ve daha sonra Eldiven) darbe planları hazırlandığı duyuruldu. Buna göre planlar, sözde 2003-2004'te yapılmıştı ve amaç Erdoğan hükümetini devirmekti! Bu site Deniz Kuvvetleri'ni hedef alıyordu ve anlaşıldığı kadarıyla Cemaat'in burada güçlü örgütlenmesinin ilk dışavurumuydu. Buradan bir "Balyoz operasyonu" çıkartılacak ve Deniz Kuvvetleri'nin en seçkin kurmayları bir bir tasfiye edilecekti.

29 Mart 2007: Bu kez *Nokta* dergisi yine aynı iddiayla Günlük'leri tefrika etmeye başladı! Özden Örnek ise, her iki iddiayı da reddedecekti. Medya günlerce bu tartışmalara kilitlendi, bu tartışmalar üzerinden Türk Silahlı Kuvvetleri siyasetin odağına oturtuldu, sopalanmaya başlandı. Daha sonra bazıları ise bu ordunun tamamen ortadan kaldırılıp yeni bir ordu kurulmasını bile önerdi.

14 Nisan 2007: Milyonlarca insanın katıldığı Cumhuriyet Mitingleri başladı ve Türkiye çapında yayıldı. Hedef Cumhurbaşkanlığı seçimleri, Gül'ün seçilmesini engelleme, iktidarın ülkeyi yeniden yapılandırma çalışmalarının belirsizliği ve endişesi için protesto... Burada eşi türbanlı bir İslamcı politikacı ilk kez Çankaya'ya çıkacaktı. Türban tartışmaları bir siyaset-iktidar olma aracı olarak gündemin yakıcı maddesiydi. Belki bu Cumhuriyet Mitingleri'ni, halkın mücadele gücünü çok büyük boyutlarıyla ortaya ortaya koyan, Cumhuriyet tarihinin en etkili sokağa çıkışı-direnişi olarak nitelendirmek mümkün. Diğerini ise Türkiye

2013’de Taksim Gezi direnişinde yaşayacaktık! Tabii her iki halk direnişi, iktidar için “darbecilerin girişimi” olarak nitelendirildi!

24 Nisan 2007, Gül Meclis’te seçilemedi. Cumhurbaşkanı seçimi yasası üzerine hukuki yorumlar, burada önemli rol oynadı.

27 Nisan 2007: Genelkurmay’ın sitesine, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’ın “muhtırası” kondu. Ordu’nun, çok yönlü olarak siyasi gelişmelerden duyduğu rahatsızlığı dile getiriyor ve yaşanılanlardan dolayı taraf olduğunu ilan ediyordu. Bu bildiri daha sonra Erdoğan ile Büyükanıt arasında Dolmabahçe’de gizli görüşme ve pazarlığa neden olacak ve siyasi olarak belki de Ordu’nun defterinin dürülmesinin başlangıcı olacaktı. “Muhtıra”, yol açacağı olaylardan dolayı, AKP’ye büyük hizmet olarak nitelendirilecek bir tarihi sorumluluğu Büyükanıt’ın sırtına yükleyecekti. Her şeyin iktidar lehine işlediği ve iktidar ve yandaşlarının büyük bir toplumsal baskısının belirleyici olduğu, Ordu üzerine dolapların başladığı bir dönemde, böyle bir muhtıra, ya kasıtlı olur, ya düşüncesizlik eseridir ya da... Büyükanıt bu işi kimseye sormadan tek başına yaptığını açıkladı... Kurmayları, farklı şeyler söyleyecek adamları mı yokmuş yanında... “Bir komutan en iyisini bilir” yanlış düşüncesinin ve Silahlı Kuvvetlere egemen olan anlayışın uygulamada tam kabak çıkması olayıyla karşı karşıyayız..

12 Temmuz 2007’de, Ergenekon soruşturmasını-davasını başlatacak olan Ümraniye’de bir gecekonduda 27 adet el bombası “ele geçirilecekti”! (Gecekonduya polisler tarafından yerleştirildiği mahkeme sürecinde ortaya çıkacaktı). Bu, Ergenekon operasyonunun başladığının ilanıydı.

22 Temmuz 2007: AKP, genel seçimleri oylarını artırarak kazandı.

27 Temmuz 2007: Ümraniye bombaları bahanesiyle ilk tutuklamalar başladı ve süreç dalga dalga, gazetecileri, subayları, sivil toplum insanlarını kapsayarak genişleyecekti (İlk duruşma 20 Ekim 2008).

Sürecin Başlangıcı: “Özden Örnek Günlükleri”

Yukarıda yaşananları, Ergenekon ve Balyoz, yani Ordu'nun derdest edilmesi operasyonlarıyla birleştirecek olursak... Her ne kadar, Gül'ün Cumhurbaşkanlığına seçilmesinin önlenmesi bir bahane gibiyse de, Ordu'ya karşı ilk operasyon için, Özden Örnek'e ait olduğu ileri sürülen günlüklerin Mart 2007'de yayımlanmasını gösterebiliriz. Daha 2006 yılında, Genelkurmay Başkanlığı'na getirilmesini önlemek için, Yaşar Büyükanıt'a yönelik onlarca internet sitesinde tek merkezden başlatılan kötüleme kampanyalarını da anımsayalım...

Ama, Mart'ta Özden Örnek "Günlük"leri, Ergenekon ve Balyoz operasyonlarına giden sürecin başlangıcı sayılmalı. Ve günlüklerin önce internet sitesinde sonra da *Nokta* dergisinde yayını öncelikle bir Cemaat operasyonuydu. *Nokta* dergisinin o zaman müdürü olan çok kullanışlı bir gazeteci, sonradan da hep, Balyoz'u savunacaktı... İddiaların tümüyle yalan olduğunun belgelenmesine rağmen... 2007, 27 Temmuz "Ümraniye bombaları" sahtekârlığı, Ergenekon tezgâhının da fiili olarak hayata geçirildiğinin ilk işaret fişeği kabul edilebilir. Ergenekon operasyonlarını, Temmuz'da seçimlerden büyüyerek galip çıkan AKP ve Cemaat birlikte sürdürmüştür. İlerleyen zamanlarda RTE resmen kendisini Ergenekon ve Balyoz operasyonlarının savcısı ilan edecektir... Ordu'nun siyasi olarak dizginlenmesi, moda deyimle **"Ordu Vesayeti"**nin kesin sonlandırılması, AKP-Cemaat iktidarı önündeki engellerin kaldırılması için bu en önemli adımın atılması konusunda kesin karar aldıkları görülüyor. Hak-hukuk-adalet... Her şeyin çiğnenmesi pahasına...

Arka Planda ABD Var; Ordu, Darbe Yapabilir miydi?

Bu ikili iktidarın, Ordu'nun siyasi tasfiyesi için ABD'nin desteğini de aldığını vurgulamak yersiz. Zaten "Zir Vadisi" gibi yerlerde gizlenen "silah-mühimmat bulma" operasyonlarında Amerikalı "uzmanlar"ın bizzat destekleri, belge ve bilgi olarak da Ergenekon davasına yansıdı. Bunun ötesinde, ABD ve AB'nin bu davaya "Türkiye demokratikleşiyor

ve reformlarını yapıyor” diye desteklerini sürdürdükleri de biliniyor.[124] İç ve dış koşullar operasyonlar için çok uygun... Ordu’ya, kendini savunacak tek bir mevzi bile bırakılmamış. İçeride, medya ve kalemşörler hazırlanmış, “Ordu her an darbe yapabilir” düşüncesi kamuoyuna egemen kılınmaya çalışılıyor...[125] Bu operasyonlar sözde darbeyi önlemek amaçlı... Bunlar şüphesiz ki yargıda yapılacak tüm hukuksuzlukları haklı gösterecek zemin hazırlıkları. Oysa Ordu’nun darbe yapabilecek hiçbir durumu yok. Haksızlıklara karşı kendilerini zayıf seslerle savunmaları bile, bin misli bir yankıyla bumerang etkisi gibi kendilerine geri dönüyor: “Bak hâlâ konuşuyorlar, bunları derdest etmekten başke çare yok”. Hatta Türköne gibi bazı kalemler, varolan ordunun tamamen lağvedilip yeni bir ordunun sıfırdan kurulmasını bile öneriyor.

Ordu hemen hemen bütün darbelerini genellikle dışarının desteğiyle ve göz yummasıyla yaptı.. Tabii dışarısı derken, ABD’nin... Oysa ABD esas olarak 1990’dan sonra Sovyet bloğunun dağılmasından sonra yeni dünya düzeninde darbeleri destekleme dönemini esas olarak bitirdi. 1997 Şubatı’nda ise Ordu ancak siyasi iktidarı istifa etttirmeye yönelik “Postmodern zorlama” yapabilmişti. AKP iktidarı ile birlikte ABD’nin Ordu arkasındaki eski desteği tamamen sona erdi. Hele 2003’te, Ordu’nun Irak’a Amerikan müdahalesine izin vermeyen Meclis kararı üzerinde siyaset üzerinde etkisini kullanmadığı ve “Irak’a girilebilir” demediği gerekçesiyle, ABD bir iktidar gücü olarak Ordu’nun üzerini tamamen çizdi. Bu aşamada gerçekleşen **Irak’ta Türk subayların başına çuval geçirilmesi** olayı da, bunun belgesiydi! Ama bütün bunlara rağmen, Ordu’nun her an darbe yapabileceği biçimindeki uyduruk kampanyanın 2014’e kadar sonu gelmedi.[126]

Her ordu, ülkelerin çok olağanüstü koşullara sürüklenmesi durumunda iktidara el koyabilir. Ayrıca TSK’nın darbelerinde Türkiye’nin mi yararı, yoksa ABD ve AB’nin mi yararı tartışmaya açıktır. Özellikle 1971 ve 1980 darbelerinin arkasında ABD’nin

çıkarları ve destekleri ön plandadır. Bunu 27 Mayıs 1960'a kadar uzatabiliriz. Peki yarın için soralım: ABD ve Batı yeniden bir darbenin arkasında olabilir mi? Bunun tek koşulu var, ülkede gerçekten geri dönüşü zor bir siyasi-sivil diktatörlüğün kurulması; millete zulüm yapılması, demokratik mekanizmaların özünde işlemez hale gelmesi... Buna benzer koşullarda iktidarın anayasal meşruiyetini kaybettiği gerekçesiyle, ABD ve AB, eleştirse bile, bir askeri müdahaleye göz yumabilir.[127] Mısır'da Sisi-Mursi çatışmasını ve Batı'nın tutumunu örnek vermek istemem, ama bizim gibi ülkelerde Batı'nın çıkarları, hiçbir olasılığı yüzde 100 ortadan kaldırmaz.

Burada bir noktaya işaret edelim: AKP gibi dinci gelenekten gelen ve rejimi – toplumu dönüştürdüğü konusunda kesin düşüncelerin olduğu AKP iktidarı altında, Ordu haydi haydi darbe yapabilir düşüncesi genel kanaat olarak yaşıyordu. Ama istese bile, "darbeciliğini" destekleyecek hiçbir uluslararası dayanak yoktu. Üstüne üstlük Türkiye 2002 öncesiyle kıyaslanamayacak bir şekilde ekonomik olarak dünyaya entegre olmuştu ve ekonomisi büyük ölçüde dışarıdan gelen sermayeyle finanse ediliyordu. Bir askeri darbe, Türkiye'yi ekonomik bakımdan tam çökertirdi. Bu bakımdan da Ordu askeri darbeye kalkışamazdı, çünkü ayakta kalamazdı. Eğer ciddi bir darbe niyeti olsaydı, başına örülen bunca kumpas karşısında, eğer geçmiş darbeciliği düşünülecek olursa, sessiz kalması olanaksızdı. **Darbe yapabilecek en uygun koşullarda bile darbe yapamayan bir Ordu için hâlâ darbeciliğini** ileri sürmek, ancak bizim gibi ülkelerin az gelişmiş bilimsel düşünce ortamlarında mümkün olabilirdi. Şüphesiz ki, bu genellikle de görevli, eli kalem tutan bir takım yazar olarak tanınmış kişiler ve medyanın ortaklığıyla mümkün...

Gülen: Gatakulli-Katakulli

Konudan ayrılmayalım: Cemaat ve AKP, Ordu üzerine kumpaslarını, Ümraniye bombaları düzeniyle devreye soktular. İzleyen zamanlarda,

2008- 2009'da gazeteci, sivil insanlar, rektörler, subay tutuklamaları dalgalar halinde Türkiye'yi sardı... TSK üzerinde bitmez tükenmez tezgâhların da ardı arkası kesilmedi.

Cemaat'in, Ordu üzerinde operasyonların ne kadar içinde olduğunu bir örnekle anımsayalım:

Ergenekon davasında generaller, emekli generaller tutuklanmaya başlanmış, insanlar yaşlı, dolayısıyla çeşitli hastalıkları var, bazıları cezaevinden Gülhane Askeri Tıp Akademisi – GATA'ya gönderiliyor, bazıları tahliye ediliyor... 2009 Martı'nda Fethullah Gülen'i bazı gazeteciler ziyaret ediyor. İzlenimlerini yazan örneğin Mahmut Övür, Gülen'in, bu tahliyelere, hastahaneye yatmalara dikkat çekerek, bu durumdan rahatsızlığını, "katakulli" sözcüğünü kullanarak dile getirdiğini (bir alavere-dalavere çevriliyor anlamında), ama bunu "GATA-Kulli" biçiminde, yani "GATA'da numaralar yapılıyor" diyerek belirttiğini söylüyor: "Bu işlerin sulandırıldığı gibi bir kaygı var. Bana da öyle geliyor. Baksanıza sürekli Silivri Cezaevi'yle GATA arasında, bir ara Cengiz Çandar söyledi, yatay geçiş, yani yatış geçişi var. Bizim Erzurumlular bunu şöyle yorumluyor; **'Bu işin içinde bir 'GATA'kulli var**.' Hükümete karşı da bazı hesaplar seziliyor. Bunlar iyi şeyler değil."

TSK'yı kastederek devam ediyor: "Bunların üzerinden zırhlar yırtılamadı. Fakat bazı gelişmeler de var. *Taraf*, *Bugün* ve *Vakit* gibi bazı gazetelerde yüklenmeler oluyor. Bundan 10 sene önce bunlar yapılamazdı."[128]

F. Gülen, 1980'de "Son Kale" olarak nitelendirdiği Ordu'ya karşı düzenlenen operasyonların arkasına geçiyor şimdi. Hasta insanların tedavisine bile, "askerin numarası" gözüyle bakıyor. Ordu üzerindeki "zırhın henüz yırtılamadığı" şeklindeki sözleriyle, bu operasyonların daha devam etmesi görüşünü dile getirdiğini görüyoruz. Nitekim, o sıralarda da, 2009 Martı'nda henüz kokusu çıkmamış, "Balyoz Darbe Planı" adıyla yeni bir sahtekarlık tezgâha konmak için hazırlanmaktadır.

Bu senaryoyu da dokuz ay sonra, Ocak 2010 tarihinde piyasaya süreceklerdir.

Ama F. Gülen'in şu "Gatakulli" suçlaması için birkaç noktaya daha işaret edelim. Aradan dört yıldan fazla bir zaman geçecek, "Gatakulli Operasyonları"nı birlikte yürüttükleri AKP-RTE ile aralarındaki ittifak, 2011 ve 2012'de önce Şike arkasından MİT operasyonları, ama temelli olarak da 2013 Aralık ayında Rüşvet ve Yolsuzluk operasyonlarıyla tamamen parçalanınca, "Gatakulli" bu kez "Ordu'ya kumpas kurdular" sözleriyle Gülen ve Cemaati'ne geri dönecekti. Recep Tayyip Erdoğan, 8 Mart 2014'te Malatya dönüşü uçağına aldığı gazetecilere şunları söyleyecek ve Gülen'i kendi sözleriyle vuracaktı:

Balyoz Davası'nı alelacele hallettiler. Ergenekon'da halen gerekçeli karar hazırlanmadı. Burada bir **katakulli** olduğu çok açık. Bu davalarda haksızlığa uğrayan insanlar var. Çok ciddi sayıda tutuklu insan var. Bütün bu davalarda intikam hissiyle hareket ettiler...[129]

Çeşit Çeşit Kumpaslar

Konumuz şüphesiz ki Ordu'ya karşı düzenlenen çeşitli operasyonlar değil. Cemaat'in Ordu içindeki örgütlenmesi ve amacı... Ama Ordu'ya karşı sürdürülen operasyonlar bir yandan da Cemaat'in Ordu'da örgütlenmesini de açığa çıkartan özellikler taşıyor.[130] Şimdi fazla uzatmadan, Cemaat'in daha çok planları ve hedefleri açısından, Ordu'ya yönelik atılan adımları, genel çerçevede kalarak izlemeye devam edelim ve değerlendirmelere geçelim..

Kronolojiye bakarsak, bir yandan Ergenekon operasyonları büyük tantanalarla sürdürülürken çeşitli kumpaslar devreye sokuldu: Arazilere "askeri mühimmatlar" yerleştirenler bunları tabii ki sonra elleriyle koymuş gibi buldu ve "işte darbe hazırlığının silahları" diye günlerce halka sundu. Televizyonlar "kazı işlerinden" naklen yayınlara geçti! "Cemaati ve AKP hükümetini Bitirme Planı" gibi sahtekârlıklar devreye

sokuldu... Ve tabii ki bütün bu kumpasların ardından da dizi dizi tutuklamalar geldi.

20 Ocak 2010'da torbalarındaki en büyük "turp"u çıkardılar: Balyoz'un pimini "Bavulcu" adıyla anılacak olan Mehmet Baransu çekecekti. Cemaat'in operasyonel gazetesi *Taraf*'ta[131] "Balyoz Darbe Planları" zırvalığı yayınına başlayacaktı. Baransu 30 Ocak'ta ise sözde darbe planlarını bavulla savcıya teslim edecek ve 22 Şubat'ta da emekli ve muvazzaf generallerle birlikte 49 kişinin gözaltına alınmasıyla, Balyoz tutuklamaları başlayacak, yıl boyunca dalga dalga sürecekti...

Balyoz'a inandırıcılık kazandırmak için her türlü heyecanlı palavra içinde vardı, Ordu'nun Fatih Camii'ni bombalamasına kadar... Ama eşzamanlı olarak da, Genelkurmay'a da yönelik operasyonlar, Balyoz ile bütünleşik sürüyordu. Mesela...

2010 Martı'nda örneğin Ankara'da, "TSK'ya ait olduğu söylenen mühimmat dolu bir kamyon ele geçirildi" haberleriyle heyecan yaratıldı... Tabii amaç "TSK bir şeyler hazırlığı içinde" algısı yaratmaktı. Hemen arkasından "Bülent Arınç'a suikast planı" manşetleriyle iki subay yakalandı! Evinin çevresinde arabayla dolaşıyorlarmış! Albay ve Binbaşı gözaltına alındı. Bu vesileyle Silahlı Kuvvetler'in Kozmik Odası'na baskın yapıldı... Güya darbe planları arandı! Bu satırların yazıldığı 2014'te aradan beş yıl geçti, ama ne iddianame hazırlandı ne beraat kararı verildi! Bu subaylardan birinin üzerinde sözde bir kâğıt parçası üzerine çizilmiş Arınç'ın evinin planı bulunmuştu, hatta bu kâğıdı "yutmaya çalışırken yakalandı" diye uyduruk haberler yapılmıştı; subay mahkemede "üzerimde böyle bir şey yoktu, arama sırasında polis koydu" diyecek ve mahkeme delil yetersizliğinden ikisini de serbest bırakacaktı... Konu günlerce, Cemaat ve RTE basınında manşetlerden inmedi... Ama bu vesileyle hem Ordu'nun Kozmik Odası yağmalandı hem de Ordu için, "dikkat her an darbe yapabilir" görüntüsü yaratıldı. Ne oldu Kozmik Oda'daki belgeler?! Kimlerin elinde, kimlere satıldı pazarlandı veya verildi?

Peki niyeydi bütün bunlar? Amaçlarına bakalım!

Cemaat, Ordu'da Ne Kadar Örgütlü?

Ergenekon ve Balyoz davalarının ayrıntıları bu kitabın konusu değil. "Silivri Kitaplığı" diye adlandırılabilecek külliyatta, onlarca kitapta bütün ayrıntılar okunabilir; ayrıca Dani Rodrik ve Pınar Doğan'ın Balyoz üzerine yazdığı iki kitap her şeyi ortaya koyuyor.[132] İlki, Balyoz Davası'nın daha hemen başında ortaya çıkan delil kepazeliklerini bir bir ele alarak, ileri sürülen Balyoz darbesi planının uyduruk ve dijital olarak hazırlanmış olduğunu, hem de çok erken bir dönemde, kesin delillerle ve savcı iddialarını tamamen çürüterek ortaya koyuyordu. Buna rağmen, Cemaat+İktidar yandaşı sözde aydınlar bu kitabı ya görmezlikten geldiler ya da CD'lerin gerçek olduğunu savunmayı sürdürdüler.

İkinci kitap ise, sonraki dört yıl içindeki, CD'leri çürüten ve senaryonun sahteliklerini gösteren bilirkişi raporlarıyla, Balyoz Darbe Planı iddiasının defterini dürüyor ve planı çöpe atıyor. Ama yine de kitabın sonunda birkaç tipik örnekle, düzenbazlara iki laf edeceğiz... Biz burada, Cemaat'in Ordu üzerinde egemenlik iddiaları çerçevesinde konuya yaklaşıyoruz.. Bu soruya daha o zamanlar "Ordu'nun üst kesimini buduyorlar, hepsine emekliliğin yolunu açıyorlar; Deniz Kuvvetleri'nde kendilerinden olmayan mimledikleri tüm seçkin kurmay albayları Ordu'dan attırıyorlar; böylece kendi adamlarına yükselmenin yolunu açıyorlar" yanıtını veriyorduk. Özellikle 2013 ve 2104 yıllarında, RTE ile Gülen arasında köprüler tamamen atılınca, Cemaat'in Ordu ile ilişkileri daha net ortaya çıktı ve iktidar medyasında da manşetlere tırmandı...

Mesela, iktidar medyası, ortalık bozulunca, Cemaat'e karşı birbir ardına "bombalar" patlatıyordu: "GATA'ya sızmaları 26 yıl önce başladı" haberinde[133] Gülencilerin çocuklarını GATA'ya yönlendirdikleri, Sağlık Dairesi Başkanlığı'nın Cemaat'in Genelkurmay'daki merkezi olduğu, GATA'da görevli 500 öğretim

üyesinden 150’sinin Cemaatçi olduğu” iddiasına yer verildi. Şüphesiz, bunları ihbar eden “muvazzaf”ın kimliği belli değildi. Tabii, bu iddialar kısmen doğru olsa bile ne kadarı abartma bilemeyiz... AKP ve medyasının bu konuda izlediği yöntem, Cemaat’in Ordu tutuklamaları için çok sık kullandığı “vatansever bir subay” imzalı ihbar mektuplarına benziyordu. Cemaat mensuplarının bu mektuplarıyla soruşturmalar ve tutuklamalar başlıyordu. Mesela Gölcük Komutanlığı’na baskın; Albay Dursun Çiçek’e mal edilen uydurma “Gülen ve AKP iktidarını bitirme planı”[134] gibi pek çok büyük operasyon, ismi saklı veya tamamen uydurma e-postalar veya böyle mektuplarla başlatılıyor ve arkasında tutuklamalar geliyordu. Cemaat’in savcıları bu işi iyi kotarıyorlardı... **Şimdi de iktidarın, Gülen Cemaati’ni aynı yöntemle vurduğunu görüyorduk..**

Hemen arkasından bir başka iktidar gazetesi de[135] açıkladığı bir ismin, GATA’dan sağlık raporlarının nasıl verildiği ve Cemaatçi öğrencilerin askeri okullara nasıl yönlendirildiği konusunda haber yapıyordu. Derken, 2014’ün yaz aylarında, havuz medyası tabiriyle ün yapmış iktidar medyasında, “Cemaat Ordu’da da örgütlü” haberleri yer almaya başladı. Örneğin, sahiplerinin aslında kimler olduğu konusunda yoğun söylentilerin dolaştığı, Havuz medyasının “amiral gemisi” Sabah’ta, Cemaat içinde çeşitli görevler alan, 1999’da Cemaat’ten ayrıldığını belirten “esnaf hizmetleri imamı” bir “itirafçı”, adıyla sanıyla konuşturuluyor, “asker içinde hücre yapılanması var” diyordu.[136]

Örneğin havuz medyasından bir başka gazete ise Haziran sonlarında “Paralel hizmetteki paşalar deşifre oldu” başlıklı haberinde sözde bir “bomba” patlatıyordu:

Türk Silahlı Kuvvetleri’nde “darbeci avı” için düğmeye basıldı. Bizzat Başbakan Erdoğan’ın talimatıyla oluşturulan özel ekip, derin örgütü deşifre etmek için 3 aydır çalışıyor. Şu ana kadar 40 general ve amiralin “paralelci” olduğu belirlendi. Derin örgüte hizmet eden paşaların, 20’si tuğgeneral ve 5’i bölge komutanı. 7’si tuğamiral,

diğerleri tümgeneral ve tümamiral düzeyinde. Çok önemli bir kuvvet komutanı paralel yapıyla çok yönlü işbirliği içinde...Askeri yargıda ise biri general, diğeri amiral olmak üzere iki “paşa” belirlendi.[137]

Cemaat’in Ordu’daki Gücü İddiaları Abartılı mı?

Cemaat’in **Ordu içindeki gücünü böylesine abartmak** da başka bir sorun yaratır. “Adamlar her şeyi ele geçirmişler” yanlışını yaparsanız, sadece endişe yaratırsınız. Cemaat’in gizli yapılanması bu noktaya gelmiş midir? Ordu’yu bilenler için bu kadarı olasılık dışıdır. Başbakan, Cumhurbaşkanlığı seçim turlarında her nutkunda “paralel yapı”yı ağzından eksik etmedi, durmadan “inlerine gireceğiz” dedi... Bunu her deyişinde havuz medyasında bir “bomba” patlatıldı! Şüphesiz, RTE, ne kadar çok paralel yapı derse, ailesi ve hükümeti hakkında ortaya dökülen rüşvet ve yolsuzluk iddialarının gündemin arka planına atıldığını ve gözlerden kaçırıldığını da biliyordu!

Zaten Genelkurmay da “TSK’da 40 paralel paşa” haberine sert tepki göstermişti..

Anılan haber ve yorumlarla, TSK içinde hiyerarşi ve disiplin dışı oluşumların teşkilatlanabildiği imajının yaratılmak istendiği üzüntü ile izlenmektedir... İleri sürülen iddiaları araştırmak ve gerekli idari/adli işlemleri yapabilmek için bugüne kadar resmi istihbarat makamlarından somut hukuki hiçbir bilgi ve belge TSK’ya ulaşmamıştır... Her türlü yıkıcı, bölücü ve yasa dışı kişi ve oluşumlardan TSK’nın temizlenmesinin yasal bir görev ve sorumluluk olduğuna inanılmaktadır.[138]

Ancak Genelkurmay’ın Cemaat örgütlenmesini bilip de yok farzettiği bir tutum içinde olduğunu da biliyor ve görüyoruz... Zaten özellikle Balyoz ile ilgili süreçte, Denizcilerin bizzat içinde bir örgütlenme olmadan, örneğin 2003’te yapılan o ünlü seminerin ses kayıtlarının ancak yetkililerin girebildiği arşivlerden dışarı çıkartılıp; Cemaat polisi

ve savcılarının eline teslim edilmesi mümkün gözükmemektedir. Davada yargılanan subaylar bizzat bunu dile getirmişlerdi. Aynı şekilde, Gölcük'te döşeme altına, devre dışı bırakılmış hardisklerin yerleştirilmesi ve arkasından savcının eliyle koymuş gibi gidip bulması da mümkün olamazdı.. Yani gizli bir Cemaat yapılanması Ordu içinde vardır, bunu ortaya çıkartacak olan bizzat ordunun kendisidir.

Yine AKP iktidarının yaydığı "40 Cemaatçi paşa" dedikodusu konusunda şu gerçeği unutmayalım: AKP iktidarı 17 Aralık 2013'de patlayan "Rüşvet ve Yolsuzluk" savaşının ilerleyen aylarında "vay Ordu'da da örgütlüler..." iddiasını ileri sürdü. MİT'in, Suriye'ye silah, cephane vb. sevkiyatı için kullandığı TIR'lara, bölgelerin savcıları ve jandarma gibi silahlı güçlerin yasal süreç içinde müdahalesi, "Cemaat'in eylemi" olarak ilan edildi.

Cemaat'in Ordu içinde örgütlü bir güç olarak var olduğunu, özellikle Balyoz ve Ergenekon davalarıyla ilgili çeşitli süreçlerde görüyoruz... AKP yeni mi uyanıyor?! İki güç arasındaki çatışma sırası şüphesiz Ordu'ya da gelecek ve hesaplaşma burada da yapılacaktı. Bu hesaplaşmayı, 2012 Martı'nda, yani 2012 Şubatındaki MİT krizini izleyen günlerde, şu makalede izliyoruz:

Erdoğan'a Askeri Darbe?

Yoo hayır bu kez, başka bir "fantezi" üzerinde düşünmeye çağırıyorum: Cemaat, denetlemeye başladığı TSK'yı, Erdoğan'a karşı kullanır mı? Erdoğan'a karşı MİT Darbe Girişimi'ni, bu kez *Askeri Darbe Girişimi* izler mi, nasıl ve ne zaman izler?

Bu köşe "fantezi" üretir oldu. *Cemaat, denetlediği özel yargılama güçleriyle Erdoğan'a hukukun mızrağını gösterir mi*, diye sorduk, bir ay geçti geçmedi MİT üzerinden Erdoğan'ı silkelediler!

Bu güçler, tıpkı yargı mekanizmasında olduğu gibi, uzun zamandır orduyu da denetim çabası içindeler..

Kayseri'deki dava ile ilgili belgeleri okuyunca, birden, Ergenekon ve Balyoz davaları konusundaki tutumları üzerine **tanrının ışıkları düşüverdi**!

İşte bu, dedim!

Cemaat'in keskin kalemlerinin *neden dört tahliye oldu* diye, "dikkat Ergenekoncular güçleniyor" toplu yayınına giriştikleri anlaşıldı! Sorun sadece Odatv değil, hatta hiç değil.. Odatv, onların yarattıkları sadece bir korku havasıydı, fosladı!

Cemaatçiler için esas sorun ise Ergenekon ve Balyoz!

Hele hele Balyoz! Bu davada amiralinden generaline, 365 subay yargılanıyor, **249**'u tutuklu! Burada tahliyeler çorap söküğü gibi gelirse, bir de beraatler olursa diye korkuyorlar. Balyoz davasının, normal bir mahkeme ve yargılamada, iler tutar tarafı sıfır, bir iki kişi ceza alır mı tali şeylerden, o bile meçhul.. Davadaki hızlanmaya bakılacak olursa, bu tahliye ve beraat olanaklarını ortadan kaldırmak için, hemen ceza yağdırılacak bir sürece gidiliyor gibi..

Çünkü, ceza alırsa yargılanan subaylar, ordudan tasfiye olacaklar. Yerlerine ise yeni ordu güçleri yükselecek. Yani, Cemaat'in ordu içindeki stratejisinin ilkesi, suçlu-suçsuz değil, hızlı tasfiye! Ergenekon ve Balyozda mahkûmiyetler, cemaate kendi güçlerini yükseltme fırsatını doğuruyor.

Kayseri'deki davası dedim, *o da ne* diyeceksiniz..

O dava, **Adalet ve Komplo** davasıdır. Zeki Üçok, cemaatçi 3 astsubayın 2009'da "***TSK sistemine girerek bazı belgeleri kopyalayarak birlik dışına çıkartıklarını***" saptar ve olayın soruşturmasını sürdürür.

Dava Avukatı **Hüseyin Ersöz** şöyle diyor:

"*Soruşturma derinleştikçe bu kişilerin bir cemaatle bağlantılı oldukları tespit edilir. Bu bağlantılarını kabul eden şüpheliller, ifadeleri alındıktan sonra tutuklanır. Hiçbir kötü muamele görmediklerine ilişkin*

*Adli Tıp ve GATA Raporları da dahil 39 sağlık raporu bulunmasına karşın, Başsavcı Zeki Üçok hakkında işkence yaptığı gerekçesiyle Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açılır. İddia o ki, şüpheli ifadeleri "hipnoz" yöntemiyle alınmıştır! Kayseri Ağır Ceza Mahkemelerinde talep ettiğimiz tanık dinlenmesi, keşif vs taleplerinin hiçbiri kabul edilmeksizin, Savcılık esasa ilişkin mütalaasını Mahkemeye sundu. Zeki Üçok bu soruşturmanın ardından önce Sahte Çürük Çetesi Soruşturması'nda tutuklandı. Sonrasında 1. Sınıf Hakimliği düşürüldü. Sonra Balyoz Davası'nda da tutuklandı. Bir başka ifade ile "**dokunan yanar**" durumu...*

Yani Üçok hakkında, bir dizi uydurma suç oluşturuldu, Rusya'dan kadın getirip pazarladığı dahil!!!

Dava ile ilgili belgeleri okudum, astsubay ifadelerini, cemaat ilişkilerini, TSK bilgisayar sistemine nasıl girdiklerini, nasıl dışarıdan dosya eklediklerini, çıkardıklarını...

Üçok'un savunmasını okudum.. Belgelere, iddialara baktım... Bir "sahte belge üretim çetesi veya merkezi" sırıtıyordu. Siz de bakabilirsiniz: http://wp.me/pPwBF-1r9

Tam illegal komünist partilerin gizli hücre örgütlenmesi taktiğiyle TSK içinde ilerleyenler var..

Ergenekon ve Balyoz davasında yargılanan subayların hepsi süründürülmeli.. Zamana oynuyorlar.. Suçsuzluklarının ileride ortaya çıkmasının önemi yok, o zamana kadar yükselen güdümlü kadrolar "malı götürecek.."

Peki bu durumun, "**Başbakana askeri darbe ile ne ilgisi var**", diye sorar gibi bazılarınız..

Poliste ve yargıda örgütlenmelerinin, Başbakan ve hükümetle ne ilgisi varsa, aynı ilgi var!

Erdoğan ve (AKP) ile F. Gülen arasında savaş, yeraltında yerüstünde sürüyor..

TSK üzerinde denetim ve yönlendirme, cemaatçiler için, **yılbaşı ikramiyesi** önemindedir!

En büyük joker, yani!

Erdoğan bunun farkında (mı)!?

Hukukun mızrağı.. derken gelecek zamanda ordunun mızrağı...

Şimdi bir yarış var:

Cemaatçiler *hızlı bir mahkûmiyet* yarışında!.. Bir an önce, hemen!

Erdoğan ve iktidarı ise, özel yetkili mahkemelerle ilgili yasada bir an önce değişiklik isteğinde..

Bakalım kim kazanacak!

("Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*, 20 Mart Salı 2012)

"Hey Denizciler, İlk Hedefiniz Ankara! İleri!"

Cemaat'in, özellikle Deniz Kuvvetleri içindeki seçkin kurmay subayları tasfiye girişimi, alt kademelerdeki "kendi subaylarına" yükselme olanaklarını açmaya yöneliktir. Cemaat, adamlarının yükselme şansını en çok gördüğü Deniz Kuvvetleri'ni hedef olarak seçti... Tutuklu subayların oranı, Kara ve Havacılarda yüzde 10, Denizcilerde ise yüzde 80.[139] Öyle ki Deniz Kuvvetleri'nde oramiral kalmadı ve Donanma Komutanlığı'na, tarihinde ilk kez bir koramiral getirilmek zoruda kalındı. Deniz Kuvvetleri'ne yönelik bu tasfiye çok yönlü olarak tartışılıyor. Örneğin Deniz Kuvvetleri'nde son 20 yılda kaydedilen askeri teknolojik bakımdan büyük gelişmelerin, 2000'li yıllardan önce "Milli Gemi" gibi, elektronik harp yazılımlarını da içeren önemli stratejik askeri "silahların" üretime alınmış olması, ve Deniz Kuvvetlerinin belki de bölgede- kara sularımızda ilk kez dikkate alınması gereken bir güç haline gelmesi için uygulanan politika ve projeler, şüphesiz ki "dış güçlerin" dikkatini yoğun olarak çekmiştir. Zaten Deniz Kuvvetleri subayları arasında bu konuda fikir birliği vardır, yazdıkları kitaplarda bu konuya önem verdiler.[140]

Savunma için silah teknoloji kaynaklarını ülke içinde üretmeye başlamanız, dışarıda üç yönden hoş karşılanmaz. İlki, kendi ürettikleri silahları size satmakta zorlanırlar, bir pazar daralması yaşarlar. İkincisi, silah ve teknoloji bakımından onlara olan bağımlılığınızın azalması veya yok olması, dışa olan siyasi bağımlılığı da azaltır ve ulusal yararlarınızı daha iyi korumanızı sağlar, bunu istemezler. Üçüncüsü, karasularınızda ve bölgede siyasi menfaatlerinizi koruyucu bağımsız bir askeri güce ulaşmanız, asla istenmez.

Belki dördüncü olarak da şunu belirtebiliriz: Askeri projeleri kendi ülkenizde geliştirmeniz, ülkenizde bağımsız ve teknolojik olarak gelişmiş yüksek bir insan-kaynak ve üretim gücüne ulaşmanız demektir, bu ise hiç mi hiç arzulanmaz. Çünkü bağımsızlığınız ve üretiminizde sürekli bir kaynağa sahip oluyorsunuz demektir. Bu da yüksek teknolojide bir rakip olarak piyasaya çıkmak demektir..

Bu noktada, Deniz Kuvvetleri ve genel olarak da Silahlı Kuvvetler'de "millici" bir politika çizgisinin ve bunun Ordu içinde savunucularının ortaya çıkması, bağımsız milli orduya yönelme anlamına gelir ki, bu, fikir sahiplerinin defterinin dürülmesi için yeterli bir nedendir. Ordu üzerindeki tasfiye projelerinin "dış güçler" ortaklığında gerçekleşmesinin, böylesi nedenlerini de düşünmek gerekir. Ama Deniz Kuvvetleri'ne yönelik tasfiye operasyonlarında örneğin yaygın bir düşünce olan "ABD siparişi" ile birlikte, Cemaat'in Deniz Kuvvetlerinde uygun gücü de rol oynamıştır demeliyiz.

Elimdeki dosyada bir karşılaştırmalı hesap var.[141] İddiana-melerde sanık sayısı ve Yargıtay'da cezası onananlar (parantez içinde):

Deniz Kuvvetleri'nden 156 (134, 34'ü amiral)

Kara Kuvvetleri'nden 102 (38, 28'i general)

Jandarma'dan 63 (24, 2'si general)

Hava Kuvvetleri'nden 41 (19'u general)

Darbeleri Deniz Kuvvetleri yapmaz, her zaman Karacılar yapar, ama en çok Deniz Kuvvetleri budanıyor, öyle ki amiral kalmamacasına!

Dosyada deniyor ki: Yargıtay'a göre "darbeye denizciler ve havacılar teşebbüs etti." Toplam mahkûmiyette Denizcilerin oranı yüzde 57, Havacıların yüzde 17, Karacıların yüzde 16, Jandarmanın yüzde 10. Tabii, bir de senaryoda derin mantık hatası var: Çetin Doğan 1. Ordu Komutanı ve karacı! Semineri o düzenliyor! Demek darbeyi Genelkurmay-Ankara değil, Çetin Doğan, İstanbul'da ve ağırlıklı olarak denizcilerle birlikte yapacaktı!!! Emir de şöyle olacaktı herhalde: "İstanbul'daki 1. Ordu ve hey Denizciler, ilk hedefiniz Ankara'daki hükümettir, ileri!" Bu emir üzerine, 1. Ordu karadan, Deniz Kuvvetleri de Karadeniz'den veya Akdeniz- Konya üzerinden donanmalar ile hükümeti yıkmak üzere harekete geçeceklerdi! Darbe iddiası dediğin böyle olur!

Donanma Komutanlığı'ndan istifa ederek ayrılan Oramiral Nusret Güner de diyor ki Balyoz darbesinden önce amiral olabilecek 40 albay varken, Balyoz sonrası bu sayı üçe düşmüş![142] Tabii Balyoz dışında 300 kadar denizci subayın da Casusluk ve Fuhuş, Amirallere Suikast, Poyrazköy, İrtica ile Mücadele Eylem Planı, Kafes, Ergenekon davalarında sanık yapıldıklarını, tabii düzmece belgelerle yargılandıklarını da anımsayalım. Balyoz'da yargılanan Amiral Cem Gürdeniz, 2010 yılında "Donanma'nın ulaştığı düzey, bir denizci devletin sahip olması düzeydeydi", der. "Bir gemi komutanı 15 yılda, komodor 20 yılda, amiral 25 yılda yetişir, tasfiye edilenler A takımındaydı. Bu operasyonun perde arkasındaki asıl makro hedefin, Türkiye'nin denizcileşmesi ve bölgesel bir deniz gücü olmasının engellenmesi" olarak yorumlar.[143] Evet, iyi silahlarınız olabilir, ama üst düzey nitelikli kadrolarınız yoksa, silahlar işe yaramaz.

Bu fotoğraf, hangi amaçla olursa olsun, Deniz Kuvvetleri'ne büyük bir darbe vurulduğunu, vurulmak istendiğini, Türkiye'nin savunma gücüne yönelmesi nedeniyle de tam bir casusluk ve sabotaj faaliyeti çerçevesinde değerlendirilebileceğini göstermektedir. Cemaat, AKP'nin desteğiyle burada başroldedir!

AKP, belki de amaçlı olarak, Cemaat'in polisteki, savcılıktaki, mahkemelerdeki ve Yargıtay'daki gücünü, bu tasfiye için bilinçli olarak kullanmış olabilir. 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu bu kez kendisine yönelince, iktidar çatışmasının en üst noktasında, Cemaati, yukarıdaki saydığımız devlet içindeki bütün güçleriyle tasfiyeye yönelmiştir. "Bizi de kandırdılar, yanılttılar" diyerek, Ordu'ya kurulan kumpastan kendini arındırma politikasını devreye soktu ve yargılamaları iptal yolunu açtı.

Evet, AKP Cemaat'i maşa olarak bilinçli kullandı mı kullanmadı mı? Veya Cemaat'in RTE'yi saf dışı bırakacak eylemlere girişeceğini, son darbeyi indirmek için 17 Aralık 2013 Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu gibi eylemlere girişebileceğini hiç mi düşünmedi.

RTE, 12 Şubat 2012'de MİT operasyonunu çok ciddi bir uyarı olarak kabul etmedi mi? Yoksa 2014'teki Cumhurbaşkanlığı seçimlerini düşünerek, Cemaat'i oyalamayı mı düşündü?

Cemaat, büyük oynadı, tam iktidara oynadı; iktidara oynamak, Recep Tayyip Erdoğan ve ekibini tasfiye etmekti. Ama bu büyük çatışmayı bu dönem için kaybetti. Salt bu dönem mi, yoksa artık iktidar oyunundan tamamen safdışı mı kaldılar?

Ordu, Cemaat'in iktidar oyununda büyük bir lokmaydı ve büyük bir güçtü.. Gerektiğinde AKP'ye boyun eğdirmek için kullanabileceği bir büyük güç.. Ordu içinde örgütlenmesi, gerektiğinde onu iktidar oyununda kullanma gözükaralığına da sahip olduğunu gösteriyor.

Ama gelinen noktada, AKP, Ordu'ya kurulan "kumpas"ı Cemaat'in üzerine yıktı.. Cemaat'i yazılarımda uyardığım, "şu davalarda özgürlüğün yolunu açın, yoksa AKP bu suçları üzerinize yıkacak" diye yazdığım halde!

Sırada **Emniyet ve İstihbarat** var: Ülkenin en önemli can damarı olan Emniyet ve İstihbarat'ta bir dini cemaat neden örgütlenmek istesin?

5- Toplumu ve İktidarı Kontrol Mekanizması Olarak Emniyet'i ve İstihbaratı Kullanma

Bu bölümü yazarken ortalık kaynıyordu. Cemaat'in Emniyet güçlerine, ünlü polis ve istihbarat şeflerine bayram öncesi sahur vakti baskınlar yapılmış, onlarca kişi gözaltına alınmış, tutuklamalar başlamıştı. "İnlerine gireceğiz" diye aylardan beri bağıran Başbakan, sonunda kendisi için yeterli ve gerekli polisiye ve yargı ortamını hazırladıktan sonra düğmeye basmıştı. Suçlamalar daha çok yasadışı dinlemeler üzerine yoğunlaşmış. Gizli örgüt iddiası var! Casusluk suçlaması gündeme geldi. Ünlü istihbaratçı ve Emniyet müdürlerinden, pek çok olayda üstelik Cemaat'in kilit adamı pozisyonundaki ve Hrant Dink cinayetinde rolü gündeme getirilen Ali Fuat Yılmazer; Terörle Mücadele eski müdürü, Silivri davalarının hazırlanmasında başlıca isimlerden, Amerikalılara Silivri davaları üzerine brifing verdiği belirtilen[144] Yurt Atayün ve daha pek çoğu tutuklandı. Olay nasıl seyredecek bilemem, bunlar zaten kitabın dışında, ama önemli nokta RTE'nin Cemaat'i Emniyet'ten tasfiyeye girişmesi... Şüpheniz olmasın, bu operasyonun ucu Cemaat yargısına da dokunacak... Zaten Cemaat'in pek çok mahkemesini dağıttılar ve HSYK'nin birinci dairesinde operasyon yaptılar. Ama HSYK'nın bütününde duruma hakim değillerdi henüz... Yargıtay'a da sıra gelecek tasfiye için...

Cemaat'in devlet içindeki yapılanmasının en önemli ayaklarından birini Yargı oluşturuyordu, bunu da tartışacağız... Yargı ve Ordu kadar (ve MİT'i unutmayalım, kavganın çıktığı yerlerden biri!) önemli diğer ayak ise Emniyet, polis... Tabii ki Emniyet İstihbarat! Cemaat'in Emniyet-polis içindeki örgütlenmesi özellikle Silivri davaları başlarken Türkiye'nin gündemine girdi. Ama uzun zamandır Polis Akademisi-Koleji onların elindeydi...

Polis/Emniyet, Cemaat'in yerleştiği devlet kurumları arasındadır. Yıllardan beri adım adım, büyük bir sabırla... Emniyet içindeki örgütlenmelerini konu alan yayınlar var... Tabii bunlardan en önemlisi,

içerden bilerek yazan Emniyet Eski Müdürü Hanefi Avcı'nın ***Haliç'te Yaşayan Simonlar-Dün Devlet-Bugün Cemaat*** kitabıdır.[145] Tabii Odatv davasında yargılanan Ahmet Şık'ın, ilk adı *İmamın Ordusu* olan kitabı da belgesel bilgiler aktarımı açısından önemdedir...[146] **Nedim Şener**'in *Ergenekon Belgelerinde Fethullan Gülen ve Cemaat* kitabı da belgesel niteliktedir. Orada da polis içinde yayılmalarının öyküsü de benzer belgelerde izlenmektedir.

Şık'ın kitabı, taaa 1980'lı yıllardan beri Cemaat'in Emniyet içinde örgütlenmesi konusunda devletin pek çok raporunu içeriyor. Şık, çeşitli kitaplarda ve bu konuyu ilk ele alan yayın organlarından mesela *Aydınlık*'taki istihbari bilgi ve yayınları da referans olarak alıyor. Cemaat'in polis içindeki taa "1970'lerin ortalarında başlayan planlı" örgütlenmesi üzerine devlet içinde ilk ciddi uyarı, Ünal Erkan zamanında müfettiş raporlarıyla belgeleniyor. Yıl 1991, polis içindeki hileli kura ve hileli seçimler üzerine araştırma gündeme getiriliyor. Polis Akademisi'nde Cemaat örgütlenmesi özellikle öğretim üyeleri temelinde isim isim rapora geçiyor. Yüksek Disiplin Kurulu'na sevk edilen öğretim üyelerine yapılan suçlama şu: "Terörle Mücadele Kanunu'nun 1. maddesine muhalefet ederek Cumhuriyet'in niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik ve ekonomik düzeni değiştirmek suretiyle Türk Devletinin ve Cumhuriyeti'nin varlığını tehlikeye düşürmek, görevin yerine getirilmesinde siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayrımı yapmak, Emniyet mensupları arasında bu yolda ayrım yapıcı tutum ve davranışlarda bulunmak". Ama üst yönetim bunu görmezden geliyor.

1992'deki bir diğer raporda Cemaat "Fethullah Hoca'nın talebeleri adlı illegal örgüt" diye geçiyor ve devamla: "...tüm Türkiye genelinde olduğu gibi Teşkilatımız içinde de örgütlendiği, özellikle hareket noktası olarak seçtiği Polis Kolejleri, Polis Akademisi ve Polis Okulları içindeki faaliyetlerini..." deniyor. *Aydınlık* dergisinde (sayı 599) 1999 yılında "Fethullah Emniyet'i Ele Geçirdi" başlığıyla, geniş bir haber

araştırma yazısı yayımlandı. Burada, Cemat örgütlenmesi isimlerle ve ayrıntılarıyla yer alıyordu. Emniyet imamı, parolalar, gizlilik talimatları, her şey var. 28 Şubat 1997 postmodern askeri müdahalesinden sonra da Cemaatçilere "*Atatürkçü bir hava*" yaratmaları talimatlarına varıncaya kadar... "Emniyet Genel Müdürlüğü Personel Daire Başkanlığı personelinin yüzde 95'inin Fethullah Cemaati'ne mensup olduğu ifade ediliyor. Personel Dairesi; atama, uzmanlaşma, ödül, ceza vb. gibi, tüm işlemlerin yapıldığı birim... Teşkilatın tüm ataması, imamların bağlı bulunduğu sivil grup tarafından önceden teşkilat dışında planlanmakta ve daire bünyesindeki elemanları tarafından da bu kararlar icra edilmektedir." (Şık, s.77-80, dijital yayın). Alevi ve solcuların fişlendikleri, Emniyet çapında istihbarat ağı oluşturdukları üzerine çok geniş bir içeriden bilgi notu! 2000'li yılların başından itibaren de Cemaat'e karşı olan, raporlar hazırlayan polis şeflerinin hemen hepsi ya sürülüyor ya Emniyet'ten yok etmek için düzenlenen planlara kurban oluyor, Gülen hakkında davalar da çeşitli şekillerde ortadan kaldırılıyor. Emniyet'te, Cemaat'e karşı tüm dirençlerin kırılması sağlanıyor.

Gülen'in Süleyman Demirel, Turgut Özal, Tansu Çiller, Bülent Ecevit, o zaman Meclis Başkanı Hüsamettin Cindoruk ve daha nice tepe politikacılarla, başbakan ve devlet başkanlarıyla görüşmesi, 1990'lı yıllarda Cemaat'e devlet katında geniş bir bağışıklık kazandırıyor, dahası Cemaat'i "devlet için tehlikeli" olmaktan adeta çıkardığı görülüyor. Emniyet Müdürlüğü "Gülen hareketi hakkında olumlu görüşler içeren kitapçık ve bültenler" yayımlıyor.[147]

"Dokunan Yanar!"

Emniyet Genel Müdürlüğü ile Cemaat yapısının adeta yer değiştirdiği zamanlar. AKP iktidar geldiğinde, F tipi yapı, Emniyet'in işini bitirmiş gözüküyordu. 2001'de Cemaat örgütlenmesine karşı operasyon düzenlemeyi planlayan Emniyet'teki son Don Kişot ise, Organize Suçlarla Mücadele Şubesi Müdürü Adil Serdar Saçan olacaktı.

Kendisine soruşturma ve operasyon için savcılık izni verilmesine rağmen, bir yıl boyunca bir adım bile atamayacaktı. Ama Cemaat unutmayacak, Saçan 2008'de kendisini Ergenekon Davası içinde sanık olarak bulacaktı. F-Tipi, intikam alarak, Saçan'ı, tıpkı yüzlerce insan gibi, ilgisiz davaların içine atacaktı.[148]

Tıpkı Hanefi Avcı gibi! Avcı, *Haliç'te Yaşayan Simonlar* kitabıyla, Cemaat'in Emniyet içindeki faaliyetlerini, bizzat içeriden biri olarak anlatacaktı ve kısa süre içinde Cemaat'in polisi, savcısı ve yargısı tarafından defteri dürülerek, akıl almaz suçlamalarla hapishanede süründürülecekti. Tıpkı Ahmet Şık gibi. Cemaat'in Emniyet içindeki örgütlenmesini anlattığı kitabı sonucu tutuklandığında, artık sabitleşen gerçeği şöyle ifade edecekti Şık: "Dokunan Yanar!" Tabii Nedim Şener de, Cemaat'in devlet içindeki yapısına dokunanlardan biri olarak, Odatv davasında sanık yapılacaktı. Aynı şekilde, Cemaat örgütlenmesi üzerine yıllar süren yayınıyla bu alanda "duayen" diyebileceğimiz İşçi Partisi liderleri, Ulusal Kanal ve *Aydınlık* gazetesi önde gelenleri ve çalışanları da, Ergenekon davası kazanına atılacak ve orada yakılmaya çalışılacaktı![149]

Hanefi Avcı, kitabında, Emniyet teşkilatı içinde dönen dolaplar çerçevesinde bizzat yaşayarak, araştırarak, gözlemleyerek, tahlil ederek, olay yeri araştırmacısı yaklaşımıyla Emniyet'te kadrolaşmanın ve yasadışı faaliyetlerin örgüsünü çözüyor. Cemaat yapılanmasının, özellikle kilit noktalarda bulunan kişilere karşı hile, kumpas, düzenbazlıklar, iftira, ayak kaydırma gibi her türlü düzenbazlığı kullanarak gerçekleştiğini ve yerlerine kendi adamlarını yerleştirdiğini gözler önüne seriyor. Bu amaçla Cemaat örgütlediği özel yetkili veya normal savcıları da devreye sokuyor, yukarıdaki siyasi ilişkileri kullanıyor, tasfiye edeceği insanları, haklarında bir dizi iftira yla mahkemeye düşürüyor, soruşturma açtırıyor ve görevden aldırıyor... Sonra da, Emniyet teşkilatında can alıcı koltuklara kuruluyorlar... Avcı'nın anlatttıklarının hepsi bilgiye dayalı somut olaylar..

“Yükselme ve Liyakat, F Tipi Örgüte Mensup Olmak”

Cemaat’in Emniyet’te örgütlenmesi Hanefi Avcı’nın kitabıyla ilk kez ortaya çıkan yeni bir durum değil, ama çok önemli görevlerde bulunan bir Emniyetçinin somut açıklamaları nedeniyle şüphesiz önemli.. Cemaat hakkında Emniyet içinde hazırlanmış çeşitli raporlar, örneğin 2001 yılında hazırlanmış bir rapor var. Ayrıca Adil Serdar Saçan’ın 2006 ve öncesinde açıklamaları var. Mesela Saçan 2003’de “Emniyet’te irticai kadrolaşma yapılıyor” diye Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’na ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına başvuruda bulunuyor. Diyordu ki “Emniyet içinde yükselme ve liyakat F tipi örgüte mensup olmak”tan geçer... “Polis Koleji Işık Evi’ne dönüşmüş durumda... Eğitim birimleri, personel birimleri, istihbarat
birimleri, kaçakçılık birimleri, büyük illerde merkezde bütünüyle hem yönetim hem alt kademe açısından ellerinde... Hem şube müdürlükleri açısından hem merkezde daire başkanlıkları açısından... Ve kendilerinden olmayan hiç kimse ağzıyla kuş tutsa dahi o kurumlarda çalışamaz. Hedef gösterdikleri kişileri de bir takım devlet yetkisini kullanarak gerçekleştirdikleri operasyonlar ile ortadan kaldırıyorlar..”[150]

Saçan, Emniyet içindeki örgütlenmenin 1970’li yıllarda başladığını, 1978’de kendisi Polis Koleji’ne girdiğinde, öğrencileri Işık Evleri’ne götürmeye başladıklarını, “sınıf komiserlerinden birinin” 2006’da istihbarat daire başkanlığı yaptığını söylüyor. Ve iddialı bir varsayım ileri sürüyor, özetle: “Döneminde 180 kişiden yüzde 70’e varan oranı Cemaatçiydi! (2006’da) bence alt kadrolarda Cemaat’e bağlılık oranı yüzde 30-40’lardadır. Daha çok üst kademeleri ele geçirmeye yöneliktir çalışıyorlar.”

Cemaat’ın polis içine yerleştirilmesi projesinin Özal’a ait olduğunu, o zamanlar Anavatan Partisi’nin önemli bir politikacısı olan Bedrettin Dalan ileri sürüyor. Ergenekon Davası belgeleri arasında yer alan Bedrettin Dalan-Jandarma İstihbarat Daire Başkanı Levent Ersöz arasındaki görüşmede bu iddia yer alıyor.[151] Dalan, Özal’ın ABD ile

işbirliği halinde Ordu karşısında polisi güçlendirme projesini uygulamaya koyduğunu (RTE bunu olağanüstü boyutlarıyla sürdürdü!) ve ilk olarak 30 kadar Fethullahçı öğrencinin gönderildikleri ABD'de eğitildikten sonra Polis Akademisi'ne öğretmen olarak yerleştirildiğini iddia ediyor.

Olayın başka bir yönü de var: Nur Cemaati'nin önde gelen isimlerinden Mehmet Kutlular, 1980 askeri darbesinden sonra, devletin İslami örgütlerle işbirliği yaptığını, İslamcı örgütleri resmen kullandığını söylüyor:

Bu amaçla görevlendirdikleri insanlar cemaatlerin ileri gelenleriyle temas kurdular. Cemaat'e (Fethullah Gülenciler) daha ziyade istihbarattan olanlar gitti. Bana da geldiler; "Yurtdışında Milli Görüş ve Süleymancılar'a karşı birlikte çalışalım" dediler, ama ben reddettim... Bu "derin devlet" dediğimiz büyük ölçüde bütün İslami gruplarla anlaşma içine girdi. Burada menfaatler karşılıklıdır. Her iki tarafın maksadı ayrıdır. Devlet bu gruplara, "Atatürk'e saygılı olun biz de size yardımcı olalım" demiştir. Bakın bazı İslami gruplara, 12 Eylül'den sonra birden palazlandılar. Acaba kendi güçleriyle mi palazlandılar. Hayır."[152]

Ahmet Şık şöyle yazıyor kitabında:

1980'lerin ortalarından itibaren de örgütlenilmek istenen alanların içinde en çok öne çıkan adres Emniyet oluyordu. Ve bu kurumda, hem yatay hem de dikey olarak, sistematik bir biçimde örgütlenmeye çalışan tek yapı Fethullahçılardı. Cemaat'in her daim sızmak istedikleri yer olan TSK içinde istedikleri biçimde bir yapısal örgütlenme kuramamaları üzerine, ülkenin ikinci silahlı gücü olan Emniyet'e el attılar. Buradaki örgütlenmenin başladığı yer de, Cemaat'in eğitimle örgütlenme modeline uygun olarak Polis Kolejleri ve Polis Akademisi'ydi. Okullarda Cemaatçi öğrenci imamlar ve hocaların koruma zırhında eğitilen öğrenciler mezun olduklarında da "Cemaat'in görevlendirdiği" birimlerde kadrolaşmaya devam etti.

Şık, "25 yıldan uzun bir zaman önce başlayan çalışma 2000'li yıllarda meyvelerini vermiş ve polis teşkilatı adeta Cemaat'in silahlı birimi haline getirilmişti" diyor, bu örgütlenmeyi TSK'ya karşı yaptığı görüşünü diye getiriyor ve kitabına *İmamın Ordusu* adını da (veya *Dokunan Yanar*) bu nedenle koyduğunu yazıyordu.

Terfi Ettir, Sonra Sana Kumpas Kursunlar

Hanefi Avcı, kitabında bu gelişmeleri doğrulayan somut olaylar anlatıyor.. Enstitü, sonra Polis Akademisi'nde Cemaat örgütüne bağlı öğrencileri okuyoruz... Kendisinin de kaldığı ışık evleri... Avcı, insanları inançlarına göre değil, yeteneklerine ve iş yapma güçlerine göre değerlendiren bir Emniyet Müdürü... Ama yükselttiği Cematçi polisler daha sonra kendisine kumpas kurmaya yöneliyor..

Cemaat belirli bir güç topladıktan ve adam yığdıktan sonra iki önemli hedefe yöneliyor Emniyet'te: Ankara Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı, sonra İstanbul İzmir gibi büyük kenterin bölge daire başkanlıkları... Diğer ele geçirmeye yöneldikleri kurum ise KOM(lar): Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele..

H. Avcı, KOM-Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'na atandığında, gerçekleştirdiği enerji operasyonlarından dolayı siyasi ve idari girişimlerle görevinden alınır. Pek çok arkadaşı bu haksızlığa karşı çıkar ve işlemi durdurmak için harekete geçerken, bazıları ise sessiz kalır. Diyor ki: "Onların, Cemaat'in adamı olduğu, bu nedenle böyle tavır koydukları aklıma gelmiyordu. Birincisi, iradelerini böyle teslim etmiş olacaklarını, bu kadar örgütlü olduklarını, bu tayinde Cemaat'in rolü olduğunu tahmin edemiyordum." Bir komiserin pek çok kişi hakkında dosyaları anında hazır ettiğini ve bunları nasıl temin ettiğini daha sonra öğrendiğini yazıyor: "Personelden değil, dosyaları Cemaatten alıyormuş. Bizdeki sırları da alıp da bir yerlere içişleri bakanlığana taşıdığını birinci ağızdan öğrendim."

Avcı, Cemaatçilerin tasfiye edilecek hedeflerinden biri oluyor. Hakkında, “mahkeme kararı var” diye dosya tutuyorlar, ancak daha sonra Cemaatçilerin kendisini tasfiye etmek için yalan uydurduklarını öğreniyor.[153] “Birbirinden bağımsız gözüken olayların hepsinin bir yerden koordine edildiğini çok sonra anladım... Tayinimin gerçek sebebi... KOM Dairesi’ni istedikleri gibi kullanmak isteyenlerin, ben orada olduğum müddetçe istediklerini yapamayacaklarını.. anlamaları üzerine beni oradan uzaklaştırmak için her yolu kullandıklarını gördüm.” Avcı, İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun’un da başkanlıktan nasıl bir tuzak ve yalanlarla alındığını anlatıyor. Dahası, dönemin Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın bu tuzaklara av olduğunu da görüyor.. Hiyerarşik yapıyı şöyle anlatıyor Avcı:

“Cemaat, insanların hareketlerine karışıyor onların özgürlüklerini ve kişiliklerini yok ediyor. insan üzerinde bu kadar tahakküm kuran her yapı insanlık için tehlikelidir. O kadar ileri gitmişlerdi ki Sabri Bey’i astlarına takip ettirmişler... Onu küçük düşürerek daire başkanlığından alınmasına çalışmışlardı.”

Aynı şekilde İstanbul İstihbarat Şube Müdürü Ahmet İlhan Güler’i de, suçlamak için sahte evrak bulmaya kadar her şeyi deneyerek görevinden ayıracak ve yerlerine bugün çok konuşulan Cemaat adamı Ali Fuat Yılmazer’in atanmasını sağlayacaklardı. Emniyet’te devlet üst kademelerine yönelik telefon dinlemeleri taa 1999’da başlıyordu! Hrant Dink cinayetinde Ankara istihbaratından sorumlu Ramazan Akyürek’in nasıl yine Cemaatçi müfettiş raporlarıyla temize çıkartılmaya çalışıldığını görüyoruz. Danıştay saldırısı ve cinayeti olayını da, elde bilgi ve irtibat yokken, yine Cemaatçi istihbarat yapısının Ergenekon davasına bağlamak için çalıştığını bir başka açıdan izliyoruz. Bu olay, Ergenekon davasının en rezil sayfalarından birini oluşturmaktadır. Çünkü savcılar ve mahkeme, Danıştay cinayetini Ergenekon Davası’na yamayarak, Ergenekon’dan yargılananları bir terör olayına bulaştırmak istemekteydiler! İstanbul’daki Özel Yetkili Savcılar binbir kumpasla ve

“Osmanım” adını taktıkları yalancı şahitlerle Danıştay cinayetini Ergenekon’a bağlayacaklardı. Oysa Ankara’da dava üzerinde çoktan karar verilmişti.

İstihbarat ve KOM Neden Ele Geçirilmek İstenir?

Evet, Avcı Emniyet içinde daha çok olay anlatıyor... Ama bizim açımızda önemli olan şu soruyu soruyor: İstihbarat ve KOM neden ele geçirilmek istenir? Burası önemli, alıntı yapalım:

Ülke genelinde istedikleri gibi bilgi toplamak, istedikleri kişilerin faaliyetlerini izleyip öğrenmek gayesinde olanların yapması gereken ilk şey Emniyet İstihbarat Dairesi’ni ele geçirmektir. Orada hakim konumda olmaları gerekir. Bunu MİT üzerinde etkinlik kurarak da yapabilirler, ama o kurum daha ilerisine müsaade etmez. Eğer bilgi topladıkları kurum ve kişiler hakkında adli işlemelerde bulunmak da isteniyorsa Emniyet KOM Dairesi’nde etkin olunması şarttır. Sadece merkezi yapıları değil, operasyonların en çok yönetileceği başta İstanbul- Ankara olmak üzere bazı önemli illerdeki bu dairelerin uzantısı şubelerin de ele geçirilmesi gerekir.... Her memur, asker ve özel kanunlarla korunan kişiler hakkında da iişlem yapmak isteniyorsa, o zaman özel yetkili mahkemelerin savcıları ve hakimleri üzerinde de etkin olunması gerekir. Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı, sahip olduğu geniş teknik imkânları ile herkes hakkında her türlü bilgiyi toplayabilir, kim kimlerle görüşüyor öğrenebilir, eline telefon alan herkesin iirtibatları ve ve ilişkileri belirlenebilir...

... Türkiye’nin her ilindeki istihbarat şubelerinin 7000 civarındaki personeli vasıtasıyla ülke genelinde heryerde izleme faaliyetlerinde bulunma olanakları vardır. Onları sadece Emniyet Genel Müdürü ve İçişleri Bakanı denetleyebilir, müfettişler dahil kimse binalarına giremez ve işlemlerine karışamaz.

KOM Daire Başkanlığı, merkez ve ülke genelindeki örgütlü suçlar ve organize suçlarla ilgili tahkikat yapar, aynı zamanda adli dinleme ve

izlemenin Emniyet'teki en etkin merkezidir.

Özel yetkili savcılar ve mahkemeler, biraz da kanunları zorlayarak herke hakkındaç doğrudan dava açabilir, gözaltı kararı verebilir, tutuklayabilir...

MİT'e hakim olsanız sadece bilgi toplarsınız belki bunları saptırarak kullanabilirsiniz ama ilerisini yapamazsınız. Aksiyonel bir eylem gerçekleeştirem arzusundaysanız MİT size yetmez,.. önce KOM Daire Başkanlığı, sonra İstihbarat Daire başkanlığı, ardından da İstanbul ve Ankara İstihbarat Şubesi ve bunlara bağlı olarak özel yetkili mahkemelerin hakim ve savcıları kendinize bağlamanız gerekir.[154]

Emniyet-Savcı-Mahkeme Zinciri

Avcı'nın sırayla yaptığı bu saptamaların doğruluğunu net görüyoruz. Cemaat tam bir eşgüdümlü zincir kurmuş, zincirin tüm halkalarına kendi adamlarını yerleştirmiş, zinciri Yargıtay'a kadar uzatmış ve bütün kararların en alttan en yukarıya doğru kesinleştirecek onaylatacak bir mekanizma oluşturmuştur..

Bütün Silivri davaları, 2012 MİT üzerinden darbe girişimi, Şike Davası ve 17-25 Aralık 2013 operasyonları böyle, bu zincir içinde gerçekleştirildi. Bu çerçevede, İstihbarat ve KOM'u ele geçirmek için, Emin Aslan ve diğerlerinin çeşitli tuzaklarla tasfiyesi edilmesi başlı başına bir öyküdür. Ve Avcı, Özel Yetkili Savcı Mehmet Berk'in ve Fatih Genç'in bu öykülerdeki erken dönemde üstlendikleri rollerini de özel olarak vurguluyor. Adliye ve mahkemelerdeki adli emanette delil değiştirmelerden tutun, anahtar biçimli kameralarla gizli çekimlere kadar..

Cemaat'in, Emniyet'te merkezi pozisyonlarını ele geçirdikten sonra, Cemaat hakkında rapor tutan, Cemaat'in yasadışı kararlarına onay vermeyen herkesi, bir şekilde temizlediği döneme giriliyordu 2008'den itibaren. Kendi yazdıkları uzun ihbar mektuplarını da devreye sokuyor ve bu yöntemi bütün davalarda devreye sokuyorlardı. Tabii, sahip

oldukları medyayı bütün bu operasyonlarda silah olarak kullanıyorlardı.. Avcı bunların tipik örneklerini sıralıyor kitabında. Özel Yetkili Savcılar binlerce sayfalık dosyayı birkaç saat içinde okuyup karar veriyor... Tasfiye edilecek müdürlerin yanlarına casus olarak yardımcılar konuyor.

Peki, Avcı bütün bunları ta Başbakana kadar, hiyerarşik zincirin bütün önemli kişilerine kadar herkese raporla bildiriyor, ama başına ne geliyor?

Başbakan, "Erken Öten Horozların Başlarını" Kestiriyor

Avcı'nın, bütün bu Cemaat yapısını ve yasadışı eylemlerini anlatan dilekçe ve raporlarını, İçişleri Bakanı'ndan Adalet Bakanı'na kadar götürmediği "en üst yetkili mercii" kalmadı. Hepsi şaşkın, "olur mu öyle şey" havasında. Dahası, o zaman Başbakanlık Müsteşarı olan Efgan Ala aracılığıyla Başbakan'a bile iletiyor durumu.. Ama her şey Başbakan'da kilitleniyor. Soruşturmaya izin yok. Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkan Yardımcısı'nın da Cemaat'ten biri olduğu yazılıyor. Dilekçesi Adalet Bakanlığı tarafından iade ediliyor. Yıl 2010. Avcı, Emniyet Müdürü olarak atandığı Edirne'deki başarılı gümrük opeasyonundan sonra, oradan da sürülerek Eskişehir Emniyet Amirliğine tayin ediliyor. Ve bu görevdeyken kitabını yazıyor.

Ve Cemaat yapısı da Avcı'nın işini bitiriyor: Odatv davası... Devrimci Karargâh Örgütü davası... Üst üste tutuklama kararları...[155] Paçasını ancak birkaç yıl sonra, iktidar "vaaayy kumpas kuruyorlar orduya ve devlete karşı" demeye başladıktan sonraki süreçte kurtarabiliyor.. Yani 17 Aralık Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'ndan sonra... Cemaat'in ele geçirdiği pozisyonlarıyla iktidarın karıştığı yolsuzluk ve rüşvet olaylarını birbir ortaya sermesinden... Erdoğan'ın da karşı tetiği çekmesinden ve topla tüfekle Cemaat'in karargâhlarına girmesinden sonra...

“Bana Gelmedi, Gelseydi de Zaten Dinlemezdim..”

Peki neden? Başbakan o sıralarda başmüttefikiyle birlikte kotardıkları Silivri davalarının savcılığını yapıyordu. Hem Ordu’yu hem muhalefeti derdest etmekle uğraşıyordu. Beraber yola çıkmışlardı ve müttefikinin “üstün yetenekleri” olmadan belki de bu işleri kotaramayacağını görüyordu... Bu nedenle Hanefi Avcı onun için “erken öten horoz”du sadece, başını Cemaat kesebilirdi. Zaten Başbakan, Hanefi Avcı’nın kitabının yayımlandığı 2010’da, gazetecilerin sorusu üzerine, daha önce belirttiğim gibi şu yanıtı verecekti: “Bana gelmedi, gelseydi de zaten dinlemezdim.”

İçeride bulunduğu sürece suçsuzluğunu haykıran, belgeler ortaya koyan Avcı’nın sesine kulak tıkayan, dahası Cemaat ile birlikte Avcı’yı kötüleyen iktidar yandaşı gazeteleri ve yazarları, bu kez Avcı ile söyleşi yapmak için önce hapishanede ve serbest kaldıktan sonra da evinin kapısını aşındırdılar.

Çünkü RTE’nin 2014’te Cemaat’e karşı açtığı savaşta, Hanefi Avcı’nın Cemaat yapısını anlatmasına, Cemaat’in devlet içindeki yapılanmasını dile getirmesine şiddetle ihtiyaç duyulan döneme girilmişti. Dolayısıyla, RTE’nin medya adamları hemen Avcı’nın kapısına koştular..

Başbuğ-Erdoğan Diyaloğu ve Trajik Durum

Bir başka trajikomik olay da, Genelkurmay eski Başkanı İlker Başbuğ’un, Cemaatçi polis gözaltıları ve tutuklamalarından sonra yaptığı açıklamaya, Başbakan’ın verdiği yanıttı. Başbuğ “görevdeyken cemaat yapılanmasıyla ilgili Başbakan Erdoğan’a bir liste verdim ve bu listenin başında, şimdi gözaltında olan İstihbarattan Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Ali Fuat Yılmazer vardı” dedi.[156] Başbakan da bunu doğrulayacak ve şöyle diyecekti: “İlker Paşa görevde olduğu sürede

bana söylediği bir sözü vardı. Onu ben burada söyleyeyim: ‘Bugün bize yarın size!’[157]

RTE ile Başbuğ arasındaki bu görüşme 2010’da gerçekleşmiş olsa gerek. 30 Ağustos 2010’da Başbuğ’un görevi bitecek ve iki yıl sonra da tutuklanacaktı. Daha önce de yazdığımız gibi, Başbuğ, Genelkurmay Başkanlığı sırasında Cemaat’e yönelik açıklamalar yapmıştı. Cemaat, Ordu’da tutuklamalarını astsubaydan yukarıya doğru tırmandırmıştı ve Orgenerallerden sonra sırayı bir Genelkurmay Başkanına getirmişlerdi. O sırada tutuklamaya en uygun olan, Cemaat’e de sataşan İlker Başbuğ’du. Başbuğ için “dokunan yanar” çerçevesinde içeri alındığını söyleyebiliriz.

İlginçtir ki, Hanefi Avcı da tam o yılın başlarında, bütün devlete ve ilgili bakanlıklara alarm veriyor ve durumu Başbakan’a bile iletiyordu. Ama verdiği dilekçeler Başbakanlıktan durduruluyor, işleme konmuyordu. Dolayısıyla, Avcı’ya kulak tıkayan Başbakan, tabii ki, kendisini “bugün bize yarın size” diye uyaran Başbuğ’a da kulak tıkayacaktı! Avcı’nın başının 2010’da Cemaat tarafından kesilmesine ses çıkarmayan Başbakan, Başbuğ’un da 6 Ocak 2012’de bile içeriye atılmasına özünde sessiz kalacaktı, sadece cılız seslerini duyacaktık: Tutuksuz yargılanabilirdi!.. Başbakan, ortalıkta “Silivri davalarının başsavcısıyım” diye ortalıkta gümbür gümbür dolaşıyordu. İstese, büyük bir olasılıkla Başbuğ’un tutuklanmasını, hatta yargılanmasını önleyebilirdi! Çünkü operasyonun adım adım Başbuğ’a tırmandığını ve büyük “bir cinayetin işleneceğini” herkes görüyordu da, Başbakan mı görmüyordu!

2012’de bile bu tutuklamayı önlememesini ancak şöyle yorumlayabiliriz: Çünkü RTE’ye göre süreç bitmemişti henüz.

İlker Başbuğ Tutuklanmalıydı, Çünkü...

İlker Başbuğ, istihbarat şeflerinden ve dönemin yıldızlarından Ali Fuat Yılmazer’in, tutuklanma sürecinde yaptığı “Başbuğ’un

tutuklanmasından Başbakanın haberi vardı" sözlerine ise, "inanmıyorum" yanıtını verecekti, aynı söyleşide. Başbuğ bunu nezaketen söylemiş olabilir. Ama inansa iyi olur, olaylar, "işin fıtratı", Başbakan'ın tutuklamadan haberdar olması gerektiğini söylüyor... **Ordu'dan bir de genelkurmay başkanının içeriye atılmasında, hepsinin sonsuz ve ortak menfaati vardı ve Ordu üzerinde operasyonu tamamlayıcı nitelikteydi**! En alt kademeden en tepe kademeye kadar yapılan tutuklama ve Ordu'ya boyun eğdirme çalışmaları sonucu, geride kalan Ordu'yu ise tamamen *teslim alma* operasyonu tamamlanmış olacaktı. Bu tarihi büyük bir fırsattı, sürecin gelişimine uygundu ve fırsat kaçırılamazdı.

RTE/İktidar ile Ordu arasında tam bir uyum ve işbirliğinin kurulması süreci böylece tamamlanmış ve 2011 Ağustosu'nda hızla Genelkurmay Başkanlığı'na atanan Necdet Özel ve arkadaşlarına da beş ay sonra Ocak 2012'de Başbuğ'un tutuklanmasıyla da son bir ihtar verilmiş oldu:

2011 Temmuz-Ağustos terfileri, aslında Ordu üzerinde operasyonun siyasi olarak tamamlandığı dönemdir. Orgeneral Işık Koşaner, 2011 Temmuzu'nda emekliliğini istemiş, Deniz, Hava ve Kara Kuvvetleri komutanlarıyla birlikte görevden ayrılmıştı. Koşaner'in, 30 Temmuz 2011'de yayımladığı veda mesajı, Ordu tepesinde, yapılan kıyıma açıkça karşı çıkmanın son örneği olacak ve bir dönem kapanacaktı.[158] Artık Necdet Özel başkanlığındaki yeni Ordu yönetimi, kuruma karşı sürdürülen komploları kabul eden, Balyoz, Ergenekon ve daha nice davada haksız yargılanan subaylarını epey gözden çıkaran daha sessiz bir dönem girecek; bir anlamda yaralanan elini kolunu kesip atacaktı.

Bu nedenle İlker Başbuğ'un tutuklanmasıyla, Necdet Özel öncesi döneme son nokta konulmuş ve Yeni Ordu yönetimine de "perspektif" verilmiş oldu!

Başbuğ, Başbakan'la medya üzerinden "Cemaatçi polis isim listesi verdim-aldım" paslaşmasının son demecinde,[159] Başbakan kendisine verilen Cemaatçi listesini "inceleyeceğiz, değerlendireceğiz diye aldı

ancak bizim komuta dönemimizde herhangi bir gelişme de yaşamadı" diyecekti. Bu sözler de yukarıdaki tarihi süreç üzerine değerlendirmemizi doğruluyor.

"AKP, Cemaat'i Askere Karşı Maşa Olarak Kullandı"

Bu arada, AKP'nin kurucularından ve iktidarın bir dönem önemli siyasetçilerinden Dengir Mir Mehmet Fırat, 2014 Ağustosu başında, "bugünkü koşullarda susmasının ağır vebali olacağı kanaatine vardığını" açıklayarak istifa ettikten sonra, yaptığı geniş açıklamada konumuzla ilgili ilginç noktalara değindi: "Hükümet de Cemaat de masum değildir; MİT'e ve Askeriye'ye karşı Cemaat'in adamlarını Emniyet'e biz yerleştirdik."[160] Fırat, askerin, 2007 sürecinde AKP'yi kapatmaya ve hükümet yapmasına engel olmaya çalıştığını, MİT'in askerin denetiminde olduğunu belirtti ve AKP iktidarının Cemaati askeriyeye karşı maşa olarak kullandığını söyledi: "Emniyet içinde bir istihbarat örgütünün hem hukuken, hem personel olarak güçlendirilmesi hedeflendi... Benim üzüldüğüm nokta, Cemaat'e mensup denilen o ekibin, özellikle darbe taraftarı olan kişilere karşı maşa olarak kullanılmasıdır..."

Bu süreç, AKP'nin kapatılması girişiminden sonra başladı, 2008-2009, 2010'da Ordu'ya kumpaslar hazırlandı ve yoğun olarak Cemaat'in adamları kullanıldı. Veya tam bir ittifak kuruldu ve iktidar desteği diyebiliriz. Tabii, Başbakan'ın yanılgısı, Cemaat'in devlet içinde uzun vadeli siyasi, bürokratik yapılanmasının özünü, anlam ve önemini belki de görmemesi olabilir... Fırat'ın şu sözleri bunu doğrular nitelikte olabilir: "O mekanizmanın aynı ideolojiyi, aynı inancı paylaşan insanlardan oluşmasının doğru olmadığı kanısındaydım. Sayın Başbakan'a, bunun yarın komplikasyonlar yaratacağını söylediğimde, 'Kıblemizin aynı olduğu insanlardan bize zarar gelmez' demişti."

RTE: İş Bitinceye Kadar, İttifaka Devam

Belki de Başakan gerçekten “Müslüman” olanların birbirine zarar vermeyeceğine inanmış olabilir mi? İslam dünyasına bir baksa, dünyada birbirini yiyen, kuyusunu kazan, öldüren, ve büyük bir iktidar savaşı içinde olanların neredeyse hepsinin Müslümanlar olduğunu görür. İslam dünyası birbirini yiyor, birbirine yediriliyor. Bunu görmüyor olabilir mi? Belki de Cemaat’in politik hedeflerine önem vermiyor olabilir. Öyle ya, kendisi milyonların desteği ve uzun soluklu bir mücadeleyle iktidara gelirken, devlet içinde unsurları olan bir dini Cemaat’in, siyasal iktidara oynaması veya bu yolda düşüncelere sahip olması, kendisine tamamen mantıksız görünüyor ya da kendi emri altında çalıştırıldıkları için bir minnet borcu duyacaklarını sanmış da olabilir. Başbakan, kotaracakları tüm hukuk dışı eylemleri tezgâhlayacak en iyi ekibin onlar olduğunu görmüş de olabilir!

Yani Cemaat ile büyük bir yazgı birliği söz konusu ve bunu en azından amaca ulaşıncaya kadar bozmaya niyeti yok. Diyelim ki, Cemaat, Başbakan’ın hoşuna gitmeyeceğini bile bile Başbuğ’un tutuklanmasına kadar gitti; buna rağmen Başbakan’ın sustuğu veya sadece mırıldandığı, ittifaka gölge düşürmeme kanaatinde olduğu görülüyor. Geçmişe baktığınızda şunu net olarak görebiliriz ki, Başbakan’ın elinde de, Silivri davalarını onlardan daha iyi kotarabilecek devlet içinde kimse de yok. Olsa bile, bu kadar kör gözüm parmağına operasyonları yapabilirler miydi, Cemaatçilerin gözükaralığıyla kıyaslarsak...

Emniyet İstihbarat yapısında, Cemaatçi yapının en tartışılan adamlarından olan, Hrant Dink cinayeti döneminde Trabzon İl Emniyet Müdürü ve sonra da İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek, Cemaat ile iktidarın nasıl sarmaş dolaş olduklarını şu cümlelerle dile getirecekti:

Başbakanı, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ile görüşmelerimde onların bana veridiği izin ölçüsünde kendimi baba oğul ilişkisi kadar rahat ettiğim dönemi yaşadım. Aramızda baba oğul ilişkisi gibi bir bağ vardı.

Belki yoruldum ama ülkem adına bir süreç yaşadım. Desteği tam verdiler. Gereği neyse o çerçevede çalıştık... Kanun dışı hiçbir iş yapmadım. Başbakan'ın, bakanın ve emniyet müdürünün perspektifleri doğrultusunda yapıldı her şey.[161]

Ama ortaklık işleri bitince ve her iki taraf da birbirini kullanınca, "aynı kıbleye" yönelen "kardeşler"in iktidara oturmak sözkonusu olduğunda biçağı birbirlerinin boğazına dayadıklarını görüyoruz... Doğal hayat!

Cemaat'in Emniyet'te tam bir "hiyerarşik düzene" geçerek çalışmaya başlaması şüphesiz Silivri davalarından çok öncedir. Silivri davaları süreci, Cemaat polisinin "düzenli ordu gibi" eşgüdümlü çalışmasının doruk noktası sayılabilir... Cemaat'in Emniyet'te etkin konuma gelmesi için önemli pozisyonları adım adım işgal ettiğini unumayalım. Avcı, kitabında verdiği bir belgede, 2002 yılında Elazığ, Tunceli, Bingöl ve Malatya bölgelerinde Cemaat'in Emniyet'ten sorumlu imamı pozisyonundaki bir maden mühendisinin çantasında bulunan Emniyet içindeki örgütlenmelerle ilgili açıklama yapıyor. Bu belgeler Emniyet içinde tam bir gizli örgüt çalışmasının işaretiydi. Daha güncel bir başka belgede Cemaatçi polisler, işlerini iyi yapmayan Cemaatçi şefleri eleştiriyordu!

Şu satırları biz yazsak hadi neyse, bazıları güler geçebilir, ama Hanefi Avcı yazıyor:

Alışılmadık polisler: ...oysa şimdi durum değişti; bir gurup polis kritik noktaları ele geçirmiş, değerlerine suç isnadını da aşan resmen iftira atmaktan geri durmuyor. İşlenmiş bir suçu aydınlatmak gibi bir amaçları yok. Tahkikat sırasında dinleme ve izleme yaparken temiz v edürüst oldularını bildikeri, birlikte çalıştıkları kişilere iftira atıyorlar. Ben aslında bu psikolojiyi tanıyorum. Bir örgüte, ideolojik gruba ya da bir cemaate bağlandın mı, kişisel iradeni ve özgürlüğünü kaybedip o gurubun liderliğine kendini teslim ediyorsun, yanlış ya da doğru diye bir

şey kalmıyor, grubun amaçları her şeyi belirliyor, hak ve adalet de izafi hale geliyor... (s.525)

...Emniyet'e ait tüm arşiv ve bilgiler Cemaat'in arşivine taşınmış... Emniyet'in istihbarat ve KOM birimlerinde teknik ve amir kadrosu büyük oranda Cemaat'in elemanı konumunda...bilerek Cemaat'ten gelen talimatlara uymaktadır. (s. 564)

Avcı'nın kanaati şöyle:

...Polis, Ordu, MİT, Jandarma yargı ve diğer devlet kurumları içerisinde ayrı bir hiyerarşik örgütlenme kurarak ve bu teşkilatların sistemlerini bozarak çalışmalarını engelliyorlar... Personel arasında ayrım, güvensizlik ve düşmanlık yaratarak kurumları içeriden ve tamir edilmez biçimde
yaralıyorlar.... kadrolu devlet adamları devleti yönetmiyordu.

Gelelim "Yargı" konusuna... Cemaat'in bir iktidar aracı olarak yargıyı ele geçirmesine...

6- Yargıyı Ele Geçirme Politikası

"Cemaat'in adalet kurumundaki yapılanmasını biliyoruz.

Özellikle özel yetkili kurumlarda.

Cemaat-Erdoğan siyasi çatışmasında, akla gelen fantastik sorulardan biri de, acaba cemaat Erdoğan'a da hukuk mızrağının ucunu gösterir mi?

Bu fantezi sorunun ardındaki olgu, Cemaat'in kendisine karşı olan ve rakip olarak gördüklerine her türlü hukuki tuzağı kurabilecek bir güce ulaştığını sanmasıdır.."

("2012 Beklentiler: Erdoğan ve Cemaat" başlıklı yazıdan, "Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*, 2 Ocak 2012.)

Tabii, 2012'nin başında, henüz ortada MİT krizi bile yokken ve 17 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'na yaklaşık iki yıl varken, "Cemaat, Erdoğan'a hukuk mızrağının ucunu gösterir mi?" diye

sormanın bir mantığı vardı: Cemaat'in yargıda neredeyse tepeden tırnağa örgütlü olması, can alıcı noktalara, tabii özellikle yüksek yargıya adamlarını yerleştirmiş olması. Müthiş bir örgütlenme... 2011'de özellikle MİT üzerinden Cemaat ile iktidar arasında başlayan ön çatışma peşrevleri, aralarındaki savaşın giderek ivme kazanacağının işaretlerini vermişti; iktidar Cemaat'e MİT üzerinden pay vermeye yanaşmıyordu. Cemaat'in üzerinde çalıştığı yeni hedefinin, MİT'te yapılanma olduğu ortaya çıktı. Bu konuyu kitabın ilk bölümlerinde yazdığımız için, ayrıntısına girmeyeceğiz. Ama net olarak ortaya çıkmıştı ki, Cemaat, tamamen komplolar üzerinde Ergenekon-Balyoz ve benzeri davalarda yargılanmalarını ciddi ciddi sürdürüyordu ve Emniyet-Polis-Savcı-Yargı zincirini çok sağlam tutuyordu. HSYK'daki yapılanması, gerekli yargıç atamalarını istediği gibi yaptığının da kanıtıydı. Yargıtay'da bu davalara bakacak dairenin de zincirin en yukarıdaki halkası olacağı açıktı... Nitekim, daha sonra yaşayacağımız RTE ve iktidarına karşı yolsuzluk operasyonu, tamamen yargıda kurduğu bu zincir üzerinden yürütülecekti; öyle ki RTE, yüksek yargıdaki bu yapılanmayı kırmak için Anayasa'ya aykırı yasa değişikliklerine gitmek zorunda kalacaktı... 1. Dairede değişiklikler yapacak, çoğunluğu sağlayacak, Anayasa Mahkemesi yasayı iptal etse bile karar geriye işlemeyeceği için, 1. Daire'yi kontrolü altına alacaktı..

Yukarıda 2 Ocak 2012 tarihli yazıyı örnek verdim. Ama bir yıl önceki yazıda da yaşanan yargı çatışması dile gelmişti.[162] İlker Başbuğ'u Cemaat yargısı tutuklamıştı, Başbakan diyor ki: "İki yıl beraber çalıştığımız mesai arkadaşımdı, burada tutuksuz yargılanma bizim her zamanki arzumuzdur. Bunun da süratle neticelenmesi şahsım ve partimin arzusudur." Başbakan tutuklanmanın kendisine yönelik bir yönü olduğunu düşünüyor da olabilir. Cemaat'in *Zaman* ve *Bugün* gazeteleri bu konuşmaya önem vermediler, ama savcıların iddialarını büyüttüler! Savcıların tetikçileri hemen harekete geçti. 2 Ocak 2011 yazısından:

“Bir eski hakim-avukat, Erdoğan’ın ‘tutuksuz yargılansınlar’ sözünün yargıyı etkileme olduğunu söyleyerek, ‘nerede Erdoğan hakkında da fezleke düzenleyecek cesur bir savcı’ diye bağırdı! Anladım ve baktım ki, bu da cemaatten... Cemaat, Erdoğan’ı derdest edecek, ama şimdi ne yeri ne zamanı!”

Cemaat’in oluşturduğu yandaş yargı, insanları kasap gibi doğarken, ekrandaki sesleri de, savcılarını Başbakan’a karşı harekete çağırıyordu! Bu bile başlı başına, Cemaat ile Başbakan arasında henüz su yüzüne fazla çıkmamış görünen *çatışmanın alev alev tutuştuğunu* gösteriyordu. Başbakan, rahatsızlığını dile getiriyor, ama Cemaat’in yargısı ise bildiğini okuyor, tam gaz.

Burada soru şu: **Cemaat yargıdaki bu gücü nasıl elde etti?**

Bunun hikâyesi üzerine şüphesiz herkes bir şeyler yazdı.[163] Kilit nokta, 12 Eylül 2010’da yapılan Anayasa Referandumu’yla yargının yeniden tasarlanmasıdır. Cumhuriyetçiler dışında, AKP ve Cemaat’in ve etkisi-egemenlikleri altındaki tüm eski solcu-aydın kesimin, “Yetmez Ama Evet” sloganıyla büyük bir coşkuyla katıldığı ve referanduma karşı çıkanları darbecilikle suçladığı referandumda, bilindiği gibi yüzde 58 oyla değişiklikler kabul edildi.

Şüphesiz ki, referandum öncesinde yüksek yargı aylarca topa tutuldu, iktidar, hukukçuları ve medyası tarafından. Yargı “meşru” değildi! “Millet iradesi ile bağlantısı yok”tu, yargı bir “hakimler iktidarı” idi. Tamam, yargının temel sorunları vardı, yargı daha çok kendi kendini atıyordu, pek çok şeyin değiştirilmesi gerekiyordu. Ama RTE ve ortağının amaçları, yargının gerçekten tarafsız ve bağımsız ve yargıcın yargıç güvencesi içinde çalışmasını sağlamak değildi. Açık ve net bir şekilde, Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’nu (HSYK) tamamen kendi amaçları doğrultusunda kullanmak, kendi iktidarlarına destekçi yapmaktı. Biliyorsunuz, YÖK’e de karşıydılar, demokratik bulmuyorlardı, YÖK 12 Eylül askeri rejiminin dayatmasıydı üniversitelere, YÖK kaldırılmalı ve üniversiteler

özgürleşmeliydi... Ama iktidarları boyunca, YÖK’ün demokratikleştirilmesi için kıllarını kıpırdatmadılar. Tam tersine, YÖK’ü iktidarın tam bir aracına dönüştürdüler, onu daha ceberrut silahlarla donatarak üniversitelerin başına kaktılar. Demokrasi mi nedir? Ancak muhalefette oldukları sürece savundukları, iktidara gelince de ceberrut olmanın adı.. “Yetmez ama evet”çilerin durumu görebilmeleri için, sadece YÖK- AKP ilişkisine bakmaları yeterdi!

“Tarafsız Olan Bertaraf Olur”

İstibdata giden yol, hukuku ele geçirmekten geçer. Böylece yiyecekleri her türlü haltın hukuki bir kılıfı, zemini olacaktır. Ve diyecekler ki “kardeşim her şey yasal ve anayasal”. Tıpkı 12 Eylül darbecilerinin Anayasa’da kendilerine dokunulmazlık sağladıkları gibi.[164] Başbakan Anayasa değişikliği
için “elimizi değil, bedenimizi koyduk bu paketin altına” diyerek, yargıyı değiştirmeyi bir ölüm-kalım savaşı olarak gördüğünü belirtiyordu. Erdoğan Anayasa değişikliğini kabul ettirmek için topluma en geniş açılımını yapıyor, örneğin sanatçılarla toplantılar yapıyor, Zülfü Livaneli ile *Veda* filmini seyrederek övgüler düzüyordu.

Başbakan referandumu ölüm kalım savaşı olarak görüyordu, öyle ki TÜSİAD’a çağrı yapıyor ve “tarafsız kalma yoksa yok olursun” anlamına gelen şeyler söylüyordu: “TÜSİAD bu Anayasa’yı beğenmiyorsa çıksın açıkça hayır desin, gerekçelerini de söylesin. Diyemiyorsa da çıksın açıkça ben bu değişikliği destekliyorum desin. **Bitaraf olan bertaraf olur**. Bugün sessiz kalanlar bilesiniz ki yarın huzurumuza geldiğinizde biz de sessiz kalırız.”[165]

“Evet” oyu vermeyeceklere veya çekincesi olanlara, referanduma *hayır* diyeceklere üstelik ülkeyi yöneten kişinin bu kadar açık bir tehdidini Türkiye daha önce yaşamamıştır! Başbakan, bu tehdidinden bir süre önce de yüksek yargı için “**beni çıldırtıyorlar**” diyecekti[166] Yüksek Yargı’yı derhal ve öncelikle bertaraf etmek istiyordu. Bu duygu

ve istek o kadar güçlü ki, referandumda hayır çıkma olasılığı kadar, kendisini çıldırtacak başka bir şey yok gibi.

Şu noktayı da belirtmeli: 2010 Nisan ayında, Balyoz operasyonları uç vemiş, ilk tutuklamalar olmuş ve subayların bir kısmı ise itiraz üzerine serbest bırakılmış. Şimdi dikkat edin, Başbakan tutuklananların salıverilmeleri üzerine şöyle diyor: "Bu olaylar bizim HSYK ve Anayasa değişikliğinde ne kadar haklı olduğumuzu gösterir..."

Yani demek istiyordu ki: Ergenekon ve Balyoz vb. çerçevesinde asker tutuklamaları yapan savcı ve hakimler, doğru savcılar ve hakimlerdir. İyidirler... Askerleri salıverenler ise bizden değildir, kötüdür, Ergenekoncudur, askercidir... Kemalisttir. Biz Anayasa ve HSYK'nın yapısını değiştirerek, bu kötülerin kökünü kazıyacak ve hepsini bizden yapacağız... Başbakan Anayasa değişikliklerinin amacını ilan ediyor, dili bile sürçmeden.[167] O sırada Sanayi ve Ticaret Bakanı olan Nihat Ergün de Bursa'da konuşuyordu: "Çetenin nöbetçi hakimi savcısı var!"

Çok ilginç ki, AKP liderleri, 2013 Aralık ayında patlayan rüşvet ve yolsuzluk operasyonu sonrasında da aynı suçlamayı bu kez Cemaat'e yöneltecek ve "Cemaat'in yargıda çeteleri olduğunu" söyleyecek ve bunlara savaş açacaktı: "İnlerine gireceğiz!"

"Mezardakileri Bile Kaldırın, Oy Kullandırın"

Neyse uzatmayalım, Cemaat'in rolünü anlatacakken, Başbakan'ın o sırada, demokratik bir hukuk devleti olsa Türkiye'de asla sarfedemeyeceği sözlerine daldık. Ama Refer-andum-Anayasa değişikliği konusunda Cemaat ile tam bir ittifak söz konusuydu tabii ki. F. Gülen yargıyı altüst edecek referandumu öylesine destekliyordu ki şu çağrıyı yaptı: "İmkân olsa mezardakileri bile kaldırarak referandumda evet oyu kullandırmak lazım."[168] Bu kilit bir çağrıydı. O sırada yapılan yorumlar arasında "demek ölülere de oy kullandıracaklar"dan tutun da, "Referandumu kazanmak için yapmayacakları hile kalmayacak"a varıncaya kadar, türlü çeşitli kumpas düşünceleri tartışıldı.

Referandum esas olarak yargıyı tamamen değiştirecekti, tamam, ama yargı kimlerin eline geçecekti? Yukarıda yaptığımız alıntılara bakılacak olursa, Başbakan yargıyı tamamen denetimi altına alacak görüntüsü vardı. O kadar kesin ve net bir tutum içindeydi. Ama öte yandan, Türkiye'de güncel siyasi temel konuların hemen hepsi üzerine düşünceler, kanaatler ve tavırlar açıklayarak tam bir "siyasi lider", "siyasi parti başkanı" olarak konuşmaktan geri kalmayan[169] F. Gülen'in, "imkân olsa ölüleri bile sandığa götürün" çağrısının ardında, referandum sonrası oluşacak yargının esas sahibi olma düşüncesini aramak mümkündü. İki güç çarpışıyordu yargıyı ele geçirmek için..Hangisi daha örgütlü, amaca kiiltlenmiş ise o kazanacaktı! O günlerde yayımlanan yazımdan:

Fetogulli hazretlerinin acaba Referandum'da ölüleri bile yeryüzüne çağırıp sandık başında oy kullanması gerektiğini söylemesinin nedeni nedir? Veya **Hanefi Avcı**'nın kitabına hemen bir yalanlama göndermesine, kendisinin siyasal kişiliğini gizleyerek bir "fikir adamı" pozisyonuna yatmasına ne demeli? Çünkü**, 1)** Hukuk ve yargıya atılan kancanın bir numaralı sahibi kendisidir. Yüksek yargıya darbe, Cemaat'in en önemli projesidir! Türkiye'yi Silivri tutsaklığına çevirmenin kestirme yoludur, Referandum'la yargıyı devirmek.[170]

Hanefi Avcı, devletin Emniyet Müdürü, daha sonra başını belaya sokacak olan ve kendisini polis ve yargıdaki F örgütünün elinde dört yıla yakın hapislerde süründürecek olan *Haliç'te Yaşayan Simonlar-Dün Devlet Bugün Cemaat* başlıklı kitabında (piyasaya çıkış tarihi 20 Ağustos 2010, Referandum 12 Eylül 2010), özellikle Emniyet içindeki Cemaat örgütlenmesinin izlerini sürüyor ve örgüt yapısını ve çalışmasını açıklıyordu. Avcı, Gülen Cemaati'nin devleti ele geçirdiğini, kendisinin de telefonlarını dinlendiğini, yaşanılan pek çok komplonun ardında Cemaat'in olduğunu belirtiyor ve kitabı da devleti ve siyasileri uyarmak amacıyla yazdığını, başka çare bulamadığını söylüyordu. TSK içinde de Cemaatçi yapılanma vardı, iş dünyası üzerinde de Cemaat'in

baskıları ve şantajları söz konusuydu ve serbest piyasa bile tehlikedeydi. Şöyle diyordu: “Danıştay’a silahlı saldırı, Dink’in öldürülmesi, Malatya’daki Zirve Yayınevi katliamı gibi olayların görünen bugünkü faillerinden başka Ergenekon veya benzeri gruplar tarafından yapılmış olacağına, mevcut deliller ve olayların oluş biçimine bakarak kimse beni ve makul birini ikna edemez. Bu iddialar zorlamadır.” Bunlar bomba gibi açıklamalardı.

Doğruyu Söyleyene Sansür ve Tutuklama

Cumhuriyet, Sözcü, Yeni Çağ gibi gazeteler sadece kitaptaki iddiaları manşetlerine taşıyordu: “Fetocu cemaat, TSK, Emniyet, MİT, yargı, basın ve diğer tüm devlet kurumlarını ele geçirdi, bu kurumların başında birer “sorumlu imam” bulunuyor. Devleti kadrolu memurlar, bürokratlar değil, arka planda bu imamlar yönetiyor![171]

Evet bunlar tam da yargı referandumuna 20 gün kala bomba gibi açıklamalardı ama erken yapılmış açıklamalardı, devletin çok başarılı gözde bir Emniyet Müdürü, daha baştan düzenlenen komploları açığa vuruyordu. Oysa, Cemaat ve iktidarın planları yeni başlamıştı, Balyoz’da tutuklamaların senaryoları hazırlanmıştı, Ergenekon gibi davalar kotarılacaktı! Avcı’nın doğru söylediğini hepsi biliyordu ama çok erken öten horozun başı kesilmeliydi!

Avcı, referandum sonrasında, 28 Eylül’de “Devrimci Karargâh örgütüne yardım” ettiği iddiasıyla tutuklanacaktı. Yaşadığımız en trajik davalardan biriydi. Sağ görüşlü ve sorgularda işkence yaptığı belirtilen, devletten 24 kez takdirname, 744 kez maaş ikramiyesi-yükseltmesi almış bir Emniyet Müdürü,[172] sol bir örgüte yardım etmişmiş. Ama buradan 15 yıl ceza alacaktı. Bu da yetmeyecek, hakkında üç ayrı dava daha açılacaktı. Cemaat’in deve kini ve büyük bir intikam cezalandırması... Hanefi Avcı’nın tutuklanması ve cezalandırılması, kitabında yazdıklarının doğruluğunun kanıtı olarak kabul edilebilecek önemde bir olaydır. Ayrıca, F Tipi örgütlenmenin, ele geçirdikleri

yargıyı insanları nasıl mahvetmek için amansızca kullanabildiklerinin de kanıtı. **Yargıda iktidardaydılar, ya tam iktidarda olsalardı**!

Tabii, Avcı olayına gelinceye kadar, Ergenekon, Balyoz ve Odatv davaları da gündeme oturacaktı.. Hanefi Avcı'dan sonra, 2011'de de yine Ahmet Şık da *Ooooo Kitap*'ta Cemaat üzerine açıklamalarıyla benzer bir akibete uğrayacaktı. Nedim Şener, Odatv çalışanları ve yazarları Soner Yalçın, Barış Pehlivan, Barış Terkoğlu, Coşkun Musluk, Doğan Yurdakul, Müyesser Yıldız, Muammed Sait Çakır, yine Cemaat polis ve yargısının büyük bir komplosuyla tutuklanacaklardı... Hanefi Avcı da üstelik bu davaya da dahil edilecekti

Şimdi Cemaat'in ilk erken operasyonuna bakalım.

"Cemaat'in Adli Sistemi Kullandığı İlk Operasyon"

Avcı kitabında başını kestirecek başka olaylar da açıklıyordu. Emniyet Müdürü olarak, Cemaat'in karıştığı ilginç hukuk davalarını inceliyor, içeriden aldığı bilgileri aktarıyordu: "Cemaat'in 'adli sistemi ilk kullandığı operasyon... Van 100. Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın hakkındaki dava ve Şemdinli İddianamesi ile başladı"[173] diyor ve bunu adli sistemde ilk anormallik olarak görüyordu. Çünkü savcı, örneğin Van 100. Yıl Üniversitei Rektörü Yücel Aşkın olayında polise başvurmuyor ve her şeyi bizzat kendisi araştırıyordu.

Bir polis tahkikatı olmadan bir savcı nasıl delil toplayıp bir dosya oluşturabilir, şimdi anlıyorum ki savcıya başkaları yardım etmişti, arka planda destek almadan o savcı o iddianameyi hazırlayamazdı.. (savcının) görev alanına girmeyen üniversitede kadrolaşma gibi iddialar vardı.. eldeki delillerle böyle bir dava açılamazdı.. Cemaat'in, özel yetkili mahkemelerin savcılarını ve hakimlerini kendi amaçları doğrultusunda ayarlama yaklaşımının belli olgunluğa geldiğine karar verdikten sonra, bu yönde girişimde bulunulan ilk dava olması

açısından ...önemlidir... O zaman da iddianame daha dava açılmadan basına sızdırılmıştı. (*Haliç'te Yaşayan Simonlar*, s.527 vd)

Evet, Van'da 100. Yıl Üniversitesi ve Rektör Yücel Taşkın olayı, yıl 2005, Cemaat'in nasıl bir acımasızlıkla hareket edebileceğinin ilk örneğidir. Üniversite Genel Sekreter Yardımcısı Enver Arpalı yolsuzluk suçlamasını büyük bir onur meselesi yapmış, yakınlarına "Kahroluyorum. Bu çaldıkları kara beni iflah etmez, ben bununla yaşayamam" diyerek hapishanede intihar etmişti. Bu, Cemaat'in elini dolaylı olarak ilk kana buladığı olay anlamına da gelir. Tabii, Yücel Taşkın'ın kalp damar operasyonları geçirdiğinden ve Ermenilikle de suçlandığından bahsetmeyelim..

Üniversite yönetimiyle ilgili yolsuzluk ihbarı önce Cumhuriyet Savcılığı'na gelmiş, ancak YÖK, o zaman Teziç yönetimdeydi, yargılama izni vermemiş ve kendi içinde olayı önce soruşturmak istemişti. Aynı ihbarı bu kez "özel yetkili savcı" Ferhat Sarıkaya ele alacak ve çıkar, amaçlı suç örgütü kurulduğu gibi bir iddiayla tutuklamalara girişecekti. Hapishanede bir intihar, çiğnenen onurlar, mahvedilen hayatlar. Aylar sonra tahliye gelecek, YÖK yolsuzluk iddialarını araştırarak "yolsuzluk asılsızdır" diyecek, özel yetkili mahkeme iki yıl sonra suç örgütünün izine rastlanmadığı gerekçesiyle görevsizlik kararı verecek, normal mahkeme de dosyayı kapatacaktı.[174]

Cemaat Yargısı İkinci Provasını Yapıyor

Cemaat'in örnek ikinci davası da, bir kitapçı dükkanına atılan bomba üzerine hazırlanan Şemdinli iddianamesine, ilgisiz bir şekilde Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın da sanık olarak sokulmasıydı. Bu olay da 2005 yılının sonunda olmuştu ve iddianameyi hazırlayan da aynı Özel Yetkili Savcı'ydı: Ferhat Sarıkaya! Bu savcı daha sonra meslekten atıldı, ancak Cemaat'in kontrolüne geçen HSYK tarafından 2011'de mesleğe geri alındı.

Cemaat yargıdaki örgütlenmesini, bu olaylarda test ederek, kurdukları sistemin gayet iyi çalıştığını gördü ve sonrası için hazırlıklarını ve örgütlenmesini geliştirdi. Silivri davalarının hemen hepsi, 100. Yıl Üniversitesi davası prototipinin büyük çaplı, kapsamlı ve yüzlerce kişiyi içeren profesyonelce ve soğukkanlılıkla planlanarak uygulamaya konmuş halleridir.

Şimdi gelelim, zurnanın zırt dediği yere: Doğrudan Cemaat'in devlet ve Emniyet içindeki örgütlenmesi üzerine yapılan ayrıntılı çalışmalar, ortaya konan raporlar, belgeler vb, AKP üzerinde uyarıcı olmadı mı? Aynı zamanda yargıdaki örgütlenmeleri üzerine yapılan uyarılar?! Taa o zaman "tek tek hukuk adamları üzerinde çalışarak işlerini-başlarını bağladılar. Özel mahkemeler, kurullar, savcılar yarattılar. Yüksek yargıyı kısmen bağladılar, ama özel yasalarla korunuyor olmaları nedeniyle işlerini tam bitiremediler. Şimdi referandumla, hukukun ve yargının tepesinin defteri tamamen dürülecektir! Atama, emir-kumanda, müfettiş-soruşturma ile aşağısını zaten yıllardır hızaya getirme çalışmalarını sürdürüyorlar," biçiminde yazıp çizdiklerimiz?

Hayır. Aralarında adeta kutsal-kopmaz bir ittifak vardı ve Erdoğan-iktidarı, Cemaatçi yapıyı herhalde istediği biçimde kullanacağını düşünüyordu! Daha önce dediğimiz gibi, belki de "şimdi ortak düşmanları derdest etmek için maşa olarak kullanırım, sonrası Allah kerim" diye planlar yapıyordu. Veya onlara tamamen kontrol edebileceği veya aralarında ayrılık gayrılık görmediği bir örgütlenme, "işte devlet içinde emrimde olan memurlar" gözüyle bakıyordu.

Öyle ki, Erdoğan, Avcı'nın kitabındaki iddialar üzerine yerinden sıçraması ve derhal soruşturma emir vermesi gerekirken (normal koşullarda) şöyle diyecekti: "Hanefi Avcı bana gelmedi, gelseydi de kabul etmezdim."[175] Başbakan'ın tepkisinden anlaşılıyor ki o dönemde, Erdoğan ya durumu bilmesine rağmen F tipi örgütlenmeyi sahipleniyor; onlardan büyük hizmet alıyor ve büyük ittifak içindeler; veya o sırada Cemaat'le tamamen özdeşleşmiş durumdalar. Şüphesiz ki Cemaat (ve

tabii ki o sıradaki iktidar savunucuları), Avcı'nın kitabını adeta bir dedektifin halisünasyonları olarak niteliyordu. Cemaat'in kanca attığı, hem Cemaat'in hem iktidarın safında yer tutan "köşeyazarı kanaat önderleri", iki satırla noktayı koyuyorlardı. Bunlar yalan üzerine yalan yazıyor, kitap baştan aşağı belge olmasına rağmen "belge yok" diyorlardı! Kimler yoktu ki aralarında! Bugün büyük çoğunluğu "gerçeği" görmüş durumda. Ama önemli olan, zamanında, siyasi baskıların "görme!" dediği koşullarda gerçeği arayıp bulmak ve görmekteydi! Gerçeği görmek o kadar da zor değildi. Hiçbiri ne aptaldı ne kördü ne duymaz ne de konuşmazdı..

Balta, sonuçta Hanefi Avcı'nın da başına indi... Burada, olayı bilen-gören-duyan ama sesini çıkarma cesareti olmayanların hepsi suçludur.

Yargı El Değiştiriyor

Yetmez ama evetçi bir okumuşlar tatavasının eşliğinde de "yargı reformu", yani yargının el değiştirmesi gerçekleşti!

Tam olarak nasıl oldu derseniz: Önce Ekim 2010'da Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı listenin seçilmesiyle HSYK oluşturuldu.[176] Ergenekon ve Balyoz davalarında yargıç atamalarında bu seçimin etkileri kısa sürede görülmeye başlandı. Arkasından yeni Anayasa değişikliği gereği Yargıtay seçimleri geldi. HSYK, Adalet Bakanlığı ve bürokratlarınca (Cemaat ağırlıklı) hazırlanan 160 kişilik yargıç listesi 24 Şubat 2011'de bir gecede açıklanıp Yargıtay'a seçtirildi. O gece ve izleyen gün tıpkı HSYK seçimi gibi, **yargının belki de en kara günleri** olmaya adaydı. Liste tek bir fire bile vermedi. Ertesi gün de hepsi Ankara'ya çağırılıp göreve başlatıldılar. Kimin hangi göreve geleceği önceden saptanmıştı ve Ankara'daki görev bölüşümü de tam olarak gerçekleşti. Daire üyeleri, daire başkanları... Aynı şekilde Danıştay'a da isimleri saptanan 51 yeni üye seçildi.

Kimin Darbesi?

Bu Recep Tayyip Erdoğan’ın hukuk darbesi gibi gözüküyordu, en azından Erdoğan öyle sanıyordu; ama aslında gerçekleşen tamamen bir Cemaat darbesiydi; Cemaat’in yargıyı ele geçirme operasyonuydu. Biri “tarafsız olan bertaraf olacak” diyecek, buna bedenini ve başını koyduğunu açıklayarak, diğeri ise “mezarlıktan ölüleri kaldırıp oy kullandırın” çağrıları yaparak bu durumu hazırlamışlardı. Acaba salt bu çağrıları birbiriyle kıyaslayarak, hangisi için referandumun evet ile sonuçlanması daha çok önemliydi, diye bir soru sorabilir miyiz? Sonuçlara bakılacak olursa, yargıyı ele geçirme hesabını kitabını en iyi Cemaat yaptı, denebilir.[177] Pensilvanya’da ellerinde çizelgelerle, hangi adamlarının nereye kondurulacağını, referandum öncesi kesin kararlaştırmış olmalılar. Birkaç ay sonra çekilecek fotoğrafı net olarak görünce ölüleri bile geri çağırdılar!

Bakanlıkta ve yargının tepe noktalarında (Bakanlık bürokrasisi, Adalet Akademisi, yüksek yargı vb.) önceden “konuşlanmanın” meyvelerini toplayacaklardı. Burada AKP’nin belki de yapacak fazla bir şeyi yoktu. İsteyerek veya istemeyerek, belki de mecburiyetten, hazırlanan listelere evet dediler. Yargıda en örgütlü olan, hedefi-amacı olan başarılı olacaktı. Bu da Cemaat’ti. AKP ya farkında değildi veya Cemaat’i o kadar kendi parçası sanıyordu ki, ileride büyük gürültüler kopabileceğini, Cemaat yargısının başına bela olacağını hiç düşünmemişti. Kilit görevlere Cemaat’in adamları gelecek, vicdanı ile ideolojik saplantıları arasında sıkışmayan hakimler bu kilit noktalardan tasfiye edilecekti. HSYK, yargıda gerçek iktidar yeridir. Sözde yargıdaki Kemalist vesayet kalkacak, gerçek yargıçlar demokratik bir ülkenin yolunu açacaktı, ama yargıda gerçekleşen ise tam bir iktidar-Cemaat vesayetiydi. Bunun, ilk aşamada Cemaat vesayeti olduğu net olarak daha sonra, Cemaat’in 7 Şubat 2013 MİT üzerinden RTE’ye saldırısı ve 17 ve 25 Aralık 2013 Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu’yla ortaya çıkacaktı.

Karşılıklı darbeler, defter dürmeler ve tasfiyeler savaşı hep yargı üzerinden yapılıyor, işte bu nedenle yargıyı ele geçirmek birinci derecede önem taşıyor.. Yargı, diktatör düşünceli bütün yönetimlerin bir nolu aletidir..

Şimdi bu açıdan kısaca bakalım..

Savaş, Hep Hukuk-Yargı Üzerinden

Dikkat ederseniz, Gülen-Erdoğan iktidar çatışması üzerine şimdiye kadar ele aldığım konuların büyük hacmini yargı üzerinden savaşlar oluşturuyor. Savaşın ana silahı yargı... 7 Şubat 2012 MİT darbe girişimi yargı üzerinden... Şike saldırısı yargı üzerinden... Ergenekon ve Balyoz, Odatv gibi davalarda yer yer ortaya çıkan Hükümet-Cemaat görüş farklılıkları da, yargıda ipleri elinde tutan Cemaat'in "dediğim dedik" tutumundan doğan kararlarla sonuçlanıyor. Örneğin İlker Başbuğ'un tutuklanmasına Erdoğan'ın itirazlarının hiç dikkate alınmaması, yani yine yargı... Zaten 2010 Referandumu da tamamen yargının yeniden biçimlenmesi ve ele geçirilmesi savaşıydı... HSYK'nın, Danıştay ve Yargıtay'ın 2010 Referandumu arkasından "ele geçirilmesi" mücadelesi ve yapılanması, yine yargı... İrili ufaklı olayları, Cemaat ve iktidarın kendi yararları için yargıç atamalarını mahkeme oluşturmalarını saymayalım!

Mesela **Deniz Feneri** davasını, iktidara biat eden mahkeme ve yargıç atamaları oyunlarıyla tamamen aklamaya varan girişimler, yargıyla... **İlhan Cihaner** olayı, Silivri davalarında dönen yargısal ve hukuksal düzenbazlıklar, yüzlerce suçsuz subayın defterinin dürülmesi, Ordu'nun derdest edilmesi... Bütün bunlar da hep yargı üzerinden.. Tayyip Erdoğan'ın taa İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde hakkında açılan yolsuzluk davalarının yargıçlar ve mahkemeler üzerinden bir bir temizlenmesi... Ve bu temizleme harekâtında başrol oynayan yargıçların yükselerek tepelere tırmandırılması...

Bütün bunlar yargının iktidar olma, iktidarda kalma, muhaliflerini alt etme, iktidar savaşında karşılıklı olarak birbirlerinin defterlerini dürme, kendini aklama, düşmanını pataklama gibi iktidara ait tüm pisliklerin ana aracı olarak kullanıldığının kanıtlarıdır... Aslında bütün bunlar aynı zamanda ülkemizde adaletin, yargı güvenilirliğinin, tarafsız ve bağımsız yargının olmayışının da büyük kanıtlarıdır.

Darbeler, operasyonlar, toplumsal dönüşümler... Hepsi yargı ve adalet mekanizması üzerinden gerçekleştiriliyor. Büyük kirli iktidar savaşlarının her zaman iki yolu olmuştur: Birincisi askeri darbeler, ikincisi ise yargıyı ele geçirme yoluyla; ama sonuç yine darbe... Bu ikinci yolu ülkemizde yaşıyoruz. Buna sivil darbe de diyebilirsiniz, sanki parlamenter düzen içinde her şey hallediliyormuş, sistem düzgün ve tıkır tıkır işliyormuş süsü verilerek, her şeyi kitabına hesabına uydurarak veya uyduramayarak.. Yargıyı kendi yararınıza işleterek.. Türkiye’de yaşadığımız olayları, eli yüzü düzgün normal bir Avrupa ülkesinde yaşamanız mümkün değil. Demokrasi olsaydı, ne Cemaat bütün bu düzenbazlıkları yapabilirdi ne de Erdoğan ve şürekâsı bir gün iktidarda kalabilirdi. Bunlar bizim nasıl bir ülkede yaşadığımızın, her alanda ve her aşamada ilkelliğimizin, bilimsizliğimizin ve düşünsel yoksunluğumuzun kanıtlarıdır.

Özellikle 7 Şubat 2012’de MİT’e yönelik operasyondan sonra RTE’nin, Cemaat’in güdümünde olan özel yetkili mahkemelere (ÖYM) ve savcılara karşı durumu gözden geçirdiğini biliyoruz. Bu süreç, aslında bu mahkemelerin kaldırılmasına ve yerlerine terörizme karşı mahkemelerin kurulmasına kadar sürecek, 2014’te Silivri davalarının bir bir çökmesi ve Silivri tutsaklarının özgürlüklerine kavuşması sonucunu doğuracaktı.

Özel Yetkili Mahkemeler Üzerine Savaş

Cemaat, bu mahkemeleri kaldırarak zaptürapt altına almaya kesin kararlı olan Erdoğan’ı tam anlamıyla top ateşine tutuyordu. Mahkemeler

kaldırılırsa Türkiye'de darbelerin yeniden gündeme geleceği iddiasını, ellerindeki son dinleme kasetlerini de piyasaya sürerek, "dışarı çıkarlarsa bizleri ham yapacaklar" korkutmacası temelinde sürdürüyordu.. Ancak Erdoğan Cemaat'in yayınlarına pek de papuç bırakmadı.

ÖYM'lerin ellerindeki en önemli dosyalar Silivri yargılamalarıydı. Bu dava dosyaları büyük hukuk rezaletleriyle doluydu. Cemaat'ın korkularından biri ÖYM'lerin kaldırılmasıyla yargıdaki gücünden epey şey yitireceğiydi. İkinci ciddi korkusu da bu yargılamaların içyüzünün hızla ortaya çıkacağıydı. Silivri yargılamalarında insanlara, subaylara, gazetecilere, bilim insanlarına, TSK'ya kurulan büyük tuzak çok daha geniş kesimlerce görülecek ve Cemaat önemli yara alacaktı**.** Cemaat, ÖYM'leri tam savunarak bütün sorumluluklarını da üstleniyor ve ortağı RTE'yi de "temize" çıkartıyordu aslında! 2012 Temmuzu'nda yazılan şu satırları gelişmeler doğrulayacaktı: "RTE bir taşla birkaç kuş vuruyor: Yargıda denetim, ÖYM'lerin kötü şöhretini Cemaat üzerine yıkma... Ne demiştik: Cemaat'in iktidara yükselmesi siyasetle oldu, çöküşü de siyasetle olacak... Cemaat, stratejik olarak ÖYM'lerin arkasına resmen ve tam geçerek, büyük ve ciddi hata daha yaptı! Ama iktidarda olmak böyle bir şeydir: Düşmemek için attığın adımlarla, durmadan batarsın! Bu siyasi hareketin siyasi kılavuzluğunu kim yapıyorsa artık![178]

Pensilvanya'nın yargıdaki düşüşü başlamıştı ve mevzileri adım adım elinden alınacaktı. Bunun işareti yine aynı yazıda vurguladığımız gibi HSYK 1. Daire Başkanı İbrahim Okur'un *Cumhuriyet* Ankara Temsilcisi arkadaşımız Utku Çakırözer'e verdiği demeçte de görülüyordu "Halkta artık 'özellikle İstanbul ÖYM'lerine giden mutlaka tutuklanır' algısı doğdu. Tutuklulukların uzun sürdüğü inancı çok yaygın. Bazı dini grupların mahkemeler üzerinde etkin olduğu iddiası da yoğun biçimde spekülе ediliyor... Bu algılar yargıya güveni her geçen gün zedelemekte."

2014 Ağustosu'nda "Paralel yapı" soruşturmasında casusluk suçlamasına konu olan, Başbakan'ın ofisine "böcek" yerleştirilmesinin tarihi Ekim 2011'di. Böcekler, 2012 Şubatı'nda bulunmuştu. Ama RTE iktidarı ve yandaş medya böcek olayını 2012 Aralık ayında birden alevlendirdi, çünkü iki iktidar yapısı arasında savaş, siyasi hesaplaşma artıyordu. Böcek olayının afişe edilmesinden hemen sonra, Cemaat'in yazarları ile AKP yazarları arasında giderek sertleşen, birbirlerini teşhir eden yazıların artması ve dozunun şiddetlenmesi, ciddi bir hesaplaşmanın işaretlerini veriyordu:

İktidar ortakları arasında ciddi bir çözülme ve dağılma süreci yaşanıyor. Hayır, bu hesaplaşma sanki salt teşhirle sınırlı kalacak gibi gözükmüyor. "Böcek" olayı ile birleştirildiğinde, **iş mahkemeye bile varabilir**!.. Durum zor. Böcek olayının bir "CIA" işi mi, Cemaat işi mi, yoksa her ikisinin karışımı bir iş mi, AKP'nin mağduru oynaması mı... Her neyse... İş mahkemede defter dürmeye gelir mi... Neden olmasın..."[179]

Evet, iş mahkemeye düşecek ve 2014 Ağustosu'nda "paralel yapı" diye isimlendirilen polisler bu olaydan dolayı casusluktan yargılanmaya başlanacaktı.

17 ve 25 Aralık 2013 Yolsuzluk ve Rüşvet operasyonlarıyla Cemaat ile RTE iktidarı arasında başlayan yeni dönemin anahtar sözcüğü olan "paralel yapı"yla mücadele dönemini, "Üçüncü Büyük Hamle" olarak ileri bölümde ele alacağız ve son sözle kitabı bitireceğiz.

Ama şimdi bir siyasi parti faaliyet odağı ve iktidara ele geçirme araçları olarak: **Büyük bir medya gücü yaratma** konusuna kısaca değinelim... Bu kadar dev ve güçlü bir medyaya, bir dini hizmet cemaatinin neden ihtiyacı olsun?

7- Toplumu ve İktidarı Kontrol Mekanizması Olarak Medya Gücü Yaratma Politikası: Gazeteler ve Televizyonlar,

Toplumun Her Kesiminde Etkin İnsanlarla İlişki ve Devşirme

Her türlü kuruluşun toplumda etkinliğini kanıtlamak, artırmak, geniş farkındalık yaratmak için, basın yayın faaliyetinde bulunması demokratik bir haktır. Buna da herhangi bir engel yoktur. Şüphesiz bu hak dini cemaatler için de söz konusudur. Geçmişte mesela Işıkçılar olarak nitelenen Cemaat'in gazetesi vardır. Bugün de, Fethullah Gülen Cemaati'ne kıyasla küçük kalmış cemaatlerin küçük günlük gazeteleri var mıdır, bilmiyorum; önemli de değil, çünkü varsa bile etkileri en alt düzeydedir, çünkü günlük gazete büyük mali güç ister. Ama pek çok dini kuruluşun çeşitli döngülerde yayımlanan dergilerine rastlanmaktadır. Ama günümüzde çoğunun elektronik ortamda yayın faaliyetleri vardır.

Ama bugüne kadar Türkiye Cumhuriyeti tarihinde hiç görülmemiş ölçekte, en büyük medya devleriyle, Doğan Holding, iktidarın "havuz medyasının" toplamıyla ve Ciner Holding'in yayın kuruluşlarıyla yarışacak, hatta bunların pek çoğunu geride bırakacak ölçekte yayın / medya faaliyetini sürdüren bir cemaat görülmemişti.

Tabii Fethullah Gülen Cemaati'nin medya gücünden bahsediyoruz.

Başlıca aylık düşünce dergileri *Sızıntı* iken, bugün bunun yanısıra, gazeteleri, dergileri, televizyonlarıyla adeta dünya çapında, ağırlıklı olarak haber ve siyasi nitelikli bir medya devi var karşımızda.

Zaman gazetesi 1990'larda Cemaat tarafından devralındı, bayilerde tek tek müşteri satışı 25-30 binlerde olmasına rağmen, kurdukları özel dağıtım ve sponsor mekanizmaları ile 1 milyon civarında bir kitleye ulaştırılıyor. Cemaat'in "Amiral Gemisi" sayılan *Zaman* gazetesi, baktığınızda "entelektüel içeriği ve niteliği" hayli yüksek, yani geniş kitleler tarafından okunurluğu hayli düşük bir gazete... Bu kadar yüksek tirajlı bu gazete, şüphesiz ki Batı'da ilanla kendini finanse eden ve metro önlerinde bedava dağıtıldıkları için metro gazetesi olarak anılan, kolay okunan günlük gazetelerle kıyaslanamaz. Bir bulvar gazetesi

değil. Türkiye çapında yaygın ağlarıyla, mahalle mahalle, Cemaat'in bölgelerdeki destekçileri-sponsorları tarafından ana bayilerden toplu alınmakta ve belirlenen işyerlerine, esnafa ve evlere dağıtılmaktadır. Gazetenin ulaştığı yerlerde parasal geri dönüş ne kadardır bilemeyiz, ama örneğin esnaftan aylık aidatlar biçiminde geri dönüşlerin organize edildiği söylenebilir. Herhalde dağıtıldıkları evlerin bazılarından, şüphesiz ki azından, aylık ücretler de alınıyordur. Ama "son okur/kullanıcı"yla 1 milyon dağıtılan gazetenin finanse edilmediği, Cemaat mensuplarının her gün büyük bir parasal harcamayı üstlendikleri ve gazeteyi ayakta tuttukları görülüyor. *Zaman* gazetesi bazen kampanyalarla 1 milyon 100 bin kadar satışlara ulaşıyor, bu yazıyı yazarken satışına baktığımda, 2014 Eylülü'nün ilk haftasında net satışı, önceki haftaya kıyasla 27 bin düşüşle 906 bin gösteriliyordu, 10 Ekim'de ise 860 bine düşmüştü dağıtım sayısı... Bu durum, iktidarla savaşında güç kaybının işareti; kayıpları sürebilir ve dağıtımı daha aşağılara düşebilir... Tabii, "1 milyon satıyoruz, ülkenin en çok satan gazetesiyiz" havasıyla iyi bir propaganda sürdürmelerine, etkilerini abartmalarına ve Cemaat içi bağı da bu sayede güçlendirdiklerine değinmek gerekir. *Today's Zaman* ise bu gazetenin İngilizce yayın organı. Bazı Türk cumhuriyetlerinde de *Zaman* adında yerel gazeteleri yayımlanıyor.

Günlük gazete olarak, *Zaman*'ın yanında, Cemaat'i seven Akın-İpek Grubu'nun günlük medyasını da saymalıyız. *Bugün*, bu grubun ve Cemaat'in daha rahat okunan gazetesidir ve satışı 130 binlerde gözüküyor. Ama hemen belirtelim ki, bu gazetenin de, yüzde kaçı bilemem, ama Cemaat tarafından toplu alım ve dağıtım ağına dahil olduğu söylenebilir. Tıpkı *Taraf* gazetesi gibi.

Taraf'ın, Cemaat'in özellikle operasyonel amaçları için kullandığı görülür. Çoğunlukla liberal- aydın kesimlerin yazar ve yönetici olarak kullanıldığı bu yayın organı, Ordu'ya yönelik operasyonel davaların koçbaşısı olarak hizmet etti. Ahmet Altan- Yasemin Çongar ikilisi ve arkadaşları, bu faaliyette toplumda inandırıcılık rolü oynadı. Ordu'ya,

Odatv'ye karşı tezgâhlanan bütün sahtekârlıklar buradan kamuoyuna yayıldı. *Zaman* gazetesi de, burada basılan Balyoz, Ergenekon vb. gibi büyük davalarla ilişkili büyük haberleri alıp kullanmayı tercih etti, bütün diğer gazeteler gibi... *Taraf* da, Cemaat'in yayın dağıtım ağının kısmen içinde sayılır. Cemaat-İktidar çatışmasında yeni saf tutmalar oldu, eskiden Cemaat-İktidar destekçisi yazarlar arasında hızla ayrışma oluştu, *Taraf*'tan "Tayyipçiler" tasfiye edildi ve Cemaat politikaları çerçevesinde yazanlar ve RTE'ye muhalefet yapmaya yönelenler, kaldı. Bir taraf "iktidarca aldatıldık" diye, diğer taraf da "Cemaat bizi aldattı, alet olduk" biçiminde, gerekçeler gösterdiler saf değiştirmelerine. Durmadan aldatılan insanlar; ya o taraftan ya bu taraftan.. Tabii, durumu gözleyenler de "beyinleriniz neredeydi, satılığa mı çıkmıştı" diye sordu.. Cemaat iktidara karşı yayınlarını bu gazetede de –ve başka mecraları da kullanarak- sürdürüyor.[180]

Cemaat'in en önemli haftalık siyasi haber dergisi *Aksiyon*'u analım ve tabii yaygın televizyon ağlarını anımsatalım: Samanyolu Haber, Samanyolu TV... Çocuklar dahil toplumun çeşitli kesimlerine yönelik televizyon yayınlarını yaygın olarak sürdürdüklerini görüyoruz. Örneğin Mehtap TV, Ebru TV Avrupa, Hira TV, Irmak TV, Yumurcak TV, son zamanlarda kurdukları Kürtçe Dünya TV, MC TV, Samanyolu Avrupa, Samanyolu Amerika, Samanyolu Afrika, Hilal TV, Küre TV, Hazar TV... Bunların önemli bölümü ulusal yayında. Ayrıca Shopping TV'leri (alış veriş kanalları) da mevcut.. Ve kimbilir yerel ölçeklerde kaç yayın... Çok sayıda –en az beş- radyoları var. Ülkenin AA ile yarışan en yaygın haber ajanslarından Cihan Haber Ajansı'nı da ekleyelim. Kanaltürk ve BugünTV, *Bugün* gazetesinin sahibi Koza Grubu'na ait, Akın İpek'in.. Bunların yanısıra çok sayıda internet sitesini de unutmayalım.

Tabii Cemaat'in medyadaki kadrolarından bazıları, AA ve TRT'de de bulunuyor. Hatta diğer medya kuruluşlarında da.

Bu Büyük Güç Niye?

Evet soruyu soralım... Bir Cemaat neden bu kadar yaygın bir medya ağına sahip olmayı ister? Çünkü, bu medya ağının, kendi kendini yani yayın faaliyetleriyle finanse edildiğini söylemek mümkün değil. Sadece bir TV platformunda, mesela Digitürk'te yer almanın maliyetinin bile yıllık 400-500 bin TL olduğunu düşünürsek, muazzam kadrolar, yazarlar, telifli açık oturumlar vb... Bu muazzam yayın gücünün, Cemaat'in, en masum yaklaşımla, iş piyasasındaki, yani ekonomi ve ticaretteki büyük destekçileri sayesinde ayakta tutulduğunu görürüz. Yıllık yüz milyonlarca lira, sadece Türkiye değil dünya çapında bir yayın faaliyetine akıtılıyor.

Mesela bu büyük parasal güç, yoksullukla mücadeleye, ülkenin ekonomik gelişmesine katkı ve iş olanaklarının yaratılması için yatırımlara harcanmıyor. Aslında kendilerine politik duruma göre arada sırada yakıştırdıkları "Hizmet hareketi" adı, bu maddi güçlerini tamamen sosyal faaliyetlere harcamalarını gerektirir. Ama bu yok, ya ne var? Büyük ve dünya çapında bir siyasi medya faaliyeti.. Bu medyanın kısmen de olsa Gülen Cemaati'nin propagandasına ve bu anlamda dini faaliyete yönelik olduğunu söyleseniz bile inandırıcı olmaz, çünkü bu amaçlar için bir iki medya ortamı yeter de artar bile!

Karşımızda büyük bir siyasi medya faaliyeti ve gücü bulunuyor. Haber kanallarında siyasi açık oturumlar ve gazetelerinde yazıp çizen siyasi zevata ayırdıkları yerlere baktığınızda, "hizmet"in neye yöneldiğinin net bir fotoğrafını görüntülüyor. Eski bir slogan vardır, arada sırada unutulur, hatırlatalım: Siyaset, tüm çalışmaların can damarıdır! Siyaset varsa, iktidar ve yönetim hedefi-amacı söz konusudur.

Cemaat Medyası: "Düşmanı Siyasal İmha" Etmeye Bir Örnek

Cemaat, medyasını iktidar mücadelesinde müthiş ve etkin bir araç olarak kullandı ve kullanıyor. Amansız bir “silah” dersek, belki daha iyi anlaşılır! AKP iktidarının müttefiki duruma geldiklerinden, devlet içinde çeşitli erkleri kontrol etmeye başladıklarından beri bunu net olarak görüyoruz.

Önceki bölümlerde bahsettiğimiz, “ilk büyük Cemaat operasyonu” olarak nitelendirilebilecek Van Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın olayı üzerine örneğin olayın başından itibaren *Zaman* gazetesinin yayınlarını incelediğimde, Aşkın’ın nasıl önceden mahkûm edildiğini, suçlu ilan edildiğini ve davanın sürekli olarak gündemde tutulduğunu görüyorum. Mesela normal ceza mahkemesinin Aşkın lehine kararları bile, mahkeme adeta suçlanarak veriliyor, “Yücel Aşkın hakkında keşif yine yapılmadı” diye suçlama yapılıyor. Haberlere bakın: “Rektör Yücel Aşkın, Smith Wesson tabancayla dolaşıyor... Dedesinin Ermeni olduğuna ilişkin Yücel Aşkın’dan ilginç itiraf: Dedelerimiz, Primat... Çete suçundan yargılanan Aşkın CHP’ye minnettar... Rektör çete kurup fişleme yaptı, YÖK göz yumdu.. Yücel Aşkın’a yine mahkeme yolu gözüktü...”

Böyle neredeyse yüzlerce haber diyeceğim... Ve 2009’da bile “Yücel Aşkın Ergenekonculardan ödül almıştı” diye haber yapıyor *Zaman* gazetesi. Bu olayda sadece bir Cemaat gazetesinden bahsediyorum. Cemaat’in televizyonlarının olayı nasıl kasıtlı ve öldürücü verdiğini tahmin edebilirsiniz. Cemaat medyası, tümüyle olaya odaklandı ve kamuoyu yaratarak mahkûmiyete oynadı.

Sonuçta Aşkın tüm suçlamalardan beraat etti... Ama hayatlar karardı, Üniversite Genel Sekreteri dayanamayarak hapishanede intihar etti. Ve sonuçta Van 100. Yıl Üniversitesi, Cemaat’in ve (iktidarın) tamamen at oynattığı, istemedikleri bilim insanlarının kovulduğu, arınmış bir kuruma dönüştürüldü. Aşkın olayı, başlı başına, daha sonra yapılacak büyük alçaklıkların habercisiydi.

Araştırmacılar, 2005- 2012 arasında, Aşkın olayına ve Silivri operasyonlarına kadar uzanan bir dizi davada suç yaratma ve bunu

medya aracılığıyla kanıtlama, toplumu ve mahkemeleri etkileme ve mahkûmiyet sağlama konusunda, Cemaat (ve müttefik oldukları iktidar) medyasının, medyanın nasıl bir karalama ve yalan yayma ve rakiplerinin defterini dürme amacına yönelik kullanıldığını, somut olarak sergileyen çalışmalar yapacaklardır.

Rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarından sonra (17-25 Aralık 2013 ve sonrası), bu kez bu medya gücünün, kapışan taraflara karşı yine hem de en amansız bir şekilde kullanıldığını görecektik.. Ama bu aşamada, Cemaat medyası, iktidarın rüşvet ve yolsuzluklarını sergilerken doğruları savunacak, iktidar medyası ise Cemaat'i mahvetmek için yalan dahil her türlü aracı devreye sokacaktı..

Cemaat medyasının, özellikle Balyoz (ve Ergenekon) davalarında kamuoyunu yanıltıcı yaygın yayınını, en iyi sergileyen, bilimsel bir titizlikle bütün yalanlarını ortaya çıkartan ilk ve en önemli çalışma olarak, Pınar Doğan ve Dani Rodrik'in *Yargı, Cemaat ve Bir Darbe Kurgusunun İç Yüzü* başlıklı kitabını burada anmalıyız[181]

Özellikle kitabın "Balyoz'un Medya Safhası" başlıklı bölümünde medyanın, yani burada *Taraf*'ın sahtekârca yayınına salt bir iki örnekle yer verilmesine rağmen, kitabın bütününde Cemaat medyasının yaygın provokasyonları, sahteciliklere nasıl sahip çıktıkları ve ortaya çıkan gerçekleri nasıl örtbas etmeye çalıştıkları belgelerle anlatılıyor. Tabii Pınar Doğan ve Dani Rodrik'in "Balyoz Davası ve Gerçekler" adlı sitesi[182] *Zaman, Bugün, Taraf* vb. gibi Cemaat gazetelerinin, herkesi mahkûm ettirmek için yaptıkları, medya tarihine kara leke olarak geçecek yayınlarının, yorumlarının örnekleriyle doludur. Bu sitede, Ali Bayramoğlu gibi "AKP'li düşünür" yazarlardan tutun, yalanı paylaşan ve yayanlar boy gösterirler! Sitedeki başlıkları tarayın: Medya yalanları, medya gerçekleri, Cemaat, sahte belge çetesinin hatalarına örnekler, sözde liberal demokratlar... Gülen Cemaati'nin *Pravda*'sı *Zaman* gazetesi... Tabii, Cemaat'in internet medyasının günlerce yaptıkları yalan yayınları izlemek ne mümkün! Özellikle de Cemaat'in "Amiral

Gemisi” *Zaman*’ın “Amiral Yalanları”, bu sitenin bütününde, bu arada yalan çıkmış yalanları tekrar tekrar ısıtıp gerçekmiş gibi piyasa sürmesini ele alan kısımlarında izlenebilir.[183]

Yalan Yayınlara Bir Örnek

Siteden, örnek olsun diye bir bölüm alıyorum:

Zaman gazetesi bugün üçüncü keredir Balyoz belgelerinin imzalı orijinallerinin Genelkurmay ve Hava Kuvvetleri tarafından Mahkemeye gönderildiğini, böylece Donanma Komutanlığı’nda ele geçirilen Balyoz belgelerin çoğunun gerçek olduğunun ortaya çıktığını “haber” yapıyor.

Zaman’ın bu konudaki ilk haberini takiben, haberin doğru olmadığını, Balyoz planlarının imzasız dijital belgeler olduğunu, mahkemeye gönderilen belgelerin ise Eskişehir’de “bulunan” flash bellekte taranmış olarak kayıtlı bir takım istihbarat belgeleri olduğunu yazmış, hem mahkemeye gelen yanıt ve belgeleri, hem de bu belgelerin flash bellekteki kayıtlı isimlerini bloğumuza koymuştuk. Orhan Bursalı, Cumhuriyet’teki bugünkü yazısında[184] soruyor:

“Şimdi son kullanıcıya bir milyona yakın bedava dağıtılan bu basılı kâğıt, bir ay önce yanlış ve sahte olduğu belgelenmiş konuyu yeniden ısıtıp manşetine çekiyor... Göksel Genç isimli birinin imzasıyla “Genelkurmay Başkanlığı’nın İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderdiği orijinal belgeler, Balyoz delillerinin sahte olduğu iddialarını çürüttü” diye, bir aylık kokmuş pilavı yeniden ısıtıp millete yedirmeye çalışıyor. Neden?”

Zaman, neden en baştan beri Balyoz ve benzeri davalarda dezenformasyon makinası olarak çalışıyorsa; örneğin, neden Balyoz belgelerinden yaptığı alıntıda sahtecilik emaresini sansürlüyorsa; neden belgelerde olmayan imzaların gerçekliğinin TÜBİTAK’ın olmayan raporuyla onaylandığını hem de defalarca “haber” yapıyorsa; neden Balyoz CD’sinin üzerindeki (makine ürünü) yazıların sanık Süha Tanyeri’ye ait olduğunu uyduruyorsa; neden Balyoz darbe planı

gerçekleştiği taktirde Dani’nin ekonomi bakanı olacağını hayal ediyorsa; neden gazetenin başyazarı, Teğmen Çelebi’nin telefonuna Emniyet’te yükleme yapıldığını – belgelenmiş olmasına rağmen – okuyucusunun gözünün içine baka baka inkar ediyorsa, bu yalan haberini aynı nedenle iki kere daha ısıtıp ilk sayfasına taşıyor...

Burada, kitabın çerçevesini aşacağı için, Balyoz, Ergenekon, Odatv ve benzerleri davalarda Cemaat medyasının yalanlarına “belgesel” olarak girmiyoruz. Cemaat’in (ve tabii ki iktidarın) medyasının, politik amaçlarına ulaşmak için, nasıl kamuoyunu aldatıcı yayınlarıyla dolu olduğunun altını çizmek istiyoruz sadece.

Peki neden? Cemaat medyası, neden yıllarca yalan yazdı, gerçekleri inkâr etti, suçsuz insanların hapse tıkılmasına ceza almasına ve mahkûm edilmesine aracılık ve yardım etti?

Bir dini cemaatin “topluma hizmet”yle bunun ilgisini, birileri bize açıklasın. Burada açık ve net, **Gülen Siyasi Partisi**’nin, oluşturduğu ve inşa ettiği müthiş medya gücüyle, siyasi amaçlarına, iktidar hedeflerine, önüne çıkacak bütün engelleri yakıp yıkarak ulaşmak için gösterdiği çabayı görüyoruz.

Medya, Cemaat’in vurucu gücü olarak kuruldu ve kullanıldı. Kullanışlı liberal aptalların hepsi, bu gerçeğe gözlerini kapaya kapaya, kendilerini de okyanusun sularına attılar. Kısa süreli çıkarlar, insanları ne hallere sokuyor!

Burada bir kez daha yazalım: Cemaat’in dinle ilişkisi, adeta, kendi örgütlerini iktidara taşımaya elverişli olduğu kadardır. Medyası da bu amaca hizmet için vardır.

Gülen Hareketi’nin bir “dinsel amaçlı hizmet kurumu”ndan çok, toplumda “siyasi politikalar geliştirme ve uygulama” örgütü olarak nasıl çalıştığına bir başka açıdan bakacağız: Toplumda politika geliştirme aracı olarak Gülen Partisi!

8- Toplumda Politika Geliştirme Aracı Olarak Gülen Partisi!

1990'lı yıllar... Bir genç akademisyen arkadaşımızın ailesi dehşet içinde. Malı mülkü yerinde baba, neredeyse tüm mal varlığını adım adım Cemaat'e devrediyor, bağışlıyor. Anne ve iki yetişkin evlat bir eve tıkılmış, paraları iyice azaltılmış, işyeri yüzlerine kapatılmış... Özel okulda okuyan genç çocuk sıkıntıda. Açmazdalar... Aile dağılmış durumda, sürekli kavga, terk edilen anne ve büyük mutsuzluklar. Baba en sonunda evi terk edip taşınıyor.

Neyse, bugün hepsi hayatlarını kurmuş ve eski mutsuz günlerini kendi çabalarıyla aşmış durumdalar. Şüphesiz gazeteci olarak izliyorum, konuşuyorum ve soruyorum, nedir babayı dört taraftan saran, ailesini dağıttıran bu güç? Bu Cemaat ve düşünce nasıl oluyor da insanlar üzerinde bu etkiyi yapıyor?

Derken, gençliğime gidiyorum. Hiçbir şeyi umursamadığımız, geçmişimizle ilgili her şeyi yaktığımız, bir lokma bir hırka (bu kez dinci değil devrimci düşünceyle) yaşamayı, yoksul halk gibi yaşayıp davranmayı ilke edindiğimiz, elimizdeki fazla parayı "örgüte" bağışladığımız günleri anımsıyorum. İşte düşüncenin, ideolojinin gücü!

Fethullah Gülen, şüphesiz düşüncesiyle, projesiyle, hitabetiyle inandırmış insanları.

Cemaat'in devşirdiği genç öğrenciler ve onların giderek toplumun en yaygın kurumlarında çalışmalara başlamaları.

Vaazlarıyla etkilediği dinleyiciler... Özel vaaz ve konuşmalarıyla etkilediği iş çevreleri. Vaatleri: Altın Nesil.. "Kurtuluşumuz Altın Nesil yetiştirmekle mümkün". Gençleri en iyi şekilde yetiştirmek (tabii Cemaat aidiyetiyle) ve toplumu onlarla yeniden biçimlendirmek ve yönetmek... Giderek Türkiye'yi yıldız yapmak, bunun ötesinde de dünyaya yeni bir İslami düzenin öneğini vermek ve dünyayı da şekillendirmek.

Hedef büyük, Hoca’nın vaatleri, Türkiye’nin siyasi çıkmazı içinde ezilmiş ve çıkış arayan insanlar için ciddi bir umut ışığı gibi görünüyor. Üstelik dinsel bir temelde, İslamın yeni bir yorumu inancıyla ve güvencesiyle... İslam, eğitim ve Altın Nesil bir gençlik! Dinleyen parasını veriyor, yardımını yapıyor, gelirinin yüzdesini düzenli teslim ediyor. Genişleyen bir iş çevresi, ekonomi çevresi, ticaret çevresi... Bunların da etkiledikleri kendi çevreleri. Halka halka büyüyen bir cemaat ve artan zenginlik. Tüccar para kazanıyor, gidiyor dünyanın bir köşesinde okul açıyor. Bu bir adım, giderek yaygınlaşan, derinleşen, yerleştiği ülkelerde aralanan yeni ticaret kapıları...

Ekonomideki cemaatçi işadamları irili ufaklı ve dernek-federasyon-konfederasyon olarak örgütlüler. 1990’ların başlarında Gülen’in direktifiyle dernekleşen Cemaatçi tüccar ve sanayiciler, bölge bölge bir araya gelerek yedi federasyon oluşturdular sonra da 2005 yılında konfederal yapı olarak TUSKON’u, yani Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu’nu kurdular. Türkiye genelinde, 80 ilde 202 işadamı derneği, TUSKON’un çatısı altında faaliyet gösteriyor.

Cemaatçi işadamı profili, 1990’larda Erbakan’ın kurdurduğu MÜSİAD’ta örgütlenen “Milli Görüşçü” işadamı profilinden farklıydı. Neoliberalizmi benimsemiş, küreselleşmeci, dünya kapitalizmiyle, AB ile bütünleşmeye açık ve yatkın bir işadamı profili çiziyordu Cemaatçiler. AKP iktidarıyla beraber, dış kaynak girişinin hızlanmasıyla büyüyen ekonominin her kulvarından nasiplendiler.[185]

Ve uçuşan servetler... Gülen’in kurduğu ve 25 milyar mı, 50 milyar mı, yoksa 100 milyar mı, herkesin kestirimlerini birbiriyle
ilgisiz miktarlarda ortaya attığı, Cemaat’in istediği gibi harcayabileceği bir Dolar İmparatorluğu’ndan bahsedilmektedir.

MİT’e ait olduğu iddia edilen ve MİT’in “aleyhimize faaliyet için böyle bir rapor hazırlandı, hepsi hayal ürünü” açıklamasını yaptığı ama yayına da izin verildiği görünen bir rapora göre, Cemaat’in 150 milyar dolar sermaye gücü var.[186] Cemaat’i destekleyen şirket sayısı, 65’i

büyük toplam 700. Rapor, Recep Tayyip Erdoğan'ın talimatıyla hazırlanmış. Bu şirketlerin yıllık iş hacmi 7 milyar dolar imiş. Cemaat'in kurmayları hakkında dosya hazırlanmış. İddialara göre, dört politikacı, beş TSK mensubu, 173 Emniyet ve 23 MİT mensubu Cemaat'in kurmayları arasında. Fethullah Gülen'in kendisine ait herkul.org sitesinde yaptığı konuşmaların incelendiği anlaşılıyor. Gülen'in bu konuşmaları "devlete meydan okuma" olarak rapor ediliyor. Cemaat'in yönetici kadrosu çerçevesinde 4800 kişi takibe alındı. "Cemaat'in Kurmayları" olduğu tespit edilen, dördü politikacı 2314'ü işadamı, 171'i eski ülkücü, beşi TSK mensubu, 173'ü Emniyet mensubu, 47'si din adamı ve 23'ü MİT mensubu olan isimler hakkında dosyalar var.

Fikrin Gerçekleşmesinde, Para Bir Numaralı Alet!

Bir başka haber-yoruma göre ise, Cemaat'in 25 milyar dolarlık bir gücü var. Yani para miktarı bol keseden havada uçuşuyor:

Gülen cemaati gibi lobiler, think-tank'lerden Kongre'ye her yerde varlığını gösterir...2000'li yıllardan itibaren Washington'da varlığını hissettirmeye başlayan Gülen Hareketi... kendi yapısını kurmuştur. ABD başkentinde para her kapıyı olmasa da birçok kapıyı açar. Jane's Defense Weekly tarafından toplam gücü 25 milyar dolar olarak tanımlanan Gülen Cemaati'nin Washington'daki hızlı yükselişini de biraz maddi güç, biraz da koordineli organizasyon gücüyle açıklamak mümkün. Washington'da cemaati doğrudan temsil eden iki aktif think-tank var. Rumi Forum ve Hareket'e bağlı işadamlarının kurduğu TUSCON. Bu iki kurum.. Kongre üyelerinin seçim kampanyalarına maddi yardımda bulunur, gün olur Kongre'de çalışan ve "staffer" denilen kadrolu memurları bedava Türkiye gezisine getirir... New York merkezli New York Cultural Center da zaman zaman bu çabalarda katkı sağlar.[187]

Paralar havada uçuşuyor dedik, eğer bir fikriniz, bir plan-programınız ve hedefiniz varsa, para bir numaralı alettir! Silahtan da öte! Para ile fikri buluşturdunuz mu, Cemaat gibi hedeflerinize yürümek için uygun ortamları kolay yaratabilirsiniz. Yukarıdaki alıntıda, aslında tamamının siyasi araç olduğunu rahatça söyleyebileceğimiz “lobici” cemaat kurum ve kuruluşların adı geçiyordu ki, bu isimlere daha önceki bölümlerde de rasladınız. Bu Cemaat lobileri dediğimiz kurumların yüksek randımanlı çalışmaları ancak bol keseden harcamayla mümkündür. ABD’de para, güç ve iktidar demektir..

Fethullan Gülen, davası için paranın ne büyük önem taşıdığını, daha ilk adımı attığında biliyordu ve zaman içinde çevresindeki adamlarına verdiği en önemli mesajın “ticaret yapın- para kazanın” olduğu yazıldı. Dolayısıyla Cemaat kasalarına büyük paralar aktı, şirketler, bankalar, okullar, dershaneler, büyük medya vb. kuruldu.

Siyaset Üretme Aracı Olarak Abant Platformu

Araçlardan biri de ülkemizde 1998’de Cemaat tarafından kurulan **Abant Platformu**’dur. Platformu, Cemaat’in adeta resmi tek temsilcisi-sözcüsü konumunda bulunan, onursal başkanlığını Gülen’in yaptığı **Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı** desteklemekte, organize etmektedir. Abant Platformu bugüne kadar 33 toplantı düzenlemiş. Toplantılara genellikle Cemaat’le doğrudan ilişkisi olsun olmasın, ama Cemaat’e uzak durmayan akademisyenler, yazarlar, gazeteciler, politikacılar vb. çağrılıyor. Amacına bakıyoruz: “Birlikte yaşama kültürü oluşturmak, Ulusal ve uluslararası sorunların üzerine cesaretle yürüyebilmek.. Tüm toplum katmanlarından insanların karşılıklı önyargılardan kurtulmalarına katkı sağlamak ve bir ortak akıl, ortak payda ve diyalog ortamı oluşturmak.. Tüm dünyanın örnek aldığı bir makul çözüm platformu olmak”.

Bu “çalışma grubu” kültürel ve siyasal nitelikli bütün konuları gündemine alabiliyor, “yerel bir platform olmasına karşın, uluslararası

programlar" düzenleyen "aydınlar için bir kavşak noktası" ilan ediliyor.

Bazı konuları: "Kapsayıcı Demokrasi ve İnsan Onuru, Türkiye Üzerine Farklı Bakışlar, Arap Baharı'ndan Sonra Ortadoğu, 12 Haziran Seçim Sonuçları Değerlendirmesi, Yeni Dönem, Yeni Anayasa". 2014 Haziranı'nda yapılan 33. Toplantı konusu "Türkiye'nin Yönü"ydü. Toplantılar bazen ABD'de bile yapılabiliyor, her toplantı bir bildiriyle sona eriyor.

Abant Toplantıları, tamamen Cemaat'in finansörlüğünde gerçekleşiyor. Toplantı konularının seçiminde genellikle Cemaat'in o dönemdeki siyasi ihtiyaçlarının dikkate alındığına ilişkin epey ipuçları bulabilirsiniz. Bu toplantılar da genellikle Cemaat'in bir tür "fikir lobisi", "aydın kesim içinde yayılmak lobisi", çok daha geniş bir bakışla, toplum içinde meşruiyet oluşturma ve yaygınlaştırma lobisi tabii toplumsal sorunlar üzerine açıklanan ortak görüşleri paylaşma lobisi olarak görev yapıyor. Toplantılara katılanların genellikle "benzer nitelikte kişiler" olduğu görülüyor. Ama Cemaat ile ilişkisi olmayanlar da toplantıya davet ediliyor. 2010 Anayasa Referandumu'nda "*yetmez ama evet*" özellikleriyle öne çıkmış ve toplumda yönlendirici görev üstlenmiş şahsiyetleri de görebiliyorsunuz tabii. Son toplantıya katılanların büyük çoğunluğu, AKP ile büyük kapışmadan sonra iktidara karşı tutum alanlardan oluşuyordu.

Cemaat, bütün bu toplumsal ve siyaset odaklı çalışmalarıyla etki gücünü artırmak için önemli parasal kaynaklarını seferber ediyor.[188]

Bütün siyasal ve toplumsal faaliyetlerin, Pensilvanya'daki karargâhında, sadece liderlerinin değil bütün yanındakilerin de başlarında beyaz takke bulunan bir dinsel kökenli cemaatinin sıradan ve politika dışı "hizmet" işleri olduğunu mu söyleyeceğiz?!

Evet, devlet içinde kadrolaşmalarına başka açıdan bakıp, sona gidelim.. **Devlet bürokrasisine yerleşme, neden?**

9- Bir İktidar Odağı Olarak Devlet Bürokrasisi ve Cemaat

Devlet, tepeden tırnağa toplumu her noktada her açıdan her konuda kucaklayan veya denetleyen bir aygıt. Şüphesiz “devleti ele geçirme” çok geniş bir kavram. Bunu ancak Hitler yapabilmişti, onun kadar başarılı olmamak kaydıyla, Mussolini, yani faşist rejimler ve liderler bu hedefe ulaşabildi. Hitler 1933’den itibaren çok kısa sürede devletin tüm organlarını değiştirmiş ve kendisine tabi kılmıştı. Veya, devleti, tüm çalışanları ve kurumları ve organlarıyla birlikte, SS- SA gibi silahlı yarı silahlı- gizli / açık şiddet ve cinayet örgütlerinin denetimi altında tutmuştu. Herkes, istemese de devlette “Heil Hitler” demek zorundaydı.

Çok yaygın bir örgütlenme olan devleti bütünüyle kontrol pek mümkün değil. Ama can alıcı bütün kilit noktalarına yerleşirseniz, devleti kendi amaçlarınız doğrultusunda denetlersiniz. Zaten Cemaat denen örgütlenme de, bunu yapıyor. Buraya kadar olan anlatımlarımızdan, devletin en önemli denetim mekanizmaları olan polis-emniyet-istihbarat, yargı alanlarına baştan beri yoğunlaştıkları görülüyor. Buraların, siyasetin de belirlendiği veya siyasetin de yeniden biçimlendirildiği, tasarlandığı, siyasi rakiplerinize karşı mücadele sürdüreceğiniz alanlar olduğunu söyledik. 10 yıldır yaşadığımız pratik, zaten bunu net olarak ortaya koyuyor, gören gözlerden saklanabilecek tarafı yok.

Cemaat açısından, yukarıda saydığımız can alıcı noktaların dışında, şüphesiz ki, kaymakamlık, valilik gibi devletin hem temsil edildiği, hem yaptırım hem mali gücü olan makamların da önem taşıdığı açıktır. Zaten Cemaat’in “öğrencilerini” hukuk, idari ve siyaset bilimi gibi, devletin hemen hemen bütün yönetim kadrolarına yerleşebilecekleri alanlarda okumaya teşvik ettiği de bilinen bir gerçektir.

Mesele sadece kaymakamlıklar valilikler değil. Şüphesiz bürokrasinin hemen yer yerine bilinçli olarak yerleşmek politikası, bu tür organizasyonların genel uygulamalarıdır. Bakanlıklar, bakanlıkların

tüm bürokrasisi, genel müdürlüklerden tutun her türlü yönetici kadrolara yerleşmek çok doğaldır. Devlete yerleşmeyi sağlayan sınavlar da kilit noktalardan biridir. Bu kilit noktalarda oturup, soruları kendi adamlarına dağıtmaktan tutun, sözlü sınavlarda adam kayırmaya kadar çeşitli faaliyetleri, kamuoyuna sık sık yansıyan olaylardır.

Cemaat için yerel projelere-kaynaklara ulaşmak da önem taşıyor. Örneğin devlet kaynaklarından oluşan Sosyal Destek Programı (SODES), 100 milyon TL'nin üzerinde bir bütçeye sahip ve valilikler kanalıyla çeşitli derneklerin sunduğu projelere verilir. Bu destek, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da 25 ili kapsıyor ve kültür, sanat, istihdam gibi alanlarda yoksulluk ve işsizliğin doğurduğu sonuçlarla mücadele edecek sosyal projelere dağıtılıyor. Örneğin Cemaat'in bu bölgelerde kurduğu onlarca dernek vb. aracılığıyla Cemaat projelerine para akıtıldığı ve bu yolla toplum üzerinde etkinliklerini artırdıkları belirtiliyor.[189]

Bundan önceki, özellikle Emniyet'te Cemaat örgütlenmesini konu edindiğimiz bölümlerde, devleti yönetenlerin ve özellikle de 12 Eylül 1980'in darbeci askerlerinin ve Süleyman Demirel'den Turgut Özal'a, bu ülkede başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı yapmış siyasi liderlerin hemen hepsi, devlet içinde çeşitli cemaatlerin yapılanmasına bir dereceye kadar yardımcı olmuş, göz yummuştu. Örneğin bir zamanların DPT'si dahil, epey sayıda kadro çeşitli cemaat üyelerine tahsis edilmişti. Devlet Planlama Örgütü'nde "takunyalılar" adıyla kamu kayıtlarına geçmiş onlarca isim vardır.

Söz konusu siyasiler belki biraz gönül bağı içinde olduklarından, bizzat tarikat ve cemaatlerle ilişkileri nedeniyle, ama daha çok seçimlerde aldıkları siyasi destekler nedeniyle, cemaatlere devlet kadrolarını parsellemekte çekinmediler. Siyasi partilerin devlet içindeki kadrolarını da oluşturdular. Burada siyasetle, devletle cemaat ve tarikatlar arasındaki ilişkileri araştırıp yazma gibi bir amacımız yok. Bu konuda çok sayıda makale ve kitap var... Ayrıca devlete, özellikle Milli Eğitim'e egemen kılınan Türk-İslam sentezci görüşün devlet kadrolarını

epey istila etmiş durumda olduğu da bilinir. Bugüne kadar cemaatlerin bu faaliyetleri “dozunda”, onlara devlet olanaklarını açan siyasileri zor durumda bırakmayacak ölçüde-düzeyde gerçekleşti denebilir belki. 1960’lar, 70’ler ve 80’lerin gençlik örgütlenmeleri, Milli Türk Talebe Birliği (MTTB), Milli Gençlik Birliği Akıncılar ve vakıf şeklinde örgütlenmiş kurumlardan yüzlerce kadro devlete yerleşmişti ve “siyasilere hizmet” veriyorlardı. Bugün devleti yöneten bürokrat ve
siyasilerin geçmişlerinden bahsediyoruz aynı zamanda bunları yazarken... Bu kadrolar devleti yönetiyorlar, siyasete katkıları ve yönlendirmeleri şüphesiz oluyordu, ama genellikle seçilmiş siyasetçilerin emirlerinde iş yapıyorlardı. Bu bakımdan bugün bile devlet kadroları çeşitli tarikatların cemaatlerin adamlarıyla doludur.

Tarikat-Cemaat Devletle Hep İç İçe

Devlet ile tarikat-cemaat ilişkisinin tarihi Osmanlılarda başlar. Bektaşilik, Yeniçerilik, Mevlevilik, Nakşilik, Nurculuk ve kolları, dahası bütün bunlara devlette siyasi örgütlülük sunan Erbakan’ın Milli Görüş’ü... Hepsinin lideri, Hocafendisi, şeyhleri ve müritleri, her zaman Osmanlı devletiyle içe içe oldular. Devlet kimi zaman hepsine, kimi zaman bazılarına kucak açtı. Devlete yerleşmek, orada bir “post” kapmak, daha doğrusu toplumda yaygın deyimiyle “devlete kapılanmak”, “kapağı atmak”, tarikatların de işlevlerinden biriydi.

Devlet kadrolarına, etkin yerlerine uzanan bu yoldan şüphesiz Fethullah Gülen Cemaati de geçti. Fakat Gülen Cemaati’nin devlet içinde örgütlenmesinin amaç ve hedefleri bütün diğerlerinden farklıydı. 2002’de AKP iktidara gelince, yetişkin ve iyi eğitimli kadrolarıyla, pek çok alanda geniş bir hizmet sundular. İkili arasındaki ilişki katmerleşerek, birbirini destekleyerek, sinerji yaratarak arttı. Devletin tüm kadroları Gülen Cemaati’nin “Altın Nesil” insanlarına açıldı. Valilerden tutun kaymakamlara, Emniyet’e, Yargı’ya ve devletin tüm

diğer örgütlerine kadar. Cemaat, **Altın Nesil**'iyle, AKP zamanında gerçekten **Altın Çağı**'nı yaşamaya başladı.

Taa ki RTE ile aralarında "yolsuzluk ve rüşvet / paralel yapı" kapışması çıkıncaya kadar. Derin ve yok edici bu kapışma, RTE'ye, yukarıda sözünü ettiğimiz cemaatlerin ve tarikatların devlet içindeki yapılanmaları konusunda anlayış değişikliği getirecekti ve Cumhurbaşkanlığına adaylık kitapçığında yeni politikasını, doğrudan Cemaat'i kastederek şöyle yazdıracaktı:

Nasıl devlet din üzerinde tahakküm kuramaz ise, dini topluluklar da devlet ve diğer dini gruplar üzerinde tahakküm kuramaz. Dini istismar eden örgütlerin devlet içinde yapılanmasına, paralel devlet yapıları kurmasına, devletin gücünü kendi çıkarları için kullanmasına elbette izin verilemez.[190]

Evet, elimizde Cemaat'in devlet içindeki kadrolaşmasıyla ilgili, şüphesiz rakamsal, oransal, karşılaştırmalı bir istatistiki bilgi veya çalışma yok. Ama bunu en iyi AKP'lilerin kendileri bilir! Veya MİT'in bu konuda bir araştırması dosyalarında, raflarında veya hükümetin –şu an en üste konmuş bir durumda- çekmecelerinde vardır.

Evet, yavaş yavaş sonuca geliyoruz... Cemaat'in devlet içindeki bu kadrolarıyla neler yapabileceğini şimdiye kadar epey gördük, ama **Üçüncü Büyük Atak**'larına tüm Türkiye ve dünya tanıklık edecekti..

Sonuç bölümünde, Gülen Hareketi'nin Türkiye'ye sunduğu "toplum projesi" ve bu amacını gerçekleştirmek için yeni tipte siyasi parti özelliğini, Türkiye'yi yönetme iddiasını toparlayacağız. Ama önce bu derin ve geniş iktidar mücadelesinde Gülen Hareketi'nin 17 ve 25 Şubat Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'yla ilgili RTE iktidarına yönelik son atağına ve RTE'nin şiddetli karşı yanıtına bakacağız. Henüz bu sürecin içinde yaşadığımız için, ayrıntılarına fazla girmeden..

94 20 Eylül 2010, Bilim ve Siyaset, *Cumhuriyet*

95 Soner Yalçın'ın verdiği listenin ayrıntısına bakınız: sozcu.com.tr/2014/yazarlar/soner-yalcin/gulene-kefil-olanlar-466392/

96 Nedim Şener'in daha önce yayımlanmış *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat* kitabındaki belgelerde bu Rand Corporation raporuna da gönderme var, yeşil kart serüveninin

belgelerle öyküsü ve Gülen'e destek verenlerin listesi de var. Oradan öğreniyoruz ki, avukatları mahkemeye sundukları dilekçede Gülen'in siyasi kimliğine de ilk kez vurgu yaptı ve "siyaset ve dini çalışmalar alanında olağanüstü yetenek" (Hiç de yalan değil!) olması nedeniyle vize verilmesini talep etti. Savcılık "Gülen'in Türkiye'de laiklik tartışmalarının içinde bulunduğu, 25 milyar dolarlık bir ekonomik gücü yönettiği ve amacının belirsiz olduğu" iddiasını ileri sürdü. Ama tabii siyasi destek karşısında bu görüşü kabul görmedi.
97 Bkz.: *Sızıntı - Wikileaks'te Ünlü Türkler*, Barış Pehlivan-Barış Terkoğlu, Kırmızı Kedi yayınları ve www.radikal.com.tr/turkiye/iste_wikileaks_belgelerindeki_fethullah_gulen-1043218 O zamanki ABD'nin Ankara Büyükelçisi James Jeffrey, hükümetine Gülen için yöneltilen sorulara şöyle bir açıklama yapmayı öneriyor: "Gülen, Yeşil Kart'ını hükümet kararıyla değil, ABD mahkemelerinin kararıyla aldı... ABD, Bay Gülen'i himaye etmiyor ve kendisinin ABD'de bulunması bir siyasi karara dayanmıyor. Bay Gülen, ABD'de sürekli oturum için başvuruda bulunmuş ve 2008'de sonuçlanan uzun bir hukuki süreç sonunda, Federal Mahkeme'nin, kendisinin çok sayıda yazılı eserin sahibi ve dünya çapında bir dinî örgütün lideri sıfatıyla, 'olağanüstü yetenekli yabancı' olarak görülmeyi hakettiği yönündeki kararı üzerine bu hakkı elde etmiştir. Bir Yeşil Kart sahibi olarak, Bay Gülen bu statünün getirdiği bütün imtiyazlara sahiptir. ABD'de bulunuşu, ABD'nin Türkiye'ye yönelik politikasının bir göstergesi olarak görülmemelidir." Tabii, Büyükelçinin arkadaki siyasi raporları ve desteği anımsatmasını kimse beklememeliydi!
Ama, Gülen'e özel statüyle çalışma izni verilmesi konusunda, ABD'nin etkili güçlerinin bütünüyle devrede olduğunu tabii ki görmüyordu. Gazeteci Yılmaz Polat, *ABD'nin Özel Din Görevlisi* başlıklı kitabında (Milenyum Yayınları, Haziran 2014) vize konusunu mahkeme dosyalarından inceliyor ve şu yorumu yapıyordu: "Dosyayı okuyanlar Gülen'i ilkokul mezunu bir imam değil de, Nobel'e aday bir ilim adamı eğitimci sanırdı." Dosyada Kongre üyelerine verilen yemekten bilgi ve fotoğraflara kadar Gülen hakkında yazılı olumlu İngilizce gazete kupürleri de vardı.
Her şey tamam da Gülen için "olağanüstü yetenekleri olan yabancı" statüsüyle kalma izni verilmesi aslında bana göre bir gerçeği de yansıtıyor: Dünya çapında bir imparatorluk, bunun kanıtı değil mi?! Sedat Ergin, AKP iktidarının 204 başlarında Fethullah Gülen'in Türkiye'ye iadesi için bir dosya hazırlayıp Obama yönetimine gönderdiği haberleri üzerine, "Fethullah Gülen ABD'de oturma iznini nasıl aldı?" başlıklı yazısıyla konuya eğilmişti. *Hürriye*t, 9 Mayıs 2014.
98 www.bbc.co.uk/turkce/ozeldosyalar/2013/11/131119_abd_gulen_akp.shtml ve www.haberartibir.com.tr/canli-baglanti-ilhan-tanir-canli-gaste-video,2574.html
99 "Neden şaşırdınız?" O. Bursalı, "Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*, 6 Haziran 2010,
100 Nevval Sevindi, *Yeni Yüzyıl*, 23.07.1997... Kitabı, *Fethullah Gülen ile New York Sohbeti*, Sabah Kitapları, 1997. Bu kitap 2002'de bu kez *Fethullah Gülen ile Global Hoşgörü ve New York Sohbeti* adıyla, 11 Eylül 2001 İkiz Kuleler olayı sonrası yapılan ek bir söyleşiyle yenilenerek basıldı. (Timaş Yayınları)
101 "Atatürk'ten Sonra Bugünlere Nasıl Geldik?"... Ayrıca Mehmet Gündem'in *Milliyet*'te yayımlanan röportajında Gülen şöyle diyor: "Evren Paşa demokrasinin kesintiye uğraması ve daha pek çok açıdan tenkit edildi. Ama seçmeli din derslerini mecburi yapmakla yararlı bir iş yapmıştır. Gençlerin çoğu onun bu icraatı vesilesiyle din eğitiminden nasiplerini almışlardır. Bu iş kanaatimce öyle büyüktür ki doğrusunu Allah bilir, hiçbir sevabı olmasa bile bu icraatı ona yetebilir, ahirette

kurtuluşuna vesile olabilir, cennete de gidebilir.” 31 Ocak 2005,
www.milliyet.com.tr/content/fethullah/html/fet09.html
102 Barış Terkoğlu, www.odatv.com/n.php?n=kenan-evren-gulenin-vaazlarini-nasil-dinledi-0909101200
103 http://yenisafak.com.tr/arsiv/2000/ekim/16/dizi.html
104 Merdan Yanardağ’a 2006’da *Kuşatılan Türkiye* kitabı için geniş açıklamalar yapan Gülen’in eski başdanışmanı Nurettin Veren: “Türkiye’nin 2001 yılında kendisini amorti ettiğini söyledi. Yani buradaki yapılanmanın bizim ilişkimize gerek kalmadan kendi kendine devir daimini sağlayacak merhaleye geldiğini ifade etti bir nevi. Yönetici imamlar var. Dolayısıyla bizim dışarıdan müdahale ederek bunları organize etmemize ihtiyaçları yok. Onlar ne yapacağını çok iyi bilir. 98’de kendi ifadeleriyle meydana getirdiği kaset tekrar bulunup gözden geçirilirse görülecektir, ülkenin bütün ünitelerini tek tek sayıyor. Mülkiye, adliye, askeriye ve Emniyet teşkilatını kan damarlarının içerisine girip işgal edeceksiniz. Hissedildiğiniz anda geriye çekilir gibi yapıp yerinizde zıplayacaksınız. Boşluk bulduğunuz, kuvvet dengesi oluştuğu zaman yürüyeceksiniz. Kuvvet dengesini kaybettiğiniz zaman hissedilmeden geri çekileceksiniz. Yani benim açıklamalarımdan çok daha çarpıcıdır Fethullah Gülen’in kaseti.”
105 Hikmet Çetinkaya “Gülen Hareketi’nin değiştiğini” yazacak ve büyük bir polemiğe yol açacaktı. Onursal Başkanlığını Gülen’in yaptığı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’nın (GYV) yöneticileriyle 2011 Haziranı’nda sabah kahvaltısında buluşan Çetinkaya, bu buluşmayı *Cumhuriyet* yönetiminin bilgisi dahilinde yaptığını yazdı.
T-24’ün yöneticisi Doğan Akın, GYV’nin düzenlediği bir toplantıda, GYV başkanı Mustafa Yeşil’in kendisine söylediklerini “’Hikmet Çetinkaya Gülen Cemaati ile görüştü” başlığı altında yazacaktı: “Yeşil, yaklaşık iki hafta önce Cumhuriyet’le temasa geçtiklerini ve gazetedeki Gülen muhalefetinin sembol ismi olan, bu konuda kitaplar yazan Hikmet Çetinkaya ile buluştuklarını anlattı... Yeşil, Çetinkaya ile buluşmalarından duyduğu memnuniyeti aktarırken, ‘Türkiye’nin sadece siyasi düzlemde değil, sosyal manada da uzlaşmaya ihtiyacı olduğunu’ anlattı. Diğer GYV yetkililerinden aldığım bilgilere göre, Çetinkaya’nın ziyaretinde ilginç diyaloglar da yaşanmış. Örneğin, vakfın bir yöneticisi, Çetinkaya’ya, ‘uzun yıllar boyunca çok sert biçimde eleştirdiği Gülen Cemaat’inin temsilcileriyle buluşmayı neden kabul ettiğini’ sormuş. ‘Değiştik’ demiş Çetinkaya, ‘Hem ben değiştim, hem de siz.’
Yazının tamamını alamam ama Çetinkaya’nın yanıtı da var yazıda ve D. Akın’ın, Cemaat’in Silivri davaları üzerinde tezgâhları alabildiğine sürerken, demokrasicilik ve hoşgörü üzerine ilginç kısa değerlendirmesi de: http://t24.com.tr/yazarlar/dogan-akin/hikmet-cetinkaya-gulen-cemaati-ile-gorustu,3904
Fehmi Koru’da yine bunu izleyen aylarda bir yazısında Çetinkaya’nın Afrika’da Cemaat’in bir okulunu ziyaretinin kararlaştırıldığını, ancak 12 Şubat’ta Cemaat ile iktidar arasındaki MİT kavgasının patlaması sonucu, bu ziyaretin gerçekleşmediğini belirtecekti.
H. Çetinkaya, 2014 Ekim ve Kasım’da yazdığı yazılarda Cemaat’e “eski bakışını” gündeme getiren ifadelere yer verdi..
106 Faruk Mercan, *Fethullah Gülen,* Doğan Kitap, 2010; Kitapta bazı komik nitelemeler de var: “Türk Solu’nun efsanevi liderlerinden Kasım Gülek.” Solcuların tarihinde böyle bir isim atlanmış

demek! Ya da Fethullahçıların "solculuk" tanımları müthiş bir geniş çerçeve çiziyor!
107 http://haber.sol.org.tr/mansetler/ecevitlerin-gulen-aski-haberi-11355
108 Ayşenur Arslan, 17 Kasım 2013, *Yurt* gazetesi.
109 Kaynak: Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı Nuh Mete Yüksel'in 22.08.2000 tarihli Fethullah Gülen hakkında açtığı davanın iddianamesinden: http://yunus.hacettepe.edu.tr/~cesur/rogg/gdav.shtml
110 Hanefi Avcı, *Haliç'te Yaşayan Simonlar* kitabında, Cemaat polislerinin Yüksel'e karşı bu operasyonu yaptığını söyler. Soner Yalçın da "İlk Seks Kaseti" başlıklı yazısında bu öyküye yer verir: http://sozcu.com.tr/2014/yazarlar/soner-yalcin/ilk-seks-kaseti-435087/
111 http://webarsiv.hurriyet.com.tr/2002/10/22/197122.asp
112 Barış Pehlivan "İşte Baykal'a yapılan komplonun gayri resmi tarihi" başlıklı yazısında, bu çerçevede Yüksel'e ve ÇEV'e yapılan şantajları da anlatır. www.odatv.com/n.php?n=iste-baykala-yapilan-komplonun-gayri-resmi-tarihi-1005101200
113 Orhan Bursalı, "Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*, 6 Haziran 2010, "Neden Şaşırdınız?" ve 8 Haziran 2010 tarihli "Otoriteye Boyun Eğ" başlıklı yazılar.
114 H. Çetinkaya, 7 Şubat MİT operasyonu konusunda, şanssız bir şekilde şöyle yazmıştı: "Gülen Cemaatiyle AKP arasında öyle derin bir çatlak olduğuna inananlardan değilim. Son gelişmeleri Cemaat'in üstüne yüklemek ise kolaycılık olur. Burada sorumlu olan cemaat değil, hükümettir! (...) Bunun adı salt 'paylaşım savaşı' değil, ideolojik bir siyasi kapışmadır. Eksenin bir ucunda İsrail, öbür ucunda ABD vardır da ondan! Orta yerinde de İran." (14 Şubat 2012 Salı, www.cumhuriyet.com.tr/koseyazisi/320148/Kavga_Tek_Boyutlu_Degil...__.html). Ertesi günkü yazısında da "AKP-Cemaat kapışması yok, 'var' diyenler aklını yemiş..." diyecekti..
115 Akademisyen Berna Zengin Arslan **(**Tez çalışması: *Dindar Bilim: Gülen Cemaati ve Türkiye'de Muhafazakar Modernitenin İnşası*), kendisiyle yapılan bir röportajda şöyle de diyordu *"...Cemaat okullarının duvarında olimpiyat öğrencilerinin Karadayı'yla çekilmiş fotoğrafını görürsünüz.*"
116 Merdan Yanardağ: KanalTürk, Beşinci Boyut programı, 26 Haziran ve 3 Temmuz 2006; Nurettin Verel ile söyleşi; *Kuşatılan Türkiye- Gülen Hareketi'nin Perde Arkası* kitabı, Destek Yayınları, e-kitap, 2010. "Gazeteci ve Yazarlar Vakfı kurucusu, Samanyolu Televizyonu ve *Zaman* gazetesi kurucu yönetim kurulu üyesi, genel müdürü ve ortağı. Asya Finans'ın (Bank Asya) kurucusu. Orta Asya'da Fethullah Gülen Cemaati'nin açtığı üniversitelerin ve okulların kurucusu ve genel koordinatörü. Fethullah Gülen'in 35 senelik başyardımcısı ve siyasi danışmanı. Çeşitli kitapları ve makaleleri bulunan bir yazar. Örgütün Fethullah Gülen'le birlikte üç tepe kurucusundan biri ve yola çıkan 14 kişilik ilk ekipten önemli bir isim."
117 Nurettin Veren Cemaat'in nasıl ve hangi düşüncelerle kurulduğunu da ana hatlarıyla anlatıyor ve gizlilik yemini de ettiklerini belirtiyor. Cemaat'in kuruluş ve gelişimi bu kitabın konusu dışında kaldığı için ayrıntıya girmiyoruz. Sadece kitabın konseptine uygun olaylara yer veriyoruz. Mesela şöyle diyor Veren: "...Devleti ele geçirmeyi, Fethullah Gülen'in planladığının başlangıçta farkında değildik, daha sonra ortaya çıktı. İşin mahsurlu tarafı şu noktada başladı; bu çocuklar belirli mevkilere ulaşınca, Fethullah Gülen bunlarla bir şeyler yapmayı planlamaya başladı. Çünkü mevki sahibi olmaya başlamalarından sonra, talebeliklerinde olanlardan daha farklı yöntemlerle, haberleşmelerle bilgi almak, onların o mevkilerini nasıl kullanacaklarına dair talimatlar vermek ve

onları belli hedeflere yönelik olarak organize etmek şeklinde gizli toplantılar olmaya başladı. Ben bu gelişmeyi gördüğüm andan itibaren, bunun hem ülkeye zarar vereceğini ve bir tehlike oluşturacağını anladım."
Başka bir nokta: "Şu anda bu örgüt her kurum ve kuruluşta barındırdığı üyeleri vasıtasıyla, yani doktor doktorla, mühendis mühendisle, avukat avukatla, emniyetçiler ile yine emniyetçiler iletişim kurarak örgütlenmektedir. Fethullah Gülen'in ilişkisi kesinlikle tespit edilemez. Ancak bu fikirleri vilayet imamları, şehir imamları, bölge imamları, semt imamları taşır ve örgütü yönetir. Hatta kıtaların imamları vardır, yani Asya imamı, Amerika imamı gibi... Ulaklar ve kuryeler vasıtasıyla, Fethullah Gülen'den almış oldukları talimatlarla örgütü yayıyor ve yönetiyorlar. Bunlar piramidin tepesinde Fethullah Gülen'e bağlıdır. Yani tıpkı Tapınak Şövalyeleri ile masonik teşkilatların yaptığı gibi kendi ritüelleri içerisinde özel sistemleriyle hareket ediyorlar..."
Cemaat'in gelişimini merak ederler, örneğin Ahmet Şık'ın *Dokunan Yanar* kitabının ilk bölümlerine bakabilirler. Şık, devlet ile cemaatler ve Gülen Cemaati arasındaki ilişkileri de yer yer anlatıyor. Devlet'in F. Gülen'i, Erbakan'a karşı kullandığını yazıyor. Şık, Veren'in değişik açıklamalarına da yer veriyor. Mesela, Veren Gülen'in kendisini ve yakın arkadaşlarını bile dinlediğini belirtiyor "korkunç bir istihbaratçı ve teşkilatçıydı" diyor.

118 *Kuşatılan Türkiye*...

119 *Haliç'te Yaşayan Simonlar* s. 409-410

120 Nedim Şener, *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat.*

121 12 Kasım 2010 tarihli "Ordu Üzerine Siyaset" başlıklı (*Cumhuriyet*) Balyoz'u konu alan makalede şunları belirtiyordum: "**Balyoz**, Ordunun bütün üst kademesini budama operasyonuydu ve öyle olduğunu da hemen her şey doğruluyor!.. Ordu'ya karşı operasyonların ana noktası "üst kademeyi budamak"tır. Vurgulamamız gereken diğer önemli nokta da, atamalarda Ordu'nun **kendi liyakat sistemini bozmak**, Erdoğan ve adamlarının liyakat sistemini geçerli kılmaktır... **İki gelişme olacak**: Birincisi, Ordu içinde, varsa eğer, imamların yönetimine ve ilişki ağına girmiş / düşmüş, iktidarın göz kırptığı/ iktidara göz kırpan subayların hızla yükseltilmeleri sağlanacaktır. İkincisi ise, bu yeni düzende, Ordu içinde yükselme/ terfide **siyasi beklentiler devreye** girecek ve siyasete biat eden subaylar ortaya çıkacaktır. (Bunu üniversite sisteminde yaşıyoruz). Böylece, layık olan değil, yakın ve yandaş olanları koruyan bir siyasi atama sistemi başlayacaktır... **Bu sürece girdik**. İktidar yandaşları, kayıtsız şartsız Ordu düşmanları, sahte demokratlar, hâlâ Ordu vesayetinin sürdüğünden dem vuranlar, her zamanki gibi iktidarın arkasındalar ve süreci 'demokratikleşme' safsatasıyla destekliyorlar."

122 Ahmet Şık, *İmamın Ordusu* kitabında, "Cemaat'in her daim sızmak istedikleri yer olan TSK içinde istedikleri biçimde bir yapısal örgütlenme kuramamaları üzerine ülkenin ikinci silahlı gücü olan Emniyet'e el attılar. Emniyet içinde örgütlenmenin en önemli amaçlarından birisinin, dini akımlardan birinden hazzetmeyen TSK'nin karşısında durabilecek silahlı bir gücün olması ve aynı zamanda bir emir komuta hiyerarşisinin bulunması olduğuna yönelik bu tezimiz, aynı zamanda kitaba "İmamın Ordusu" adını koymamıza da ilham kaynağı oldu" diyor.
Ama Cemaat'in bu süre içinde Ordu içinde de örgütlenmeyi başardığını görüyoruz. İki silahlı güce egemen olmanın getireceği iktidar olanaklarını hayal edin!

123 Mehmet Bedri Gültekin, *Tayyip-Gül ve Gülen Örgütü- 114 Belge*, Kaynak Yayınları. Gültekin, Ergenekon ve Balyoz operasyonlarını düzenleyenlerile ABD amaçları arasındaki ilişkileri irdeliyor. Ayrıca Silivri davalarındaki düzenbazlıkları kanıtlarla başarılı bir şekilde ortaya koyuyor ve siyasi bağlantılara dikkat çekiyor.
124 Graham Fuller, CIA eski üst düzey yetkilisi, Ortadoğu uzmanı, İslami hareketler konusunda uzman, RAND Düşünce Kuruluşu'na danışman, Gülen Cemaatiyle üzerine araştırmaları var, "komünizm tehdidine karşı 'kökten dinci, ılımlı İslamcı hareketleri desteklemeyi' (mücahitleri) öne süren Yeşil Kuşak Projesi'nin mimarlarından". BBC'ye verdiği röportajda, "Erdoğan'ın ve partisinin 10 yıldan uzun süren başarısından bahsettiniz. AKP ile Gülen Cemaati'nin ve aralarındaki ittifak bu başarıda etkili oldu mu?" sorusuna şu yanıt veriyor:
"Son 10 yılda değişen şeylerden biri, İslami değerlerin siyasi düzene girmesiydi... Türkiye'de siyaset yelpazesi tamamen demokratikleşti. İdeolojik olarak birçok açıdan daha özgür ve daha açık. Hizmet Hareketi ve AKP arasındaki işbirliğinin buna kayda değer bir katkı sağladığını ve Türk siyasetindeki askeri denetimi, müdahaleyi kaldırabilmesini sağladığını düşünüyorum. Bu Türkiye'nin gelişiminde büyük bir dönüm noktasıdır."
www.bbc.co.uk/turkce/haberler/2014/06/140620_graham_fuller_roportaj Fuller'in açıklamaları, bütün bu operasyonları nasıl desteklediğinin açık kanıtı. Gülen'e yeşil kart verilmesi için de mektup yazmıştı. Cemaat'in çok yakın dostu.
125 Bu tarihten çok daha önce, 12 Nisan 2007 tarihli *Cumhuriye*t'teki "Devlet-Darbe-Anayasa" başlıklı yazımda şöyle diyordum: "**Ordu ve Darbe**: Cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle özellikle Fethullahçılık güdümlü bazı gazeteci ve akademisyen takımından pompalanan 'darbe' haberleri, Genelkurmay Başkanlığını epey rahatsız etmiş durumda. Bunların bir kısmı, şüphesiz, İlhan Selçuk'un vurguladığı gibi 'sivil darbe'yi gözden saklama amacını taşıyor. Bir kısmı, durumu analiz etmek yeteneğinin sıfırlandığı gerçek bir korkuya dayanıyor. Bir kısmı da, fırsat bu fırsat, Ordu'ya saldırmak için vesile sayıyor. Ordu içinde 'acilci' birilerinin varolması beklenir. Ancak, idamlarla iyice gölgelenen 27 Mayıs'ın dışında, sonraki müdahaleleri, özellikle de 12 Mart ve 12 Eylül, Türkiye'yi batırmıştır. Bugünkü durumu hazırlayan, Ordu'nun bu iki müdahalesidir!.. Türkiye siyaseti, zor koşulların üstesinden gelmeyi öğrenemezse, bu ülkeden hayır yok demektir!"
126 2 Aralık 2012 tarihli "Darbe Olabilir mi?" başlıklı yazıda, Murat Belge'nin "Ordu darbe yapabilir" yazısına karşılık şöyle diyordum: "Bu bir fikir tartışması mı, siyasal/toplumsal bir analiz mi, yoksa 'askerin sırtından sopayı hiç eksik etmemek gerekir, her ne biçimde olursa olsun vurmaya devam'a destek çıkmak amacıyla mı söylenmiş, bilemiyorum.. Ordunun hâlâ darbe yapabileceğini söylemek, ordunun hangi koşullarda, yani kimlerin desteği ile darbe yaptığını hiç araştırmamak ve darbeleri anlamamak anlamına gelir.. Ergenekon- Balyoz, özete orduya yönelik bütün operasyonlar, Ordunun eline Amerikan müttefikliğinden tezkere verme amaçlıdır ve ABD nin büyük desteğine sahiptir. Irak'ta çuval geçirme olayı bunun işaretiydi. Ülkede, ABD darbe yapabilir (siyasi!!) ama Ordu yapamaz."
127 2 Aralık 2012 tarihli "Darbe olabilir mi?" başlıklı yazım bu konuyu tartışıyor.
128 Mahmut Övür, Gülen'i bir grup gazeteciyle ziyaret notları
www.sabah.com.tr/Yazarlar/ovur/2009/03/06/Ergenekon_da_bir__GATA_kulli_var. Nuray Mert, 10 Mart 2009 tarihli "Gata-Kulli, Feto-Kulli" başlıklı yazısında üstelik Cemaat okullarını da işin içine

katarak, Gülen'in ABD'nin mesela Rusya'dan kopan Türki Cumhuriyetlerde nüfuz faaliyetleri ile Cemaat'in buralarda faaliyetleri arasındaki bağa işaret ediyor, "Türkiye'de yaşananları demokrasi mücadelesi olmaktan çok, devletin derinliklerinde yaşanan süreçler ve kavgalar... Gatakulli veya Fetokulli, açıkça hepsini konuşalım" diyordu.. O dönem için aykırı cesur bir çıkıştı!
http://www.radikal.com.tr/yazarlar/nuray_mert/gata_kulli_veya_feto_kulli-925451
129 RTE "intikam hissi" diyor, olayın farkında mı değildi? Bunu düşünmek bile zırvalık! Ordu'dan Cemaat'e yönelik zarar verici ciddi bir "darbe" de gelmemişti ve başları Ordu ile ciddi bir derde girmemişti! Yani Cemaat'in Ordu'ya karşı bir "intikam hissi" ile hareket etmesini gerektirecek bir durum yoktu. (YAŞ'ta cemaatçi askerlerle ilişki kesmek ve raporlar hazırlamak dışında!) RTE ve adamlarının, Cemaat'in Ordu üzerine planlarının farkında olmadıklarını söylemek mümkün mü? Belki de! Ama, daha sonra AKP Cemaat'in Ordu içinde örgütlendiğini söylemeye başlayacak ve "Gatakulli" karşıtı operasyonlar gündeme gelecekti. Buna sonra döneceğiz...
130 126 nolu dipnotta bahsettiğimiz Graham Fuller, aynı söyleşide "Cemaat'in Orduya sızması" sorusunu sevmiyor! Bakın nasıl destek çıkıyor Cemaat'e, sanki üyesi gibi! "On yıllar boyunca zulüm gördüler ve yıkıcı, tehlikeli bir hareket olarak görüldüler... Orduya giremediler, Türk bürokrasisinde önemli pozisyonlara getirilmediler, 'gerici' (Türkçe söylüyor) olarak görülüyorlardı. Bu görüntü artık değişiyor. AKP ve Hizmet arasında olduğu söylenen 'çatışmanın' derin ve ciddi olduğunu da düşünmüyorum. Artık kişilikleriyle ilgili şahsi bir mesele. Genel olarak ortak görüşlere sahip olduklarına inanıyorum. Uzun vadede bu çok abartılı bir 'çatışma' ve Erdoğan'ın kişiliği ve hükümet içindeki konumuna dair duyduğu tedirginlik ve güvensizlikle bağlı."
Fuller'in Cemaat üzerine bu düşüncelerinin çok da şahsi olduğunu düşünmeyin! Burada RTE'ye karşı tutumu ve Cemaat'e desteği, ABD'de bir kısım hükümet çevrelerinin de olaya bakışını yansıtıyor, denebilir. Ayrıca ABD'nin Gülen Hareketi ile özel ilişkisini de bu demeçlerden çıkartabilirsiniz
131 *Taraf*, 15 Kasım 2007'de yayına başladı. Ergenekon ve Balyoz ve büyük operasyonlar için. İktidarın gazetecilerinden Nuh Gönültaş'ın 17 Aralık 2012'de twitter'da yaydığı belirtilen şu açıklamalar, gazetenin çıkış amacını net ortaya koyuyor: "Taraf gazetesi Ergenekon için kurulan bir koalisyon için yayına başlamıştır. Koalisyon kurulurken yapılan pazarlıkların çok çetin geçtiğini yakından biliyorum. *Taraf*'ın yaptığı yayınları hiç kimse yapamazdı. Özel bir yayın yaptı". *Tayyip, Gül ve Gülen Çetesi*, kitabından naklen, sayfa 142. Kuruluş tarihine de dikkat!
132 Pınar Doğan ve Dani Rodrik, *Balyoz- Bir Darbe Kurgusunun Belgeleri ve Gerçekler*, Aralık 2010 ve *Yargı, Cemaat ve Bir Darbe Kurgusunun İç Yüzü*, Şubat *2014*, Destek Yayınları. Bu iki kitap, sonuç itibariyle de son kitap, Balyoz kumpasını ve topluma bunu yutturma görevini üstlenen gazeteci kılığındaki *Taraf*'çı sahtekârları çok iyi ortaya koyuyor.
133 *Akşam*, 12 Nisan 2014, orada görevli "muhafazakâr bir subay"ın yazdığı ihbar mektubu içeriğine yer veriliyordu. www.aksam.com.tr/guncel/gataya-sizmalari-26-yil-once-basladi/haber-299241
134 Bence bu dijital uyduruk belge, Balyoz sahte planlarına yakın önemdedir. Aynı şekilde Odatv davasının temelini oluşturan **Ulusal Medya-2010** uyduruk raporu da önemlidir. Bu sözde rapor, *bak Ergenekoncular toparlanıp darbe hazırlığına giriştiler* demek için ve Ergenekon kazanının altına yeni odunlar atmak için hazırlandı.. Bu raporun dil bakımından da ancak Cemaatçiler tarafından

yazılmış olabileceğini ve amacını irdeleyen iki yazım, 14 ve 15 Mart 2011 tarihlerinde yayımlandı (*Cumhuriyet*).
135 *Sabah*, 8.5.2014, "İşte GATAkulli'den sorumlu imam"..www.sabah.com.tr/Gundem/2014/05/08/iste-gatakulliden-sorumlu-paralel-imam
136 www.sabah.com.tr/Gundem/2014/02/04/polis-asker-ve-yargida-hucre-tipi-yapilanma-var?paging=1
137 *Akşam*, 27 Haziran 2014.
138 www.cumhuriyet.com.tr/haber/turkiye/87959/Genelkurmay_dan__40_paralel_pasa__yaniti.html
139 Nusret Güner, Donanma Komutanlığı'ndan istifa eden emekli Oramiral, "tasfiye TSK'ya değil, Deniz Kuvvetleri'nedir, diyor. www.hurriyet.com.tr/gundem/24644898.asp
140 Örneğin Cem Gürdeniz'in *Hedefteki Donanma* kitabı gibi (Kırmızı Kedi Yay.)
141 Hazırlayanlar: Hasdal Balyoz Tutsakları, dosya adı: "Asrın İftirası Balyoz Davası: Hukuk Katliamı".
142 *Sakıncalı Amiral*, anlatan Nusret Güner, yazan Toygun Atilla. "Deniz Kuvvetleri bu operasyonlardan sonra 50 sene kendisine gelemez.... Cezaevine aldıkları insanlar Deniz Kuvvetleri'nin kaymak tabakasıydı, geleceğiydi... Şu an Deniz Kuvvetleri'ndeki mevcut durum şudur; benim amirallikte terfi için beşinci sırada düşüneceğim albay şimdi birinci adam pozisyonunda. Eskiden elinizde amirallik için değerlendirebileceğiniz 40 tane albayınız olurdu. Bunların içinden en iyi beş, altısını seçerdiniz. Geçen yıl ne oldu biliyor musunuz? Elinizde değerlendirmeye yapabileceğiniz altı albay vardı, altısı da amiral oldu. Bu sene durum daha da feci. Elinizde amiral yapabileceğiniz albay sayısı üç... Mevcut durumda bu üç adam da amiral olacak, belki komodorluk, gemi komutanlığı yapmamış olan albaylardan da seçmek zorunda kalacaksınız... Türkiye ve Deniz Kuvvetleri bunun sonuçlarını yaşayacak."
143 www.odatv.com/n.php?n=deniz-kuvvetleri-neden-hadefte-0612121200. Cem Gürdeniz, *Hedefteki Donanma*.
Aydınlık gazetesi 17 Mart 2014 tarihli sayısında "İşte Donanma'daki 60 kişilik Cemaat Kadrosu" başlıklı haberinde, "Deniz Kuvvetleri'ndeki F-tipi örgütlenmenin başındaki 4 imamdan 1'i amiral, 2'si kurmay albay, 1'i ise TSK'dan atılmış bir binbaşı" iddiasını ileri sürdü. (www.aydinlikgazete.com/mansetler/35858-iste-donanmadaki-60-kisilik-cemaat-kadrosu.html)
Deniz Harp Okulu Komutanı iken istifa eden Tuğamiral Türker Ertürk, görev yaptığı dönemde Pensilvanya'dan kendisine "ya intihar et ya da istifa" şeklinde mailler geldiğini, bir zamanlar Fethullah Gülen'in yanına giden bir grup genç subayın şu an amiral rütbesinde olduğunu belirtiyor. *Sabah*, 3.7. 2014
144 http://www.aydinlikgazete.com/mansetler/47004-abdlilere-ergenekon-brifingini-yurt-atayun-verdi.html
145 Angora Yayınevi, Ankara 2010. Avcı'nın tutuklanıp yargılanması, kendisine emniyet ve savcılıkta çeşitli komplolor kurulması, Devrimci Karargâh isimli aşırı bir sol örgüte bile üye yapılması, Cemaat örgütlenmesini açıkladığı için kendisine kesilen bir Cemaat cezasıydı. Polis-Savcılık ve Mahkeme/yargılama üçgeni, Cemaat'in yarattığı bütünleşik bir ceza sisteminin/zincirinin varlığını net olarak göstermesi bakımından da ilginçtir. Bu zinciri bütün Silivri davalarının kotarılmasında gördük.

146 Postacı Yayınevi. Gözaltına alındıktan sonra "***Ooo Kitap, Dokunan Yanar***" başlığıyla öncelikle internet ortamında yayımlandı, hatta yayımlanmadan Cemaat mahkemesince toplatılmasına karar verildi, Recep Tayyip Erdoğan da "bazı kitaplar saaatli bomba gibidir", dedi. Şık, daha sonra *Pusu-Devletin Yeni Sahipleri* kitabıyla bu çalışmalarını sürdürdü.
147 Nedim Şener, *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat*, dijital baskı, s.64 İşe bakın ki, devlet içinde bir tür koruma alan Cemaat, bir yandan da hakkında raporlar hazırlanmakta, ama raporlar sümen altı yapılmaktadır.
148 Adil Serdar Saçan'ın Ergenekon Davası'da yaptığı savunmada ve ifadelerinde, Cemaat örgütlenmesinin çok sayıda yasadışı faaliyeti ve kurduğu tuzaklar konusunda bol açıklama vardır.
149 Aydınlık-İşçi Partisi, Cemaat'in Emniyet içindeki, devlet içindeki örgütlenmesini, Silivri yargılamalarının daha başında, Emniyet ve Özel Yetkili Savcı ve mahkemelerin ortaklaşa çalışmalarını Beşiktaş Terör Örgütü- Çetesi olarak
nitelendirdi. Kaynak Yayınları'ndan Bedri Gültekin'in *Tayyip, Gül ve Gülen Örgütü -114 belge*, kitabı konumuzla ilgilidir. Doğu Perinçek'in Gladyo ve Ergenekon'un yanısıra Silivri davalarının içyüzlerini anlatan bir "Silivri Kitaplığı" oluşmuştur.
150 *Kuşatılan Türkiye* kitabından... Adil Serdar Saçan, hem AKP'nin hem Cemaat'in bizzat bertaraf etmek için hakkında altı soruşturma açtığı Emniyet Müdürü. *Küresel ve Yerel Mafya Kıskacındaki Son Kale* başlıklı kitabında Cemaat konusuna da girer.
151 Nedim Şener, *Ergenekon Belgelerinde Fethullah Gülen ve Cemaat*. Fethullah Gülen ve Polis bölümü.
152 Ruşen Çakır'ın röportajı, 26 Haziran 1999, *Milliyet*. *Dokunan Yanar* kitabından naklen.
Ahmet İnsel, Fethullahçılar için "1970'lerde desteklenen ve 1980'lerde güçlenmesi için adımlar atılan bir mekanizma... 1960'ların Komünizmle Mücadele derneklerinin bir ürünüdür Gülen. Derin devlet, kendi denetimi altında oldukça her şeyi makbul görür. Bir şey onun denetimi dışına çıktığı anda tehdit unsuru haline gelir" diyordu. Neşe Düzel'le söyleşi, 14 Ocak 2008, *Taraf*.
153 *Haliç'te Yaşayan Simonlar*, s. 416 ve sonrası.
154 *Haliç'te Yaşayan Simonlar*, s. 433-434.
155 F. Gülen, Avcı ve kitabı üzerine şöyle dedi: "Son günlerde Emniyet teşkilatından birisinin 'falan yerde kadrolaşma' gibi çok yakışıksız iddiaları oldu. Allah taksiratını affetsin, Allah insanları Cehenneme gitme yoluna düşürmesin". Ergenekon belgelerinde... s. 161.
156 www.hurriyet.com.tr/gundem/26881710.asp Nazlı Çelik'e demeç.
157
www.cumhuriyet.com.tr/haber/turkiye/99483/Erdogan__Butun_pisliklerin_icinde_Ali_Fuat_Yilmazer_var.html
158 "Şu anda 173'ü muvazzaf, 77'si emekli olmak üzere 250 general-amiral, subay, astsubay ve uzman jandarma çavuş, hürriyetlerinden yoksun olarak tutuklu bulunmaktadır. Tutuklamaların evrensel hukuk kaidelerine, hakka, adalete ve vicdani değerlere uygun olarak yapıldığını kabul etmek, bir çok hukukçunun da ifade ettiği gibi, mümkün değildir. Bu durum, bir çok defa yetkili makamlara iletilmesine, anlatılmasına ve takip edilmesine rağmen soruna yasal çerçevede bir çözüm bulunması mümkün olmamıştır... personelimin hak ve hukukunu koruma sorumluluğumu yerine

getirmeme engel olduğundan, işgal ettiğim bu yüce makamda göreve devam etme imkânını ortadan kaldırmıştır..” www.odatv.com/n.php?n=isik-kosanerden-aciklama-2907111200

159 1 Ağustos 2014, *Hürriyet*, Deniz Zeyrek’e açıklama.

160 *Bugün* gazetesi, Fatih Vural ile söyleşi; http://gundem.bugun.com.tr/akan-kanda-payimiz-var-haberi/1209727

161 4 Ağustos 2014, Bugün tv, Tarık Toros’un Merkez Siyaset Programı, www.cumhuriyet.com.tr/haber/turkiye/101805/Ramazan_Akyurek__Basbakan_in_her_seyden_haberi_vardi.html

162 “Erdoğan’ı Kuklalaştırma!”, *Cumhuriye*t, 12 Ocak 2011, *Bilim ve Siyaset*

163 Doğrudan “yargı” konusunu ele alan kitaplar arasında, İlhan Taşçı’nın *İlahi Adalet*, *Cüppeli Adalet* ve *Gizli Tanıdık* kitapları (Cumhuriyet Yayınları) okunabilir. Tabii, Demokrat Yargı Derneği yöneticilerinin, Orhan Gazi Ertekin ve Ömer Faruk Özsu’nun yayımladığı kitaplar, iktidar ve Cemaat’in yargıyı nasıl ele geçirdiklerinin öyküsü ve yargının genel sorunları konusunda çok önemli: *Türkiye’de Yargı Yoktur,* Nika Yayınları, beş yazarlı, deneyimler anlatılıyor. Orhan Gazi Ertekin, *Yargı Meselesi Hallolundu!- Yargıçların Eşekli Demokrasi ile İmtihanı: Devlet Yargı Ofisi*, Epos Yayınları.

164 Bakın: “Büyük Dayatma” 21 Mart 2010, ve örneğin 28 Mart 2010 “İşin Özü”, 30 Mart 2010 “Bedenimizi Koyduk” yazıları, *Cumhuriyet*. Diyorduk ki: “12 Eyül Anayasası’nı değiştirme savına sahip taslak, 12 Eylülcülerin adaleti denetlemek için koydukları Adalet Bakanı ve müşteşarını yerinde tutuyor! Ayrıca bir yenilik (!) olarak, Bakan onayı olmadan, savcı ve yargıçlar hakkında soruşturma açılabilmesini imkânsızlaştırıyor! HSYK’yı Bakan temsil ediyor, yönetiyor ve genel sekreterini atıyor. HSYK’ya gerçi sözde bir sekreterlik veriliyor, müfettişler bağlanıyor! Bu ise ileri bir adım olarak yandaş kalemlerce övülüyor! **Aslında yapılan**, **Adalet Bakanlığı’nın neredeyse HSYK’nın içine taşınmasıdır!** Oysa, öngörülen bu yapı, Avrupa Konseyi’nin, adil yargılama güvenliğini güçlendirmek için kurmuş olduğu Avrupa Yargıçlar Danışma Konseyi’nin 2007 raporundaki önerileriyle çelişmekte.” Deniz Feneri yolsuzluk ve hısızlığını iktidarın örtbas etme çalışmaları için de şunlar yazıldı: “**Demokrasi bir hırsızlık rejiminin adıdır! Burada önemli olan bize de pay düşmesidir! Demokrasiye**, iktidarın **Anayasa değişikliği paketi ile yeni bir tanım daha** gelmiş oldu: Demokrasi, bütün yargının, bütün mahkemelerin, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay ve Sayıştay gibi ülkenin her bakımdan ayakta kalmasını sağlayan temel kurumların, iktidarın emir ve komutası altına alınmasıdır! Bu amaçla yapılan her değişiiklik, her atama normal ve doğaldır! (“Demokrasi Nedir”, *Cumhuriyet,* 1 Nisan 2010,)

165 18 Ağustos tarihli gazeteler, internet siteleri (www.milliyet.com.tr/erdogan-bitaraf-olan-bertaraf-olur/siyaset/sondakika/18.08.2010/1277904/default.htm). Istanbul Ticaret Odası ve TOBB ise evetlerini açıklamışlardı. İBDA-C isimli isimli terör örgütünün ve *Taraf*’ın sürekli sloganı “Bitaraf olan bertaraf olur” olgusunu hatırlatılıyordu gazete ve köşe yazılarında (Ali Sirmen, Melih Aşık). Rüşvet ve yolsuzluk suçlamasından 2014’te hükümet dışı kalan Egemen Bağış, iftar çadırında konuşma yapıyor ve diyordu ki: “Bu paketin içeriğini, okuduktan sonra, paketin ülkeye neler kazandıracağını gördükten sonra bu pakete ‘hayır’ diyenlerin ya aklından zoru vardır ya da vatan sevgisiyle ilgili bir sıkıntısı vardır.”

166 “Bitaraf Bertaraf”, 19 Ağustos 2010 ve “Bu Ulus Benim mi?”, 23 Ağustos 2010, Bilim ve Siyaset, OB.. “Bir kez daha anlıyorsunuz ki, **askere karşı, yüksek yargıya karşı yürütülen meydan savaşının** demokrasi ile hiçbir ilgisi yok. Ya neyle ilgisi var? RTE’nin ve Fetocuların dinci mutlak iktidarının bir an önce kurulmasıyla... Silivri’ye bakarsanız, nasıl keyfi bir hukuk düzeninin çalışacağını görürsünüz.”
167 Bu konuyu ele alan yazı: “**Çete Suçlaması”**, *Cumhuriyet*, 8 Nisan 2010. Yazıda şunları soruyorduk: “Birisi kalkar ve Bakan’a tutuklama dalgasını yaratan savcı ve hakimler iktidar çetesinin mensubu olmasın, diye sorarsa, buradan adalet mensupları yara alır mı almaz mı?.. Balyoz tutuklamalarının hacminden anlaşılıyor ki, aslında iktidarın adamları, **bütün subayları tutuklamak** ve içeri tıkmak için yanıp tutuşuyor.. Neredeyse son 10 yılda yükselen subayları, bir bahane ile, şaibeli duruma düşürmek ve safdışı bırakmak niyetleri mi var? Estirilen geniş tutuklama rüzgârını başka türlü değerlendirebilmek mümkün mü? Zorunlu olarak bir askeri seminere katılan bütün subayları, darbe yapacaklardı diye tutuklama histerisi psikiyatrik bir duruma dönüştüyse... Türkiye hukuk, yargı, adalet bakımından, tarihinin en karanlık dönemini yaşıyor! Yandaş medyadaki manşetlere ve yorumlara bakın: **Yüreklerinin ve niyetlerinin nasıl kapkara olduğunu** görürsünüz! İnsanlar yargılanıyorlar, ama mutlaka hücrelere tıkılmasını istiyorlar! Türkiye’yi bütünüyle büyük bir zindana dönüştürmek isteyen, alçaklığın bataklığında, iktidarın niyetlerini bile aşan iktidar yalayıcısı bir medya güruhu, utanmaz ve rezil, görev başında!”
168 1 Ağustos 2010 tarihli gazeteler ve herkul.org sitesindeki konuşması. “Değil sadece kadını erkeğiyle, çoluğu çocuğuyla ve dünyanın dört bir yanına dağılmışıyla, hayatta olan insanları, imkân olsa mezardakileri bile kaldırarak referandumda ‘evet’ oyu kullandırmak lazım. Çünkü demokrasi adına çok önemli bir adımdır.” http://www.zaman.com.tr/huseyin-gulerce/gulen-ve-evet_1025939.html
169 Parti lideri gibi... Bu tanımlama zaten bu kitabın temel tezidir! Parti olarak ilan edilmemiş bir örgüt yapısının lideri..
170 “Erdoğan Şanssızlıktır”, *Cumhuriyet*, 24 Ağustos 2010.
171 “Bir Cesur Ses”, *Cumhuriyet*, 22 Ağustos 2010. Hanefi Avcı’nın kitabını, merkez medya, örneğin *Hürriyet* ve diğerleri görmeyecekti, Cemaat’in bu gibi işlerle ilgisinin bulunabileceği konusunda yayın yapmaya anlaşılan gazetelere yasak gelmişti! Bunlardan bazıları iç sayfalarda Avcı’ya soruşturma açıldı biçiminde duyurdu. İktidar ile cemaat medyası tabii ki suspustu, ama Gülen’in açıkmalarına yer verdiler. *Hürriyet* yazarları bu büyük haberi es geçecek, sadece iki yazar sözünü edecek, biri “bu kitabı okuyun”, diğeri de “somut tek bir kanıt yok” diyecekti! Oysa kitap baştan son kanıt dolu, içindekileri beğenmedinizse, Avcı başlı başına bir kanıttı.
Hanefi Avcı televizyonlarda da yasak yedi. CNNTürk’teki programı iptal edildi! NTV’de Ruşen Çakır’ın programı büyük ilgi topladı, ama bu da hem Avcı’nın hem de Çakır’ın programının daha sonra sonunu getirecekti! CNNTürk ve NTV’de, içeriden aldığımız haberler, Cemaat’in Doğan Medya ve NTV, *Vatan, Milliyet* vb gibi merkezi gazeteler ve tv’ler üzerinde yıldırıcı baskısının etkili olduğunu gösteriyordu. Özellikle iktidarın maliye müfettişlerini medya üzerine salması korkutucuydu.
172 Toygun Atilla, “İşte Hanefi Avcı’nın Hikâyesi” başlıklı haberi.
www.hurriyet.com.tr/gundem/25339826.asp

173 Cemaat'in bu ilk "*deneme operasyonu*" 2005 Ekimi'nde gerçekleşti. Yani epey erken bir tarih. Cemaat'in yargı içindeki adamlarını, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerinde, tamamen haksızlık temelinde harekete geçirdiği ilk büyük operasyon olarak görülebilir. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri 2004'te Devlet Güvenlik mahkemeleri'nin AB'ye uyumu paketi çerçevesinde kaldırılınca, DGM'lerin yerine hemen kuruldu, fiiliyatta ise DGM'lerin görevini üstlendi. Mesela, Cemaat'in Van'da böyle bir savcıları olmasaydı, herhalde Yücel Taşkın'a yönelik böyle bir utanmazca bir operasyon da gerçekleşmezdi. Özel yetkili savcı Ferhat Sarıkaya, yetkilerini belki de 10 kat aşarak, bu operasyonu yürüttü.
174 Aslında Cemaat'in Yargı'da (ve Emniyet'te) hükümetten habersiz örgütlenmesinin ve operasyonlarının AKP'yi epey erken tarihte rahatsız etmeye başladığını, Ahmet Hakan'ın *Hürriyet*'te 2 Nisan 2007 tarihli "Cemaat, Ey Cemaat" yazısından öğreniyoruz. Hakan, "Van'da rektör tutuklanır, Ankara polisi ile İstanbul polisi arasında savaş çıkar, Andıç çalınır, Günlük yayınlanır... Hükümet ise şaşkındır" diye yazıyordu ve bu durum üzerine hükümet içinde etkili bir bakan kendisine "Bu Cemaat de çok olmaya başladı.. El attığı bütün işlerden biz zararlı çıktık" diyor ve Emniyet'te gruplaştıklarını, Adliye'de dayanışma içinde olduklarını, attıkları adımın hükümetin değil kendi işlerine yarayıp yaramadığına baktıklarını, bütün sorunlu işlerin altında Cemaat bağlantısı çıktığını ve hükümet bu yüzden zor durumda kaldığını söylüyordu. Bakan bey ayrıca, "cemaatsen cemaatçiliğini bil kardeşim.. Fethullah Hoca istihbarat ilişlerine meraklıdır" diyecekti. A Hakan: "Bazen Cemaat'in taktikleri ile iktidarın taktikleri örtüşebilir. Ne de olsa taktiği besleyen ortak dost ve ortak düşman meselesidir. Ancak, Cemaat'in stratejisi ile iktidardaki partinin stratejisi asla örtüşmez" doğru yorumunu (belki de ilk, ama devamı gelmedi) yapıyordu!
175 "Erdoğan Şanssızlıktır-2", "Bilim ve Siyaset", *Cumhuriyet*, 26 Ağustos 2010, Başbakanın sarfettiği "bana gelmedi", sözünün de bir anlamı yoktu aslında, çünkü Avcı bunu yalanlıyordu: "Başbakan'ın Başdanışmanı'na olayı anlattım. Cemaat'in nerelere kadar sızdığını, neler yaptığını, ülkenin güvenliğinin ve insanların özgürlüklerinin tehlikede olduğunu anlatmaya çalıştım. Aradan zaman geçmesine rağmen harekete görmeyince bu kitabın bir an önce yazılması gerektiğine inanıp yazmaya karar verdim." Kitapta da İçişleri Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı'na verdiği dilekçe örnekleri vardı. Bu dilekçelerde kendisine komplolar kurulduğunu da belirtiyordu. Tabii, büyük bir *tıssss* sesi duyuyordu.
176 İlhan Taşçı, *İlahi Adalet- Yargının siyasallaşma Günlüğü* kitabında tüm dönen seçim dolaplarını anlatıyor, Cumhuriyet Kitapları, Nisan 2011. Seçilenlerin kimliklerini, iktidar ile aşna fina ilişkilerini anlatıyor. Referandum'da yetmez ama evet diyerek Anayasa değişikliğine destek oyu veren Demokrat Yargı'nın ve YARSAV'ın hiçbir adayı seçilemeyecekti. YARSAV, Bakanlık listesini daha önce açıklamıştı, liste iki fire ile seçilmişti. O dönemde Adalet Bakanlığında, Hatay'da ihale dağıttığı el yazısıyla belgelendiği için adı Ali Dibo'ya çıkmış olan Sadullah Ergin oturduğunu not olarak düşelim..
Ayrıca, Referandum'a evet diyen ama sonraki gelişmelerden derin hayal
kırıklığına uğrayarak olan bitenleri net olarak ortaya koymaya başlayan, hukuk mücadelesine girişen Demokrat Yargı Derneği ve yönetici üyelerinin yazdıkları da birer belge niteliğindedir.
177 Referandum'dan hemen önce 29 Ağustos 2010'da, "Bilim ve Siyaset" köşesinde, "Referandum'da evet de" kampanyasına katılanlardan Sezen Aksu ile Orhan Pamuk üzerine

yazdığımız makalenin sonunda “Fethullah Hukuk Sistemi’nin kurulmasını” mı istiyorlar diye soruyorduk. Ortalık aslında yargıya yapılacak darbenin yol açacağı yeni vesayet ve dikta durumlarını açıklayan yazılarla doluydu. Örneğin Rıza Türmen, *Milliyet*’teki yazısında (6 Eylül 2010) HSYK ile ileri sürülen “Avrupa standartları geliyor” yalanlarına iyi bir yanıt veriyordu. 5 Eylül’de “Hangi Koşullarda Referandum?” başlıklı yazımda, “Ama nasıl bir ortamda referanduma gittiğimizin şahikasını, Başbakan toplumun önüne koyarak belgelemiştir: Tarafsız kalanı bertaraf ederiz! Dünyanın hiçbir uygar ülkesinde, millet, kendi iktidarbaşının böyle bir tehdidi altında kalmamıştır; kalırsa, hukuk ona, gel bakalım sayın başbakan, ne demek istedin, biraz anlat bakalım der. Eğer Anayasa değişikliğine evet çıkarsa, bugün yaşadıklarımızı katmerli yaşayacağımız açık ve seçiktir” diyordum.
Referandum sonucu üzerine de, 13 Eylül 2010 tarihli yazımdan: “Bu referandum, **Recep Bey referandumudur**; Recep Bey’i çok daha büyük yetkilerle donatmayı ve Türkiye’nin başına getirmeyi amaçlayan **stratejinin ilk aşaması**, ilk büyük adımıdır.” Nitekim Yargı’nın kendisine yönelik soruşturmalarını daha sonra bir bir ortadan kaldıracağını görecektik. 14 Eylül tarihli “Yüzde 42 Başarıdır’ yazısında ise bir hesaplaşma vardı: “Yüzde 42 Hayır’da mı daha yüksek ve gelişmiş bilinç vardır ve bu referanduma yansımıştır; yoksa yüzde 58 Evet’te mi?” Ama yetmez ama evetçi bazı solcu eskileri “halka güveneceksin kardeşim” diye yazacaktı!
178 “ÖYM’ler Savaşı: Suların Isınması!”, “Bilim ve Siyaset”, Temmuz 2012. Bu yazı “Düşünüyorum da, Cemaat yapılanmasını budama, HSYK yönetimine kadar uzanır, RTE’ye uyum sağlamazlarsa!” notuyla bitiyordu. 2014 yılında ise savaşın HSYK’ya tırmandığını, 1. Daire’nin yapısının değiştirildiğini, hem HSYK hem Yargıtay’daki Cemaat üstünlüğünün sona erdirilmesi için bir seçim savaşına girildiğini görecektik.
179 “Böcek Üzerinden İstihbarat Savaşları”, “Bilim ve Siyaset”, 30 Aralık 2012, *Cumhuriyet*, Yazıda ayrıca savaşın özellikle iki tarafın “askerlerince” çeşitli cephelerde sürdürüldüğü vurgulanıyordu: “Mesela Ergun Babahan’ın kendi sitesinde Cemaat yazarlarını hedef alan yazılarına bakın. Emre Uslu’nun Amerikan Neocon’ların vakfındaki çalışmalarını teşhir ediyor. Cemaat’in polisten devşirme yazarı Emre Uslu da kendi sitesinde ağır sözlerle yanıt veriyor. Babahan’ın yayın yönetmenliği döneminde yaptıklarını teşhir ederken, onun ne kadar kullanışlı bir insan olduğunu ve şimdi de Cemaat’e karşı kullanıldığını yazıyor.. (http://euslu.com/2012/12/29/ergun-babahan-ve-istihbarat-operasyonu/) “Kuzey Rüzgârları” isimli internet sitesinde ise, örneğin Cevdet Akbay’ın Emre Uslu’yu neredeyse “parçalayan” yazısı ve tvitleri (@cevdet_akbay), olayın boyutlarını tahminlerimiz de ötesine taşımakta. Uslu’nun Amerikan Neoconlara ait olan Jamestown Vakfı’yla ilişkileri gündeme taşınmakta ve Uslu’yu, gizli kapaklı bile diyemeyeceğim bir açıklıkla, neredeyse Amerikan ajanlığıyla suçlamadıkları kalmış gözüküyor..”
180 Türkiye’de yalpalamayan, iktidarlara ve güç odaklarına ikide bir yanaşmayan, sağlam bir entelektüel- aydın duruşu olan güçlü ve etkileyici, toplumca da güvenilir bir insan-düşünce yapısı, katmanı, sınıfına yazık ki oluşamıyor. Tabii yazar, gazeteci yazar kesimini de epey bunlara katmak zorundayız. Bir Özal’ın kuyruğu, sonra RTE/AKP iktidarı + Cemaat kuyruğu, derken... Bunun temel nedeni bence, ülkemizin düşünsel, felsefi ve bilimsel zayıflığı. Bu alanda evrensel diyebileceğimiz “üretim eksikliği”, böyle bir güçlü yapıdan mahrum bırakıyor ülkemizi.

İlhan Kesici ile bu konu üzerine sohbet ederken “Ooo bu çok eski bir hastalık bizim insanımızda, Osmanlılardan beri” dedi ve bir dörtlük söyledi: “Meşhurdur ki fisk ile olmaz Cihan harap / Eyler âni müdahene-i âliman harap”.
Yani, “Dünyanın zulüm/günah ile harap olmadığı meşhurdur - Dünyayı harap eden okumuş yazmış insanların dalkavukluğudur.” Bunu söyleyen, Mekke Kadısı Keçecizade İzzet Molla... İzzet Molla, ünlü Sadrazam ve Hariciye Bakanı Fuat Paşa’nın da babası. Kesici’ye bu katkısı için teşekkür.
181 Pınar Doğan- Dani Rodrik, *Yargı, Cemaat ve Bir Darbe Kurgusunun İç Yüzü*, Destek Yayınları, 5. Baskı, Şubat 2014
182 http://balyozdavasivegercekler.com
183 http://balyozdavasivegercekler.com/2012/07/23/zaman-yalan-haberi-iki-kere-daha-isitinca-haber-gercek-olmuyor/
184 http://orhanbursali.blogspot.com.tr/2011/03/aaaa-inanamyorum.html
185 Mustafa Sönmez, http://mustafasonmez.net/?p=3909
186 *Aydınlık*, 10 Şubat 2012.
187 Aslı Aydıntaşbaş, http://aksam.medyator.com/2009/07/09/yazar/13450/asli_aydintasbas/gulen_cemaatinin_washington_ayagi.html
188 Yılmaz Polat, *ABD’nin Özel Din Görevlisi* kitabından: “Hizmet hareketi içinde yer alan 162 kuruluşun 11’i çoğunlukla ABD Kongresi’ne dönük faaliyette bulunuyordu. Kongre üyeleri ve yardımcılarının masrafları karşılanarak 100’ün üzerinde seyahat düzenlendi... Rumi Forum 24 seyahatle birinci sırada yer aldı..” Bütün bunlar aslında F. Gülen hareketinin ABD’de ne kadar sağlam zemine bastığını gösteriyor. Cemaat’in Obama’nın seçim kampanyasına büyük ölçekli yardımlarını da anımsatalım. Sadece Burak Yeneroğlu isimli işadamı 650 bin dolar bağışlamış. Polat, kitabında İstanbul’da Amerikan konsolosluğunun kısa süre önceye kadar “Fethullah Gülen ziyaret vizesi” verdiğine ilişkin bir belge yayınlıyor! AKP iktidarının “Gülen’i geri ver” baskısının bir karşılığının ancak çok olağanüstü koşullarda söz konusu olabileceğini gösteriyor.
189 www.sendika.org/2014/04/gulen-cemaatinin-kurt-cografyasindaki-rant-kapisi-sodes-yeni-sahiplerini-bekliyor/
190 *Yeni Türkiye Yolunda, Cumhurbaşkanlığı Seçimi Vizyon Belgesi*, 2014, “Devlet-Din İlişkisi” bölümü... Bu bölümde ayrıca RTE’nin tek yanlı laiklik anlayışı da sergileniyor. “Devletin inancı, etnik kimliği olamaz” dedikten sonra “laiklik, aslında dini hayatın serbestiyeti, dini ve inaç içerikli özgürlüklerin güvence altına alınması için geliştirilmiş bir kavramdır” deniyor. Laiklik=dini özgürlükler denklemini görüyoruz. Laikliğin, kilisenin siyasi hayatına, siyaseti belirlemesine son veren burjuva devrimlerinin, aydınlanma süreçlerinin hayata geçirilmiş kavramı olduğu gözden uzak tutulmakta, devleti dini anlayışlardan arındırdığını ve her türlü inanç (ve inançsızlık) karşısında tarafsızlığını ve eşit mesafe ilişkisini görmezden gelinmekte. Oysa iktidar, dini-inancı, topluma yaşam ve davranış normları koymaya ve dini inançlardan arınmış olması gereken eğitimi yeniden dinsel içeriğe kavuşturmaya kadar, her alanda yoğun şekilde kullanmakta beis görmemektedir. Durum şudur: “Ben seçilmiş olarak dini istediğim kadar iktidarım için ve toplumu dönüştürmekte alet olarak kullanırım... Ama Cemaatler kullanamaz.” Anayasa’ya göre ise hiçbiri kullanamaz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üçüncü (Belki De Son) Büyük Atak

Türkiye'yi ve Hükümeti Sarsan Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu: Çatışmanın Zirve Noktası

"Operasyon yapıyorlar, Ali Ağaoğlu, Rıza Sarraf, bizim Bayraktar'ın oğlu, Güler'in, Zafer'in oğlu şu an evlerinde arama yapıyorlar..." Kısık sesle konuşuyordu, oğlunu sabah 8'de uyandırmıştı..

– "Şunu bi daha söylesene babacığım"

– "Şu an evde ne var ne yok sen bunları bi çıkar tamam mı

– "Bende ne olur baba, para var işte

– "Onu diyorum işte Sümeyye'yi gönderiyorum sana, abinle konuş amcanla eniştenle konuş.

– Ne yapacağız bunları baba

– Onu diyorum oğlum işitsene..

– Bir kısmını Faruk'a vereyim öbür kısmını...Tamam babacağım halledeceğiz bugün halledeceğiz

– Şey yapmanızda fayda var (parayı) tamamiyle sıfırlamanızda fayda var

– Evet tamamiyle sıfırlayacağız inşallah, babacığım henüz sıfırlayamadık bir miktar daha var 30 milyon avro..

Gece yine bu paraları sıfırlama işi konuşulacak, evde artık 1 milyar mı 5 milyar mı yoksa 100 milyar mı ne kadar olduğu bilinmeyen paralardan 30 milyon Avro kalmış bunu nasıl eriteceklerini bilememişlerdi..

– "*Tamamen sıfırlayacağız inşallah...*"

Büyük aile bütün fertleriyle ve çevresiyle seferber olmuştu, eve bazı dokümanları öğütüp yok etmek için makineler aldırılıyor, çeşitli insanlar aranıyor, onlara kalan paraları saklamak veya en pahalı evlerden (Şehrizar Konakları!) hemen satın alınması tartışılıyor, kimin ne kadar parayı saklayabileceğine ilişkin temaslar yapılıyordu.

Paraları ne yapacağız telaşı içinde olan, oğlunun yaşadığı eve polislerin baskın yapacağı korkusuyla tüm çevresini sefer etmeye ve evdeki milyarların derhal boşaltılmasını, evin sıfırlanmasını isteyen sadece o değildi.

Sabah 5'te evlere ofislere baskın şeklinde başlayan operasyonları haber alan bakanlar büyük telaşla oğullarına ne yapmaları gerektiği konusunda uyarıcı bilgiler aktarıyordu..

Tarih 17 Aralık 2013'tü... Türkiye yine sabah erken 05'te büyük bir yargı-polis operasyonuna uyandı. Bu kez lüks oteller dahil bakan çocuklarının oturdukları evler ve Halk Bankası Genel Müdürü'nün evi basılıyor, milyonlarca dolar, avro ve liralar ortalığa dökülüyordu. Sabah erkenden tüm Türkiye televizyonlarına çakılı kalmış gözaltına alınan bakan oğulları ve işadamlarını seyrediyordu. Yatak üzerinde para sayma makineleri, ayakkabı kutularına gizlenmiş milyonlar... Televizyon görüntüleri sarsıcıydı. İstanbul eski Valisi İçişleri Bakanı Muammer Güler'in oğlu Barış Güler'in yaşadığı Ritz-Carlton Oteli'ndeki dairesi basılıyor, Sanayi Bakanı Zafer Çağlayan'ın oğlu Kaan Çağlayan'ın kapısına polisler dayanıyordu. Kaan Çağlayan'ın hemen aradığı babası dehşete kapılıyor, İçişleri Bakanı Güler'i ve bürokratlarını acil telefonla arıyor, dehşet haber kısa sürede bakanlar arasında yayılıyordu. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Abdullah Bayraktar'ın iş yeri, Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın ve işadamı Rıza Sarraf'ın evi de basılıyordu. İnşaatçı Ali Ağaoğlu'nun da şirketi aranıyor, AKP'li Fatih Belediye Başkanı'nın evine de polisler dayanıyordu... 28 adrese baskın yapılıyor, 71 kişi gözaltına alınıyordu...

İstanbul Emniyet Müdürü Çapkın'ın bile operasyonlardan haberi yoktu, bırakın Emniyet Müdürü'nü veya herhangi bir hükümet üyesini... Çapkın, savcı tarafından sabah uyandırılıp bilgilendirildi. Çapkın'ın "bana haber verecektiniz" sözlerine savcı "size bildirsek üstlerinize haber verirdiniz biz de operasyonu yapamazdık" diyecekti. Çapkın'ın diyecek sözü yoktu, "delilleriniz sağlam mı bari" diye sordu. Yanıt "evet"ti. Görüntüler, telefon dinlemeleri, rüşvet alışveriş görüntüleri... Rıza Sarraf altın kaçakçılığıyla, dört bakan ve oğullarına rüşvet vererek kara para aklamakla suçlanıyordu.

Sabah tüm bakanlar kurulunu dehşete düşüren operasyondan sonra, şüphelilerin yaptıkları telefon dinlemeleri de kayıt altına alınıyordu. Yazının girişinde okuduğunuz "paraları sıfırladınız mı" konuşmaları da, Bilal'in telefonu üzerinden babasıyla yaptığı konuşmalardan bir bölümünü içeriyordu.

Erdoğan Bayraktar da, bakanlık müdürlerinden Mehmet Ali Kahraman'ı arayacak ve ona "Seni polis alacak herhalde... Daireye git biz de mühdahale edelim, kaçabiliyorsan kaç" diyecekti.. O da adamını arayarak "evden kaç polis birazdan gelecek" diye uyarılarını yapacaktı.

İçişleri Bakanı Güler Sofya'ya uçamadı, oğluna nasıl ifade vermesi gerektiği konusunda tiyöler verdi. Oğlu Barış G., **"üç kuruş param var baba"** diyecek, babasının üstelemesi üzerine "**üç beş kuruş param kaldı, 1 trilyon kadar var evde"** diyecekti... Para sayma makineleri trilyonla birlikte bu evde görüntülenecekti.

Başbakan ise programını iptal etmedi, Konya'ya Şebi Arus törenine katıldı. Beti benzi atmış, yüzünden düşen bin parça, sürekli telefonla konuştu, operasyonu, oğlunun kaldığı evin temizlenmesi işlemlerini izledi. Sümeyye'yi Ankara'dan İstanbul'da yardıma gönderdi. Yine dinlemelere takılan o günkü konuşmalarından anlaşıldı ki, savcı Zekeriya Öz'ün operasyonu durdurması için THY Genel Müdürü Hamdi Topçu'yu Bilal aracılığıyla devreye soktu, ancak Öz'ün "dosya

çok dolu” demesiyle umudunu yitirdi. Oğluna “keşke gitmeseydin” diyecekti.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin, aday gösterildiği ve belediye başkanlığı çalışmaları için bulunduğu Hatay’dan apar topar Ankara’ya döndü, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’na gitti. Anlaşılan Başbakan ve Ergin, İstanbul’da soruşturmayı sürdüren savcıları nasıl durdururuzun arayışı içine girmişlerdi. Ama şimdilik umut yok gibiydi..

Konya’da törende yaptığı konuşmanın sonunda “hiçbir tehdide boyun eğmeyeceğim, Türkiye’de artık söz milletindir, karar milletindir...” diyecekti.

Aynı törene katılan Kemal Kılıçdaroğlu gazetecilerin sorusu üzerine şöyle dedi: “Deniz Feneri savcılarının başlarına gelen, inşallah bu savcıların başına gelmez.”

Kılıçdaroğlu’nun endişesi bir ay sonra gerçekleşti. Savcılar görevden alındı, çünkü bu süre içinde HSYK 1. Dairesi’nin yapısı, iptal edileceği biline biline Anayasa’ya aykırı bir şekilde değiştirildi, hükümetin oluşturduğu yeni 1. Daire, soruşturma savcılarını bir bir görevden aldı, yerlerine hükümetin adamı savcıları atadı, soruşturma polislerine işten el çektirildi, bütün yapı neredeyse tersine işlemeye başladı. Bu arada gözaltına alınanlar serbest bırakıldı, bazıları hakkında soruşturmaya gerek yok kararı bile verildi. Rıza Sarraf gönül rahatlığıyla teknesiyle gezmeye çıktı.

Tabii operasyonların ilk günlerinde, Bakanlar Kurulu’nda suçlanan dört bakan istifa etmedi. Neden sonra Başbakan onların hükümette kalmasının giderek kendisine yönelik ve taşıyamayacağı bir ağır yüke dönüştüğünü gördü. “İstifanızı verin, bizi zor durumda bırakmayın” demesi üzerine hükümetten ayrıldılar. Ama RTE’nin vitrininde ve mitinglerde boy göstermek gibi, pek kimsenin kolay kolay yapamayacağı işlere de soyundular! Bayraktar, “Ne yaptıysak her şeyi Başbakan’ın emriyle yaptık” diyecekti. Hükümet devrilmemişti ama dört bakan düşmüştü. Başbakan ise, ki hükümetin başıydı, ortaya dökülen kirli çamaşırlara rağmen, hiçbir şey olmamış gibi yerinde

oturuyordu. Bakanlar, bu tepeden tırnağa batmış sistemin günah keçileri olarak kurban edildi. Daha sonraları da operasyonların, yolsuzlukların, hukuksuzlukların, keyfi yönetimlerin, yasa tanımazlıkların ve çürümüş sistemin bütün ayrıntıları ortaya çıkmaya devam etti.

Başbakan'ın sesinin de bizzat karıştığı telefon dinlemelerinde, Urla'da yasak bölgede villaların yasalar aşılarak nasıl inşa edildiğini öğrenecektik. RTE'nin "kupon arsalar" üzerinde söz sahibi olduğunu, kendisine sorulmadan bu arsaların satılmasına nasıl kızdığını görecektik. Aynı zamanda, medyaya, canlı yayınlara müdahalenin sloganı haline dönüşen "Alo Fatih" olaylarına tanık olduk. Sabah-Atv medyası, devletten (Başbakan'dan) 100 milyara yakın ihale alan işadamlarına bir havuz kurdurularak satın aldırılacaktı. Onlardan bir işadamı "Milletin a... koyacağız" diyecekti.. Gerçekten de dediklerini bir bir gerçekleştirdiler. İktidarın savcılarının dört bakanla ilgili Meclis'e sevketmek zorunda kaldıkları fezlekeler de Meclis'e bir türlü gelemeyecek ve savcılığa iade edilecekti.[191] Dosyaların tıpkı Deniz Feneri soygunu gibi, buharlaştırılarak yok edilmesi sürecine girilmişti. İktidar bu konuda çok deneyimliydi.

Bu arada MİT'in Rıza Sarraf'ın faaliyetlerinin yasadışılığı konusunda 18 Nisan 2013 tarihinde bir raporla Başbakanlığı uyardığı ve "bakanların Sarraf ile ilişkisi ortaya çıkarsa, bu durumun hükümet aleyhine kullanılabileceği"ni belirttiği, ancak dikkate alınmadığı da ortaya çıktı. Öyle ya, Başbakan'ın, bakanlarının bu ilişkilerinden haberdar olmaması mümkün değildi, ama kendisi hakkında ortaya serilen iddialara da bakılacak olursa, meselenin göz yummanın ötesinde bir durumu akla getirdiği görülmekteydi.

Normal hukuk işlese, normal bir ülkede, bu skandal iddialar ve ilişkiler karşısında hükümet şıp diye düşerdi. Anında, saniyesinde! Ancak bırakın tüm bu iddiaları reddetmeyi, adeta bunları kabul ederek, ama "paralel devlet bunları hükümeti düşürmek için, hükümete ve

ülkeye darbe tezgâhlamak için yapıyor” propagandasına girişildi ve hiçbir ülkede asla görülemeyecek yeni bir dönem başladı.

Normal olan, bu iddialardan arınmak için en başta RTE’nin suçsuzluğunu ve paralel darbe iddialarını mahkeme önünde kanıtlaması ve aklanması gerekiyordu Ama, ağır mahkemelik bu çok ciddi suçlamalar, yoğun bir propaganda faaliyetiyle ve “hükümeti yıkmak için uyduruldu” propagandasıyla göğüslendi, “paralel yapının unsurları yaptı” iddialarıyla savcılar ve mahkemeler değiştirilerek, emniyet mensupları görevlerinden alınarak ortadan kaldırılmaya yoluna gidildi.

Evet, tamam, rüşvet ve yolsuzluk olayları, iktidarın baş destekçisi ve ortağı Cemaat’le Erdoğan ve hükümeti arasında üç yıldır süren büyük çatışmanın bir ürünü olarak ortaya çıkartıldı. Bu yolsuzluk ve rüşvet davası, 2. Şike Yasası ve MİT üzerinden yine hükümete ve Erdoğan’a yapılan önceki iki büyük atağın devamı niteliğindeydi, üçüncü ve belki de son büyük ataktı.

Bütün bunlar tamam da, rüşvet ve yolsuzluk davası, ağır ithamlar, bilgi ve belgeler de var ortada. Birbirinizin hesabını görebilirsiniz, çatışabilirsiniz, ama ortada kalan dava da milletin, yasaların, devletin davası durumunda. Siyasi kararlarla ortadan kaldırılabilecek gibi değil..

Peki bu operasyonların daha önceden işaretleri var mıydı, “geliyorum” diyor muydu?

17 Aralık-25 Aralık Operasyonları “Geliyorum” Diyordu!

Evet, 7 Şubat 2012’de MİT’e yönelik operasyondan sonrası günler ve aylar, rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarına kadar, F. Gülen ile Recep Tayyip Erdoğan arasında zor geçti, çatışmalı geçti, gel-gitlerle, karşılıklı sahte “geçmiş olsun”larla, bazen de tehdit ve saldırılarla geçti, hem mevzilerini güçlendirdiler hem de birbirlerinin etkisini kırmak için yoğun hazırlıklar yaptılar.

Oy hesabı adamı olan RTE, ilk başta Cemaat'i açıkça hedef almamaya çalışıyor, mesela 17 Haziran 2013'te Cemaat'in Türkçe Olimpiyatları'na katılıyor, Türkçe Derneği'ne teşekkür ediyordu ama dershaneleri kapatmak konusunda kararlılığını da sürdürüyordu.

2013 sonbaharında, Cemaat'in yüzde kaç seçmen oyuna sahip olduğu konusunda RTE'nin anket yaptırdığına ilişkin haberler köşe yazılarına yansıdı. RTE, belki de ilk kez, kesin bir hesaplaşma içine girmeyi ve köprüleri atmayı kaçınılmaz gördüğü Cemaat'in oy oranını araştırdı. Aldığı bilgi yüzde 3 kadardı. Cemaat ise kendi oyunun, çarpan etkisiyle yüzde 8 ve üzerine kadar çıkacağı hesabı içindeydi. Cemaat, etkisini olabildiğince abartılı ve fazla gösteriyordu, çünkü Cemaat halk içinden ziyade, devletin, toplumun ve iş dünyasının kilit noktalarında örgütlenmeyi benimseyen bir örgüttü ve yüzde 3 oy bile iddialı sayılabilirdi. Ama RTE ne kaybedeceğini düşünüyor ve bunu nasıl telafi edebileceğinin de şüphesiz hesabını yapıyordu.

Ekim 2013'de henüz gerilimli olsa da ilişkileri görünüşte ayaktaydı. Mesela F. Gülen, Ekim'de 12 saat hastahanede kalmıştı, kendisini bizzat arayarak geçmiş olsun diyen Erdoğan için verdiği tam sayfa gazete ilanında ise "**samimi sesi, kalbe huzur veren duasıyla geçmiş olsun temennisinde bulunan Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan Beyefendi'ye**" diye seslenecekti! İlanı okuyunca çok güldüm![192] Bu "*telefonda mutlu karşılaşma*" bir Cemaat yazarının satırlarına şöyle yansıyacaktı:

İlk arayanlardan biri Başbakan Tayyip Erdoğan'dı. Zarif bir ses tonuyla "geçmiş olsun" dileklerinde bulundu. Hocaefendi de aynı zarafetle Sayın Başbakan'ın hatırını sordu, "Zahmet buyurdunuz..." dedi. Söz sırası dualaşmaya gelmişti. İkisi de hem dua istedi birbirinden, hem dua ettiler birbirlerine. Görülmeye, duyulmaya, düşünmeye değer bir tabloydu. Uzaktan bu manzarayı izleyebilseydiniz, eminim, "Yahu işgüzarlar! Artık aradan çekilin ki fitne ateşi sönsün!" diyecektiniz. Öyle samimi, öyle halisane bir iletişim vardı ortada... Görüşme bitince

Hocaefendi, “Sesi çok güzel geliyordu...” dedi. O sesteki duruluk ve içtenliği birkaç kez anlattı arkadaşlarına. Sonra dua etti bol bol...[193]

Ekim 2013’te ikisi arasındaki sahte balayı İstanbul’da Marmaray’ın açılışında da sürüyor görünüyordu. F. Gülen “İnsaf dinin yarısıdır. İnsaflı olmak lazım. Doğruyu doğru kabul etmek, doğruyu alkışlamak ve onu realize eden insanları aşklandırmak şevklendirmek lazım. Küçük bile olsa pozitif her şeyi alkışlamak ve o işi yapan insanları yüreklendirmek, dahasını yapmaya sevk etmek lazım” dedi.

Oysa iki taraf arasında savaş özellikle yeraltında başlamıştı. Ağustos 2013 köşe yazılarında ve twitter’da kıyasıya bir savaş Fethullahçılar ile Erdoğancılar arasında sürüyordu. RTE’ciler Twitter’da “Zaman gazetesi kendine gel” diye kampanya açıyordu. Mehmet Barlas bile AKP adına Cemaat’e saldırıyor, Ekrem Dumanlı ile birbirlerini 12’den vurmaya çalışıyorlardı... Açık ki AKP, silahşörlerini harekete geçirmişti.

Ağustos 2013’de konuyu işleyen yazılarımda mesela bugün net olarak ortaya çıkan şu saptamalar vardı:

Cemaat RTE’nin böğrüne hançeri saplamıştır ve bunu da çıkarmaya niyeti yoktur, **son darbeyi indirinceye kadar** devam edecektir... RTE’yi yabana atmayın. En büyük kozu devletten Cemaat’i temizlemektir. Bu, Gülen’in yıllardır uyguladığı devlette dikey örgütlenme ve kilit noktalara büyük yığınak yapma çalışmalarını şüphesiz ki sekteye uğratır ve geriletir. RTE isterse Cemaat’i ve Gülen’i çarmıha gerebilir! İş bir gizli örgüt davasına bakar! Bir de, “vatana ihanet” diye tuttururlarsa! MİT acaba cemaat hakkında bugüne kadar hangi bilgi ve belgeleri topladı? RTE’nin başka bir kozu da, Cemaat’in destekçisi şirketleri mali denetim altına almak.. Kimbilir ne açıkları var! Aydın Doğan’a yaptığı ve şimdi de Koç’a verdiği gözdağı ortadadır... RTE, mali denetim bıçağının ucunu onlara hafiften değdiriyor![194]

Mesela Ağustos 2013’te ikili arasında şiddetli bir atışma patlak verdi. Erdoğan “MİT Müsteşarı’nın ifadeye çağrılmasında asıl hedef bendim” açıklamasını yapacak, kendisine ise Cemaat’in Gazeteciler ve Yazarlar

Vakfı’ndan 11 maddelik yanıt verilecekti. Adeta muhtıra gibi bir açıklamaydı ve Erdoğan’ı “**iftiracılıkla”** suçluyordu. Yanıtta, açık dille yorumlarsak, Cemaat daha o zaman şu vurguları yapıyordu:

Cemaat’e yakın bilinen yargı üyeleri tasfiye ediliyor, Cemat üyeleri fişleniyor, üç savcı bir polisle Cemaat’i terör örgütü ve çete kapsamına sokarız niyeti var, bu durum demokratik hak ve özgürlüklere aykırıdır. Gezi’de bizim polisimize de emri RTE bizzat verdi; bol sayıda medya organımız var; Balyoz ve Ergenekon’da iktidarla işbirliği yaptık; devlet bürokrasisinde adamlarımızı temizlemeye kalkarsanız bu demokratik olmaz; üç polis bir savcı ile bir çete kurulur, biz bunu sizle birlikte yaptık ve sistem tıkır tıkır işledi, şimdi bize karşı mı bunu deneyecek ve çeteye mi sokacaksınız; dershaneleri mi bize karşı kullanacaksınız...bunlar postmodern darbe yöntemleri ve derin devlet refleksleridir.[195]

Her İki Tarafın Ellerindeki Hançerler

Ama her iki tarafın elinde, arkalarında sakladıkları ve birbirine göstermedikleri hançerler vardı, ama her ikisi de karşısındakinin elindeki hançeri biliyordu. RTE dershaneleri kapatmak ve bürokrasinin can alıcı yerlerine yerleştirdiği Cemaat adamlarını adım adım tasfiye konusunda kararlıydı. Bu arada Cemaat’in yargı ve polisteki odak güçleri ise, hükümete yönelik bir soruşturmayı çoktan başlatmışlar ve gizli gizli sürdürüyorlardı. Sıfır sızıntıyla... Öyle ki Emniyet, devlet ve hükümetten yana tek kişi bile son sabaha kadar soruşturmadan haberdar olmayacaktı! Cemaat, 17 Aralık 2013’teki büyük kapışmaya doğru gidiyordu.

Mesela, 17 Aralık soruşturmasını sürdüren savcının 18 Aralık’ta yaptığı açıklamadan öğreniyoruz ki, Cemaat, bu soruşturmayı, taa 13 ve 21 Ağustos 2012, 14 Şubat 2013 tarihlerinde, üç ayrı soruşturma olarak başlatmıştı.[196] Yani Cemaat adım adım saatli bombayı kurmuş tiktaklarını çalıştırmaya başlamıştı. Hani, geçmiş olsun, canım-cicim

mesajlarında birbirlerine sonsuz dua eden iki insan vardı ya yukarıda anlattığımız, aslında birbirleri için timsah gözyaşı döküyorlardı. Erdoğan da, sürdürülen gizli soruşturmadan habersiz, Cemaat'in dershanelerini kapatarak Gülen'e bu yolla büyük darbeyi vurmayı planlamıştı. Tabii, kurulan saatli bombanın tiktaklarını zerre kadar duyamayacaktı son güne kadar..

Soruşturmanın İlk Erken Sinyalini Gülen Veriyor

17 Aralık 2013'te patlayacak soruşturmayla ilgili yolsuzluk bilgilerinin, aslında erkenden Gülen'e gelmeye başladığı da görülüyordu. Gizli soruşturmanın ilk işareti, Gülen'in 16 Eylül 2013 tarihli konuşmasında vardı, yolsuzlukları görmüş ve bedduaya başlamıştı:

"Eğer dilimde tel'in etmeye, '**Yerin dibine batsın**!' demeye azıcık açıklık bulunsaydı, dilimin bir parçasında bedduaya yer olsaydı, 'millete hizmet ediyoruz' dedikleri halde o iş içinde kendi çıkarlarını düşünenler, meseleleri çıkar çarkına bağlayanlar, ihalelerde kendilerine pay ayıranlar ve kendilerine pay verenleri mabeyn-i hümayun insanı haline getirenler hakkında 'Allah sizi çoluk çocuğunuzla, beklentilerinizle, ümitlerinizle yerin dibine batırsın, mahvetsin!' derdim... Onların yol ve yöntemlerinin dışında yürümeye '**yolsuzluk**' denir. İnsan farkına varmadan elli türlü yolsuzluğa kaymış olur."[197]

Kıyameti kopartacak veya saatli bombanın pimini çekecek olan, beklendiği gibi dershaneler oldu. Dershane konusu ilk kez 7 Şubat 2012'de Cemaat'in Tayyip Erdoğan'a karşı MİT saldırısı sonrası gündeme gelmişti. Başbakan devletin önemli noktalarının Cemaat'in "Altın Nesil"leriyle dolu olduğunu görüyordu! Pek çoğunu da bizzat kendisi Ergenekon ve Balyoz gibi davalarla Ordu ve diğer muhaliflerin defterlerini dürmek için, bizzat baş köşelere oturtmuştu..

RTE, Gülen'in insan devşirme kaynaklarının suyunu kesmekte kararlıydı. "Su kanalı"nı değiştirmek, dershaneler yoluyla Gülen'e akan

nitelikli gençlik deresinin yatağını değiştirerek kendisine, kendi partisine akıtmak istiyordu. Bunun da hazırlıklarını yapmış, 4+4+4 eğitim yasası, imam hatip okullarını parlatarak ve ailesinin TÜRGEV vakfıyla bunun alt yapısını hazırlamıştı.

Kıyamet Kopuyor: RTE'nin Dershane Darbesi

2013 Kasımı'nda dershanelerin kapatılmasına girişilince kıyamet koptu. Cemaat'in gazeteleri ve televizyonları büyük bir kampanya başlattılar. "Eğitime büyük darbe", "Böyle bir yasa darbe döneminde bile uygulanmadı", "Kanun zoruyla dershane kapatmaya iş dünyası da hayır diyor", "Türkiye Tek Ses: Eğitimin ve insan yetiştiren kurumların önü kesilmesin" başlıklarının yanısıra, dershaneciliğin girişim ve ticaret özgürlüğüne ve insan haklarına karşı olduğunu ve konuyu AİHM'e kadar götüreceklerini yazıp çizdiler. Ama Başbakan Erdoğan hiç geri adım atmadı... "Dershaneleri kapatacak tasarı Bakanlar Kurulu ve Meclis'ten geçecek" dedi.

Ve ünlü "**Ne istediler de vermedim"** sözünü sarfetti: "Cemaat'in mensupları, en ileri gelenleri bugüne kadar Tayyip Erdoğan'a ne getirdiler de Tayyip Erdoğan bunu geri gönderdi? Üniversitelerin hazırlanması, üniversitelerin verilmesi ile ilgili adımlardan tutunuz da birçok faaliyete yönelik yapabileceğimiz ne varsa bunları yaptık. Benden geri dönen hiçbir şey yoktur. Buna Rabbim şahittir. Artık geri adım atmamız diye bir şeyi kesinlikle, ben bu makamda olduğum sürece kimse bizden beklemesin."[198]

Tabii, muhalefet medyasında ve yazarlarında "bugüne kadar ne verdin açıkla" yazıları sökün etti hemen... Bu, Erdoğan'ın Cemaat kadrolarına kapıları nasıl açtığının da, "paralel yapı" diye daha sonra yapacağı suçlamalara zemin oluşturan koşulları, aslında bizzat kendisinin oluşturduğunun da itirafıydı (24 Kasım). Erdoğan, çok da yüksek sesle bağırmadan, Cemaat'e hâlâ "kardeşlerim" diye sesleniyor

ama Cemaat'i bitirme planının dershaneler ayağını yürürlüğe koyuyordu.[199]

F. Gülen de iki gün sonra cemaatine "Hiç durmadan yürüyeceksiniz!.. Çok kötü şeyler duyabilirsiniz. Elli defa engeller olmuştur. Kendimi bildiğimden bu yana hiç presler arasında ezilmeden kurtulduğumu görmedim. Buradaki de öyle bir şey. Her zaman üzerime geldiler... Fakat bunlar kat'iyen ye'se (karamsarlık, üzüntü), bizi inkisara (kırılma, gücenme) uğratmamalı, yapmamız gereken şeylerden bizi geri koymamalı" diyerek cesaret verecekti..

Bütün ipler kopmuştu..

Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu soruşturması da gizli sürrüyordu.. Daha bir ay önce haklarında "İkisi de hem dua istedi birbirinden, hem dua ettiler birbirlerine. Görülmeye, duyulmaya, düşünmeye değer bir tabloydu" diye yazılar yazılıyorken, bir iki hafta sonra bu kez F. Gülen, dershaneler yasası nedeniyle Erdoğan'ı **Firavunlaşmakla** suçladı, ki bu o güne kadar sarfettiği sanırım en ağır laftı! İktidarın dersaheneleri kapatma girişimini "**Eğitime darbe planı**" başlığıyla Gülen'in sözleriyle duyuran *Zaman*'dan izleyelim bu konuşmanın can alıcı yerini:[200]

En Ağır Laf: Firavun ve Karun

Dershaneleri kapatma planını değerlendiren Fethullah Gülen Hocaefendi.. Sohbetlerinin yayınlandığı 'herkul.org' sitesinde konuyla ilgili önemli değerlendirmelerde bulundu.. sevenlerine "hâcet namazı" kılma çağrısı yaptı ve sabır telkin etti: "Mümin sarsılabilir ama devrilmez. Meseleye öyle bakmak lazım. Bir balyoz gibi tepene inen musibetler karşısında dişini sıkmak çok önemli...Cennetin kapılarını bile kapamak isteyebilirler. Bunlar girmesinler biz girelim, en azından önce biz girelim. Bunların zaten girmeye hakkı yok diyenler çıkabilir...Her şeyi dünyevi çıkarlara bağlamış insanlar aleyhinizdeyse,

Firavun aleyhinizdeyse, Karun aleyhinizdeyse isabetli bir yolda yürüyorsunuz demektir."

Ama Gülen, firavun lafını boşuna etmedi, bir insan Firavun olmuşsa, onu yok etmek ancak farz olabilirdi ki, bu farzın gereği olarak Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu hazırlanıyordu. Gülen, 2013 Kasımı'nda RTE'ye "firavun" saldırısında bulunurken, kısa bir süre sonra başlayacak 17 Aralık soruşturmasının da yeniden işaretini veriyordu.

Bu arada başka bir bomba patlatıyordu Cemaat medyası: 2004 Ağustos toplantısında Milli Güvenlik Kurulu'nda "Fethullah Gülen grubunun faaliyetlerine karşı alınması gereken tedbirler" başlığıyla alınan gizli kararı açıklıyordu. "Cemaat'e karşı bir eylem planı hazırlanması",[201] tavsiye kararı alınmış ve hükümete bildirilmişti. Altında da Recep Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün imzaları vardı. Tabii bu kararı Cemaat, "F. Gülen Cemaati'ni bitirme planı" olarak gördü ve RTE hükümetini suçladı. Belki de bu belge yıllardır ellerindeydi ve şimdi açıklayarak 17 Aralık bosbasının altyapısını hazırlıyorlardı.. Tabii Başbakan da, bu belgenin açıklanmasını "vatan hainliği" ile suçladı! İşler kızışıyordu..

Acaba RTE hükümeti 2004'te MGK'da henüz kendini zayıf konumda hissettiği için mi, asker kanadından gelen bu öneriye karşı çıkmadı ve altına imza attı... Yoksa, "Böyle bir karar elimizde bulunsun gerektiği zaman bir koz olarak kullanırız" düşüncesiyle mi hareket etti, bilmiyoruz.

Evet ipler kopmuş ve kesin hesaplaşma yaklaşmıştı. Soralım: AKP milletvekili futbolcu Hakan Şükür'ün 15 Aralık'ta partisinden istifa etmesi da, aslında iki gün sonra yapılacak operasyonun son habercisi miydi? İki gün kala, Şükür, yolsuzluk dosyası açıklanacak olan AKP saflarından ayrılıyordu.

Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu **RTE'ye yeniyıl sürprizi** gibiydi!

Kanlı Bıçaklı Kapışma

17 ve 25 Aralık tarihlerinden sonra, Cemaat ile RTE ve iktidarı arasındaki mücadele, hadi sözün gelişine uygun tanımlarsak, **kanlı bıçaklı** geçti, geçiyor. Bütün köprüler atıldı. Hedefte, şüphesiz ki Recep Tayyip Erdoğan vardı. Çevresinde tıkır tıkır işleyen yolsuzluk şebekesi ise bu davada çerez sayılırdı, zaten dördü de hükümetten düştü.. Onlar bir kez daha siyasete dönebilirler mi, bu zoru başarabilirler mi, şüpheli..

Erdoğan ile Gülen arasında müthiş bir atışma, söz düellosu, hatta küfürleşme diyebileceğimiz ve tamamen birbirlerini yok etmeye yönelik zaman dilimine girdi ülke. Hatta RTE, ABD Başkanı Obama'dan bile Fethullah Gülen'i sınırdışı etmesini veya Türkiye'ye göndermesini istedi. Hatta Obama'nın yardımcısı Biden, 2014 Eylülünde, IŞİD'e müdahale koalisyonu görüşmelerinde bile RTE'nin Gülen ve faaliyetlerini gündeme getirmesini "RTE'nin takıntısı" olarak nitelendirecekti!

Şimdi de karşılıklı birbirlerine neler dediklerine kısaca bakalım, henüz skandalın patlak vermesinden dört gün sonra, 21 Aralık 2013'de, birbirlerine karşı en ağır sözlü saldırılarını gerçekleştirdiler.

Gülen neler dedi, bazı anımsatmalar:

Hırsızı görmeden hırsızı yakalayanın üzerine gidenler, cinayeti görmeyip de masum insanlara cürüm atmak suretiyle onları karalamaya çalışanlar... Allah onların evlerine ateşler salsın, yuvalarını yıksın, birliklerini bozsun, duygularını sinelerinde bıraksın, önlerini kessin, bir şey olmaya imkân vermesin...

Hırsızlığı rüşveti Allah biliyor... Haramilik görmezden gelinemez...

Âmme hakkı aynı zamanda Allah hakkıdır. İster İslam'ın hukuk sistemi, isterse modern hukuk sistemi âmme hakkına taalluk eden meselelerde kat'iyen müsamahaya gitmezler. Umumun hukuku söz konusudur. Umuma ait şeyler çalınmış çırpılmışsa, bunu ne Mecelle kurallarıyla siz şöyle böyle yumuşatabilirsiniz, ne de başka demagojilerle... Amme hakkıdır bu. Umumun hukukuna tecavüz edilmişse, bir tek arpa umum milletin hakkıysa, o yenmişse, o mevzuda birisi göz yumuyorsa, o da o haramîlerle müşterek demektir. İşte orada

göz yumulamaz. Burada bu göz yummama mevzuunda esas budur, temel budur, usul budur...

...Öyle hatalar vardır ki, toplumu temelinden sarsar. Onlara karşı müsamahalı olursanız, onların yaygınlaşmasına... bütün toplumu sarmasına sebebiyet vermiş olursunuz. Bu açıdan da ister İslâmî hukuk sistemi, isterse de modern hukuk sistemi o mevzuda işleyerek, akı ak, karayı kara olarak ortaya koyması lazım.

...İslam'ın hukukuna aykırıysa, modern hukuka aykırıysa, günümüz demokratik telakkilere aykırıysa.... Allah bizi de, onları da yerlerin dibine batırsın, evlerine ateş salsın, yuvalarını başlarına yıksın. Ama öyle değilse, hırsızı görmeden hırsızı yakalayanın üzerine gidenler, cinayeti görmeyip de masum insanlara cürüm atmak suretiyle onları karalamaya çalışanlar... Allah onların evlerine ateşler salsın, yuvalarını yıksın, birliklerini bozsun, duygularını sinelerinde bıraksın, önlerini kessin, bir şey olmaya imkân vermesin...

Ve benzeri sözler... Tabii, Cemaat'in medyası da benzer yazılarla AKP iktidarına yükleniyordu..

RTE hiç geri adım atmadı ve o da cepheden saldırdı. Ona göre, operasyonun başladığı gün Konya'da söylediği gibi, kendilerini milli irade, yani sandık oraya getirmişti ve ancak sandık götürebilirdi, başka hiçbir şey değil. Yasalar, Anayasa falan hepsi hikâyeydi. Seçilmiş bir iktidarı, seçilmiş bir başbakanı başka hiçbir şey, hiçbir mahkeme yargılayamazdı... Bu sözlerin benzerini, RTE'nin daha sonra atayacağı Ahmet Davutoğlu da söyleyecekti. Özetle: "Allah bize seçilmiş bir başbakanın yargılandığını göstermesin, milli irade getiridi o götürür, hesap sorar ancak..."

RTE'den kısaca:

Hem dindarım diyeceksin hem iftira atacaksın.. İstediğiniz kadar oraya yerleşin, ininize gireceğiz, didik didik edeceğiz.. Ahlaksız bir filmden kare kare servis etmek namussuzluktur ve devletin içindeki bu örgütleri teşhir edeceğiz...

Bu oyun bütün Türkiye'ye karşı oynanan bir oyundur. Bu kirli oyun bize olmaktan ziyade bizzat milletime karşı, mili iradeye karşı oynanan bir oyundur.. Bugüne kadar çetelerle nasıl mücadele ettiysek, uluslarası merkezlerin taşeronu örgütlerle de aynı şekilde mücadele edeceğiz. Bizim Allah'a verilecek bir borcumuz var. Başka kimseye yok. Söylüyorum ya, biz kefenimizle yola çıktık...Bir tek geri adım atmayacağız. Asla ve asla diz çökmeyeceğiz...

Ve benzeri karşı saldırılar... Hepsini toplasak küçük bir kitap olur. Şunu belirteyim: Operasyondan bugüne, "paralel devlet" demediği gün yok gibi... Bazen günde iki üç kez...

Ama burada vurgulamamız gereken nokta şudur. RTE ve adamlarının temel görüşü, ne pahasına olursa olsun iktidardan asla gitmemektir. İster yolsuzluk yapsınlar ister rüşvet yesinler ister ülkeyi batırsınlar.. İcraatlerinden dolayı hesap verebilecekleri hiçbir kurumu tanımamaktalar. Mahkeme yargı denen gereksiz teferruatları ve ayak bağlarını da, yargı üzerinde topyekün bir denetim kurarak halletme yoluna gidiyorlar. RTE'nin dediği gibi, kimseye bir hesap verme zorumlulukları yok, sadece Allah'a karşyı sorumlu görüyorlar kendileri.. O da, öyle bir hesabı zaten hiçbir zaman vermeyeceklerini bildikleri için olabilir! **İktidarda kalmak için kefenle bile yatıp kalkarlar!** İşte böyle bir iktidar yapısı ve anlayışıyla karşı karşıya ülke..

Şimdi bu satırları yazdığımız 2014 Ekim ayı başlarında, Cemaat'in polislerine, casusluk vb. davaları açılıyor, Irak-Suriye'ye gönderilen MİT tırlarına yapılan hukuki müdahaleler vatana ihanetle suçlanıyordu. RTE, Cumhurbaşkanlığı koltuğuna otururken, hükümeti ve partisini teslim ettiği Davutoğlu'na başlıca görev olarak "paralel devlet"le mücadeleyi devrediyordu. Bu dünyada hiç kimseye ve kuruma hesap vermemeyi ilke edinen RTE ve hükümet, bu amaç doğrultusunda, kendisine yasal ve anayasal zorluklar çıkartabilecek olan Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu (HSYK) tam denetimi altına almak için vargücüyle çalışıyordu. Tabii, Yargıtay ve Danıştay'ı da... Hatta AKP

sözcüleri, istedikleri gibi sonuçlanmazsa seçim sonuçlarını tanımayacaklarını bile alenen ilan ediyor, yine yasa ve referandumu gündeme getiriyordu.

Ama, sonuçta Cemaat iktidar savaşını kaybetmişti.. Yeniden böyle bir savaşa girişebilmek için güç toplayabilir miydi, şimdilik görünen bu olasılığın da en aza yakın olduğuydu.. Şüphesiz, RTE silasette var olduğu sürece..

Şimdi yaşadığımız son operasyonla ilgili bazı saptamalar yaparak son bölüme geçelim...

Operasyonun Ortaya Çıkardıkları Üzerine Bazı Saptamalar

Cemaat'in, kontrolü altındaki emniyeti, polisi, istihbaratı, savcısı ve yargısıyla ve hatta medyasıyla büyük bir gizlilik içinde kotardığı, görüntülerle ve ses kayıtlarıyla belgelediği bu eşgüdümlü operasyon, birkaç önemli noktayı gözler önüne serdi:

1) Tepede kokan, çürüyen bir yönetim yapısı. Artık neredeyse açıkça, korkusuzca sürdürülen türlü çeşit yolsuzluğu, rüşveti, alavere dalavereyi içeren ilişkiler yumağı. Cumhuriyet tarihinde, bir kabine yapısının bu kadar çok elemanının bu yumağın içine dolanması belki de bir ilkti. Bu durum, bahsedilen "Yeni Türkiye"nin en büyük özelliği olarak kayda geçti. Ülkenin tepe yönetiminin kurduğu, yasa ve Anayasa'yı elinin tersiyle iten, siyasal etik olarak da dünyanın en büyük çürümüş diktatörlüklerinde görülebilecek, ancak bütün bunlar "**ileri demokrasi**" yaftası altında ve "**parlamenter düzen**" kılıfı içinde gerçekleştirildiği için gözlerden kaçırılabileceği sanılan bir çürümüş sistemi içinde yaşadığımız netleşti. Dünyanın en zengin başbakanı söylentileri Wikileaks kayıtlarına bile girmiş, yolsuzluk düzeni çoktan görülür olmuş ve ayyuka çıkmıştı; bu düzenen belgelenmesi olayı netleştirdi.

Şunu da belirtelim ki, muhalefet lideri Kılıçdaroğlu tarafından adı “**Başçalan**” olarak meydanlarda ve Meclis kürsülerinde haykırılan bir liderin, kurmuş olduğu bu düzeni, seçimlerde arkasına aldığı yüksek oy, seçim sisteminin doğurduğu büyük destekle meşrulaştırdığı, daha doğrusu meşrulaştırmaya çalıştığı görülüyor. Şöyle bir siyasi durum ortaya çıktı: “Arkamda milli irade var, millet beni destekliyor, bu destek sürdükçe yaptığım her şey meşrudur.. Milli iradeye kimse karşı gelemez.. Beni ancak sandık görevden alabilir..” Bu aynı zamanda Türkiye’ye ve bütün sisteme bir meydan okumadır.

2) Bu “oy desteği”ni, parti içinde rakiplerine karşı kesin egemenliğini sağlamak için de kullandığı açıktır ve oluşan tablonun bir parçasıdır. Partisi içinde sesler genellikle kesiktir. Huzursuzluk vardır. Ama böyle bir siyasi yapı ve liderlik sultasının sürdürülebilir olabileceğini kim düşünebilir?

3) İktidar içinde, bu düzenin dışında kalan şüphesiz bakanlar, yöneticiler siyasiler vardır. Cemaat yapısının, bütün bunları izlediği ve bildiği, ama ancak iktidar çatışmasının tepe noktasında belgelediği görüldü. Cemaat’in en azından kirli para işlerinin içinde olduğuna ilişkin dışarıya bir yansıma olmadı. Onları, ele geçirdikleri emniyet ve hukuk mekanizmalarını, gerçekte olmayan, uydurulmuş delillerle insanları nasıl mahvedebileceklerinin örnekleri içinde gördük. Bir diğer diktatoryal uygulama...

4) Cemaat, RTE ve ortaklarının bu durumlarını açığa çıkartarak, son darbeyle en azından RTE iktidarına son vereceğini hesapladı. Ama öyle olmadı... Şüphesiz önemli ölçüde kredi kaybetti RTE, ama onu orada tutan dinamiklerin daha başka şeyler olduğu anlaşıldı. Yolsuzluk ve başçalanlık iddiaları, tek başına, Türkiye gibi ülkelerde iktidarı yıkmaya yeterli olmuyor. İktidarın yarattığı gerçek veya sanal, ekonomik, dinsel ve kültürel algının çok daha önemli olduğu gerçeği ortaya çıktı. Ancak bu olgularda, tabii en önemlisi ekonomide ciddi bir bozulma durumu

söz konusu olduğunda, rüşvet ve yolsuzluk olaylarının iktidarı sonlandırmada büyük bir çarpan etkisi yaratacağı düşünülebilir...

5) 12 yıl boyunca 400 milyar dolara yakın taze para bankalar aracılığıyla piyasaya iç tüketime pompalanmış, millet kendi tarihinde görülmemiş bir ölçüde tüketici kılınmış ve buna alıştırılmış, sadece İstanbul'da 110 kadar AVM açılmış, otomobil ve konut kredisinden tutun her türlü tüketici kredi rahatça alınabilmiş, herkesin cebinde üç dört kredi kartı olmuş, tüketici büyük ölçülerde borçlandırılmış, yokul kesimlere de türlü çeşitli kalemler altında yardımlar sürekli kılınmış, sanayi üretimi düşmesine rağmen işler yürütülmüş, yollar köprüler ile görünür büyük yapıtlar milletin gözüne sokulmuş, sağlıkta milletin hoşuna gidecek uygulamalar gündeme gelmiş, din olgusu allanıp pullanmış ve insanlarda "RTE ile birlikte ben de iktidardayım" duygusu güçlü bir şekilde yaratılmış, milyonlarca diyebileceğimiz daha önceki dönemde orta sınıf altında olan yeni bir AKP iktidarı sınıfı yaratılmış... Bir ülkede, henüz saadet zinciri kopmadan, tepedeki yolsuzlukların AKP'yi iktidarda tutan seçmen kitlesinde bir dağılmaya yol açacağını düşünmenin, bu aşamada mümkün olmadığını saptamalıyız. AKP ve RTE'yi iktidarda tutan dinamikler henüz sürdüğü sürece...

6) Böyle koşullarda ileri demokrasi masallarının iyi yutturulduğu, diktatör eğilimli liderin iktidarda tutulduğu, özellikle merkezi medyanın iktidarın kontrolü altında tutulmasına büyük önem verildiği ve medyanın kotrolü ile geniş yığınlarda tek yanlı, ikitdarca istendiği gibi algılar oluşturulduğu net görülüyor. İktidar düne kadar Ordu'yu darbeci olarak yargılarken, birden tam tersini savunmaya geçebildiği ve Ordu'ya kumpas kurulduğunu yutturduğu görülüyor. Her şey Cemaat'in sırtına yıkılırken, iktidarda olanın "haklı" olduğu algısı ile karşı karşıya kalıyoruz.

7) Tabii ortaya çıkan bir başka gerçek de, RTE'nin her şeyde olduğu gibi iş dünyasını kontrole ve kendisiyne tamamen bir menfaat ilişkileri içinde bir işadamları, ihaleciler ordusu yarattığıdır. Doğan Medya'ya

uygulanan en pespaye vergi saldırılarının bir başka örneğinin de Cemaat işadamlarına yöneltilme beklentisi var..

Şimdi, Cemaat'in "Toplumsal Ütopyası"na ve siyasi iktidarı sahiplenme yöntemine son sözlerimizi söyleyerek, bir sonuç bölümüyle kitabı bitirelim..

191 Fezlekelerde bulunan iddialar, olaylar ve olgular önemli ölçüde *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlandı. Aykut Küçükkaya haberleriyle zengin bir hazine sundu. Can Dündar da yazı dizisi yaptı, linki: www.cumhuriyet.com.tr/haber/turkiye/101157/_Bilal..._ay_ozur_dilerim__Arkadas__.html

192 İki farklı isim listesine teşekkür içeren iki tam sayfa ilandan öğreniyoruz ki Gülen'i aramayan kalmamış. TÜSİAD ve ağır topları Koç'tan, Eczacıbaşı'ndan, Ferit Şahenk'ten tutun, Ali Sabancı, Hüsnü Özyeğin, İshak Alaton, Karamehmet, Tamince, Adnan Polat, Aydın Doğan ve Taha Akyol'a kadar... Gül ve ne kadar bakan varsa hepsi, AKP yöneticilerinin neredeyse tümü.. Tam bir tiyatro mu dersiniz, F. Gülen'in büyük etkisi mi, yoksa güçlü bir iktidar odağı olarak kabulü mü?..

193 Ekrem Dumanlı, *Zaman* gazetesi Gn. Yay. Md. O sırada Gülen'in yanındaydı ve izlenimlerini anlatıyor ve Gül ile işadamlarının aramalarına yer veriyordu:. www.zaman.com.tr/ekrem-dumanli/gecmis-olsun_2158162.html

194 Bu durumu anlatan seri yazılarım 12-13-15 Ağustos 2013 tarihinde "Gülen-RTE Et ve Tırnak Masalı; Böğürdeki Hançer; Cemaat 1000 Kez Düşünür mü?" başlıklarıyla yayımlandı. Ağustos'taki karşılıkla suçlamalar, işlerin kızışacağının işaretleriydi.

195 *Cumhuriye*t, 14 ve 15 Ağustos 2013

196 http://www.zaman.com.tr/gundem_istanbul-bassavciligindan-aciklama_2185156.html "Kolluk makamlarına gelen bilgiler çerçevesinde 13.09. 2012, 21.09.2012 ve 14.02.2013 tarihlerinde üç ayrı soruşturma başlatılmış, bu soruşturmalarda sivil vatandaşların yanında bir kısım kamu görevlileri de şüpheli olarak bulunmakta, soruşturmalardan ikisi genel olarak, İmar Kanunu'na ve Kıyı Kanunu'na muhalefet etmek şeklinde olup, kamu görevlilerinin rüşvet aldığı ve görevi suistimal ettiği iddiaları bulunmaktadır."

197 www.zaman.com.tr/gundem_dilimde-bedduaya-azicik-aciklik-bulunsaydi_2136614.html 17 Eylül 2013 tarihli (*Cumhuriyet*) İktidar İçi Savaşlar başlıklı yazıda şu yorumum vardı: "RTE'nin aslında en büyük rakibi F.Gülen-Cemaat'tir! Cemaat partisi, RTE'yi esir alamamış, tam tersine RTE, Cemaat'in devlet içinde inşa ettiği ve ele geçirdiği odakları parçalama, buralardan Cemaatçileri tasfiyeye girişmiştir.. F.Gülen kararlı bir şekilde RTE'yi tasfiyeye yönelmiş durumda, bütün siyasi nutuklarında (dini soslu) RTE'ye bir saldırı/gönderme var... Demek ihalelerde iktidar başları kendilerine pay ayırıyor! Zaten halk içinde söylenen ve konuşulan bu olayı en iyi bileceklerden biridir F. Gülen! Bütün iş/siyaset çevresi RTE ile iç içedir, nasıl bilmesin!"

198 www.radikal.com.tr/politika/erdogan_cemaat_bana_ne_getirdi_de_ben_geri_gonderdim-1162568

199 "Karşı devrim çocuğunu yedi", *Cumhuriyet*, 29 Kasım 2013 ve "Devlet erkinde bir taşeron" (1 Aralık 2013) yazılarıma bakınız.

200 16 Kasım 2013, www.zaman.com.tr/gundem_darbelerin-tokadini-tekmesini-ciftesini-yedik-simdi-disimizi-sikip-sabretmeliyiz_2168172.html Aynı konuşmada, Zaman'ın duyurmadığı önemli bir bölüm daha vardı. Gülen, Silivri'de o sırada tutuklu olan subaylar için "**elimde olsa şimdi serbest bırakırım**" diyordu. İçeridekileri darbeciler olarak nitelendiriyor fakat kendi rollerini ilk kez reddediyordu "Biz yapmadık onu, kader hüküm verdi ve kaderin o mevzuda figürü olarak kullandığı insanlar.. yaşlı başlı adamlar böyle orada hesap verince ciğerim yanıyor benim. Elimden bir imkân olsa ben onların hepsine serbestsiniz derim. Ne var ki birileri onları planlıyor, yapıyor... bir taraftan da camia onu sanki bir kısım elamanlarına yaptırtıyormuş gibi onlara fısıldıyor. Bir taşla iki kuşu vurma gibi bir nifak hareketi içinde bulunuyorlar."
Gülen, "Gatakulli"den 180 derece çark ediyor ve kendini ve cemaatini, davalardan sıyırmaya kalkışıyordu.. Demek ki RTE iktidarında, giderek çöken Silivri davalarını "Cemaat'in üzerine yıkarak sıyrılma" işaretini nihayet almış görünüyordu.
AKP, yolsuzluk operasyonundan sonra, 24 Aralık'ta, RTE'nin başdanışmanı Yalçın Akdoğan'ın ağzından, Gülen'in korkusunu resmen doğrulayacak ve "Orduya Kumpas kurdular" açıklamasını yapacaktı.. Böylece Silivri davalarının da çöküş süreci resmen başlıyordu. Akdoğan ayrıca: "Kendi ülkesinin milli ordusuna, milli istihbaratına, milli bankasına, milletin gönlünde yer edinen sivil iktidarına kumpas kuranların bu ülkenin hayrına bir iş yapmış olmayacağını çok iyi bilir. Amaca ulaşmak için her yolu mübah görenlerin nasıl hastalıklı anlayışlar ürettiğini iyi bilir" diyecekti.
201 www.taraf.com.tr/haber-gulen-i-bitirme-karari-2004-te-mgk-da-alindi-140671/ Mehmet Baransu haberi... 28 Kasım 2013. Kararda alınması gereken bir dizi önlem, tabii eğitim konusu da var, yani Cemaat okulları ve dershaneleri! Cemaatçiler ele geçirdikleri bu kararı açıklayınca, gündeme gelen dershanelerin kapatılması kararının RTE tarafından taa o zaman alındığını ileri sürüyorlardı... İktidar medyası ise yemin billah, kararın o zaman uygulanmadığını ve aslında yok hükmünde olduğunu yazıp çizdi.

ALTINCI BÖLÜM

Bir Toplumsal Ütopya ve İktidarı Ele Geçirme Yöntemi Üzerine

Evet hikâyenin son bölümüne geldik, oysa ki yazıya iliştirilecek daha çok düşünce, yorum ve haber var. Ama esasın hepsi burada... Şimdi üstten bir bakışla, Gülen Hareketi'nin gerçekleşmeyen "ütopya"sını toparlayacağız.

Bu "ütopya"yı iki açıdan ele alacağız.. Bir ideoloji, altın nesil, düşlenen toplumsal yapı... Ve siyasi iktidar seçeneği olarak Gülen Hareketi...

Öncelikle Gülen için birkaç söz: Şüphesiz onu ciddiye alınması gereken ve bugüne kadar koyduğu hedefe ulaşmada ve amaçlarını gerçekleştirmede önemli işler başarmış bir lider olarak görmek durumundayız. Kolay değil, bir hayat boyu, taa 1970'li yıllardan bu yana, yani 40 yıl, büyük bir sabırla kozasını ve düşüncelerini örmüş, insanları etkilemiş ve inandırmış, devasa bir "Cemaat imparatorluğu" yaratmış bir kişiden bahsediyoruz. Çevresinde iyi eğitim almış yüzlerce "talebesi". Yüzlerce okulu, dershanesi, üniversitesi...

Bir vaazını dinleyince, gençlik arkadaşımın söyledikleri tekrar aklıma geldi: "Bizim başaramadığımızı deniyor.. ilginç bir durumla karşı karşıyayız, bir de bu açıdan bak..." Bizim başaramadığımız neydi? Şüphesiz akim kalan bir sol iktidar yürüyüşü... Biz "işçi sınıfı" diye tutturmuştuk; onları örgütleyerek, yanına da diğer emekçi kitleleri katacak ve iktidarı ele geçirecektik. Şüphesiz siyasetimizde dini bu amaç için kullanmak tabii ki yoktu. Hatta bize dinsiz imansız gözüyle bakıyorlardı. Fedakardık, varımızı yoğumuzu veriyorduk, düşük gelirli

bir yurttaş gibi yaşıyorduk. Bizim başarısızlığımız, solun ülkemizde her zaman acımasızca ezilmesinin ve ciddi ve büyük bir varlık olarak ortaya çıkamamasının tarihidir aynı zamanda...

68 Kuşağı olarak, neyi ne kadar başarabilirdik, geldiğimiz nokta bunun göstergesidir. Bugün bile durmadan bölünüp ayrılan sonra da birbiriyle ittifak yapmaya çalışan ama bunu da başaramayan örgütler resmi geçit halindeler.. Herkes “en doğru” olunca, onlarca “en doğru” ile karşı karşıya kalıyoruz..

Gülen, vaazında ne diyordu? Bilgisayarımda aradım, ulaşamadım metnine... Ama yaklaşık şöyle: “Paraya tamah etmeyin, aç gözlü olmayın, halktan biri gibi yaşayın, ahlaktan dinden imandan sapmayın...” Yanlış yazmamak için sürdürmüyorum, ama din kısmını bir kenara bırakacak olursak, bizim sol örgüt ve ideolojik anlayışımıza, yaşam tarzımıza benzer öğütler... Düşlenen bir toplum için yaşamak ve çalışmak...

Tabii, ahlak öğüdüne bakılacak olursa, Silivri davalarında Cemaat ekibinin verdiği ahlak sınavı bir ahlaksızlık çukuru gibiydi! Demek din/ahlak ile siyasi amaçlar yan yana gelince, ortaya böyle bir eşitlik çıkıyor ne yazık ki.. Aslında siyasal İslamın hem ülkemizde hem dünyada verdiği sınav, ülkemizde siyasal İslam olarak ortaya çıkmayan diğer sağ partilerin siyasal üç kağıtçılıklarından, dolandırıcılıklarından, aldatıcılıklarından farklı değil. Cemaat’in ön cephedeki elemanları siyasi hedeflere kilitlendikerinde ahlakı, adaleti, haklılığı güverteden denize atmışlardır. Bu tutumları, ahlaklı- adaletli toplum ve yönetim ütopyalarını çöpe atıyor..

Söz konusu iktidar olunca, din, ahlak, Allah.. hepsi teferruat olup çıkıyor!

Gülen’de İnandırıcılık ve Altın Nesil

Gülen, eğitimli ahlaklı /Müslüman dindar insanlardan oluşan bir Cemaat yaratarak, toplumu bu temelde yeniden oluşturmaya dayalı bir

ütopyaya sahiptir. Şüphesiz, Müslümanlık/ İslam bu ütopyanın temel direğidir. Altın Nesil, bu ütopyayı gerçekleştirmek için gerekli ve zorunludur. Ütopyanın ana dayanağıdır. Bu ütopyasını da ancak devlet eliyle-kanalıyla gerçekleştirebileceğini düşünür. Devlet toplum için her şeydir, yönetici, eğitici, donatıcı ve “toplum mühendisi” olan bir örgüt. Koruyucu, uygulayıcı... Devlet, toplumun kılcal damarlarına kadar iner. Ülkenin her yerinde yurttaşla karşı karşıya, ilişki halindedir. Türkiye’nin Osmanlı’dan devraldığı miras olaraak devlet, devlet baba nhiteliğini de hep korumaktadır.. Devlet, para demektir, ülkenin milletin hazinesi.. Siyasi partiler hükümet eliyle bu hazineyi kullanırlar. Parayı istediği gibi harcama yetkisine sahip olurlar. Bunu iyi başardıkları ölçüde orada kalırlar.

Tabii, devlette yer almak devleti yönetmek birinci derecede iyi eğitimli olmayı öngörür. Bu amaçla bir Altın Nesil gençlik/insan yaratılmalıdır. Fethullah Gülen, işe bu altın nesli oluşturmakla başlamıştır.[202] Altın Nesil ortaya çıktıkça, özellikle devlete yerleştirilmiştir. 40 yıldır süren bu projeyi başarıyla yürütmüştür Gülen Cemaat’i. Denebilir ki binlerce Cemaat talebesi devletin hemen her örgüt ve biriminin ana ve kılcal damarlarında dolaşmaktadır. Sadece işlerini, en iyi yaptıkları sürece, bir mesele yok! Cemaat ile RTE arasında kan davasına dönüşen dershaneleri kapatma ve Cemaat okulları kavgasının temelinde, Altın Nesil’in yetiştirilmesinde önemli bir kesinti olabileceği endişesidir. Cemaat büyüdükçe olanakları da çoğalıyor, dershane ve okulları artıyor, dolayısıyla daha çok insan kaynaklarına ulaşıyorlar. Dershaneler kapatılınca önemli bir daralma olacağı açıktır. Cemaat’in en önemli projesi olan eğitim meselesi önemli bir yara alacaktır. Üstel artış, bir duraganlığa ve gerilemeye dönüşecektir. Kapışmanın, tam da dershaneler meselesinde patlaması bu açıdan anlamlıdır ve önemlidir.

Fethullah Gülen’i bütün diğer cemaatlerden ayırıcı özelliği eğitimdir. Bir toplum projesi vardır Gülen’in. Bir ütopyası vardır. Bunun peşinden

koşmaktadır. Bu projesini bugüne kadar başarıyla geliştirmiş ve uygulamıştır. Sadece talebe yetiştirmekle kalmamış, ayrıca iş dünyasını da bu proje için seferber etmeyi başarmıştır. Cemaat üyeleri sadece devlette değil, aynı zamanda toplumun hemen her etkin alanında yayılmaktadır.

Topladığı yardımlarla kurduğu ekonomik imparatorluğa da bakılacak olursa, Türk toplumunun önemli bir özelliği ortaya çıkıyor. Bir projeye katılımı ve desteği! Bir dini Cemaat, Altın Nesil, Ahlaklı Nesil/Toplum, Türkiyeyi yükseltme vb gibi bir "utopia"yı toplumun önüne koyunca, ve bu konuda başarılarını da gözler önüne gösterince, ilgi toplamakta ve insanlar buna gönülden inanmaktadır.[203] Fethullah Gülen'in aynı zamanda hoca olması, dini vaazlarının etkililiği, Müslümanlığı yüceltmesi de, bir inandırıcılık etkeni olarak işlemektedir, denebilir. Çünkü, Müslümanlık burada, her ne kadar dindarlık temeli eksik olmasa da, iyi eğitim ile birden "çağdaşlık niteliği görüntüsü" kazanmaktadır veya çağdaşlıkla bütünleşmektedir. Geleceğe, dünyaya bakan inançlıları rahatlatmaktadır bu durum. Bazıları varını yoğunu bile bu projeye vermektedir. Toplumun etkin bir kesimini buna inandırmak, önemli bir başarıdır; ayrıca bu kesimin Gülen'in liderliğini de kabul ettiği anlamına gelir.

Bu saptama, toplumda-siyasette başka bir eksikliği veya yokluğu da gözümüze sokuyor: Siyasette, iktidarlarda, devlette, ulusal heyecan yaratacak ulusal proje ve ütopyaların eksikliğini! Siyaset ülkemizde baştan sona kirlidir. Para kazanma, yolsuzluk, dolandırıcılık, rüşvet, adam kayırma, ihale rüşvetleri, siyaseti tamamen bu yolla finanse edilmekte ve iktidarda olanların ve yandaşlarının sınıf atlamasına, zenginleşmesine yaramaktadır. Bugünkü iktidar da, ANAP vb.'den farklı olmadığı gibi, bunu daha örgütlü, daha kaba saba, utanmazca ve korkusuzca yapmaktadır.

Gülen ve Yolsuzluk/ Rüşvet

Cemaat'in, devletteki gücünü belki de en veya tek hayırlı iş olarak, Türkiye'nin, milletin yararına kullandığı olay, Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu ile iktidarın nasıl bir kirlilik batağı içinde olduğunu gözler önüne sermesidir. Bu açıdan diyeceğim şu: Cemaat, bu yönden devlette iktidarı kontrol mekanizması olarak iş görmüş ve millet yararına hayırlı bir iş yapmıştır.. Çünkü AKP kendisini denetleyebilecek bütün devlet ve toplum mekanizmalarını ya iğdiş etmiş ve etmektedir, ya da tüm bu mekanizmaları başlarına tamamen kendi adamlarını oturtarak denetimine almaktadır. Tam bir totalitarizm isteği... Başka kadroların en azından gözetleyici olarak devlet içinde varolmasını, bunun adı Cemaat de olsa, neredeyse onaylamanın iyi olacağı görüşü ortaya çıkmaktadır.

Yolsuzluk ve Rüşvet Operasyonu'nu bu açıdan bir "hükümet darbesi" veya "iktidar üzerinde, milli irade üzerinde yeni bir vesayet" kurma harekatı olarak nitelendirmenin bir anlamı yoktur. Olan, iktidarın tam içinde büyük bir kokuşmuşluğun sergilenmesidir; bunun sonuçları hükümetin yıkılması, istifalar, RTE'nin derin yara alması veya yıkılması gibi ne olursa olsun çok doğaldır. Zaten olması gerekenler de bunlardır.. Yoksa "Vay yolsuzluğumu rüşvet olaylarımı ortaya çıkartıyorsun, bunun sonucu beni mahkemelere gönderip yargılamak ve mahkûm ettirmek istiyorsun, yani beni yıkmak istiyorsun, o halde bana darbeye kalkıştın, beni buraya getiren milli iradeyi de yok saydın, o halde sen paralel devletsin" gibi ucube düşünce ve gerekçelerle, yaşanan hırsızlığı örtbas etmek amacıyla sürekli bir "paralel düşman" yaratarak kendini temize çıkartmak, olayı unutturmak ve iktidarını sürdürmek, dünyanın ancak totaliter yönetimlerinde söz konusu olur. Hiçbir demokratik ülkede, ortaya çıkartılan yolsuzlukların sadece biri bile gerçekleşse, iktidar sahipleri için sonuç yıkılmak ve yargılanmaktır. Nitekim hükümetten de dört bakanın bileti kesilmiş ama yargılama aşaması engellenmiş ve engellenmektedir..

Ortaya Çıkartan Solcular Olsaydı

Şunu da belirtelim, bu yolsuzluğu ortaya çıkartan, gerçekten iktidara “paralel” ve siyasi hedefleri olan bir “yapı” olsa bile. Burada darbe falan değil, yasaların suç saydığı fiiller söz konusudur. Cemaatçi de olsa devletin görevlileri üzerine düşeni yapmıştır.

Tersi şu olurdu: Diyelim bu soruşturmayı gelen ihbarları değerlendirerek “iktidarcı-RTE’ci” sayılan Emniyet-savcı ve yargıçlar yürüttü ve bilgi ve belgelere ulaştı... Hükümet derhal haberdar edilecek, soruşturma daha başında durdurulacak ve yolsuzluklar örtbas edilecekti.

Veya diyelim ki olayın kahramanları Cemaatçi değil de solcu-devrimci-Kemalist görevliler... O zamanda “Kemalistler, devrimciler iktidarı yıkmak için komplo kuruyorlar, eski vesayetçi yapı, ergenekoncular başkaldırdı hükümete karşı” denecek ve yine her şeyi örtbas edilme yoluna sapacaklardı... Bir şey suça konuysa, paralel, devrimçi, Kemalist veya iktidarcı kişi veya yapı, bunu sorşturmakla görevli kimse, yasal görevini yerine getirmekle sorumludur. Yoksa bizzat suç işlerler.. Yani diyeceğim, “paralel yapı” gerekçesiyle iktidarın açtığı savaş, aslında tüm yolsuzlukları ve rüşvetleri örtbas etme savaşıdır..

Devlette AKP iktidarının yol açtığı yolsuzluk, rüşvet olayları, aslında Gülen’in devlet ve devlet adamları ve icraatleri düşüncesine ve “toplum ütopyasına” da uymamaktadır. Zaten ne kadar her ikisi de “islamcı”, “dindar” ve “aynı gayeye” hizmet ediyor görünmelerine/olmalarına rağmen, her ikisi de tamamen farklı siyasi ve tarih inşalarına sahipler. Bunu ötedenberi vurguladım yazılarımda.[204] Gülen Cemaati’nin devlette ciddiye alınabilecek veya dışarıya yansımış bir yolsuzluk ve rüşvet olayına rastlamadık (Zekeriya Öz’le ilgili, seyahatini Ağaoğlu’na finanse ettirme iddiası dışında). Bu konuda dikkatli oldukları anlamına gelebilir veya Gülen’in bu konuda kesin talimatı söz konusu olabilir. Gülen için “parayı seviyor” sözlerini, aksi kanıtlanıncaya kadar, hedeflerini / “ütopyasını” gerçekleştirmede paranın taşıdığı birinci derecede önemi biliyor, anlamına alıyorum.

Gülen’in “ütopyası”ndan devam edelim.. Biraz daha derinden...

Gülen’in Saadet-Mutluluk Zinciri mi?

Şüphesiz, bir “İslami toplum” kurmanın yeni bir yönü yoktur ve bunu bir “ideoloji” olarak nitelendirmek, hele hele bir “ütopya” olarak kabul etmek doğru gözükmüyor olabilir. Hele öngördüğünüz ahlak, huzur, güven, İslamın esasları vb gibi topluma önerileri zaten islamcıların hep ileri sürdükleri de bilinirse... Ama yine de, belirli ülküsel temelde bir modeli öngören önerilerinizi hayata geçiriyorsanız ve bunu dini dayanaklarla temellendiriyorsunuz, bir ideoloji de inşa etmiş oluyorsunuz. Şüphesiz burada, kapitalizmle en azından bu aşamada hiçbir sorunu olmayan, kapitalizmi nasıl huzurlu ve güven içinde ve islami toplumsal temelde yaşanırı düşleyen bir bakış söz konusu..

Hem kapitalizm olacak hem huzur, güven, ahlak... Bunlar, en azından kapitalizmle bir arada bulunması mümkün olmayan şeyler. Kapitalizme “İslami kurallar”ı ekleseniz bile, ancak İslami kamuflaj-aldatmaca altında yine kapitalist bir düzen yaşarsınız. İslamın reel uygulamasında zaten kapitalizmle hiçbir çelişkisi bulunmuyor. İslamın kuralları totalitarist bir toplum önerir, yaşatır. Bu açıdan idelojik (dini) bir yapılanmadır. Kapitalizm ise, toplumsal –siyasal otoriter yapıları (Faşizm biçimlerini bir kenara bırakacak olursak) sevmez. Çünkü böyle otoriter yapılarda kendisini yeniden üretmesi, rekabetçi özelliği nedeniyle de zor olur. Gülen’in son noktada bir toplum düzeni olarak burada önerdiği yeni nedir? Devleti yönetenlerin iyi eğitilmiş, ahlaklı olmaları, toplumun ve sistemin ahlaklı, adil vb olmasının garantisi olacağını söylemek de komik olur.

Dikkat edin, güven, ahlak, dürüstlük vb üzerinden kurguluyoruz toplumu. Burada demokratik hak ve özgürlükler, insan hakları, laiklik, sol bakışlara özgürlük vb. gibi kavramlarla tartışmıyoruz. Ama diyebilirsiniz ki bu kavramlar kapitalist toplumun tarihi süreç içinde ürettiği ve özellikle Avrupalıların toplum düzenini üzerinde inşa etmeye

çalıştığı kavramlar.. Hiç olmazsa! İslami totalitarizmi kapitalist sisteme giydirdiğinizde, ortaya faşizmin-totalitarizmin, diktatörlüklerin bir türü çıkacağı hatta çıktığı İslam ülkelerindeki uygulamalarda sabit. Yani nereden bakarsanız, Gülen'in önerdiği toplum modelinin çıkar tarafı ve kabul edilebilir yönü sıfırdır.

Altın Nesil de bir ütopyadır. Toplumda herkesin "Altın Nesil" olarak eğitilmiş halini düşleyin! Esas ütopya budur.

Bir Çıkar Ortaklığı

Gülen Cemaati, aslında bir "çıkar ortaklığı"nda büyük kümelenme olarak da görülebilir. Çünkü, Cemaat üyeleri eğitilmekte ve sonra da kolayca itibarlı işlere yerleşebilmektedir. Toplumda iyi bir iş sahibi olmak, çok önemli bir statü göstergesidir, hayat güvencesidir ve böyle bir insan ana sorunlarını çözmüş demektir. Topluma iyi bir şekilde entegrasyon.. Cemaat faaliyetleri "işe yerleştirme"nin altyapısını da hazırlamıştır... Şirketler, devlet, medya, okullar.. ve bunların üzerine de şükretme, inanç, ve Cemaat'e mensubiyet..

Şimdi bir soru yöneltelim: Topluma mensubiyet mi yoksa Cemaat'e ait olma mı? Güvencesiz, istikrarsız, gelişmemiş, ahlak dahil çeşitli bunalımlar içinde yaşayan bir toplum varsa, öte yanda daha istikrarlı ve garantili bir hayat vaadeden ve bunu da gerçekleştiren bir Cemaat varsa, insanların hangisini tercih edecekleri, büyük çoğunluk için tartışmasızdır. Ruhani yönünüzü de üstelik tatmin ederek..

Ama bunu öneren ve yapan bir cemaatin yıldızı hep "yükselen"de olmak zorundadır. Çünkü Cemaat'in kurduğu, bir tür saadet –mutluluk zinciridir aynı zamanda. Cemaat'in tolumsal konumu "alçalan yıldız"a dönüştüğünde ve büyümeden küçülmeye daralmaya geçildiğinde, büyük sıkıntılar ortaya çıkmaya başlar. Bu durumda küçülmeden bahsedebiliriz.

Saadet zincirleri, veya kendi içlerinde mutluluk ortamları kurmak, ancak küçük topluluklar için söz konusu olabir. Cemaat'in "mutluluk

toplumu”nun, mesela tüm Türkiye’yi kapsayacak büyük bir toplumsal sisteme dönüşme olasılığı mümkün olabilir mi? Bu büyüme potansiyelinin varolduğunu düşünsek bile... Eğer evetse, dünya düşünürleri, büyük iktisatçılar, varolan kapitalist sistemin işsizlik, eşitsizlik, açgözlülük, ahlaksızlık, eşitsizlik, mutsuzluk vb. gibi onlarca sorunlu yönünü ortadan kaldıramayarak, bir düşünsel –sistemik hata yapıyorlar demektir. O halde neden Gülen modelini “çalışmıyorlar”? Ayrıca “Gülen modeli”nin, kapitalizmin açmazlarına ve sorunlarına getirebileceği çözümlerden duyduğumuz herhangi bir şey de yoktur..

Alçalan Yıldız

Gülen Cemaati, iktidarla yaşadığı büyük savaşın, olumsuz etkilerini hissedeceketir, hissetmeye başlamıştır. Mesela *Zaman* gazetesinin 1.100.000 dağıtımında 800.00’lere doğru yolculuğu bunun bir işaretidir. Sponsorlerde bir geri çekilmeyi anlatır. Benzer etkiler, iş hayatında destekçi şirketlerde tüccarlarda falan da görülecektir. Henüz ölçemiyoruz, ama görülmeye başlanmıştır.. Devlet içinde genişlemelerinin, en azından RTE iktidarı sürdükçe sonuna gelmişlerdir. Bir gerilemeden söz etmeliyiz. Dershane ve okullarda da bu söz konusu olacaktır. Her ne kadar Gülen, Ekim ayı başlarındaki bir demecinde, iktidarın baskısına rağmen “okullara dershanelere teveccüh artarak sürmektedir” gibi, Cemaati’ne güven ve destek vermeye yönelik açıklamalar yapsa bile..

Gülen Hareketi”nin yıldızı alçalmaktadır.. Bu düşüşe geçişin nedeni olarak elimizde bulunan tek sonuç veya bilgi, RTE ile girdiği iktidar çatışmasıdır..

Peki bu iktidar çatışmasının ana nedeni, RTE ve iktidarının, Gülen’in önerdiği ahlaklı devlet adamı tipolojisine uymaması gibi bir “ilkeli tutum” mu, yoksa bunun arkasında Gülen Hareketi’nin kendini gerçekten ciddi bir iktidar seçeneği olarak görmesinden mi.. Yani konu tamamen siyasi mi?

Bu son soruyla, kitabımızı noktalayacağız...

“Siyasi Parti” Gibi İktidara Gelmenin Yeni Yolu

Geldik bunca çatışma öyküsünün bam teline... Dört yıldır yaşadıklarımız bize, Gülen Hareketi’nin bir “iktidar mücadelesi” verdiğini gösteriyor. İster bizzat ve doğrudan ülkeyi yönetmek biçiminde olsun, ister kendi adamları veya onunla ittifak etmeye hazır siyasetçiler aracılığıyla olsun... Hareketin başında Gülen vardır... Bir “Hareket”in, tıpkı bir parti gibi davrandığının, hareket ettiğinin, iktidar mücadelesine girdiğinin öyküsünü yazdık buraya kadar aslında.. Şimdi ise bütün bunlardan yola çıkarak ve yazdırlarımızı da anımsatarak, Gülen Hareketi’nin dayanılmaz iktidar isteğinin değerlendirmesine geçeceğiz..

Bu “Hareket”in, bir siyasi çizgisi, politik görüşler demeti ve iktidar uygulamalarına yönelik seçenekleri ve görüşleri vardır. İçeride, futbolun yeniden düzenlenmesinden tutun, Kürt politikasına kadar. Okul, dershane ve eğitime kadar. Dış politikada İsrail, Filistin, İran, ABD, Avrupa Birliği, ticaret, kapitalizme kadar... Hepimizin görüş belirttiği, yazıp çizdiği iktidarların uygulama alanı olan hemen her konuda, Gülen Cemaati’nin az çok bir görüşü vardır. Ağırdan hafife kadar...

Gülen Hareketi’nin politik parti tercihleri vardır. Her ne kadar kendileri “seçimlerde hiçbir partiye açık destek çağrısı yapmayız yapmadık” deseler bile... Resmi açıklamalar bizi çok da ilgilendirmez, uygulamada ne oluyor ona bakmalıyız. Gülen Hareketi’nin başından beri AKP’ye seçimlerde destek verdiği, “resmen açıklanmamış”tır, peki bir sır mıdır? Cemaat’in yazarları, “artık sana oy yok” diye yazarken, hangi önceki tutumlarının tersini dile getirmektedir. Gülen Hareketi her dönemde tercihlerde bulunmuş, en azından bunun söylentilerini yaymıştır. AKP’yi desteklemiştir tüm seçimlerde (belki 2014 Mart yerel seçimleri hariç). GH’nin, iktidara kıyısından ortak olduğu ve 10 yıl boyunca tüm nimetlerinden yararlandığı, Altın Çağ’ını yaşadığı,

kendisine mümkün olduğu kadar olanakların sunulduğu, RTE'nin "ne istedin de vermedik" bile dediği bir iktidarı değil de, *Cumhuriyet* gazetesini destekleyecek!? (İşine gelir ve anlaşırsa, *Cumhuriyet*'e de destek atabilir, bu ayrı bir mevzu!) Gülen Hareketi örneğin esas olarak yargının değiştirilmesini ve "ele geçirilmesini" amaçlayan 2010 Anayasa Referandumu'nun başdestekçisiydi. Ki, referandum siyasetin can damarının attığı yerdi o sıralarda. Gülen, Ergenekon, Balyoz, Odatv, özetle Silivri davalarının yürütülmesinde de, iktidar desteği altında, başrolü oynadı; bütün medya organları, Gülen'in bizzat kendisi dahil, Türkiye tarihinin bu en büyük siyasi olayında koçbaşılık yaptı.. Bu operasyonlar sapına kadar siyasi karakterdeydi, bir "hizmet camiası"nın bu siyaset batağında işi neydi?

Gülen Hareketi'nin milletvekilleri ve bakanlar arasında en azından destekçileri vardır. AKP ile seçim öncesi milletvekili pazarlıkları yapılmadığını, isteklerini AKP'ye iletmediğini mi söyleyeceğiz. Gazeteler bu tür haberlerle dolu.

Dört Ana Konuda Derin Çatışma

Gilen Hareketi, desteklediği ve ortaklık yaptığı RTE ve iktidarıyla, çok önemli dört ana konuda derin ayrılığa düştü, bunları bir siyasi kampanyaya dönüştürdü; üçünde ise kontrol ettiği polis ve yargı güçlerini devreye sokarak bir kuvvet gösterisi yaptı ve RTE ve iktidarını sıkıştırma operasyonlarına imza attı.

Bunları anımsarsak yeniden:

1) İlki, İsrail'e karşı RTE'nin Mavi Marmara "yardım" gemisiyle operasyonel hareketi. İsrail konusu, AKP ile Gülen arasında aslında hala sürekli kavga konusu olmayı sürdürüyor. RTE, Filistin'in mazlumluğu üzerinden, İsrail'e "One Minute" ve Mavi Marmara operasyonları ile Arap dünyasının liderliğine soyundu. Arap dünyasının tamamen suspus olduğu bir süreçte, Recep Tayyip Erdoğan ortaya çıkarak ve İsrail'e çok sert sözlerle saldırarak, Arap halkları arasında gerçekten de büyük

sempati topladı; gittiği ülkelerde, örneğin Lübnan'da 2010'da halk kahramanı gibi karşılandı, orada "katile katil diyeceğiz dedi. "One Minute" de operasyonel ve planlı bir karşı çıkıştır, RTE'nin Arap dünyasına yönelik liderlik yarışının doruk noktasında gerçekleştirilmiştir!

Gülen, Erdoğan'a "otoriteye boyun eğmeli" diyerek, İsrail politikasının yanlışlığını vurguladı. İsrail ve Ortadoğu konularında en büyük otorite ABD'dir ve onun politikasından ayrılmamak gerektiğine ilişkin bir vaazdır bu. Oysa RTE'nin ABD ile politikası, mümkün olduğunca ve fırsat çıktığında, RTE'nin Ortadoğu'da gücünü ve politikasını artırmaya yönelikti. Böyle bir politikanın şüphesiz ki ABD ile yer yer çatışmaya girmesi de kaçınılmazdı. 2010 öncesi ve sonrası, RTE'nin Davutoğlu ile birlikte ve desteğiyle sürdürdüğü bu politikası, Ortadoğu'da Osmanlı vesayetinin yeniden canlandırılmak istendiği, yoğun olarak "Yeni Osmanlı" politikası olarak nitelendirildi iç ve dış basında. İçeride RTE hayranları Türkiye'yi "süper güç" olarak ve RTE'yi de bir "Dünya Lideri" diye göklere çıkardılar ve alkışladılar. RTE politikası, Türkiye'yi "hegemonist, bölgesel emperyalist güç" yaptığı ve yapacağı için büyük alkış topladı.

Bu politika Cemaat ile AKP arasında ilk ciddi siyasi yol ayrımıdır. Bunu ilk yorumlayan 2010 tarihli yazımda, Gülen-Erdoğan birlikteliği için koyduğum teşhis, "ikisinin kaderi ayrıdır ve kendi yollarında gideceklerdir" olmuştu. Gülen Hareketi açık seçik büyük politikanın içindedir..

2) İkincisi, şike meselesinde Gülen Hareketi'nin aktif ve büyük rol oynamasıdır. Tartışmalı şike operasyonlarını, Ergenekon savcıları, Zekeriya Öz'ün talimatıyla açtı ve yürüttü. Gülen medyası Fenerbahçe yönetimini adeta Ergenekoncu yatağı olarak görüyordu. Cemaat savcılarının kontrolündeki soruşturma bilgileri her zamanki gibi yasadışı olarak medyaya sızdırılıyor ve yargılanmadan peşin infaz yoluna gidiliyordu. Şike operasyonu ile Ergenekon – Balyoz operasyonları arasında bir fark yoktu. Cemaat yargısı neden futbola el

atıp burayı siyasi bir mücadele alanına sokuyordu? Fenerbahçe tribünlerinde Atatürk bayraklarının asılması ve İstiklal Marşı'ın okunması, Ergenekoncu faaliyet olarak nitelendiriliyordu *Taraf* gazetesinde. Cezaların düşürülmesi gündeme gelince, Gülen Hareketi RTE'ye karşı bayrak açtı. RTE'ye ilk önemli yenilgisini, cezaların düşürülmesini öngören yasa tasarısının, Gül'den veto yedikten sonra, Meclis'ten aynen geçirilmesini engelleyerek tattıracaktı. Ama bunu başaramadı. Bu açıkça, bir siyasi oluşumun, AKP içindekilere de dayanarak verdiği bir iktidar mücadelesiydi. Sonuç Cemaat için siyasi bir yenilgi oldu. Cemaat yargısının, Ergenekon-Balyoz iktidarla ortak operasyonundan sonra, kendi başına, RTE iktidarına karşı kullandığı ilk yargı ve arkasından Meclis'teki siyasi operasyondu.

3) MİT'e yönelik operasyon, Cemaat'in çok daha ciddi bir "siyasi hamlesi" olarak kayıtlara geçti. Burada konu veya bahane, Kürt meselesi, Çözüm Süreci idi. Cemaat'in çözüm meselesine yaklaşım farklıydı. Burada, Cemaat'in MİT'e yönelmesinin nedenleri arasında, şüphesiz MİT'te istediği gibi yer alamamasının yanı sıra, Müsteşar Hakan Fidan'ı hedef alması sayılabilir. Hakan Fidan ABD'nin de sevmediği bir kişidir. Ama, özellikle AKP iktidarınca özenle hazırlanmıştı, Müsteşar olabilmesi için gerekli bürokratik görevlerden hızla geçirilmiş, iktidar tarafından bu göreve fiilen hazırlanmış bir kişiydi. MİT'e yönelik operasyon bölümünde ayrıntıları yazmıştım.

Ama burada şuna dikkat çekiyorum. MİT operasyonunu, Hakan Fidan bahanesiyle doğrudan Erdoğan'a yönelik olarak görmemeliyiz. Burada bizzat Hakan Fidan ateş menzilindedir ve makamından alaşağı edilmesi hedeflenmiştir. Şüphesiz, eğer başarılabilseydi, bunun dolaylı sonucu Erdoğan'ı da önemli bir siyasi darbeyle yaralamak olacaktı. MİT'e yönelik operasyonla RTE iktidarının yıkılacağını sanmak safdillik olur. Dolayısıyla RTE'nin de dile getirdiği "Hakan Fidan bahane, esas hedef bendim" yargısını ve değerlendirmesini paylaşmak yanlış olur. MİT'e yönelik operasyonun salt Çözüm Süreci'ni çökertmek amacını taşıdığı da söylenemez. Fakat Cemaat'in bu yolla ve

operasyonun başarıyla sonuçlanması durumunda kendi çözüm olasılıklarının ön palana geleceği düşüncesini aramak daha doğru olur. Sonuçta, Çözüm Süreci doğrudan siyasi iktidarın bir politikasıdır, MİT ise kendisine verilen görev çerçevesinde bu politikanın salt uygulayıcısı durumundadır. Yoksa Fidan gider, siyasi irade başka birilerini görevlendirir. Hükümet ile Cemaat arasında ana çatışma konusunun Çözüm Süreci ve Kürt meselesinde ayrışma olduğunu söylemek de, son dört yıllık bir süreci izlediğimizde, doğru olmaz. Bütün bunlar dört yıllık bir bütünlük arzeder, bu dört yılın bütünlüğünü gözden kaçırırsak, tek tek operasyonel parçalarda takılıp kalırız.. Bu operasyonun da, GH'nin tamamen siyasi amaçlı bir operasyonu olduğu konusunda bence hiçbir şüphe bulunmuyor.

4) Dört yılın torbadaki esas "büyük turpu", Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'dur. İşte bu operasyon ana hedef olarak ve sonuçları itibariyle RTE ve hükümetini yıkacak niteliktedir. Önceki bölümde bunun analizini geniş ölçüde yaptık. Gülen ve güçleri bu operasyonu iktidarı yıkmak için mi yaptı, hükümete darbeye kalkıştı gibi bir soruyla ilgilenmek aslında boş işlerle uğraşmak veya bir iktidarın ayakta kalabilmek için uydurduğu ve inandırıcılığı olmayan bir bahanedir. Eldeki delillerle dünyanın neresinde olursa olsun iktidarlar yıkılır ve siyaset allak bullak olur. Nitekim bu soruşturmanın sonucu dört bakan devrildi ve olayın ana kahramanı, RTE ayakta kaldı, hatta Cumhurbakanlığı'na çıktı.

Cemaat'in bu operasyonun sonuçlarını hesap etmemesi şüphesiz ki mümkün değildir. Bu operasyonun, Recep Tayyip Erdoğan ve iktidarının düşmesiyle sonuçlanacağı beklentisi içindeydiler ve böylece AKP içinden, yeni bir kadrolaşma ve saflaşmayla en azından yeni bir hükümet kuruluşuna gidileceğine de inandıklarını söylemek gerekir. Doğrusu, bu beklenti aslında Türkiye'de operasyonun içeriğini gören çoğu siyasi kesim tarafından da normal olarak paylaşılıyordu.

Pensilvanya, RTE yıkılsa rahatlayacaktı, önünde yeni olanaklar açılacaktı. Şimdi bu bekklenti gerçekleşseydi olabilecekler üzerine

abartık olmayan bir kurgu yapalım.

AKP İktidarı Çökseydi, Neler Olabilirdi?

Evet neler olurdu? Tabii bu soruya Meclis'teki ve AKP içindeki güç dengelerine bakarak bir yanıt arayacağız. Yoksa, savcı-mahkeme yolsuzluk yaptılar diye ne bakanları tutuklayabilirdi ne başbakanı... İddianamesini yazar, suçlamaları yöneltir, fezlekesini Meclis'e gönderir ve yargılanmaları için dokunulmazlıklarının kaldırılmasını isterdi. Nitekim bu kısmen oldu, RTE'nin derhal yasa çıkartarak, HSYK'da değişiklikler yaparak savcıları ve mahkemeleri tamamen değiştirmesine, polisleri görevden almasına rağmen, yeni savcı da dört bakan hakkında hazırladığı fezlekeleri Meclis'e gönderdi. Dört bakan siyasi hayattan feda edildi aslında, ama fezlekeleri de unutturma ve uyutma işlemleri yapılmaya başlandı. Meclis'te AKP çoğunluğu, yolsuzluk ve rüşvetlerin önünde derhal koruyucu kalkan görevini üstlendi.

Ama Meclis'te AKP milletvekilleri örneğin suçlanan herkesin aslında istifa etmesi gerektiğini düşünebilir, yeni bir AKP hükümeti kurulması için inisiyatif alabilirdi. Bu durumda hükümet düşer veya istifa ederdi. Ama Meclis'te, Cemaat'le ilişkili birkaç milletvekili dışında, bunu gerçekleştirecek bir "baş" veya "kanat" yoktu. Herkes genellikle "lider"e bakıyordu.

Demek ki, mesele aslında AKP ve hükümet içinde kilitliydi.

O zaman tek yol şu olmalıydı: Hükümet üyeleri bu durumu bir onur meselesi yapıp istifa edebilirdi. Aslında buna cesaret edebilen sadece Erdoğan Bayraktar oldu. Yenilen herzelerin hepsinin farkındaydı, çünkü işin içindeydi ve vicdanı kanayarak milletvekilliğinden istifa etti, ama tabii ki kabul edilmedi istifası ve ikna edilerek saflara geri döndürüldü. Diğer bakanlar bu durumu yutarken boğazlarında bir şeyler düğümlendi mi bilmiyoruz. Tabii RTE de bunu onur meselesi yapabilir, hükümeti dağıtır ve yargılanmaların yolunu açabilirdi. Ama kendisi de topun ağzındaydı. Siyasi hayatı biterdi. Eğer hükümet RTE'ye rağmen istifa

etseydi? AKP “Biz dürüst bir partiyiz halka sözümüz var, bu suçlamalarla hükümet edemeyiz, bütün iddialar kanıtlanıncaya kadar çekiliyoruz” da diyebilirdi. Ama demedi, çünkü öyle bir parti ve hükümet değillerdi. Sonuç: Bakanlar Kurulu’nda örneğin buna öncülük edecek güçlü bir ikinci kişi yoktu. Sesleri bile çıkmadı!

Eğer deselerdi, örneğin Cumhurbaşkanı Gül yeni bir hükümet kurulması için çoğunluk partisi olarak, partinin önde gelenlerinden birini görevlendirirdi. Böylece RTE de kızağa çekilmiş ve safdışı bırakılmış olurdu. Arınçlar falan, herhalde hepsi, bu olağanüstü durumda partiye önderlik edecek büyüklükte değillerdi, veya hepsi endişe içindeydi ve bu durumdan iktidarı ve kendilerini düşmekten kurtarabilecek tek kişinin RTE olduğunu düşünüyorlardı demek ki...

Siyasi ve ahlaki değişim dygu, düşünce ve kararlılığı olabilseydi, kurulacak her AKP hükümeti Gülen Hareketi’yle birlik ve beraberlik içinde çalışabilirdi. Cemaat’in ana sorunu RTE idi. Onu aştıktan sonra, aslında AKP ve hükümetle uyumlu çalışabilirdi. Arınç’tan tutun Babacan’a, Hayati Yazıcı ve diğer pek çok bakan ve üç dönem kuralı gereğince siyaset dışı kalacak olan RTE’nin yol arkadaşlarından pek çoğunun, Cemaat ile ciddi bir sorunu olmayabilirdi. Nitekim, yaşanan önceki büyük olaylar bunu göstermişti. Hayır, burada, RTE dışında herkes Cemaat’e boyun eğer ve bütün isteklerini karşılardı, demek istemiyorum. Bu siyasetin doğasında yoktur. En sonunda, seçilmişler ile seçilmemişler gibi çok ciddi bir ayırım vardır ve bu ayırım, RTE’deki kadar şiddetli olmasa bile hükmünü sürdürür..

AKP içinde RTE kenara çekilseydi, sonraki durum şöyle gelişirdi: Gül ya ikinci kez cumhurbaşkanı olarak kalır ya da partinin başına geçerdi.

İktidar değişimi, RTE’siz bir iktidarın en güçlü olasılığı aslında Gül seçeneğiydi. Gül ile RTE arasındaki çekişme-rekabetin, belki de bütün şiddetiyle ortaya çıkabileceği zaman olabilirdi. Fakat olmadı, parti RTE etrafında kenetlendi. Burada “felaket anlarında birbirine, lidere sığınma” davranışı etkili

olduğu gibi, Gül'in kendisini, çok istemesine rağmen, gerçekten alıp götürecek sürükleyecek bir lider olarak ortaya çıkma cesaretini göstermemesi de etkili oldu. Evet Cumhurbaşkanlığının bitmesine bir yıldan fazla zaman vardı, fakat parti içinde de Gül'ü cesaretlendirecek güçlü bir kanat olmadı veya ortaya çıkmadı. Burada "kötü zamanda partiye ve lidere ihanet etmek" düşüncesi de olabilir veya "RTE her şeyi toparlar sonra da bizim hayatımızı bitirir" endişesi de.

Gezi Direnişi: Yalanla İktidarda Kalmanın Mekanizması

Unutmayalım ki, iktidarın/RTE'nin arkasında, 2011 seçimlerinde aldığı yüzde 50'lik seçmen gücü bulunuyordu. Ayrıca unutmayalım ki Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'ndan tam altı ay önce, RTE ve iktidarı, Taksim Gezi Parkı protestosu ve tüm ülkeye yayılan direniş nedeniyle büyük bir varta atlatmış, "iktidar yıkılıyor" korkusunu derinden hissetmişlerdi. Bu devrilme korkusu sırasında, RTE tüm şiddetiyle halkın üzerine gidebileceğini ve isterse cinayetler işlemiş onlarca-yüzlerce kahraman polis ve Toma yaratabileceğini kanıtlamıştı. RTE bu dönemde tezgâhlanan tüm provokasyonları gerçekmiş gibi piyasaya sürmüştü; "**Cami'de içki içmekten"** tutun, Kabataş'ta Taksim protestocuları "**türbanlı çocuklu kadını tartakladılar ve üzerine işediler"**e varıncaya kadar... Hepsi yalan çıktı. Tabi RTE ve adamları, iktidarı dış düşmanların, faiz lobicilerinin falan yıkmak için harekete geçtiğini ve direnişi onların tezgâhladığını da günler-aylar boyu yayarak halkın kafasını yıkadılar. Türkiye ölüp ölüp dirilirken penguen belgeselleri yayınlayan televizyonlar gerçekleri saklayarak bu yalanlara ortak oldular. RTE'nin, medya üzerinde uyguladığı baskı ve denetimin meyvelerini işte böyle zamanlarda iyice topladığı anlaşıldı. RTE, "**Yüzde 50'yi evlerinde zor tutuyorum**" sözleriyle halkı birbirine kırdırmayı bile göze alabileceğini gösterdi.

Bu konu Gülen-RTE çatışmasıyla ilgisiz olmasına, Cemaat bu direnişe kayıtsız-ortada kalmasına rağmen[205] 2013 Haziran direnişi

buraya niye girdi?

Çünkü, Türkiye'ye yayılan bu büyük direnişten iktidarı yıkılmaktan mı, zor durumdan mı, artık ne dersek, kurtaranın bizzat RTE olduğu gerçeğini vurgulayalım. RTE ayrıştırıcılığının doruk noktalarına vardı, her türlü yalan mekanizması piyasaya sürüldü, Kazlıçeşme mitingleri yaptı, partisi işte böyle günler için beslediği yüzbinleri miting alanlarına taşıdı, Gül-Arınç ve diğerlerinin uzlaşma girişimlerini ayakları altına aldı, beş altı aya yayılan büyük bir karşı saldırı kampanyasıyla bu süreçten kurtuldu. RTE bu süreçten daha otoriter, daha diktatoryal, kendi partisi içindeki farklı sesleri de daha ezici ve yokedici bir kişilikle çıktı.

Diyebilirim ki, hemen bu sürecin ardından patlayan rüşvet ve yolsuzluk soruşturmasında, Gül-Arınç, Yazıcı ve tüm diğerlerinin hiçbir cesaret gösterememesinin önemli bir nedeni de, RTE'nin Gezi Direnişi'ne karşı iyice zırhlandırdığı diktatöryel gücü altında ezilip ufalanmalarının önemli bir rolü bulunuyor.

Bu güç karşısında hepsi sindi... Nitekim RTE, altı ay önceki Haziran direnişinden aldığı güçlü, kazandığı deneyim ve kendine güvenle Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'nun da şimdilik üstesinden gelebildi.

Ayrıca Kürt meselesinde İmralı ile gizli açık görüşmeler sürüyor ve büyük iyimserlikler basına pompalanıyordu. Kürt silahlı ve siyasi hareketi, bizzat İmralı, Demirtaş vb. 2013 Mayıs-Haziran Direnişi'nde "aman RTE yıkılıp gidecek" endişesi içinde yaşadılar, Direnişe karşı çıktılar. İnternet'e girin haber ve değerlendirmelere bakın... Kürt siyasal hareketi rüşvet skandalı olayında da "Hükümet-Cemaat gerilimine ilişkin olarak BDP-PKK çizgisindeki Kürt cephesinden özellikle son dönemde gelen açıklamalarda hedefte daha çok Cemaat var. Hükümetin yanında yer almıyorlar ama Cemaat'e daha mesafeli duruyorlar."[206]

Bu desteği de arkasına alan RTE'ye partisi, milletvekilleri arasında, Gül ve Arınç'lardan herhangi bir muhalefet gelmemesini de "RTE siyasetinin ve karakterinin doğası" olarak kabul etmek gerekir. RTE,

Cemaat hamlelerine karşı, dört kez ayakta kalan insan olarak ortaya çıkıyor. Bu durumun da, otoriter gücünü fevkalade tırmandırdığını vurgulayalım.. GH'nin, bu en önemli hamlesine rağmen, AKP içinde beklediği sonuçlara ulaşamadı. RTE duvarını aşamadı..

Tabii başka bir gerçek daha var. O da seçmenin neden hâlâ RTE ve iktidarının arkasında durduğuna ilişkin durumlar. Şimdi kısaca buna da bakalım..

Çökme Kurgusu Neden Gerçekleşmedi ve RTE İktidarı Neden Devrilmedi?

Bu doğal kurgu/beklentinin gerçekleşmemesinin nedeni, RTE'nin parti içindeki kesin egemenliği/hegemonyası ve sahip olduğu seçmen kitlesinin büyük desteğidir. RTE'yi orada tutan güç ve tabii esas olarak AKP iktidarının henüz işbaşında kalması gerektiğine olan seçmen inancı ve isteğiydi. AKP'ye destek veren seçmen kitlesi, henüz AKP'siz bir ülkeye hazır değildi. Ülke, 400 milyar dolar borca sahipti. Dışarıdan akan para piyasaya pompalanmış, bankalar tüketici kredilerinden tutun her amaçla ellerindeki parayı tüketiciye satmak için seferber olmuştu. Sadece İstanbul'da 110'a yakın AVM açılmıştı ve hepsi dolup boşalıyordu. Tüketicilerin bankalara tüketici ve konut kredileri ile kredi kartları borçları 200 milyar civarında hesap ediliyordu. Millet, o güne kadar görülmemiş bir şekilde tüketici kılınmıştı, beyaz eşyalar, arabalar, evler, elektronik her türlü eşya, yabancı malı telefonlara ödenen yıllık milyarlarca dolar... Adam başına düşen milli gelir, her ne kadar beş yıldır aynı düzeyde çakılı kalmasına rağmen 3500 dolardan 10 bin dolara yükselmişti. **Homo economicus**, AKP iktidarı altında yaşadığı bu koşulların değişmesine karşıydı; RTE, bu düzeni büyük propaganda, reklam, İstanbul'u mahveden üçüncü köprü ve havaalanı vb. projeleriyle, duble yol reklamlarıyla ve büyük büyük nakamlarla ayakta tutan adamın adıydı. Yani Türkiye, 2023 hedefi, hatta 2071 palavraları,

Kanal İstanbul'lar.. Bunların tümü rant üzerine kurulu ve daha da büyük toprak ve bina rantları vaat eden düzenin bozulması ve bu düzenin sahibi, ayrıca dünya lideri cilasıyla arşı alaya yükseltilen RTE ve iktidarının yıkılması endişesini beraberinde getiriyordu. Seçmenin tutuculuğu, bu noktada olağanüstüdür. İşlerin yolunda gittiğini sanmaktadır; günü yaşamaktadır, önemli bir kesim sahip olduklarını yitirme endişesi taşırken, bir kısım seçmen de, bu düzen içinde daha büyük olanaklara kavuşacağının beklentisi içindedir.. Oysa durum hiç de öyle değildir, Türkiye'nin dış borca ve ithalata bağımlı ekonomik yapısında hiçbir değişiklik olmamıştır.

Ayrıca bu iktidar altında büyüme hızı, Cumhuriyet tarihinin ortalama büyüme hızını aşamamıştır. Dış borçla büyüyen ekonomi, yabancı sıcak sermayenin geri çekilmesiyle küçülme, küçülme dönemine girmektedir. Uzun vadeli yatırımlar azdır, gerektiği kadar değildir ve RTE iktidarı bunu başaramamıştır. Türkiye tasarruf edebilen bir ülke değildir ve dolayısıyla kendi yatırımlarını yapamamaktadır... RTE'ye destek veren seçmen kitlesinin önemli bir kesimi bu gerçeklerin farkında değildir, farkında olanlar da dur bakalım gittiği kadar gitsin düşüncesindedir. Şüphesiz bir kesim seçmen de, dini ve ideolojik yaklaşımlarla, bu iktidarın sonsuza kadar orada kalmasına biad etmektedir.

Şüphesiz, seçmenin yerel hizmetlerden, yardımlardan, paketlerden vb. yararlandırıldığını da unutmayalım.. Seçmen tutuculuğu, tam da bu noktada, yeni bir bakışla araştırılması gerekir.

Gülen'in AKP ve Devletle İlişkilerinin Sonu mu?

Şüphesiz, RTE'siz bir AKP hükümeti kurulabilseydi 17-25 Aralık hamlesinin ardından, "yeni hükümetin" GH ile ilişkileri gerçi daha alt düzeyde ama GH'nin üzerine gidilmeden, en azından dershaneler konusunda tavizler verilerek sürebilirdi. Cemaat ile AKP arasında daha alt düzeyde ittifak devam edebilirdi. Yeni hükümetin Silivri davalarında tutumu, "Ordu'ya kumpas yapıldı" itirafına varmaz ve belki de

hukuksuzlukların ortaya çıkartılması, kabul edilmesi, Silivri'de yatan tüm masum insanların özgürlüğüne kavuşması da, daha çok bedeller ödenerek gecikirdi. Silivri'nin kapılarının açılması ile RTE'nin rüşvet ve yolsuzluk olaylarına karşı Cemaat'i "silme" girişimi arasında ilişkinin olması, şüphesiz siyasal ve talihsiz derin bir çelişkidir. Gülen Hareketi'nin yargıdaki egemenliğinin de bitirilmesi zaman alırdı.

RTE, yolsuzluk, rüşvet olaylarına karşı Cemaat'e yönelik mücadelesinde, zorunlu olarak Silivri davalarına veda ettti. Türkiye'de bir yandan, "bunları Cemaat yaptı" denilerek Silivri'de sözde bir "özgürlük" kapısı açılırken, güçlenen RTE otoritarizmi ile daha az özgürlüklere doğru yelken açmak gibi, derin bir çelişkiyi yaşamaya başladı.

Gülen-RTE arasındaki ilişkinin geldiği nokta, iktidar ilişkileri bağlamında, geri dönülmez bir ilişkidir. RTE orada gücü elinde tuttuğu sürece, Gülen Hareketi'ne "siyasi" hayat hakkı yoktur. Devlette özellikle siyasetin yapıldığı ve devleti temsil edecek bütün alanlarda Cemaat'in etkisini adım adım ve giderek silmeyi sürdürecektir.

Gülen'in iktidar-AKP ile ilişkisini yeniden tamir etme veya iktidar olanaklarından beslenme şansı, zayıf da olsa, ancak RTE dönemi sonrasına ilişkin umuttur. Ama zayıflamış bir Cemaat'in AKP içindeki etkisinin de zayıflayacağı bellidir. Yeni bir ittifak ancak, yepyeni koşullarda, gerçekten de AKP'nin Cemaat'e kaçınılmaz gereksinimi koşullarının ortaya çıkmasıyla mümkün olabilir. Ama yaşanan deneyimler, Cemaatçi bir karaktere bürünmediği sürece, yeni AKP yönetimlerinin de Cemaat ile ilişkilerinde hep dikkatli olacağını göstermesi gerekir. Özetle, AKP açısından Cemaat ile yaşanan ittifak sona ermiştir, denebilir. GH açısından ise, devlet içinde örgütlenerek büyüme, siyaseti kontrol etme ve siyasi güç elde etme olasılıklarının da giderek azaldığı azalacağı, siyasi bir sonuç olacaktır.

Gülen Hareketi'nin Fiilen İktidar Olma Meselesi Yok mu?

Evet bu soru can damarıdır kitabın...

Gülen Hareketi'nin bir "hizmet camiası" olduğu, parti olmadığı ve parti olarak örgütlenmediği, dolayısıyla iktidara gelmek, hükümet kurmak ve ülkeyi yönetmek gibi bir meselesinin olamayacağı, siyasi hayatımızda çok yaygın kabul gören bir görüş ve kanattir.

Bu görüşe katılmıyorum. Konuya sınırlı ve sadece görüntülere bakarak ve bize sunulanla yetinerek yaklaşmak bizi gerçeği görmekten alıkoyar. Olayların bütününe ve eldeki verilerin tamamına yaklaşarak bunlardan bütünsel bir sonuç çıkartabilmeliyiz... Bu bakışla yaklaşmasaydık, bütün bu gelişmeleri dört yıl önceden kestiremezdik ve bu kitap da ortaya çıkmazdı... Normal parlamenter düzen ve sistemin iktidar olasılıklarını sunduğu bu kriterlerine bakarak Gülen Hareketi'nin siyasi yönünü, iktidara odaklı yönünü, siyaseti belirleme ve yönetme yönünü, devlet kadrolarını yönetme ve siyaset belirleme yönünü, Emniyet, Yargı, Meclis ve Hükümet'te bayrak göstererek siyaset yapma yönünü açıklayamayız ve Cemaat siyasetin bu kadar içindeyken ne yapmak istiyor sorusuna yanıt veremeyiz.[207] Bu soruyu ayakları üzerine oturtarak şöyle sormalıyız: Cemaat her alanda büyük siyasetler ve devletin tayin edici alanlarında büyük güç sahibi olarak, ülkeyi doğrudan nasıl yönetmeyi, doğrudan nasıl iktidar olmayı planlıyor?

Gülen Hareketi'nin siyaset ve devlet politikalarına bakarsak, mesela hedefinin neredeyse tüm devleti tüm kurumlarıyla birlikte, Cemaatleştirmek, yani Cemaat'in denetimi ve yönetimi altına almak olduğunu görürüz. Yoksa, Cemaat'in her kurumda, Ordu dahil, mümkün olduğunda yayılma politikasını ve bunun nedenlerini açıklayamayız. Cemaat'in devletle ilgili ütopyası budur. Tabii burada tüm devlet derken kastetilen, karar verici tüm kademeler... Zaten devletin geride kalan memurları bir şekilde ve zorunlu olarak ortama ve GH'ne uyum sağlamak zorundadır.

Böylece, normal parlamenter düzenin sürdüğü varsayımıyla, iktidara gelen siyasi partiler, GH'nin elinde bir devlet ve yönetimiyle çalışmak

durumunda kalacaklardır. Şüphesiz hükümet, bazılarını değiştirmek ve kendi adamlarını yerleştirmek isteyecektir, ama buna rağmen siyasal iktidarın tüm tasarrufları ve icraatleri GH yönetiminde, denetiminde, gözetiminde olacaktır. Seçilmiş iktidarların bu durumla ne kadar uyumlu olacakları ise başka bir yöndür.

Silahlı Müdahale Durumu Ortaya Çıkar

İkincisi, Cemaat'in elinde, emniyet gücü ve istihbarat da olacaktır. Bu bir büyük güçtür. En önemlisi de bir Ordu teşkilatı... Bunlar, ne kadar müdahale edilse bile, yarı askeri/ askeri silahlı kuvvetlerdir ve iktidarlara yaptırım güçleri fazladır. Bakınız geçmiş deneyimler ve olgular. Cemaat'inbu güçlerini gerektiğinde iktidarı devralmak eylemlerinde kullanır mı kullanmaz mı, bu sorunun yanıtı ancak bu gibi koşulların ortaya çıkmasıyla verilebilir.

Şunu unutmayalım ki, ulaşılan her iktidar güç düzeyi, yeni bir durum analizini, yeni bir politikayı ve yeni hamleleri gündeme getirir. Siyasi güce sahip olmak, böyle bir şeydir. Hele parlamenter düzenin ve Anayasa ve yasaların öngördüğü sisteme, tamamen dışarıdan, çevreden dolanarak, sistem dışı bir siyasi-yönetim durumu yaratırsanız, orada durmazsınız, ilerlemek istersiniz, ülkeyi yönetmek ve arzuladığınız "İslami Düzen"i kurmak için yeni hamleleri gündeme getirirsiniz. Bu "Altın Neslin" ve Gülen Hareketi'nin siyaset bütünlüğünün zorunlu olarak varacağı, varmak isteyeceği noktadır.

Üçüncüsü, Gülen Hareketi'nin siyasi partiler içindeki faaliyetini düşünmeliyiz. 2011-2012-2013'te bir çok yazımda, Cemaat'in AKP'yi bir kabuk parti olarak kullanma ve içeriden partiyi değiştirerek ve etkileyerek parlamenter sistemin normal işleyişi çerçevesinde iktidar olma hevesine işaret etmiştim. RTE'nin, Cemaat'e karşı adeta "aşılanmış dikkati", GH'nın parti içinde, Meclis'te, hükümette etkisini sınırlı tuttuğu görülüyor. Cemaat bir sonuç alamamıştır.

Ama Cemaat, genel politika olarak, kendisine sert tasfiye edici-engelleyici politikalar izlemeyen tüm siyasetle iyi geçinmektedir. Bu, yükselme ve gelişme stratejilerinin sonuç verici özelliğidir..

Gülen Hareketi'nin, polis-ordu-istihbarat ve yargıda öncelikli örgütlenme politikalarına bakılacak olursa, eğer örgütlenme, yayılma stratejilerini sürdürebilselerdi, "kanlı veya kansız" (Biz bu olasılığı Erbakan'dan öğrendik!) iktidarı devralma aşamasına geçme olasılığının çok güçlü olduğu söylenebilir.

Uzlaşmaz Çelişkiler Öyle Durmaz, Çözülürler

Burada şu olguyu ön plana çıkartalım: Gülen Hareketi'nin, yukarda bahsettiğimiz gibi devletin tüm stratejik odak noktalarını yönetmesi ile siyasal parlamenter sistem kabul edilemez bir çelişki içindedir.

Yani, devletin tüm stratejik kurumları-odakları Cemaat yönetiminde olacak ama seçimle gelen siyasi bir parti de iktidar olabilecek ve ülkeyi istediği gibi yönetecek... İşte bu hiç mi hiç mümkün değildir! Siyasetin ve hayatın doğasına aykırıdır. Uzlaşmaz bir çelişki söz konusu olur.

Siyasette böyle uzlaşmaz çelişkiler fazla sürmez eninde sonunda çözülür ve sisteme uygun yeni bir düzen kurulur.

Bu yeni düzen, ya Cemaat'in sisteme müdahalesiyle, iktidarı bir şekilde, ama şüphesiz ki zor kullanarak devralmasıyla ve yeni bir anayasal-siyasal yönetim sistemi kurmasıyla sonuçlanır.

Ya da, varolan sistemin Cemaat'i tasfiye ederek, anayasal sistemi ve sistemin öngördüğü iktidar olma olasılıklarını ayakta tutmasıyla...

Bunun başka bir yolu bulunmuyor.

Gülen Hareketi'nin devlet içinde ve siyasal olarak izlediği stratejinin, güç elde etme ve siyaseti etkileme-yönetme stratejisinin varacağı nokta budur.

Böyle bir arzularının olmadığını söyleseler ve bunu –iyi niyetle-kabul etsek bile, siyasetin doğası onları gitmeleri gereken yere götürecektir!

Ki ben bu gelişmeyi önceden öngördüğünü ve Gülen Hareketi'nin bu plan ve program göre hareket ettiğini düşünüyorum..

Cemaat Tamamen Kaybetti mi?

Hakkını vermek gerekir ki, bugüne kadar Gülen Hareketi başarılı bir siyaset ve stratejiyle büyük bir güç meydana çıkardı. Ta ki Recep Tayyip Erdoğan ve iktidarıyla büyük bir çatışmayı gündemine alıncaya ve bunu sonuna kadar sürdürme kararını alıp bunu uygulamaya koyuncaya kadar...

Gülen Hareketi, kaybetmiştir. Üstelik hızla gerileme ve gücünü yitirme dönemine girmiştir. Bunun bugünkü koşullarda durdurulabilir olduğunu sanmıyorum. Gülen Hareketi'ni yeniden yükseltecek koşullar ortaya çıkabilir mi, bu koşullar neler olabilir, kestirmek zor. Bu koşullar ancak iktidara Cemaat lehine ciddi bir iç-dış müdahale sonucu olarak ortaya çıkabilir. Bu şimdilik bir düştür ve kimsenin de içeride destekleyebileceği bir durum değildir.

Gülen Hareketi, son altı yedi yıllık "iktidar pratikleri"nin de kurbanı olmuştur. Toplumda ve devlet içinde düzeni, varlığı, siyaseti ağır darbeler almıştır ve almaktadır. Örneğin 2014 Ekimi'nde yapılan HSYK seçimlerinde yargıda yaşadığı güç kaybı bunun bir göstergesidir. Yargı, Cemaat'i tamamen reddetme-dışlama aşamasına gelmiştir. Silivri davalarındaki sahtekârlıkları, AKP'nin bu yükü Cemaat'in omuzlarına yıkmasıyla, artık topluma mal olmuştur. Büyük güven erozyonu Cemaat'i sarmış gözüküyor. Bu düşüş sürecektir.

Cemaat'in iktidara gelme stratejisi ve iktidar oyunu, görünür gelecekte çökmüştür. Ekonomik gücünün de giderek azalacağını kesin öngörebiliriz.

Burada Cemaat'in RTE'ye karşı yaptığı hamlelerde kesin başarı elde edeceği güveni, dört yıllık çatışma stratejisiyle daha üst düzeyde bir güce ulaşacağı, hedeflerine varabileceği ve yeni bir aşamaya yükseleceği inancı yanlış çıkmıştır. Bu stratejilerinin başarısına olan

inançlarının kaynağını bilmiyorum. Emniyet, Yargı ve Ordu'daki güçlerine mi... ABD'den müttefiklerinin güvencesiyle mi... Hadi bunun olmadığını bir kenara bırakırsak, **RTE-iktidarına karşı bu hamlelerinin mutlaka iktidarın çökmesi veya değişimiyle sonuçlanacağı inancı,** yanlış hesaplar üzerine kurulu olduğunu gösteriyor. Burada, ya RTE ve iktidarını orada tutan güçlerin analizini, seçmenin iktidarla ilişkisini göremediler; ya da bu olgular hesaplarının içinde hiç yoktu! Veya bilmediğimiz başka beklentileri vardı. Bu durum belki de, geldikleri ve denetledikleri güçlere bakarak, aldıkları toplumsal güçlerdeki desteklerine bakarak ve parasal ve medya güçlerinin büyüklüğüne ve toplumu kontrol edebileceklerini düşünerek ve bütün bunlar kendilerine aşırı bir güven sağlamış ve bütün yanlış hesaplar buradan kaynaklanmış da olabilir.

Gülen Büyüttü, Gülen Küçültüyor

Sonuç olarak, küresel nitelikli, bütün diğer yerel ve küresel İslami siyasi hareketlerden farklı olarak eğitim ve devleti kuşatma stratejine önem veren bu siyasal İslami hareketin, dört yıl boyunca yaptığı hamleleri sonuç vermeyince, ağır bir yenilgi aldığı söylenebilir. Gülen hareketine, içinde yer alan bazı güçlerin yanlış yönlendirmeleri sonucu bu noktaya geldiğini söylemek hiç doğru değildir. Çünkü bu hareketin tepeden tırnağa yaratıcısı liderin kontrolü ve yönlendirmesi dışında, kararların alıp uygulandığını düşünmek, gerçeklerle örtüşmez. Böyle dini hareketlerin varlıkların güçlü bir yekilde geliştirmeleri ve sürdürmeleri, tek merkezli ve lidere kesin inanmakla mümkündür. Yoksa hareket çoktan birkaç parçaya bölünürdü..

Peki Cemaat nasıl evrilecek? Gülen'den sonra ne olur gibi hesaplara girmeyeceğim. Ama varlığını çeşitli ayrışmalar olsa bile sürdüreceğini söyleyebiliriz. Çünkü Türkiye'de cemaatlerin güçlerini aldıkları kaynaklar varlıklarını sürdürüyor. Ama Gülen Hareketi'nin bu kadar büyümesinde temel etkenlerden birinin, hareket üyelerinin çalışma, iş

bulma, işe yerleştirilme gibi önemli ölçüde maddi olanaklar sayesinde gerçekleştiğini ve bu durumun harekete bağlılık ve inancı da önemli ölçüde ayakta tuttuğunu varsayarsak, maddi koşulların azalması sonucu bir küçülme kaçınılmazdır.[208]

Şimdi, önceki makalelerimden birinde, "İktidar Savaşı: Düşen Tekmeyi Yer"de belirttiğim gibi, şu aşamada "Gülen karşıtı darbe" hükmünü sürdürüyor.[209] Tam tarihini bilemem, Gülen'in 1980'lerden önce başlattığı büyük hareketi 2014'e geldiğimizde bizzat kendisi küçültme devresine sokmuştur.

202 Yavuz Çobanoğlu'nun doktora çalışması *Altın Nesil Peşinde* (İletişim Yayınları, 2012) iyi bir çalışma, Gülen'in, Toplum, Devlet, Ahlak ve Otorite konularında düşüncelerini irdeliyor ve hedef olarak İslami Toplumu amaçladığını yazıyor. Çobanoğlu, Gülen'in her dönemde siyasal olduğunu belirtiyor, ancak siyasal iktidarı hedeflemekten çok, "elitist bir İslamcı" olarak, modernitenin topluma vaad edip de gerçekleştiremediği ve aynı zamanda İslam'ın da vaadleri arasında olan "adalet, huzur ve güven"i İslamın anlayışı çerçevesinde "yeniden düzenlenip sunuyor". Ama bu modelde, saptadığı gibi "eşit, adil ve refah içinde bir toplum değil, nizam ve düzenin olduğu bir toplum" var.

203 Aslında RTE'nin de topluma sunduğu vaatler vardır. Mesela 2023, 100.yıl Türkiye'si... rakamlarla donatılmış, ama fiiliyatta bu vaadin gerçekleşmesi için ekonominin yeniden yapılanması konusunda tek adım bile atılmamıştır.. 2071 gibi ne idüğü belirsiz içerikte büyük laflar.. Üçüncü havalanı, büyük yapılar, büyük köprüler.. Bunların hepsi toplumda gelecek beklentisi yaratmak, "gelecekte her şey iyi olacak, hele biz hep iktidarda kalalım" politikalarına ve toplumun oyunu almaya yönelik, ama hepsinde toplumun belirli ideolojik kesimlerine de kanca atmayı ve yanına çekmeyi hedeflemiş yönleri olan vaatlerdir.

204 Yavuz Çobanoğlu da, Habertürk'ten Kürşat Oğuz'a şöyle diyor: "Gülen yaşadıkça 'devlete itaat' çizgisinden sapmaz. Gülen ve cemaatinin şu an devlet ya da yapısıyla ilgili sıkıntısı yok. Sıkıntısı Başbakan ve çevresiyle. Gülen'in Başbakan'a hiçbir zaman kanı ısınmadı; kerhen ve cemaatinin menfaatleri açısından 'destek veriyormuş' gibi göründü. Gülen'in yazdıklarına baktığınızda, Başbakan'ın bahsedilen devlet adamları ve yönetici tariflerine uymadığını görürsünüz." www.haberturk.com/yazarlar/kursad-oguz-2027/915835-cemaat-gulenin-kontrol-edemeyecegi-kadar-genisledi

205 Cemaat'in damarlarında solcu düşmanı kanı da dolaştığı; direnişe solcuların, sosyal demokratların, devrimcilerin ve tüm protestocu halkın katıldığı gerçeğini unutmayalım. Onlar 17 Aralık soruşturmasına hazırlanıyor ve "saray darbesi" peşinde koşuyorlardı..

206 http://www.aljazeera.com.tr/haber-analiz/hukumetin-yaninda-degil-ama-cemaatin-karsisinda

207 Daha önce sözünü ettiğimiz *Altın Nesil* kitabının yazarı, akademisyen Yavuz Çobanoğlu şöyle diyor: "Paralel devlet olma gibi bir ideali de yok. Onun derdi, önemli mevkilerin inançlı kişilerce doldurulmasıydı. Bu kişiler Cemaat'e mensup olurlarsa, daha güzeli düşünülemezdi. Bu yüzden

Gülen, 1980'lerde Cemaat mensuplarına 'vali, kaymakam, emniyet müdürü olun' derkenki pozisyonunu koruyor. O nesil, iktidarın omuz vermesiyle 2000'lerde bu hayali gerçekleştirdi. Sıkıntı bunların şu an kaybedilmesinden kaynaklanıyor" **http://www.haberturk.com/yazarlar/kursad-oguz-2027/915835-cemaat-gulenin-kontrol-edemeyecegi-kadar-genisledi**
Çobanoğlu elindeki verilerle kendini sınırlı tutuyor olabilir. Ama daha özgür bir yaklaşımla, olayların dört beş yıllık bütünlüğü içinde Gülen Hareketi'nin siyasetini ve gitmek istediği yeri değerlendirmek zorundayız.
208 Sosyolog Prof. Dr. Şerif Mardin şöyle diyordu: "Fethullah Cemaati'nin tutkalını merak ediyorum. Bu cemaatin yapıştırıcısı ne? İçine nüfuz edemiyorum. ABD'de bulunduğum bir kentte Türk öğrencilerin yüzde 80'i cemaate aitti ama iç tutkalını anlamadım. Günümüzde ortaya çıkan dinlerin yeni cemaatlerin tutkalı var. Mesela Protestanlık Güney Amerika'da yaygınlaşıyor. Neden ve nasıl? Dine benzer inançlarda yeni bir tutkal tipini ortaya çıkartıyor. Bizim kullandığımız metodoloji ile bunu anlayamıyoruz. Yeni bir metod gerekir belki de. Bunlar aynı zamanda birbirlerine bir yardım teşkilatı. Gülen'in ağlamasını kitleler samimiyetinin göstergesi olarak görüyor. Cemaat'in içindekiler ne derece ideolojik bir tutarlılık, birliktelik içinde, bilemiyorum. Cemaat bulut gibi. İçine giren uçaklar henüz pek kolay dışarı çıkmıyor."
Sanırım Şerif Mardin, Gülen hareketinin bu düşüş devresinde, dışarı çıkacak "uçaklar"dan, ve son gelişmelerden, tutkalı konusunda geniş bilgi edinme fırsatını bulacaktır..
209 24 Temmuz 2014. Özetle: Genel kuraldır... İktidarın tepelerinde şiddetli kapışma, kaybedenin tekmelenmesiyle sonuçlanır. Şimdi **karşı darbeyi** izliyoruz. Bu bir temizleme operasyonudur.. Erdoğan nereye kadar gider bilmiyoruz. Yurtseverlere karşı uyguladıkları cehennemi haksızlık yöntemlerini devreye sokabilirler mi bilmiyoruz... Gizli örgüt yapılanmasına kadar giden dava açılır mı.. kesin bir şey var, başbakan Cematin devlet içinde yanıbaşındaki varlığını bitirecek.. Köşke çıkarsa, "paralel yapı"yı izleyeceği iki önemli konudan biri ilan ettiğine göre.. Birbirinden farklı iki yapının birbirini temizlemesi zorunluydu. Doğaları ve hedefleri, birbirlerine verdikleri ile yetinmeyi imkânsız kılar.. Cemaat, devlette, iş dünyasında ve medyada sahip olduğu büyük silahlara ve güçlere bakarak, aslında bir "**güç –iktidar zehirlenmesi**" yaşadı. Şimdi bunun bedelini ödüyor.